

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Η χαρά των παιδιών άλλοτε και σήμερα

Αν και πέρασε η Πρωτοχρονιά τα παιδιά και οι μεγάλοι έχουν ακόμη με τα παιχνίδια τους... ως πού να τα σπάσουν. Οι παιδαγωγοί και ψυχολόγοι δίνουν μεγάλη σημασία στα παιχνίδια των παιδιών, και προσαρμόζουν τα κατασκευάζουν τις συνθήκες κάθε εποχής που πέρασε και να βγάλουν οσαδήποτε συμπεράσματα από αυτές. Κι έχουν απόλυτο δίκιο. Το διαπιστώνει κανείς αυτό επικοινωνώντας το περιεχόμενο μυσταίο παιχνιδιών του κληρονομίου Μπερνάρ στο Παρίσι. Είναι ένας αληθινός παράδεισος των παιδιών. Όπου και να γυρίσετε βλέπετε ωμόρφα και παράξενα παιχνίδια που σας προκαλούν τον θαυμασμό.

Σε μία βιτρίνα του, της αρχαίας Αιγύπτου, υπάρχουν π. χ., μία μικρή ξύλινη κούκλα. Έχει υπερβολικά ευγενικό πρόσωπο και παριστάνει μία ωμόρφη Αιγύπτια πριγκίπισσα. Τα μικρά κορίτσια της αρχαίας Αιγύπτου την έντυναν, όπως και τα σημερινά ντύνουν τις κούκλες τους, με διάφορα φανταχτερά φορέματα και την κομίζουν στην αγκαλιά τους. Η κούκλα αυτή έχει τη μορφή μιας πριγκίπισσας που ζούσε την εποχή εκείνη και που ο λαός της την λάτρευε.

Πιο πέρα πάλι στη βιτρίνα της αρχαίας Ελλάδας, μία γοργόπονη Ταναγρέα κόρη με κοστούμι έκεινής της εποχής μας ζυμίζει τα «Ειδύλλια» του Θεοκρίτου. Είναι αληθινή δούλη τέχνης και είχε βρεθεί μέσα σ' ένα μικρό τάφο. Η μικρούλα που έπαιζε μαζί της την είχε πάρει στην τελευταία κατοικία της...

Αυτή η κούκλα έχει ένα αξιοθαύμαστο χτένισμα και είναι υπερβολικά ωμόρφη. Παριστάνει ασφαλώς μία διάσημη γυναίκα της εποχής της κι ωστόσο ήταν ένα παιγνίδι.

Μέχρι τον 18ον αιώνα τα παιγνίδια των μικρών είχαν τις μορφές διασημών προσώπων ή αναπαριστούσαν διάφορες συνθήκες των.

Στην ετάξερα της «Απ' Ανατολής, βλέπει κανείς μία λεπτομερή αναπαράσταση δεξιώσεως του Μικαδού. Ο Αυτοκράτωρ με «μεγάλο στολή» κάθεται στο λαμπρό του θρόνο. Σ' ένα θρόνο πιο χαμηλό απ' το δικό του κάθεται η Αυτοκράτειρα και γύρω τους στέκουν οι διάφοροι αξιωματούχοι. Αυτό το παιγνίδι ήταν πανάκριβο στην εποχή του, κι άνηκε ασφαλώς στο παιδί κάποιου βασιλοπλουτου Γιορτζέου που σήμερα δεν υπάρχει ούτε η σκηνή του.

Τα παιδιά των Ίνδων έζ' άλλου από μικρά συνψίζουν να είναι σοφοί και να μην άσχοιούνται με άνοητο και διόλου πρακτικά παιγνίδια. Όσο για τα παιδιά των κατοίκων του Κομπού, διασκεδάζουν σήμερα με πλίνθινες παλαίστρες με εκπληκτικά και τρομερά χέρια, με χάρτινους και φανταστικούς δράκοντες και με μεταλλικά παράξενα καρροτσάκια φτιαγμένα από τεχνικές κόνερβων!

Στη βιτρίνα της Μαύρης Ήπειρου υπάρχουν τα πιο εκπληκτικά παιγνίδια. Κυττάζοντας τα εζήσα για λίγο όλες τις περιπέτειες των εξερευνητών αυτής της εφιαλτικής χώρας.

Στο Σουδάν οι κούκλες των κοριτσιών παριστάνουν μισογυνείς άρρεσις εξαιρετικής ωμόρφης. Όσο όμως προχωρεί κανείς σ' αυτή την ήπειρο τόσο και τα παιγνίδια των παιδιών αλλάζουν και παριστάνουν τρομακτικά πράγματα. Όλες οι προλήψεις των μαύρων, όλοι οι φόβοι τους για τις υπερφυσικές δυνάμεις, τα πνεύματα και τα τρομερά θηρία είναι φτιαγμένα από ξύλο ή από πηλό και χρησιμοποιούνται για παιγνίδια.

Σε μερικές άγριες φυλές της Αφρικής τα παιδιά παίζουν με τις νεκροκεφαλές των έχθρων του άρχηγού τους με ζωντανές σαύρες και παράξενα έντομα. Όσο για τις μικρές Αραβικές αυτές φυλές κουνουν κούκλες από χορτά.

Στη βιτρίνα που βρίσκονται τα παιγνίδια των παιδιών της Σικελίας βλέπει κανείς ένα πλήθος κούκλες με ιπποτικές στολές. Ακόμη δε και σήμερα τα εργοστάσια παιγνιδιών στη Σικελία φτιάχνουν μικρούς ιππότες και πενταμορφες πριγκίπισσες. Γιατί οι κάτοικοι αυτού του νησιού διατηρούν όλο τον παλιό ρωμαντισμό τους κι' εξακολουθούν να νοστινιάζουν από τις περιπέτειες, και τα ειδύλλια των παλιών ιπποτικών μυθιστορημάτων.

Έχουν δίκιο λοιπόν οι σοφοί που πιστεύουν ότι τα παιγνίδια των παιδιών αντιπροσωπεύουν πάντα την εποχή τους και τις συνθήκες της.

Ο νέος αυστριακός ύμνος

Χάρης στο Μότσαρτ, απόναζιστικοποιήθηκε ο Χάιντν! Αυτή η είδηση έφθασε τελευταίως απ' τη Βιέννη. Ός τώρα ο αυστριακός έθνικος ύμνος ήταν ο ίδιος με τις αυτοκρατορίας των Αψβούργων: ένα μουσικό έργο του Χάιντν, με τίτλο «Ο θεός σώζει τον βασιλέα Φρειδερίκο». Οι προσπάθειες της αντικαταστάσεως του είχαν αποτύχει. Μετά την απελευθέρωση όμως της Αυστρίας προκηρύχθηκε ένας διαγωνισμός για τη σύνθεση νέου έθνικου ύμνου. Έλαβον μέρος σ' αυτόν 2.000 μουσικοσυνθέτες. Τα λικά, προτιμήθηκε ένα έργο του Μότσαρτ.

Η επιδρομή του νεκρού

Πρωτότυπο διήγημα

Έδώ και δέκα χρόνια, την είχαν δώσει για νεκρό, το Ντόν. Αποταίχιασε καθώς το συλλογίστηκε... Και να που τώρα ξαναγύρισε στον τόπο όπου είχε ζήσει και περπατούσε στην όχθη του ποταμού όπου είχαν δει το πτώμα του!

Ποιν από δέκα χρόνια, ήταν νέος και κομψός. Αυτός κι' οι φίλοι του είχαν δει τον τρόπο να θάβουν λεστιάς δίχως να δουλεύουν. Έκλεβαν.

Την εποχή εκείνη λοιπόν, είχε γνωρίσει τη Ντόν σε κάποιο ξενοδοχείο, όπου είχε καταλύσει κι' ο ίδιος με το σκοπό να θαλάσσει τους πελάτες απ' τα κοσμήματα και τα λεστιάς τους. Την έρωτεύθηκε και την παντρεύτηκε. Αιώς μετ' το γάμο τους όμως, κατάλαβε πως η Ντόν δεν θα μπορούσε να ζήσει μαζί του. Έτρεφε ακόμη και στη σκέψη ότι ο άντρας της ανακατευόταν σε ύποπτες δουλειές.

Η κατάσταση αυτή είχε κρατήσει ως ένα χρόνο. Έπειτα ήρθαν οι άναποδιές. Οι περισσότεροι φίλοι του Ντόν είχαν συλληφθεί κι' η αστυνομία επιπαραβόλε τους ύπολοιπους. Θάπρεπε να ησυχάσουν κάμποσοι κακοί, ως πού να λείψουν οι ύποπτοις εναντίον τους, και μετά να «δουλεύουν» άλλοι. Μά δεν υπόσταν, γιατί είχαν απόλυτη, άμεση ανάγκη από λεστιάς. Κατέστρεψαν λοιπόν ακόμη μία κλοπή.

Σε κάποια απόμειξη γειτονιά, έμενε ένας έμπροσθεν πλούσιος και ταχυκίνητος. Οι συμμαχίες πληροφόρησαν ότι ούλαγε τα χρηματά του σε μία σακούλα. Στο δάδες ενός ντουλαπιού του μαγαζιού του.

Το μόνο κακό ήταν ότι ο έμπροσθεν αυτός είχε ένα νέο υπάλληλο, με μακρύ πρόσωπο και κροστού μάτια, που είχε την κακή συνήθεια να ευχαριζόταν γύρω στο κατάστημα, μετά το κλείσιμό του, την ώρα που κανείς δεν τον περίμενε.

Κάποιο φθινοπωρινό βράδυ, που η ομίχλη είχε σκεπάσει την πόλη, ο Ντόν κι' ένας σύντροφός του παραμύθων κι' είδαν το γέρο έμπροσθεν να κλειδώνει το μαγαζί του και να τραβάει για την ταβέρνα. Άνοιξαν τότε ένα παράθυρο και μπήκαν στο κατάστημα. Δεν άνησαν να βρουν την περιποιημένη σακούλα. Την ώρα όμως που έτοιμαζόντουσαν να φύγουν, άκουσαν το τσίτσιτο ενός κλειδιού στην πόρτα.

Ο σύντροφός του Ντόν άνοιξε πόρτα το παράθυρο και πήδησε αδόρυχα στο δρόμο. Ο Ντόν δεν πρόλαβε να τον ακολουθήσει. Είχε ανοίξει πιά η πόρτα και κάποιος άναψε ένα σιγάτο.

Ήταν ο γέρος. Ο Ντόν γύμνησε πάνω του, σαν άστραπη, κι' έσβυσε το σιγάτο. Ο γέρος πρόλαβε κι' έμπεσε μία στοιγνιά. Μά με μία γρήγορη γροθιά, ο Ντόν τον έσπλωσε στο πάτωμα. Έτρεξε έπειτα προς την πόρτα. Άλλά τον κυνηγούσε η κακτυχία, το δρόμο έκλεινε! Την ίδια στιγμή, το φεγγάρι δέχθηκε απ' τα σύννεφα και φώτισε άσχετα τη γη με το γλυκό φως του. Κι' ο Ντόν συναντήθηκε στο κατώφλι με το νεαρό υπάλληλο του έμπορου, που τον κύτταξε για λίγο σαν γαμμένο.

Ποιν προλάβει να σιέλθει ο νέος, ο Ντόν είχε εξαφανισθεί.

Την άλλη μέρα, οι πραινές έφηβοιδες περιέμεναν στο έγκλημά του. Το χαρακτηρισμό ληστεία μετά φόνου, γιατί ο γέρος έμπροσθεν πέφτον, τους είχε γυμνήσει το κεφάλι του κι' είχε μείνει στον τόπο. Το χειρότερο δε ήταν ότι ο υπάλληλός του, με το μακρύ πρόσωπο, είχε δώσει στην αστυνομία τα χαρακτηριστικά του Ντόν!

Ποιν προλάβει να σιέλθει ο νέος, ο Ντόν είχε εξαφανισθεί. Την άλλη μέρα, οι πραινές έφηβοιδες περιέμεναν στο έγκλημά του. Το χαρακτηρισμό ληστεία μετά φόνου, γιατί ο γέρος έμπροσθεν πέφτον, τους είχε γυμνήσει το κεφάλι του κι' είχε μείνει στον τόπο. Το χειρότερο δε ήταν ότι ο υπάλληλός του, με το μακρύ πρόσωπο, είχε δώσει στην αστυνομία τα χαρακτηριστικά του Ντόν!

Ποιν προλάβει να σιέλθει ο νέος, ο Ντόν είχε εξαφανισθεί. Την άλλη μέρα, οι πραινές έφηβοιδες περιέμεναν στο έγκλημά του. Το χαρακτηρισμό ληστεία μετά φόνου, γιατί ο γέρος έμπροσθεν πέφτον, τους είχε γυμνήσει το κεφάλι του κι' είχε μείνει στον τόπο. Το χειρότερο δε ήταν ότι ο υπάλληλός του, με το μακρύ πρόσωπο, είχε δώσει στην αστυνομία τα χαρακτηριστικά του Ντόν!

Ποιν προλάβει να σιέλθει ο νέος, ο Ντόν είχε εξαφανισθεί. Την άλλη μέρα, οι πραινές έφηβοιδες περιέμεναν στο έγκλημά του. Το χαρακτηρισμό ληστεία μετά φόνου, γιατί ο γέρος έμπροσθεν πέφτον, τους είχε γυμνήσει το κεφάλι του κι' είχε μείνει στον τόπο. Το χειρότερο δε ήταν ότι ο υπάλληλός του, με το μακρύ πρόσωπο, είχε δώσει στην αστυνομία τα χαρακτηριστικά του Ντόν!

Δεν είχε καιρό για χάσιμο, ο

Ντόν, δίχως καν ν' αποαιρετήση τη Ντόν, πήρε διαστικά μέσα απ' τη ντουλάπα του ένα παλιό ναυτικό κοστούμι κι' έβγαλε απ' το στίπτι του, χωρίς να πάρη τα κοσμήματα, Κουφότκε κάτω από μία γέφυρα, άλλαξε ρούχα κι' άφισε τα δικά του κοντά στην όχθη, για να πιστέψει η αστυνομία πως είχε αυτοκτονήσει.

Η τύχη τον δοξήσε: Λίγες μέρες άγονότερα, κάποιος δασκάλης ψάχνε ένα πτώμα, που τα παραμορφωμένα χαρακτηριστικά του ταίριαζαν κάπως με την περιγραφή που είχε δώσει ο υπάλληλος στους αστυνομικούς. Έτσι, πίστεψαν όλοι πως ο Ντόν είχε πνιγί.

Έν τώ μεταξύ αυτός, ελεύθερος πιά, γύριζε από λιμάνι σε λιμάνι, δουλεύοντας σκυλίσια. Δεν είχε καμιά όρεξη να ξαναγύσει την παλιά του τέχνη, γιατί δεν τρέφει ο διάβολος και τον έπιαναν. Θ' ανακαλύπταν ποιος ήταν και θα τον έστελναν στην κρεμάλα.

Τα χρόνια κυλούσαν... Κάποια μέρα, ο Ντόν συναντήθηκε τυχαία μ' ένα απ' τους παλιούς συμμαχίες του κι' έμαθε πως η Ντόν είχε ξαναπαντρευθεί με κάποιον καλοστεκούμενο. Είχε άποχτήσει μάλιστα κι' ένα παιδάκι.

Έξοντας καλά το χαρακτήρα της ο Ντόν, ήταν βέβαιος πως δεν θα ζήσει στην κοινωνία άντρας της για τον παλιό. Θά ντεπόταν να όμολογήσει πως ήταν χήρα ενός κακογού.

Η σκέψη αυτή καρφώθηκε στο μυαλό του. Συλλογιζόταν ακόμη ότι δεν ήταν δίκιο να δουλεύει ο ίδιος σαν σκύλος, χωρίς να κατορθώνει να ζήσει άνετα, ενώ η Ντόν θα περνούσε σαν βασίλισσα. Κι' αποφάσισε να την εκδίδει.

Αυτός λοιπόν ήταν ο λόγος που τον ξανάφερε στην παλιά του γειτονιά. Βρήκε εύκολα το στίπτι της Ντόν. Τού άνοιξε μία μικρούλα υπηρέτρια και του είπε να περιμένει στο σαλόνι, ως πού να ειδοποιηθεί την κυρία της...

Απ' τ' άνοιγο παράθυρο του σαλονιού, ο Ντόν διέκρινε στο δάδες του κήπου τη Ντόν, που έπαιζε γελώντας με το παιδί της.

—Θά πάω σε λίγο να γελάς! μουρμούρισε σαρκαστικά.

—Εορίε έπειτα μία ματιά στο δωμάτιο... Κι' έμεινε μ' άνοιγο στό στόμα.

Ο νους του πέταξε δέκα χρόνια πίσω, σε κάποιο φθινοπωρινό βράδυ, που, στο λιγοστό φως της σελήνης, είχε αντικρύσει για λίγα δευτερόλεπτα το μακρύ πρόσωπο του υπάλληλου του θύματός του. Η φωτογραφία αυτού του ίδιου ανθρώπου δρισκετόν πάνω σ' ένα τραπέζι του σαλονιού! Ο Ντόν πλησίασε και διάβασε την αφίσσα: «Στην αναπαύση μου γυναικούλα».

Ήταν ο άντρας της Ντόν! Ο λα το σγέδια του ναυαγούσαν... Όποιονδήποτε άλλον κι' αν είχε παντρευθεί η Ντόν, θα μπορούσε να την εκδίδει. Μά μ' αυτόν δεν χωρούσε εκδίασμός! Καταραμένη τύχη!...

Μπαίνοντας στο σαλόνι, η υπηρέτρια κι' η κυρία της το δέχτηκαν άδεια.

—Ποιό είναι; είπε η Ντόν. Εξαφανισμένη. Ποιος νάταν αυτός που με έζηπνε και τί με ήθελε;

Την ίδια ώρα, ο Ντόν άπομακρυνόταν με σκυπό το κεφάλι απ' το στίπτι εκείνο, όπου δεν θα ξαναγύριζε ποτέ πιά.

ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΜΠΛΟΥΜ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27.135-29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ρόλος της νοικοκυράς

Σας υποσχέθηκα τη συνέχεια. Μία απάντηση στην κραυγή οδύνης της κόρης που βλέπει ότι η νοικοκυρά της και η άρετή της την έκρατσαν ως τώρα έξω από το νυμφώνα και στο περιθώριο της εργατικής ζωής. Τριανταπέντε χρόνια άσπιλη εστίαδα του οίκου της, περιμένει το νυμφίο. Κι' ο νυμφίος δεν λείπει να φανή. Λίγα είναι τα όρια της άναμνής που υπολείπονται. Λίγες και οι ελπίδες της.

Για μεταποσιθίσε μερικά χρόνια πίσω: Τότε που ούτε το ψωμί ακόμα δε βρισκόταν έτοιμο στο φούρνο άλλα ήταν υποκρεμμένη η γυναίκα ν' ανάψη τον ιδιωτικό της φούρνο, να ζυμώσει και να το ψηλώσει. Από το ψωμί ως την επίπλωση του σαλονιού όλα έργα δικά της θυμηθίτε τον αγώνα, την ταπείνωση, την κεντημα, ποιά κοπέλα, κι' από τις νοικοκυρές κι' από τις πιο επιτηδίες, καταπιάνεται σήμερα με την ταπείνωση της όταν περιφύγει τα προϊόντα της βιομηχανίας κατακλύζουν τις παροικίες άγορές!

Άλλά ποσο έχει απλουστευθεί στις ημέρες μας και η άλλη δουλειά του σπιτιού. Δε σπώνεται από τα εγχειρίδια η σημερινή οικοδέσποινα για ν' ανάψη φωτιές και με τα μάτια κόκκινα από τις καπνίες να βράζει τον καφέ του σύζυγου και το γάλα των παιδιών της. Κομψία γυρίζει και μαγειρεύει στην ηλεκτρική της κουζίνα. Κομψία γυρίζει και φωτίζεται.

Στα άκροτα έχει ριχτεί η λάμψη της νιγιάς που έπρεπε η νοικοκυρά της εποχής να γεμίσει με πινέλας και να καθαρίσει το γυαλί της. Το τζάκι, δικασμυτικό έγινε κι' αυτό. Κεντρικά θερμανσι έχει το σπίτι — ένα τόσο δε διαμερισματάκι με δυο με τρεις καμινούλες σε πλήρη άσπαση τους παλιό καμινού με μόνο οικογενειακό πέντε — έξη δωμάτια που ήσαν κάθε μέρα την περιποίηση τους. Άγνωστο ακόμα και το παρκέτο. Τα σανίδια του πατώματος έπρεπε να σφουγγαριστούν και να τριφτούν με τη βούρτσά.

Τιποτα το έτοιμο τότε. Δεν μπορούσε να κωρήσει το μυαλό του ανθρώπου ότι μία οικογένεια ήταν δυνατόν να καλέσει μία άλλη σε γεύμα στο ρεστοράν, ή να την καλέσει στο σπίτι της και να πάρη έτοιμο το γλυκό της από το ζαχαροπλα-

Δήλωση

Τα εβδομαδιαία περιοδικά ποιήματα «Θησαυρός» και «Ρομάντος» από την εβδομάδα αυτήν αναγκάζονται να αυξήσουν την τιμή του τεύχους των ες δροκάμας 2.000. Η αύξηση αυτή ή οποία ακολουθεί την αύξηση της τιμής των εφημερίδων έπεται άπ' την γενική αύξηση όλων των συντελεστών της εκδόσεως των και ιδιαίτερα του καρτου και των εργατικών τα οποία υπερβαίνουν κατά πολύ τα 60%.

Είμεθα δε βέβαια ότι οι άναγνώστες μας θα εύρουν δικαιολογημένη την μικρή αυτήν αύξηση, ή οποία δε έπρεπε να είχε πραγματοποιηθεί προ πολλού και ότι θα εξακολουθήσουν να μας περιβάλλουν με το ίδιο όπως πάντοτε ενδιαφέρον και την αγάπη των.

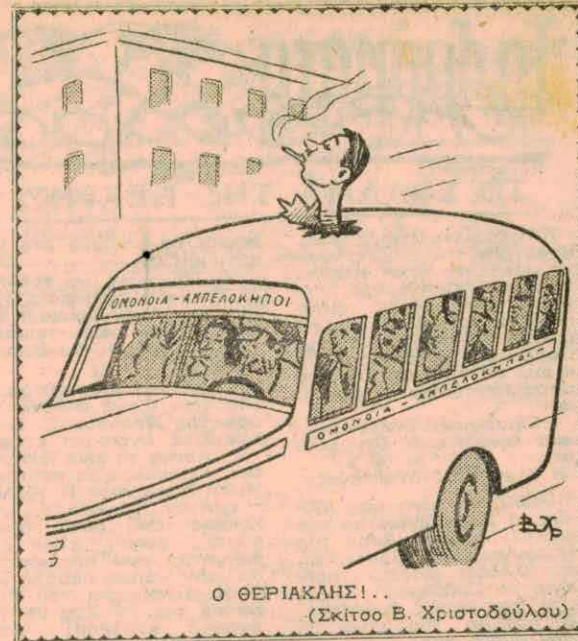
στείο. Από το χέρι της οικοδέσποινας έπρεπε να περάσουν όλα. Κι' δεν μιλώ βέβαια για τα άρχοντικά που είχαν τους μαγειρούς και τις υπηρέτριες του. Μιλώ για τα σπιτία της μεσαίας και της λαϊκής τάξεως με τα μετρημένα οικονομικά, όπου η νοικοκυρά ήταν ο άπαραίτητος μοχλός που κινούσε το στίπτι. Αυτή ή θεός της οίκου. Χωρίς αυτή ή άποσύνθεσι. Ούτε γκάζι, ούτε ηλεκτρικό, ούτε θερμανσι, ούτε τηλεφώνο για να παραγγείλετε στο έστιατόριο να σας φέρη το γεύμα, ούτε ή πληθώρα των κληνικών και των άναρρωτηρίων για να καταφύγετε σ' αυτά άρρωσταίνοντας.

Τα πάντα ή γυναίκα, θερμανσι, φωτισμός, μαγειρεύμα, χειροτεχνία, ζαχαροπλαστική. Πώς να μη ψύχονται οι μετοχές της νοικοκυράς; Το κύριο προσόν της μελλονύμφης. Αυτό πρώτα κι' ύστερα ό λα τ' άλλα. Μόρφωσι, έξυπνάδα, χάρη, περνούσαν στο δεύτερο πλάνο. Γιατί βλέπετε ώριμμένες άρετές δεν είναι άπολυντες. Η άξια τους εξαρτάται από τη σκευωπία της που έξυπνερται. Άν έξασφα ή ταχυπόνη, πριν από το τράκι και το αυτοκίνητο ήταν από τα μεγαλύτερα προσόντα του εργαζόμενου ανθρώπου, τώρα δε ος χρησιμεύει παρά μόνο στο Μισοθώνιο. Το πιο βραδυκίνητο τροχόφορο είναι ταχύτερο από τον κύκλο, ο Αχιλλεύς. Έτσι και η νοικοκυρά στην παλιά της τάξη. Νέος ρυθμός στην οικογενειακή ζωή. Άπλοποιημένη ή δουλειά του σπιτιού. Υποτιμημένες και οι μετοχές της νοικοκυράς.

Θά ήταν εν τούτοις πολύ δυσάρεστο αν ή σειρά αυτή των άκρων ος οδηγούσε στο άλλο άκρο. Οι μετοχές έπρεσαν, άλλα δεν έκμυθνεύθηκαν. Κάθε άλλο μάλιστα. Έκασαν μερικές μονάδες όπως λένε και στη γλώσσα του Χρηματιστηρίου εξακολουθούν όμως να υπάρχουν ως άξίες, ίδιες σ' αυτές εδω όπου η τεχνική πρόοδος δεν έγινε γενικό άπόκτημα των χωριών και πόλεων, και υπάρχουν και μεσα σ' αυτή την πρωτεύουσα ακόμα σπιτία που ούτε το ηλεκτρικό σ' άγαθά δεν έχουν γνωρίσει. Δεν ξέρω τι θά γίνει ύστερα από πενήντα από έκατο χρόνια όταν άποκίσουμε κι' έμεις τον τεχνικό έξοπλισμό της Αμερικής όπου και τα χορταρικά της ακόμα ή «νοικοκυρά» τα παίρνει πλυνμένα και καθαρισμένα από τον προμηθευτή της. Σ' έμας όμως εδω ή νοικοκυρά για άρκετό ακόμα διάστημα θα εξακολουθή να είναι ή ψυχή του ελληνικού σπιτιού.

Μόνο που θάπρεπε να μην υπερβάλλη την άξια του καρδιακά της. Άν σε άλλους καιρούς ο νοικοκυριάς ήταν το άπαιτο των προσόντων της, σήμερα — άπαραίτητος πάντα — το άπαιτο όμως δεν είναι. Μαζί μ' αυτόν χρειάζονται και άλλα χαρίσματα. Ο σημερινός άντρας είναι πιο άπαιτητικός από το χτεσινό. Έκείνος ήταν εύχρηστος αν εύρισκε μία γυναίκα άφροσύμη στο στίπτι και στα παιδιά της, ένα κατοικίδιο, χωρίς άξιώσεις, δίχως γνώμη, χωρίς μία θέσι στη ζωή. Σήμερα τη θέλει νοικοκυρά, άλλα όχι και Σταχτοπούτα. Τη θέλει σύντροφο και όχι ή «υπηρεσία». Τη θέλει στο ίδιο πνευματικό επίπεδο μαζί του. Τη θέλει να μιλή την ίδια γλώσσα μ' αυτόν. Τη θέλει με τις ιδέες, με τα ενδιαφέροντά της με τη ζωντάνια της. Μόνας οί άλλες ιδιότητες χωρίς το νακοκυριάς τον ένοχλούν. Ζητεί το δρόμο της γκαμψίας. Είναι τόσο δύσκολο να τον βρείτε, κορίτσια!

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Λυρικά τραγούδια

Τ' άσημένιο ρολογάκι

Καθισμένος, —
Λυπημένος, στην ταβέρια μοναχός
κατοστάρια με ρετσίνα κάθε τόσο και προστάζει...
Κατεβάζει το ποτήρι —
Ξεροσφύρι — συνεχώς
κι' όλοένα τ' άσημένιο το ρολόι του κυττάζει.

Δεν τον νοιάζει, όπως δείχνει, αν ξεδεύει τα λεφτά
κι' αν ο κάπελας θά κλείση την ταβέρνα σε λιγάκι...
Δεν σκετίζεται, καθόλου, για της ώρας τα λεφτά
κι' όμως όλο και κυττάζει τ' άσημένιο ρολογάκι...

Οικογένεια και στίπτι τί σημαίνουν άγνοεί,
για τα «μπόν» και για τις λίρες είναι τύπος «πέρα
βρέχει»
δεν τον μέλλει κι' αν τον εύρη στην ταβέρνα το πρωί
κι' όμως πάντα τ' άσημένιο, το ρολόι του προσέχει.

Στο ρολόι του τα μάτια καρφωμένα τα κρατά
κι' άε βαραινουν απ' το δάκρυ κι' απ' τη νύστα σαν
(μολύβι)
και νομίζει πως μαζί του, κάπου — κάπου, συζητά
κι' ένα συνομιλήτη του το ρολόι του πως κρύβει...

Κι' ασφαλώς δεν πέφτει έξω κι' ασφαλώς δεν κάνει
(λάθος)
τ' άσημένιο το ρολόι πως του κρύβει, κατά βάθος
έναν έρωτα μεγάλο, που ποτέ δεν τον ξεχνά
και παλιά του... καρδιο χτύπημα, κάθε...
(κτύπος του ζυγνά.

Για χατήρι μιάς αγάπης, μιάς αγάπης ακρίβης,
... ακρίβη τάχα πληρώσει με λαχτάρες και στε-
(ράσεις)
για να βρισκεται στα θεία κρανιά τους...
(άκρι βόας

και χωρίς καθυστέρησης...
Για χατήρι της και μόνον τάχα τότε αγοράσει
κι' όταν πηγαίον, τα βράδια, σε κανένα σινεμά
να προσέχονε την ώρα, μη τυχόν κι' έχει περσσει
και την... υποψία σ' τούνε ο μπαμπάς της κι'
(ή μαμά...

Για χατήρι της, ακόμα — το θυμάται αυτό καλά, —
έβδωρηνα πέντε μέρες... άμανά τι τάχα άφήσει
για να δείξη στην «καλή του», πως «κρατείται από
(ψηλά)

και μαζί της, σ' ένα κέντρο, σαν ιππότης να καθήση!
Για χατήρι της και τάχα — τόση ώρα, — το κυττά
και για να θυμάται εκείνη την αγάπη την ώραία,
την αγάπη τη μοιραία, για... παρέα, — το κρατά.

Την αγάπη του εκείνη κάθε λίγο και συχνά
το ρολόι του... ζυγνά
και θυμάται κάθε τόσο με παραπάνο πικρό
τ' είχε κάνει, για να κάνει το δικό της το χατήρι
κι' είναι τώρα τ' άσημένιο το ρολόι το... μικρό
των παλιών του... εφηντήρι.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ

Η Μαριάννα είχε πεθάνει. Ο άντρας της ο Ζάν γυρίζει μέσα στο σπίτι απελπισμένος. Η φαντασία της άδελφής της νεκρής τακτοποιεί τα πράγματα της κι ο νους της ταξιδεύει στα περασμένα. Άγαπούσαν κι οι δυο αδελφές το Ζάν, αλλά αυτός προτίμησε τη Μαριάννα.

— Είμαι πολύ δυστυχισμένος! Ψιθύρισε ο Ζάν εξαφνά.

Η φαντασία της αναστέναζε.

— Εδώ και λίγη ώρα ξανάει ο Ζάν. Βρήκα το καλλιγάκι και τα γάντια της Μαριάννας... Θυμάσαι; Είχε αλλάξει φόρεμα πριν φύγει το Σάββατο.

Η φαντασία της θυμήθηκε. Η αδελφή της είχε πη στον άντρα της.

— Ζάν, μη μου θυμώσεις. Η καυμένη η θεία μου 'Αριάδνη είναι πολύ άρρωστη και μου παράγγειλε να πάω άμεσα. Κάνε μου τη χάρη να μ' αφήσεις. Θα πάω το αυτοκίνητό μας. Το πρωί θα σου τηλεφωνήσω από το χωριό.

Η φαντασία θυμόταν τι είχε απαντήσει ο Ζάν στην αδελφή της.

— Πήγαινε, αγάπη μου. Θ' αναπνεύσεις καθαρόν αέρα και θα μου ξανάρθεις από άρρωστη.

Δεν είχε περάσει μία ώρα από τη στιγμή που είχε φύγει η Μαριάννα και χτύπησαν τον Ζάν στο τηλεφώνο.

— Όταν ξεκρέμασε το ακουστικό, κλήθηκε με μιά ροσίσια και τράκισε σαν να χε δεχτεί πολλές μαχαίρες στο στήθος. Μία άγνωστη φωνή τούλεγε:

— Η κυρία Ζιράρ έπαθε έρ. να σοδαρο δυστυχία. Βρί-

σκαται σε κίνδυνο στο νοσοκομείο...

Ο Ζάν πήγε να τρελλαθεί απ' την απελπισία του. Η γλυκεία γυναίκα του πεθάνει! Και τώρα τομαζόταν για ταξίδι, θα έφευγε κι' αυτός.

Ο αποκωρισμός αυτός θα της ήταν δίχως άλλο σκληρό της φαντασίας. Πόσο τον είχε αγαπήσει κι' αυτή.

— Άραγε τ' είχε καταλάβει; Κι' όμως είχε παντρευτεί τη Μαριάννα. Η αδελφή της ήταν πιο όμορφη, πιο κοκκία ενώ αυτή, δίχως να ναι άσχημη, είχε ένα θάλασσο που προερχόταν απ' την κάπως σοβαρή και γλυκεία έκφραση του προσώπου της. Ο Ζάν θα της έγγραφε καθόλου. Ίσως τότε, τότε καμιά κάρτα και ύστερα θα την ξενούσε.

Μ' αυτές τις μελαγχολικές σκέψεις, η φαντασία βρήκε απ' την τραπεζαρία και πήγε στην κάμαρα της Μαριάννας για να τακτοποιήσει τα πράγματα της πεθαιμένης αδελφής της. Πάνω στο κρεβάτι της Μαριάννας βρισκόταν ακόμα το φουστάνι της και το παλτό της, που τάχα φορέσει για τελευταία φορά εκείνο το μοιραίο Σάββατο-βράδυ.

Η φαντασία άρχισε να δειλάει τις τσέπες της αδελφής της. Μαζί με το ρούχ της Μαριάννας το μαντιλάκι της τα λεφτά της και λίγα τοιγάρα, βρήκε ένα τσαλακωμένο τηλεγράφημα. Το ξεδίπλωσε μηχανικά και διάβασε: «Αγαπά μ' ο Ζάν. Βράδυ 8, πανδοχείο «Βιολέτα» όπως πάν-

τα. Σε περιμένω. Ζώρζ Λεμεροίε».

Η φαντασία δεν πίστευε στα μάτια της: «Ζώρζ Λεμεροίε!» Τον θυμόταν πολύ καλά τον αδύνατο αυτό νέο με τα φλογερά μάτια και τη θερμή θωπευτική φωνή. Και να που ξαφνικά η φαντασία αναλύθηκε σε λυγμούς. Δεν έκλαιγε από πόνο, μα από όρνη. Η Μαριάννα δεν είχε απατήσει μονάχα τον άντρα της, μα κι' αυτή την ίδια την ειχε άδικήσει. Καλά το είχε υποπτευθεί εδώ και τόσο καιρό. Οι υπόνοιες της φαντασίας είχαν γεννηθεί απ' τα φερόματα της Μαριάννας που εξείρισε χιλίες δυο δικαιολογίες για τις συχνές της απουσίες.

Σαν να φοβόταν τον ίδιο τον εαυτό της ύστερ απ' την οδυνηρή αυτή αποκάλυψη πήρε τον αναπτήρα της και πλησίασε στη φλόγα του το τσαλακωμένο τηλεγράφημα. Ύστερα το πέταξε στο τζάκι. Έτσι η ανώνυμη ή μάλλον η μνημένη της αδελφής της δεν θα κληιδωνόταν στα μάτια του Ζάν. Ήταν στο χέρι της φαντασίας να σκοτώσει την ανώνυμη της Μαριάννας, με μία μονάχα λέξη, μα η φαντασία δεν το έκανε.

Πέρασε κάμπορος καιρός. Ένα πρωί που η φαντασία βρισκόταν σπύτη, έλαβε ένα δελτάριο. Ήταν απ' τον Ζάν που της έλεγε πως το αεροπλάνο του είχε πέσει και πως αυτός είχε γλυτώσει ως εκ θαύματος. Της έδινε και τη διεύθυνση του νοσοκομείου όπου τον είχαν μεταφέρει.

Δίχως να χάσει καιρό, η φαντασία ύστερα από λίγες ώρες βρισκόταν στο νοσοκομείο.

Τι ευγενικό αυτό έκ μέρους σου να ξεκινήσεις άμέσως και νάρθεις! της είπε ο Ζάν.

— Πώς αισθάνεσαι Ζάν; τον ρώτησε με φωνή που έτρεμε.

— Τώρα πια είμαι καλά. Άκόμα ξέρεις δεν το πιστεύω πως γλύτωσα. Αν ο παρατηρητής του αεροπλάνου μου δεν είχε την ψυχραιμία να πιάσει εγκαίρως το πηδάλιο όταν τραυματίστηκα, αυτή τη στιγμή δεν θα μιλούσα μαζί σου, φαντασία. Θα τ'όν ξέρεις βέβαια τον παρατηρητή μου. Δίχως άλλο θα τ'όν ξέχες γυνώριση. Τού άρεσε τόσο πολύ να χορεύει με την αλυσμένη Μαριάννα μου. Είπε ο Ζώρζ Λεμεροίε.

Η φαντασία κατάλαβε πως χάρις τού Λεμεροίε ο αγαπημένος της Ζάν είχε σωθεί και οι δυο άντρες είχαν γίνει στενοί φίλοι μέσα σ' έναν κόσμο όπου η σκιά της Μαριάννας δεν είχε πια τη θέση της. Έτσι τότε θα λήξει η μοίρα.

Ο Ζάν την απόσπασε απ' τις σκέψεις της μ' ένα τρυφερό χαμόγελο και με μία φωνή θερμή που της έλεγε:

— Τι όμορφη πού είσαι φαντασία! Το ξέρεις πως ως τώρα δεν το είχα προσέξει; Θάρχεσαι βέβαια συχνά να με βλέπεις ως ότου να γίνω καλά.

— Ναι, βέβαια, θάρχωμαι συχνά, Ζάν, ψιθύρισε η νέα κοκκινίζοντας.

— Κι' αν το θελήσεις, φαντασία, όταν θα σηκωθείς από δω, θα φύγουμε μαζί.

— Ναι Ζάν.

— Κι' αν εσύ πάλι το θελήσεις, θα παντρευτούμε, φαντασία!

— Ο Ζάν! αγάπη μου Ζάν! ξεφώνισε η φαντασία και έσπασε σε δάκρυα, δάκρυα χαράς αυτή τη φορά.

ΖΑΚ ΚΡΙΣΤΟ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Στό θέατρο Κοτοπούλη, από χθές, η «Ιωάννα της Λωρραίνης» που σημείωσε 120 παραστάσεις, παραχώρησε τη θέση της στον «Πυγμαλίων» που θεωρείται μία από τις καλύτερες κωμωδίες του Μπέριαντ Σώ.

Το έργο αυτό περιλαμβάνει και ένα πολύ πρωτότυπο σκηνικό «τρύκα», την τεχνητή βροχή, στα σκαλοπάτια μιας εκκλησίας, που στοίχισε 5 εκατομμύρια δραχμές.

Στο ίδιο έργο η Βάσω Μανωλίδου εμφανίζεται με πέντε ώριμες τουαλέτες.

— Το «Εθνικό Θέατρο», μετά τον «Αμφιτρυών», που παίζει τώρα, έτοιμάζει τον «Συρανό» με Μπερζεράκ του Ροσταν, με έμμετρο μετάφραση του κ. Δημ. Γιαννουκάκη και με πρωταγωνιστή τον Δημ. Μυράτ.

Κατά περιεργή σύμπτωση, τον ίδιο χρόνο είχε παίζει πριν από 30 χρόνια ο πατέρας Μυράτ, στον θίασο Κοτοπούλη. Το περίφημο αυτό έργο είχε μεταφραστεί τότε από τον ποιητή Στρατήγη.

— Δύο νέα ελληνικά έργα έτοιμάζονται για τον επόμενο μήνα: Μία κωμωδία των κ. κ. Φαθά-Ρούσου στο θέατρο Αργυροπούλου και μία άλλη των κ. κ. Σακελλάριου-Γιαννακοπούλου, που θα παιχθεί από τον Λογοθετίδη.

— Ύστερα από 4 ετών σπουδή στη δραματική σχολή Ραϊνχαρτ της Βιέννης, γύρισε στις Αθήνας η δίσ Φραντζέσκα Ακαδημία, κόρη του γνωστού ηθοποιού της πόδας.

Η νέα καλλιτέχνης πρόκειται να ντεμπιουτάρει το καλοκαίρι σε ένα από τους μεγάλους θιάσους πόδας.

— Το πρώην «Εθνικό Θέατρο» του Κήπου Κλαυθμώνος, που νοικιάστηκε για 6 χρόνια από τους επιχειρηματίες κ. κ. Φραντζή και Παπαδάτου, μετωνομάσθη «Ελληνικό», θα ανοικοδομηθεί δε εκ νέου με σχέδια Γάλλου αρχιτέκτονα.

— Η Ζανίνα, στο Κάιρο, για τις μεγάλες υπηρεσίες που προσέφερε καθ' όλη τη διάρκεια της επιδημίας της χολέρας, δέχθηκε με επίσημο έγγραφο την ευαρέσκεια της Βασιλικής Αύλης της Αιγύπτου.

— Στη μεγάλη καλλιτεχνική βραδιά, που θα δοθεί για τη φανέλα του στρατιώτη σ' ένα από τα κοσμικά κέντρα των Αθηνών, θα βγεί σε δημοπρασία ένα τεράστιο γλυκίσμα, μήκους ενός μέτρου, που θα αναπαριστά την πόλη της Κόνιτσας.

Το ίδιο βράδυ θα βγούν επίσης σε δημοπρασία 4 οκτάστιχα που θα γράφουν, με θέμα την Κόνιτσα, από τους γνωστούς κωμωδονταί και ποιητές κ. κ. Λάσκου, Τραϊφόρου, Οίσιου και Πύρρα.

— Η Ιν χορεύτρια της «Λυρικής Σκηνής» κ. Τατιάνα Βαρούτη, έδεχθη επ' ευκαιρία της γιορτής της πολλά πρωτότυπα δώρα.

Μεταξύ αυτών ήταν και ένας... σκύλος, που της χάρισε μία συνάδελφος της χορεύτριας.

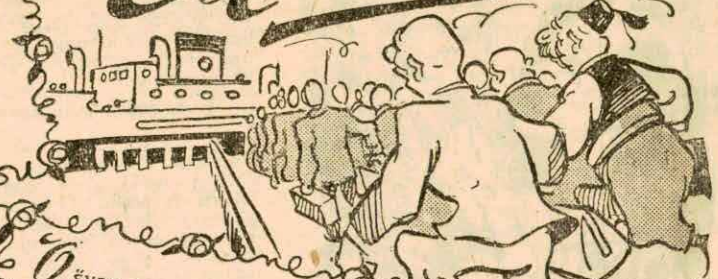
— Η νέα ελληνική ταινία «Οι Γερμανοί ξανάρονται» που μπορεί να «σταθί» και στο εξωτερικό, έστησε επιτυχία άνευ προηγουμένου!

Πράγματι, στους δυο κινηματογράφους «Ρέε» και «Κρόνος» που παίζθηκε την περασμένη εβδομάδα, κατέριψε όλα τα έφτεντα ρεκόρ, με 88.000 εισιτήρια!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΛΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ Αμερική

Με τη μανία πούπιασε τους Έλληνες εσχάτως, δεν πρόκειται στον τόπο μας να μείνει ούτε γάτος, γιατί είναι όλοι στα πανιά και φεύγουν μονοκοπανιά, και της Αθήνας συνεχώς αδειάζουν τη γωνιά!... Τό πήρανε απόφαση και όλοι οι Αθηναίοι γέροι, γρηές, μεσόκοποι, μισότριβες και νέοι με τούτη τη μανία τους την τόσο ξαφνική, κι' αναχωρούν βιαστικοί, να δουνε λίγη Αμερική!

Ένας φεύγει φέρ' ειπείν να πάη στη Φιλαδέλφεια, που έχει κάποιο μπάρμπα του κι' έφτα οχτώ ξαδέλφια. Ο άλλος πάλι αναχωρεί για τη Μασσαχουσέτη, που μένουν οι κουμπάροι του, ο Τζιμς με την Καίτη, και κάποιος άλλος νευρικός φεύγει κι' εκείνος, ειδικώς τους καταρράκτες τους γνωστούς να ιδη του Νιαγάρα, που θάναι χάρμα του ματιού, κι' όχι τη βρύση του σπιτιού, που βγάζει αέρα συνεχώς, σαν νακανε γαργάρα!

Ετσι λοιπόν οι Έλληνες μ' αφάνταστη χαρά τους, όλοι τους καταγίνονται να βγάλουν τα χαρτιά τους, και δός του τρέχουν νευρικά, για τόσα πιστοποιητικά, για τόσες στρατολογικές, για δοσιλόγων άδειες και στρατολογικές. Και φεύγουν όλοι ασφαλώς χωρίς πολλές αιτίες να ιδούνε την Αμερική και τόσες πολιτείες, πάλι ο καθένας να χαρή και λέει σαν αναχωρεί πως η Ελλάδα στένεψε και κόσμο δεν χωρεί!

Αποια κυρία κοσμική (μιλάει δίχως ρώ) είχε δυο μέρες πούλεγε σε φιλικό της σπίτι: — Μά ναι, αυτό το όνειρο, το είχ' από καιρό. Φεύγω λοιπόν ογιστικώς την έγχρομη Τυγίτη! Κι' άμέσως άλλη βρέθηκε που έφευγε κι' αυτή και χρόνια το ταξίδι της το είχε όνειρευτη... — Μά τότε φεύγουμε μαζί. Έγώ έχω συγγενείς πουναι σπουδαίοι όμογενείς... Τον ξαδελφό μου έχω εκεί, τον Μαστραπά τον Νίκο πουχει και μέσα μπόλικά μέσ' τον Λευκό τον Οίκο και είναι και ο θείος μου, — θείος απ' τη μαμά — που έχει σχέσεις φιλικές με σάρ του σινεμά!

Αλη η Αθήνα συζητεί για την Αμερική και σε κουβέντα φιλική μπορεί τ' ατί ν' άρπάξη: — Μία βίσα λείπει μονάχα και είμαι πια εν τάξει... Είναι μανία βέβαια. Μανία απόδημιας, σε λίγο θάναι ο τόπος μας, μία χώρα έρημιας, έφ' όσον φεύγουν μ' άπονιά, και ο Αρμένιος ο Αγκόπ και η Ντουνού ή Σμυρνιά! Και κάποιος Κόλλιας φεύγοντας κι' αυτός απ' το Μενίδι, να κάνει το υπερπόντιο και θαυμαστό ταξίδι, την Κόλλιανα του χαιρετά για την Αμερική με νάζι και με γλύκα, και να της στείλη υπόσχεση, άμέσως απ' εκεί: γαϊδούρι ηλεκτροκίνητο και μία ρομπότ κατσίκαι!

Επισημογράφει: Λουκράτιος Γ. Γαλίας

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Σουΐγκ

Είς κέντρον εκ των κοσμικών των της πολυτελείας προς άγναν θηλικού τινος μετέβην κατά μονας, φρονών πως ήτο δυνατόν και δι' ευκολίας να δρώω έρωτικοσιδώς εύδεις... άνεμώνας. Έφ' ω και έπασχυσαν θηλυ τ' ωραιότατον, τανθούμαλλον πεπακυλόν τα μάλλα ιοστιμώτατον και πλησιάζας πάραυτα με ύφος Δόν - Ζουάνιον και πόλιν άρειμάνιον

είπον προς ταύτην ευγενώς ύποκλιθείς άδρός: — «Ελπίζω ίνα μοι δοθή έτούτος ο χορός». — «Αδέκ - πλαιζίο, άνέκραεν εκείνη έγεροθείσα και στην άγκάλην την έμην άμέσως άφειδία ήρξάμεθα όδονούμενοι έπιτηδείως λίαν είς βάλε στροβιλίζόμενοι με πλήρη εύκολίαν. Πλην μετ' όλίγον ήλλαξεν τού ήχου ο (ρουθιός

και ήτο ως να έγινεν έν άκαρεί σείσιμός, ήγουν ή πίστα του χορού έγιν' εύθως (οίγκιον

ότε το βάλε σταμάτησεν και ήρξατο... (σουΐγκιον. Τούτέστιν άπαξάπαντες ώσπερ ξεβιδω- (θέντες κλωστοποταούντες ήσαντο πρωτοφανώς (κεάτοι

και εκ της μέτης του χορού δεινώς (παρρηρηθέντες και εκ της μέτης του χορού δεινώς (παρρηρηθέντες

τΰδε κακείσε βάλλοντες μοι έπρξαν το (μάτι!... Μεθ' ο το δεσποινίδιον είς άλλον άνα- (θέσας μετέβην είς τόν οίκον μου και έβρα... (κομπρέσας.

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ένα αντρόγυνο ΧΩΡΙΖΕΙ

5ον

—Μανούλα, τί κάνει; Έγώ δεν κατάλαβα τίποτε.
—Δεν μπορώ, δεν θέλω να σου πω. Βόγγηξε η μάνα της... Μά, να... είναι άλλος άνθρωπος. Δεν μπορεί να κούμπει ότι του είμαι ευπόδιο στην ευτυχία του.

—Μαμά, φώναξε η Λίλια, "Αν δεν είναι όπως τα λες: "Αν νελίσσαι; "Αν άδικα βασανίζσαι;..."

—Για ν' αποφασίσω να σου μιλήσω, θα πη ότι κάτι ξέρω, της είπε η υπτέρα. Στην άσχη προσπαθώ να μη το πιστέψω ούτε εγώ η ίδια. "Εδωξα λίγο-λίγο την αλλαγή που γινόταν στο χαρακτήρα του, κι' εγώ προσπαθώ να με καλό τρόπο να τον κάνω πάλι όπως πρώτα τουφερό, καλό. Κι' αν δεν ήταν άλλη γυναίκα στη μέση, θα το κατάφερα. "Αλλά όσο του φανόμουν πιο καλή, τόσο απελτιζόταν ο πατέρας σου. Και μου το φώναζε για παράπονο.

—Μά τι σου λέγε, μανούλα; Τί σου λέει; Ποιό είναι το παράνοτό του;

—Βαρέθηκα, μου λέει. Πνίγεται εδώ μέσα. Δεν μπορώ ν' ανέχωμαι το ύψος σου πάντα τόσο ομοιο, πάντα τόσο συγκρατικό... Δεν μπορώ να διαβάσω στα μάτια σου διάφορα μιά μομφή για κάθε μου βήμα, για κάθε μου πράξη, για κάθε μου σκέψη. Θέλω ν' ανασάνω ελεύθερος.

—Δηλαδή;... Τί θέλει, μαμά; ρώτησε η κοπέλλα και τα μάτια της μεγάλωσαν από το όμοιο.

—Θέλει να χωρίσουμε, μου φαίνεται, αποκρίθηκε με φωνή ραγισμένη η Άγγελα.

—Η Λίλια σηκώθηκε, πετάχτηκε, σαν να είχε δει τον ηλεκτρονικό εκκένωσι.

—Μαμά! φώναζε βραχνά. Δεν είναι δυνατόν. Δεν μπορεί να το θέλη τέτοιο πράμα ο μπαμπάς. Δεν είναι δυνατόν... Δεν είναι δυνατόν...

—Ετσι γρήγορα όπως είχε σηκωθεί σωριάστηκε κάτω στο πάτωμα κι' οι λυγμοί της τράνταζαν το κορμί της.

—Εσκυψε από πάνω της η υπτέρα της.

—Ελα, κορούλα μου, έλα καλή μου, της είπε με δάκρυα στη φωνή. Γι' αυτό τόσον καιρό δεν σου λέγαμε τίποτε.

—Μαμά, φώναξε η Λίλια μ' ανασυλλητά. Έμένα δεν με συλλογίζεται ο μπαμπάς; Καλά, ξέρω, λες δεν σ' αγαπάει πιά. Έμένα όμως, δεν με αγαπάει; Τη μοναχοκόρη του;... Δεν είναι δυνατόν. Μ' αγαπούσε τόσο.

—Δεν ξέρω, είπε η Άγγελα. Είναι άλλος άνθρωπος ο πατέρας σου, σου λέω. Όταν ένας άνθρωπος σκεφθεί ν' αγαπήσει άλλη γυναίκα, ξεχνάει και τα παιδιά του, κι' όλα.

—"Αχ, μανούλα, θέλω να πεθάνω! φώναξε η κοπέλλα. "Αν είναι να χωρίσετε, θέλω να πεθάνω.

—Μη λες τέτοια λόγια, είπε υπομονετικά η Άγγελα. Πρέπει να κάνουμε υπομονή. Κι' εσύ γυναίκα είσαι. Πρέπει να κάνεις υπομονή...

Σηκώθηκε η Λίλια. Σκούπισε τα μάτια της, προσπάθησε να συνέλθει λιγάκι.

—Μαμά, είπε σιγά. Σε παρακαλώ, πές μου τα όλα, πώς έγιναν. Πές μου τα όλα. Και πρώτα απ' όλα, θάθελα, μανούλα, να μου πής την ιστορία της αγάπης σας. Δεν μου την είπες ποτέ. Πώς παντρεύτηκες με το μπαμπά;

"Ένα άλλο και ποιητικό είδύλλιο

—Ναι, έχεις πιά το δικαίωμα ν' ακούσεις όλα μου τα ζωή, και να με κρίνεις, είπε η Άγγελα, κι' άρχισε με σιγαλή, πνιγμένη φωνή. Τό ξέρεις ότι ήμουν μιά φτωχιά κοπέλλα. Σούχω διηγηθεί ότι όταν παντρεύτηκε η θεα σου η Ματίνα με το θείο σου το Νότη, ο πατέρας μας ήταν απαρνημένος. Φοβόταν μην εγώ πέσω χειρότερα. "Εγώ είχα αποφασίσει να μη βιαστώ να παντρευτώ, για να μείνω με τον πατέρα μας που ήταν στενοχωρημένος.

—Τότε, έτυχε ν' αρραστήκη κάμποσον καιρό, κανά δυο μήνες, ο παππούς σου. Και η τύχη τόφερε εκείνη την εποχή να έχω κάποιες δουλειές με την Τράπεζα για κάποιο δάνειο. Θέλοντας να προικίσω κάπως τη Ματίνα, αναγκάστηκε να γυρεύει το γόρσο δεν έδιναν εύκολα και είχαμε δυσκολίες με την Τράπεζα.

—"Αφού έπεσε άρρωστος ο πατέρας, αναγκάστηκε εγώ ν' αναλάβω αυτές τις υποθέσεις και πήγαινα σχεδόν κάθε μέρα στην Τράπεζα. "Ήμουν τότε στη δική σου ηλικία. Λίλια, ούτε είκοσι χρόνων. Τότε γνωρίστηκε με τον πατέρα σου.

—"Ήταν υπάλληλος στο τηλέμα όπου πήγαινα εγώ για τη δουλειά μας και από την πρώτη στιγμή με προσέξε. Τί τον έκανε να με προσέξει, άκουσα δεν μπορώ να το καταλάβω. Δεν ήμουν και πολύ όμορφη. Μιά κοπελίτσα ίσως συμπαθητική, σαν όλες.

—"Αργότερα, μου λέει ο πατέρας σου ότι του άρεσαν τα μάτια μου, ότι στα μάτια μου διάβαζε πως ήμουν η γυναίκα που θα τον έκανε ευτυχισμένο.

—"Ήταν νεώτατος τότε, μόλις είκοσιδυο χρόνων, στην ηλικία που εύκολα ένθουσιάζονται οι άνθρωποι.

—"Η συνεχία της ιστορίας μας, Λίλια, μοιάζει σαν παραμύθι. Τί μου είπε στην αρχή, πως μου άρεσε να καταλάβω την αγάπη του;... "Όλα αυτά μου φαίνονται όμοιο. "Εγώ δυσπιστούσα πολύ. Μου είπε ότι είναι πολύ ύψος, ότι δεν έχει κανένα στον κόσμο, κι' ότι η μόνη του ευτυχία θα ήταν να γίνει γυναίκα του. "Εγώ, παιδί μου, διατάξα. Μου φανόταν πολύ με-

Συμφορά

—Ο κ. Παρθενίδης είχε προσκαλεστεί τον στο πάρτυ της κ. Πηνελόπης Γαλαντουίδη.

—Εσφυκτικά άκουσε κάποιον να μιλή με ύψος σοφού καθηγητού.

—Είπε γενονός, έλεγε ο διωλιτής, ότι μιά έγκυρος γυναίκα μπορεί υπό το κράτος ζωηράς εντυπωσιασμού να έπρεπε αθή τρομερά λίγο πρό του τοκετού.

—"Η γυναίκα π. χ. του εξαδέλφου μου διάβαζε πριν γεννήσει τους «Τρεις Σωματοφύλακες» του Δουμά και... γέννησε τοίδυμα!...

—Ο κ. Παρθενίδης τινάχτηκε απ' την καρέκλα του, σαν να τον δάγκωσε φίδι. Άρπαξε το καπέλλο του κι' έτρεξε προς την πόρτα ξεφωνίζοντας:

—Χριστούλη μου, η γυναίκα μου σπρίκειται να γεννήσει από στιγμή σε στιγμή και διαβάει, συμφόρα μου, τον «Άλη Μπαμπά και τους σαράντα κλέφτες»!...

Ο ΦΑΚΟΣ

νάλη ή τύχη μου. Βασάνιζα το μυαλό μου να βωδ' αν μπορούσα να πιστέψω στα λόγια του, κι' όλο και τού ανέβαλα την απάντησή μου. "Όσπου δορέθηκε κι' ήθελε και με ζήτησε από τον πατέρα μου. Παντρεύτηκες.

Σταμάτησε η Άγγελα, αναστέναξε βαθεία και συνέχισε σε λίγο:

—Κορούλα μου, πού ευτυχισμένο αντρόγυνο δεν υπήρχε στον κόσμο όλο. "Ήθελες εσύ σ' ένα χρόνο και μιάς έκανες πού ευτυχισμένους άκόμα. Και δεν ήταν μιάς στιγμής ευτυχία, παιδί μου. "Ήταν είκοσι χρόνων παραμυθένια ζωή. Βλέπεις, συνήθισα να ζω ευτυχισμένη κι' ίσως γι' αυτό να πο- νάω τόσο τώρα.

—Κι' εγώ, μανούλα, συνήθισα στην ευτυχία, είπε η Λίλια. Γι' αυτό νομίζω πώς θα πεθάνω αν σάς ιδω δυστυχισμένους στ' αλήθεια... Μά πές μου, πώς φαντάζεσαι ότι άλλαξε ο πατέρας;

—Είπε κανά δυο μήνες τώρα, παιδί μου. Στην αρχή μου έκανε εντύπωση ο τρόπος του. Μου μιλούσε και το μυαλό του ήταν άλλο. Μιά μέρα, στά καλά καθούμενα, μου είπε, νευρικός:

—Φρόντισε να κρύβεις λιγάκι τις άσπρες τούρες που έχεις στα μαλλιά σου, γιατί σε δείχνουν πολύ μεγάλη.

—Στό είπε αυτό ο μπαμπάς, ρώτησε με πόνο η κοπέλλα. Μανούλα, δεν έπρεπε να στο πη. Τί φταίς εσύ;...

—Δεν φταίω εγώ, βέβαια, παιδί μου. "Αλλά ενώ όταν με πήρε ήμαστε ζευγάρι ταιριαστό και στην ψυχή και στην εμφάνιση, τώρα το βλέπεις, εγώ γέρασα κι' ο πατέρας σου είναι τόσο νέος άκόμα, τόσο νέος.

—Μανούλα μου γλυκειά!

—Μιά μέρα, ξαφνικά, άρχισε να μου μιλάει για κάποια κοπέλλα. Είναι υπάλληλος του υποουργείου των "Εξωτερικών, κι' ο πατέρας σου έτυχε ναήναι αυτόν τον καιρό κάτι πηγαίνω έλα σ' αυτό το υποουργείο, για λόγους υπηρεσιακού.

—Πές μου τί ξέρεις γι' αυτήν; φώναξε η Λίλια, και τα μάτια της άνοιξαν.

—Τη λένε Φώφη Μικέλου, αποκρίθηκε σιγά η Άγγελα, λες και φοβόταν να προσφύει αυτό το όνομα.

Μιά κοπέλλα πολύ μοντέρνα

—Πές μου τί ξέρεις γι' αυτήν; φώναξε η Λίλια.

—Είπε, όπως έμαθα, μιά κοπέλλα νόστιμη και έξυπνη. Οικογένεια από αυτές τις ύποπτες, που δεν ξέρει κανείς αν είναι αριστοκρατικές ή ταπεινές, πλούσιες ή φτωχές. Δεν ξέρω τί ήταν ο πατέρας της. "Η υπτέρα της ήταν φτωχιά, αλλά ζούσε πάντα στον καλλίτερο κύκλο, ντυνόταν θαυμάσια, και έπαινε πάρος μεγάλη κυρία. Φαίνεται πως κι' αυτή, η Φώφη, κάνει τη μεγάλη κυρία.

—"Εργάζεται, είπες μαμά, στο υποουργείο των "Εξωτερικών;

—"Η υπτέρα της έχει πολλά μέρα, και της πήρε μιά πρώτη τάξεως θέσι. Είπε, σου είπα, κι' αυτή έξυπνη.

—Κι' εσύ είσαι έξυπνη, μαμά, φώναξε η Λίλια με αγάπη, κι' εσύ είσαι δυο φορές και καλή. Τί παρσάπνο έχει αυτή η κοπέλλα;

—"Εγώ δεν είμαι έξυπνη, παιδί μου, "Αν ήμουν έξυπνη ίσως να κατόρθωνα να προλάβω το κακό. "Όμορφη, δεν είμαι πιά. Βλέπω στον καθρέφτη, κι' ότι δε βλέπω εγώ, τα βλέπει ο πατέρας σου. "Επειτα, εγώ είμαι κοντά σαράντα χρόνων, αυτή είναι μόλις τριάντα.

—Μανούλα, φώναξε η παιδούλα, άγκαλιάζοντας με λαντάρα την Άγγελα, τί σημασία έχουν όλα αυτά για όσους αγαπάνε; "Εγώ σ' αγαπάω όπως είσαι, και δεν θάθελα ν' αλλάξει ούτε τούτο το κεφάλι σου. "Αν ήσουν πιά νέα και πιο όμορφη μου φαίνεται πως δεν θα σ' αγαπούσα τόσο. Κι' ο μπαμπάς που έχεις μαζί σου μιά ολόκληρη ζωή, και σ' αγαπάει τόσο, πώς μπορεί να σε συγκρίνει;

—Δέ φταίει ο πατέρας σου ίσως, είπε η Άγγελα με φωνή ραγισμένη. "Όταν μιά κοπέλλα σαν αυτή τη Φώφη Μικέλου, βάλει στο νου της να ξεμυαλίσει έναν άντρα, το καταφέρνει όπωσδήποτε.

—Ναι, δεν φταίει ο μπαμπάς, συμφώ-

νησε η Λίλια. Αυτή είναι ένα ανθρωπόμορφο τέρας.

—Κι' όμως, τί φταίει κι' αυτή; έκανε πικρά η πονεμένη γυναίκα. Αυτή δεν είχε κανένα αγαπητό της πρόσωπο να λυπηθεί, και καμιά ευτυχία να θυσιάσει. Ζη πολύ μοντέρνα, όπως μου λένε. Τό παωί' ερνά- ζεται στο υποουργείο. Τό άπόνευμα, δεν της λείπουν οι παρές, πολύ μοντέρνες πα- ρέες μάλιστα. Φαίνεται όμως, έπειδη δεν έχει δεκάρα προίκα, ότι οι νεαροί θαυμά- σται της δεν είναι και τόσο πρόθυμοι να την παντρευτούν. Γι' αυτό κύτταζε η κο- πέλλα να μπλέξει έναν άντρα έτοιμο, δημι- ουργημένο και δεν έλασε τον καιρό της σ' άσκοπα φλέτο με νεαρούς. Αυτό το φέ- ρσιό της έκανε εντύπωση στον πατέρα σου. Την έξυπνάδα της αυτή, ν' άπορεύνει τις άσκοπες προηπέσεις, τη θεωρούσε ο πατέ- ρας σου άκρον άωτων άγνώστου και άδιο- ρεπείας. Και τη θαυμάζει έπειδη μπορεί να συνδυάζει τα δυο πράγματα που φαί- νονται κατά βάθος ασυμβίβαστα: Νά είναι πολύ μοντέρνα και πολύ ήθηκη.

—Μά κι' εσύ μπορείς να γίνεις μοντέρ- να, μαμά, φώναξε με πάθος η Λίλια. Φτά- νει να το θέλεις. Ποιος σ' έμποδίζει να κα- νήσεις να βάφεις, να πηγαίνεις μόνη σου στις έκδρομες και χίλα δυο άλλα πράγ- ματα;

—Σ' έμένα θα φαίνονται ψεύτικα όλα αυτά, παιδί μου. "Επειτα και να φε- ρόμουν έτσι μοντέρνα, ο πατέρας σου δεν βάδρισκε κανένα βέλγητρο. Αυτό που τον τσαδίζει τώρα είναι το καινούριο, το ά- γνωστο.

—Σώπασε. "Η Λίλια κύτταζε μακριά, με τα μάτια συννεφιασμένα. Τό παιδιάτικο ά- κόμα μυαλό της δούλεψε για να καταλάβει, να υπή στο νόημα αυτής της καινούριας ζωής της γεμάτης πάθη και πράγματα ά- νεληγμένα. Μά όσο και να αγωνιζόταν, δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ο πατέρας της, που την είχε αυτήν κόρη και την αγα- πούσε, που είχε τη υπτέρα της γυναίκα, και την αγαπούσε κι' εκείνη, που είχε δι- μιουργήσει αυτό το σπίτι και τ' αγαπούσε, και αγαπούσε και τους το.χους και τα έ- πιπλα άκόμα ο πατέρας της που είχε ζή- σει είκοσι χρόνια αυτή τη ζωή, σκεπτόταν να τα πετάξει όλα αυτά και ν' άρχισι μιά καινούρια ζωή.

—Μαμά, είπες σε λίγο όλα αυτά μου φαίνονται όμοιο. Δεν μπορώ να πιστέψω πως ο μπαμπάς είναι τόσο κακός.

—Δεν είναι ίσως κακός, παιδί μου, εί- πε με άπελπισία η Άγγελα. "Ισως να φταίω εγώ. "Ισως να μη στάθηκα ικανή να τον κρατήσω.

—"Οχι φώναζε άγρια η Λίλια. "Εσύ δεν φταίς. "Εσύ μαμά είσαι μιά αγία. Τί άλλο μπορούσε να κάνει παρά να τον ά- γαπάς να τον κυττάζει στα μάτια, να προλαβαίνεις κάθε του έπιθυμία;...

—"Εσύ το λες αυτό, παιδί μου. Μά οι άντρες έχουν παρόμοιες ιδέες.

—"Αν του μιλούσα εγώ, μαμά; Θέλεις; Νά τον ρωτήσω να τον φέρω στη λογική;

—"Εσύ κορούλα μου! έκανε κουνώντας θλιμμένα το κεφάλι η Άγγελα. Τί υπορείς να κάνεις εσύ;

—Πάντως αν προσπαθώ, μαμά;

—Σκέφθηκε κάμποση ώρα η Άγγελα. "Ε- πείτα, ενώ τα θλιμμένα της μάτια άστρα- φταν από μιά άγνη αντίδα έλπίδας, απο- κρίθηκε:

—Μίλησέ του παιδί μου. "Ισως ο Θεός σου δώση έξυπνάδα και πειθώ να τον κά- νης να καταλάβει πως δεν μπορεί να βρή μεγαλειότερη ευτυχία παρά εδώ, με εας. Για τη δική του την ευτυχία προπάντων, να μη κάνει το έγκλημα που θέλει να κάνει.

—Θά του μιλήσω, είπε η Λίλια, σφίγ- γοντας με πείσμα τα χείλη της. Δεν υπο- ρεί παρά να μ' άκούση. Θά του μιλήσω ψυχραιμία, λογικά...

Πατέρας και κόρη

Ψύχραιμα λογικά! Καμμένη παιδούλα! Νόμιζε πως ήταν δυνατόν να κρατήσει την ψυχραιμία της, τη στιγμή που αγωνιζόταν για την ευτυχία της, για την ύπαρξη του σπιτικού της.

Τον πήρε την άλλη μέρα, νωρίς το ά- πόνευμα. "Η υπτέρα της έαυγε έπίτηδες ά-

πο το σπίτι από νωρίς, κι' η Λίλια πήγε στην κάμαρα του πατέρα της κι' άρχισε την έπικύνηνη συζήτηση.

—Στην αρχή, ο Πάνος Σούφας, ούτε θέ- λησε ν' άκούση λέει.

—Τί θέλεις κι' ανακατεύεσαι, εσύ; την έκοψε άμέσως, άυστηρά.

—"Η Λίλια όμως, φώναξε:

—"Οχι, μπαμπά! "Οχι! Δεν θα μου ξεφύγης πάλι. Τα ξέρω όλα μπαμπά. Και θέλω να σε ρωτήσω πως είναι δυνατόν να μη μιάς αγαπάς πιά, τη μαμά κι' έμένα;

—Ποιος σου είπε αυτές τις κουταμά- ρες; "Η μάνα σου; ρώτησε άπότομα ο πα- τέρας της.

—Τα έργα σου, ο τρόπος σου, μπαμπά. Γιατί έγινες σαν ξένος μέσα στο σπίτι; Γιατί τα διορίσεις όλα άσχημα, στραβά και κανείς τη μανούλα μου τόσο δυστυχισμένη;

—Λίλια, είπε ο Σούφας, με φούδια σουφωμένα, δεν υπάρχει πιο άσχημο πράγμα παρά ν' ανακατεύονται τα παιδιά σ' αυτές τις άτομικές υποθέσεις των γο- νιών τους.

—Όταν δεν θ' αγωνιαι, μπαμπά, "Αλλά, δεν βλέπεις πόσο δυστυχισμένη μ' έκανες κι' έμένα; Τ' άφησα όλα. Δεν πρόσεξε ότι δεν μελετάω πια, δεν πηγαίνω πιά στο "Ωδειον; Κι' οι εξετάσεις μου ζυγώνουν.

—Ο πατέρας ντυπύσε τα δάχτυλά του νευρικά στο τσαπέλι.

—Λίλια, η υπτέρα σου σ' έδαλε σίγου- ρα νάρθηκες να μου μιλήσης.

—"Οχι μπαμπά.

—Ξέρω εγώ. Λοιπόν, Λίλια, είσαι με- γάλη κοπέλλα, και θα σου πω κι' εγώ με- ρικά πράγματα. Βέβαια, η μαμά σου θα με παρεστώςε τέρας, κακούργη. Δεν είναι όμως έτσι τα πράγματα παιδί μου. "Αλλ' η υπτέρα σου, που φαντάζεται ότι είναι πρότυπο σκύγου, δεν έχει υπ' όψη της μερικά πράγματα, που καλό είναι, εσύ να τα προσέξεις, σαν γυναίκα που είσαι.

—Έχεις παράπονο από τη μαμά, μπαμπά; ρώτησε η Λίλια και τα χείλη της σιγότρεμαν.

—"Η υπτέρα σου δεν είναι γυναίκα, απο- κρίθηκε στεγνά εκείνος.

Και βλέποντας την κόρη του να τον κυ- ττάζει με φοίκη, της εξήγησε:

—"Η υπτέρα σου νομίζει πως φτάνει να είναι πιστή και καλή για να με κάνει ευτυ- χισμένο. Δεν καταλαβαίνει πως δεν μπορώ να ζω είκοσι χρόνια σε μιά άτυμόσφαιρα που δεν αλλάζει ποτέ.

Τα παράπονα ενός σκύγου

—"Η Λίλια τον κύτταζε πάντα έρωτηματικά, με φόβο.

—Είπε σαν να ζης κλεισμένος σ' ένα δωμάτιο με τον ίδιο άέρα είκοσι χρόνια, συ- νέχισε ο Πάνος Σούφας. Τί θα πάθης; "Αν δεν πεθάνεις, θα σε πιάσει ζάλη και άσθμα. Τό ίδιο είναι και στο γάμο. Καλά ένα γόοιο.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης τίποτε, ούτε να προσλάβεις. Καλλίτερα είναι να μη ανακατεύεσαι.

—Σηκώθηκε κι' η Λίλια. Τό στήθος της

—Λίλια, είπε άυστηρά, μου φαίνεται ότι είπαμε πιο πολλά απ' ό,τι έπρεπε να πούμε. Φτάνει για σήμερα. Και πάλι σου λέω, εσύ δεν μπορείς ούτε να διορθώσης

φουσκώνει από τους λυγμούς, καθώς προ-
χώρησε προς την πόρτα να φύγει.
— Λίλια! τη φώναζε ο πατέρας της.
Γύρισε η κοπέλλα τὸ πρόσωπό της δα-
κρυμένη.
— Λίλια, εἶπε μαλακὰ ὁ Σούφας, καὶ
τὴς γάδισε τὸ γέλο, καὶ πάλι σοῦ λέω
πὼς ἐσύ δὲν πρέπει νὰ στενοχωρηθεῖς κα-
θόλου, ὅπως καὶ νὰρθουνε τὰ πράγματα.
Γιὰ σένα δὲν θ' ἀλλάξω τίποτε. Ὅτι καὶ
νὰ γίνῃ, ἡ μόνη μου φροντίδα θὰ εἶνε νὰ
κυντάξω γιὰ τὸ μέλλον σου καὶ γιὰ τὴν εὐ-
τυχία σου.

«Πρέπει νὰ βοηθήσης, θείτσα»

Ποῦ!-ποῦ! ἔφατε, τὴν ἄλλη μέρα,
στὴς θείας τῆς ἡ Λίλια. Τὸν ἤρθε δὺος
στὸ σπιτί, ἀκούα. Ἐπαιρναν τὸν καφέ
τοὺς κι' ἀπὸ μακριὰ ἀκούσε ἡ Λίλια τὰ
γέλια τῶν παιδιῶν, τὰ ξεκαρδίσματα τῆς
Μαίρης. Κάτι τοὺς διηγόνταν φαίνεται ἄ-
στει ὁ πατέρας τοὺς καὶ γελοῦσαν μὲ
τὴν καρδιά τους.

Ἡ καρδιά τῆς Λίλιας σφίχτηκε. Ὅχι
ὅτι ζήλεσε τὴν εὐτυχία τους. Ὅχι. Δὲν εἶ-
γε καμιά κακία ἡ ἀδελφὴ καὶ τῆς. Ἀλ-
λά, ἄθελα ἔκανε τὴ σύγκρισί αὐτοῦ τοῦ
σπιτιοῦ μὲ τὸ δικό της.

Ἐνῶν ἀπλὸ καφέ καὶ λίγο ψωμί εἶχαν
στὸ τραπέζι τους. Τὰ μάτια τους ὅμως
ἐλαμπαν ἀπὸ γοῶ. Ἐνῶν στὸ δικό τους
τραπέζι, ὅσο πλοῦσιο καὶ νὰ ἦταν, τὰ μά-
τια ἦσαν δακρυσμένα καὶ τὰ χεῖλη σφιγτά
ἀπὸ πίκρα.

Ὅταν τὴν εἶδαν, τὴν ὑποδέχτηκαν μὲ
γαῶ.

— Καλῶς τὴν ξεδεφεύλα, φώναξαν τ'
ἀγόρια, καὶ τὴν κάθισαν μὲ τὸ σταγὶνὸ στὸ
τραπέζι τους.

Ἡ Μαίρη, τὴ φίλησε, κι' ὁ θεὸς τῆς ὁ
Φώτης φώναζε μὲ τὴν ἀκούρα φωνή του:
— Βρέ, ἡ ἀνικία! Πῶς μὰς θυμήθηκες
πάλι!

Μονάχα ἡ θεία Ματίνα δὲν μίλησε. Τὴν
κτύπησε ἀνήσυχια, καὶ καταλάβαινε ἀπὸ τὴ
γλώσσα τοῦ προσώπου τῆς μικρῆς τὴν τα-
ραχή της.

— Ἦθελα... ψιθύρισε ἡ κοπέλλα. Ἦθε-
λα γιὰ ἐγὼ νὰ μιλῶ μὲ τὴ θεία.

— Μυστικά; φώναζε ἡ Μαίρη. Μυστικά
ἀπὸ μὲνα;

— Ἀπαγορεύονται τὰ μυστικά! φώνα-
ξαν τ' ἀγόρια.

Ἐπειὴν κάμπτει ὥρα, τῆς ἔκαναν ἄ-
στει διάφορα, λές κι' ἤθελαν νὰ τὴν πει-
ράξουν, νὰ τὴν ἀνοητοποιήσουν. Ἐπειὰ
ἔφταν, γελαστά, εὐτυχισμένα, κι' ἔφυνε
κι' ὁ θεὸς ὁ Φώτης. Ἐπειὴν στὸ σπιτί
μόνον οἱ γυναῖκες.

— Λίλια, εἶπε ἡ Μαίρη, ὁ καθηγητὴς
μὰς τοῦ πιάνου, πάει νὰ γάσῃ τὸ νοῦ
τοῦ. Δὲν ὑπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξα-
σάνισί σου. Ὅχι, κι' ἐγὼ. Τί ἔχεις βρε
καὶ μου; Μήπως εἶσαι ἐρωτευμένη;

Τὰ μάτια τῆς κοπέλλας τὴν κτύπαζαν
ἐρωτηνητικά, διαπεραστικά, λές κι' ἤθελε νὰ
διαβάσῃ ὡς μέσα στὴν ψυχὴ τῆς ἐξαδελ-
φῆς της.

— Δὲν θὰ σταματοῦσα τὸ πιάνο ἐπει-
δὴ εἶμαι ἐρωτευμένη, ἀποκρίθηκε ἀναστε-
νάζοντας ἄθελα ἡ Λίλια.

ΕἰΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: Ἡ συνέχεια

Κοινωνικά

Εὐχαριστήριον

Θεωρῶ καθῆκον μου νὰ ἐκφράσω τὰς
θερμὰς μου εὐχαριστίας πρὸς τὸν κ. Γ.
Εὐθυμίου, ἱατρὸν τῆς Γυναικολογικῆς Κλινι-
κῆς (ὁδὸς Ἐμμανουὴλ Μπενάκη 60) διὰ
τὰς ἐξαιρετικὰς περιποιήσεις καὶ τὸ θερ-
μὸν ἐπιστημονικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ ὁποῖον
ἐπέδειξε κατὰ τὸν τοκετὸν τῆς συζύγου
μου.

Γάμοι

Ὁ κ. Κυριάκος Κουτροφιῶτης, α',
πλοίαρχος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἁεροπορικοῦ «Ἄν-
τρου» καὶ ἡ δὲς τοῦλα Γ. Τζάβα ἐτέλεσαν
τοὺς γάμους των ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ ἀνε-
χώρησαν διὰ τὴν Ἀμερικὴν. Τὸς εὐχό-
μεθα καθε εὐτυχίαν. Οἰκ. Χ. Σταματίου

Ἡ δεσποινὶς Ἐλενίτσα Ζαχαριάδου δη-
μοδιδασκάλισσα ἐκ Λαμίας καὶ ὁ κ. Κώ-
στας Ν. Παπαγεωργίου προαδωνόησαν
ἐν Κομοτηνῇ. Τὸς εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν
στέφιν. Κ.Τ.Π.

ΑΔΕΛΑΪΣ ΡΙΦΛΟΝ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΡΙΑ

Ἡ γυναίκα πρὸ ἀνκατάττης τὴν Εὐρώπῃ

Ἡ Ἀδελαῖς Ριφλὸν ἦταν κόρη ἑνὸς ἐκ-
δοεῶς τῶν φαναγίων τῆς Μποῦρς. Ποῦ-
μα πού δὲν τὴν ἐμπόδιζε, ὅμως, νὰ περά-
σῃ ὅλη τὴ ζωὴ της μέσα σὲ πολυτελὴ μέ-
γαρα, ἔχοντας γύρω της ὑπουργοὺς, πριγ-
κipes, βασιλεῖς, αυτοκράτορες...

Ἡ μεγάλη ὁμορφιά της τὴν βοήθησε νὰ
κάμῃ τὸ πρῶτο βήμα. Ἐνῶν Γάλλος εὐ-
γενής, ὁ ὑποκόμης ντὲ Μπονβέιν, τὴν ἐρω-
τεύθηκε τρελλὰ καὶ τὴν ἔκανε γυναῖκα του.
Ἀλλὰ πέθανε πολὺ γρήγορα, ἀφήνοντας ὅ-
λη τὴν περιουσία του στὴν Ἀδελαῖδα.

Ἡ περιουσία αὐτὴ θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ
ζῇσῃ μὲ ζῶν ἀνετή. Ἀλλὰ ἐκεῖνο πού πο-
θοῦσε ἡ Ἀδελαῖς ἦταν ἡ ζωὴ τῶν κοσμι-
κῶν σαλονίων καὶ τῆς ἀνώτερης κοινωνίας.
Εὗρισκε ἐπίσης ἕνα ἐξωριστὸ θέλητρο
στὴν πολιτική. Καὶ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο
ἀπὸ τὸ νὰ μηχανορραφῇ καὶ νὰ σκευωρῇ
διοδικῶς.

Ἀπὸ μιὰ τυχαία σύμπτωση, ἡ Μαδορίτ
ἦταν ἡ πρώτη εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα ἀπὸ
τὴν ὁποῖαν ἀνέγειρε τὴ δόξα της. Εἶνε πάει
γιὰ νὰ κανονίσῃ μερικὲς ὑποθέσεις τῆς
κληρονομίας, πού τῆς εἶχαν ἀφήσει πεθαί-
νοντας ὁ σύζυγός της. Καὶ ἐπέτρεψε γιὰ
δυσκολία τὸν διακανονισμὸν τους χάρις στὴ
συνοδοῦσά του στρατηγὸν Περινιόν, πού ἦ-
ταν τότε πρεσβευτὴς τῆς δημοκρατικῆς
Γαλλίας στὴν ἰσπανικὴ πρωτεύουσα.

Ἡ Μαδορίτ ἦταν ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ τὸ
κέντρον τῶν διεθνῶν πολιτικῶν μηχανορρα-
φιῶν. Ὁ στρατηγὸς Περινιὸν ἐκπροσώπου-
σε τὸ δημοκρατικὸ στοιχεῖο. Κι' ἀπὸ τ'
ἄλλο μέρος, ὁ δούξ τοῦ Χαρδέ, ὑποστηρι-
ζόμενος καὶ ἀπὸ τοὺς πρεσβευτὰς τῆς Ἀγ-
γλίας καὶ τῆς Πρωσίας, ἐπρωπαγάνδιζε
γιὰ τὴν ἐπιστροφὴν στὸ βασιλικὸ θρόνον τοῦ
Λουδοβίκου 18ου. Ὅσο γιὰ τὸν Γκοντουά,
τὸν πρωθυπουργὸν τῆς Ἰσπανίας, κατάφε-
ρε νὰ τὰ ἐκλ καλὰ μὲ ὅλους.

Ἀλλ' ἡ Ἀδελαῖς Ριφλὸν τοὺς τύλιξε καὶ
τοὺς τοῖς στα δίχτυα της. Γιατὶ ἡ στασι-
μὴ αὐτὴ γυναῖκα κατάρθωσε νὰ τοὺς κά-
νῃ φίλους της καὶ νὰ τοὺς διεθύνῃ σύμ-
φωνα μὲ τὰ καπιτῆσια της.

Μποροῦσε τώρα νὰ μηχανορραφῇ ἐλεύ-
θερα. Γιατὶ εἶχε τὴν ἱκανότητα ν' ἀναμι-
γνύῃ τὸν ἔρωτα μὲ τὴν πολιτική καὶ νὰ
παίξῃ θανατοῦσα καὶ τοὺς δύο ρόλους της.

Γιὰ ποῖον ἐργάζετο; Γιὰ τοὺς δημο-
κρατικούς ἢ γιὰ τοὺς βασιλικούς; Τὸ βέ-
βαιον εἶνε πὸς δὲν ἐργαζόταν γιὰ κανένα.
Μηχανορραφούσε ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ ἀνάγ-
κη δόξασα.

Ἀλλὰ στὸ τέλος, τὰ ἐβαλάνισσε. Τὴν
ἐξώρισαν τότε ἀπὸ τὴ Μαδορίτ καὶ ἡ Ἀ-
δελαῖς Ριφλὸν ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ γιὰ

τὴ Λισσαβόνα. Ἀπὸ ἐκεῖ πέρασε ἀργότε-
ρα στὸ Λονδίνον.

Δὲν βοήθη, ὅμως, στὴν ἀγγλικὴ πρω-
τεύουσα κατὰλληλο ἔδωκε γιὰ τίς μηχανο-
ρραφίες της καὶ ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὸ
Μπλάνγκεντσεργκε, ὅπου εὕενε τότε ὁ
Λουδοβίκος 18ος, ἐλπίζοντας πὼς θὰ εὗρι-
σκε ἐκεῖ καλύτερη ὑποδοχὴ. Ἀλλ' οἱ Γάλ-
λοι βασιλοφρονεῖς δεῖνθηκαν πολὺ ἐπιφυλα-
κτικοὶ ἀπέναντί της.

Ἡ Ριφλὸν ἔφυνε τότε ἀπὸ τὸ Μπλάν-
γκεντσεργκε καὶ πῆγε στὸ Παρίσι, ὅπου
ποῦλησε σὲ ἀρκετὰ ἀκριθὴ τιμὴ στὸν Φου-
σὲ τίς πληροφορίες πού εἶχε συλλέξει ἀπὸ
τὰ διάφορα μέρη, ὅπου εὕενε.

Ἐρωδιασμένη μὲ αὐτὰ τὰ νοήματα, ἡ
Ἀδελαῖς Ριφλὸν ἐτρέφε στὸ Βερολίνο, ὅ-
που ἐξετέλλανε τὸν πρεσβευτὴ τῆς Γαλ-
λίας στὴν πρωσικὴ αὐλὴ στρατηγὸ ντὲ
Μπερουνβίλ.

Ἀλλ' ἀφοῦ τὸν παρέσυρε σὲ διάφορες
γκάφες, τὸν ἐγκατέλειψε, γιὰ νὰ συνδεθῇ
μ' ἕνα ὑποστηρικτὸν τὸ τσάροβις Ἀλέξ-
ανδρὸν σπούδαζε τότε στὴν πρωσικὴ στρα-
τιωτικὴ ἀκαδημία.

Σὲ λίγο, ὁ τσάρος ἀξιωματικὸς ἔφυνε
γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του. Πῆρε
τότε μαζί του τὴν Ἀδελαῖδα, πού, φυσικά,
κάθε ἄλλο παρὰ τοῦ εἶενε πιστή.

Τὸ δεισιδὸς τῆς ἦταν νὰ φτάσῃ ὡς τὸν
Τσάρο Παῦλο τὸν 1ο. Κι' ἡ δυσφορία της
τὴν βοήθησε σ' αὐτό. Τὸν παρουσιάσθηκε
ὡς μυστικὴ ἀπεσταλμένη τοῦ Ναπολέοντος
πού εἶνε ἀνακηρυχθὲν στὸ μεταξὺ. Πρῶτος
ὑπατος.

Τοῦ εἶπε, λοιπὸν, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ,
ὅτι ὁ Ναπολέων τὴν εἶχε στείλῃ γιὰ νὰ
διαπραγματευθῇ μὲ τὴν ἀντιθέτῃ ἀντιθέτῃ
συνομοσπασίᾳ μὲ τὴ Ρωσία. Ἀπὸ τ' ἄλλο
μέρος, κατηγόρησε τὸν Βουρδὸνως ὅτι
σκευωροῦσαν ἐναντίον τοῦ Τσάρου.

Ὁ Παῦλος ὁ 1ος ἔδωκε πίστι στὰ λό-
για της καὶ διάταξε ἀμέσως τὴν ἀπουά-
κουνσί τοῦ Λουδοβίκου 18ου καὶ τῶν Γάλ-
λων βασιλοφρονῶν ἀπὸ τὸ Μπλάνγκεντσε-
ργκε. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες βρέ-
θηκε δολοφονημένος.

Ὁ Ἐρσινὸς θάνατός του ἦταν ἕνα με-
γάλο πλῆγμα γιὰ τὴν Ἀδελαῖδα. Ὡστόσο,
ἡ τυχοδιώκτρια δὲν ἀπογοητεύθηκε. Ξανα-
γύρισε σὲ λίγο στὸ Παρίσι, ὅπου τύλιξε
στὰ δίχτυα της ἕνα πᾶμπλουτὸ Ἀγγλο
εὐπατορίδῃ, τὸ λόρδο Σινάτον καὶ ἔφυνε
μαζί του γιὰ τὴν Ἀγγλία.

Ἐκεῖ, ὄχι νὰ συνωμοτῇ ἐναντίον τοῦ
Ναπολέοντος καὶ ταυτοχρόνα ἐργαζομένη στὸν
Φουσε νόμισμα, μέσα στὰ ὅποια τοῦ ἀ-
νέφερε τὰ σχέδια τῶν συνωμοτῶν, ἐξοκώ-
νοντάς τα σύμφωνα μὲ τὸ σύστημά της.

Ἀλλ' ὁ Φουσε ἦταν διαβολοδόξος.
Κι' εἶπε παντοῦ τοὺς ἀνθρώπους του. Ἐ-
πὶ εὐσε ποῖος ἦταν ὁ ρόλος τῆς Ἀδε-
λαῖδος Ριφλὸν καὶ πληροφοροῦσθε ἐπίσης
ὅτι αὐτὴ ἡ διαβολοδόξος βασιλοφρονὴ σὲ
στενὲς σχέσεις μὲ τοὺς Γάλλους βασιλο-
φρονεῖς, μ' ὅλο τὸ μῖσος πού εἶχε δεῖξει
πρὶν ἐναντίον των.

Τὴν προσκάλεσε τότε νὰ πάῃ στὸ Πα-
ρίσι, γιὰ νὰ τοῦ ἐκθέσῃ ποσοφικά ἐκεῖ-
να πού τοῦ ἔγραφε στίς ἐπιστολές της.

Ἡ Ἀδελαῖς Ριφλὸν ἔπεσε στὴν παγί-
δα καὶ μὲ μὲρα ἔφατε στὴ γαλλικὴ πρω-
τεύουσα, βέβαια πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ ἔ-
βλεπε τὸν Ναπολέοντα καὶ θὰ ἐξασφάλιζε
τὴν εὐνοιά του.

Ἀλλὰ δὲν εἶδε οὔτε τὸν Ναπολέοντα
οὔτε τὸν Φουσε.

Δυὸ μυστικοὶ πράκτορες τὴν παρέλαβαν
ἕνα βράδυ ἀπὸ τὸ σπιτί της καὶ τὴν ἐβα-
λαν μέσα σ' ἕνα αὐαδὶ πού ἐκίνησε ἀμέ-
σως πρὸς ἀγνωστὴ διεύθυνσι.

Ἀπὸ τότε γέθηκαν τὰ ἴγνη τῆς Ἀδε-
λαῖδος Ριφλὸν. Ὁ Φουσε, θέλοντας νὰ ἀπαλ-
λαγῇ μὲ γιὰ πάντα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπικίν-
δυν μηχανορραφίαν, εἶχε διατάξῃ μίσητες
θανάτωσί της. Ἡ τὴν ἐκλείσε σὲ καμιά
φυλακή. Ἡ τέλος, τὴν ἐξώρισε σὲ κάποια
μακρινὴ ἀποικία.

Κανεὶς δὲν τὸ εὗρε ποτέ.

ΛΕΟΝ ΤΡΕΚ

Ἡ Κυρά-Μιχάλαينا

Καὶ τὸ Καλαβρυτινὸ χωριότακι

Ὁ Κωνσταντῖνος Ζωγράφος, ὑ-
πουργὸς ἀπὸ τὸ 1832, ἐξυμνος πο-
λιτικός τοῦ καιροῦ του, ῥήτορας ἄ-
ερος μὰ καὶ γλωσσουαθὴς — πο-
σὸν ὄχι καὶ τόσο συνηθισμένο στὰ
περασμένα ἐκεῖνα χρόνια — εἶνε
κάμπερνος ἐνθροῦς καὶ στὴν πολι-
τικὴ καὶ στὴ δημοσιογραφία.

«Ἀνθρώπος ὅπου μουστάκι δὲν
ἔφησε ποτέ, ὑπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ
Ἕλληνας καὶ Καλαβρυτινός».

Αὐτὰ ἔγραφε μὲ ἐφημερίδα τοῦ
1844 γιὰ τὸν Κ. Ζωγράφο. Καὶ κά-
ποτε ἄλλοτε μὲ ἄλλη ἐφημερίδα,
τῆς ἰδίας, πάνω-κάτω, ἐποχῆς ἔ-
γραψε:

«Μὰς εἶπαν ὅτι ὁ ταμπόνηρος
Ζωγράφος ζήτησε καὶ πῆρε ἀπὸ τὸ
θάνατο Ἀθηνῶν ἕνα ψεύτικο μουστά-
κι καὶ τὸ κόλλησε μὲ τσιρίσιον διὰ
ν' ἀπατήσῃ τοὺς συμπαίτες του.
Ὁ, τῆς ἀναγνωστῆς!»

Ἀκόμη τοῦ εἶχαν βγάλει τὸ πα-
ρατσούκι «Τουκοζωγράφος» γιατί
ὅταν ἦταν πρεσβευτὴς στὴν Κων-
σταντινούπολιν εἶνε ὑπογράφει, στὰ
1840, μὲ τὸν Μεγιστὸ Ρεσίτ πασά,
τὴν πρώτη, μετὰ τὴν Ἐπανάστασι
τοῦ 1821, Ἑλληνοτουρκικὴ συλλήκη
φιλίας καὶ ἐμπορίου, πολὺ μισητὴ,
στὸ κοινὸ, τότε.

Ὅπως κι' ἂν ἦταν, τέλος, ὁ Κ.
Ζωγράφος, αὐτὸ τὸ Καλαβρυτινὸ χω-
ριότακι ἀπὸ «τὴν πταγὴ καὶ ἀδελφὴ
οἰκονομία τῶν Κλουτζινῶν τῆς Πε-
λοποννήσου», κατάφερε καὶ παντοῦ-
τηκε τὴν κόρη τοῦ Μιχαὴλ Βόδα. Τὸ
καινούργιο του συγγενολόγι, τὸ φα-
ρισάτικο, μ' ὅλη τὴν περηφάνεια
τῆς πριγκιπικῆς καταγωγῆς του
τῆς Βλαχίας, θέλοντας ν' ἀνοίξῃ τὸ
δόμο τῆς πολιτικῆς στὸν ναυπρό,
καταδεχόμενος νὰ ἐκλ σχέσεις καὶ νὰ
καλῇ μάλιστα στὸν κύκλο του τοὺς
δυνατοὺς τῆς ἡμέρας καθὼς καὶ τοὺς
ἀσπυρους ἀκόμη ψηφοφόρους. Γι' αὐ-
τὸ καὶ κάποτε ἡ κυρία Ζωγράφου
νόθευε μὲ τὰ βιολετὰ στὸ Καλαῦ-
κι τοῦ Παλαιῦ Φαλήρου τὸν Κα-
λαματιανὸν μὲ ἀπλοῦς «παρακατα-
νοῦς» ἀνθρώπους, κόρη αὐτὴ ἀπὸ
σοὶ πριγκιπικὸ τῆς Βλαχίας. Μὰ καὶ
στὴν Ἀθήνα ἡ Δύμνα, ἡ ὑπέρα τῆς
Ζωγράφου, παρεῖθε δέιπνα νοικο-
κυρεμένα μὲ ἐγγνώσα μουσικὴ, βιο-
λιά καὶ λαούτα, ὅπου γόρευαν ὅλους
τοὺς ἑλληνικοὺς νοσοῦ. Ἰδιαίτερα
εἶχαν στὰ δεξιὰ τους ὅλους τοὺς ἀ-
πλοῦς παλαιοὺς Ἀγωνιστὰς τοῦ 21,
τὸν Παμποῦτα, τὸν Κοιζώτη, τὸν
Γοῦβα τὸ Νοταρὰ, ἀλλὰ καὶ τὸν
Καλαμογδότη καὶ τὸν Κορσιωτάκη.

Ὅμως ἀπὸ αὐτὲς τίς περιποιή-
σεις καὶ τὰ νάδια τοὺς τὰ καταδε-
κτικὰ περαιοῦντοσαν πολλοί, κι' ὁ
Κοιζώτης πωτότος:

— Χωριάτες μὰς θαροῦνε, εἶπε
κάποτε τὸν Κορσιωτάκη, καὶ γι' αὐ-
τὸ τὰ κάνουν ὅλα χωριότακα γιὰτὶ
μονάχα τέτοια τσαταμένα μὰς πη-
ναίνουσι...

— Τί λέτε στρατηγέ! τὸν ἔκοψε
ὁ Κορσιωτάκης, πού ἦταν ἀπὸ τοὺς
«φασαριστοὺς» νέους τῆς ἐπο-
χῆς ἐκείνης. Δὲν καταλαβαίνετε, λοι-
πόν, ὅτι οἱ ἀνεγνώστες αὐτοὶ θέλουν
νὰ ἔδῃ ἐννοήσιμόν σου καὶ πὼς μὰς
θεωροῦν ἀνθρώπους δικούς τους;

Ποῦ νὰ τὸ παραδεθῇ ὅμως ὁ Κοι-
ζώτης.
— Μπρὲ ἄκουε τί σοῦ λέω, τοῦ
ἀπάντησε, καὶ δὲν νελιέται ὁ γερό-
λυκος!

Καὶ σὲ λίγο συμπλήρωσε:
— Καμιά ὥρα θὰ κάνω δῶ μέσα
ὅτι μοῦ κόπη τὸ κεφάλι!...

Καὶ ἤθε κάποτε, ὅπως νόμισε, ὁ
Κοιζώτης ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ κάνῃ
ἐπὶ τοῦκομὲ τὸ κεφάλι.

Ἦταν πάλι, σὲ λίγες μέρες, ὅλοι

καλεσμένοι στὸ ἀγοντικό τῆς ὑπέρ-
ρας τῆς κυρίας Ζωγράφου. Ὅλοι
προσέγανε νὰ στρέψουν τὸ λόγο
στους οἰκοδεσπότες πάντα μὲ τὸ
«ὕψιλότατε» καὶ μὲ ἄλλες ἐξωρι-
στικὲς τιμὲς, ὅσες περνοῦσαν ἀπ' τὸ
κεφάλι τους... Ἦθε καὶ ἡ κου-
βέντα γιὰ τὰ ταῖς δια πού εἶνε κά-
νει ὁ Μιχαὴλ Βόδας παλινὸς πρέ-
σβυς τῆς Ἑλλάδος στὸ Παρίσι-κι'
ἀλλὰ μὲν τῆς Εὐρώπης ὡς τὴν Πε-
τρούπολιν.

Τότε ἀκριβῶς ὁ Κοιζώτης γυρί-
ζοντας πρὸς τὴν ἀρχοντίσσαν τοῦ Μι-
χαὴλ Βόδα λέει:

— Αἱ, κυρά Μιχάλαينا, εἶδε κι' ὁ
κύριος Μιχάλης ἐνεπτεία, μὰ δι νὰ
ἐμένα, πού ἔφατα ἴσα μὲ τὴν Κα-
ρμανία.

Ὁ Κοιζώτης, πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐ-
πανάστασι εἶνε ζῆσις ἀπλὸς ἀνθω-
πος στὴν Ἀνατολή, μὰ καὶ κατὰ
τὸ 1826 ἔκανε μὲ τὸ Βάσσο καὶ με-
ρικοὺς ἄλλους τὴν περὶφνη ἐκστρα-
τεία στὴ Βουρσίτ.

Στὴν κυρία Μιχαὴλ Βόδα, καθὼς
ἦταν ἀληθινὴ ἀρχοντίσσαν, καθόλου
δὲν ἐκακοφάνηκαν τὰ λόγια τοῦ Κοι-
ζώτη. Καὶ τοῦ εἶπε:

— Σωστά στρατηγέ μου! Ἐκεῖ-
νος εἶδε τὴν ἐνεπτεία μὲ τὴ διπλωμα-
τία του καὶ σεις, ὅπως λένε, μὲ τὸ
σταθὶ σας!

Σὲ λίγο πλησίασαν τὸν Κοιζώτη
μερικοὶ γνωστοὶ τοῦ καὶ τοῦ εἶπαν:

— Ἔρεσις στρατηγέ, εἶνε καλε-
σμένο ἐδῶ ἀπόψε κι' ἕνα Φαναριω-
τόπουλο πολὺ διαδασμένο, σοφὸ
παλληκάρι. Μόλις ἔφατε ἀπὸ τὴν
Εὐρώπην.

— Σὰν τί ληγῆς, σέφια ἔρεσι;
ὡτῆσε ὁ Κοιζώτης.

— Σπούδασε τοὺς νόμους τῆς
Εὐρώπης ὅλους καὶ τοὺς παίξει στὰ
δάχτυλά...

— Τί νὰ τοὺς κάνω ἐγὼ τοὺς νό-
μους τῆς Φραγκίας;... Πόσο βασι-
νει ἡ γνώσι του;

— Καὶ στὴ γνώσι καὶ στὰ γράμ-
ματα περαιοῖ τοὺς καθηγητὰς πού
διδάσκουν τὰ παιδιὰ στὸ Πανεπι-
στήμιον...

— Αὐτὰ τ' ἀκούσα κι' ἐγὼ γιὰ
τὸ νέο εἶπε ἕνας ἄλλος.

— Πῶς τὸ λένε τ' ὄνομά του;

— Περικλὴ Ἀργυροπούλου, εἶπε ὁ
πρῶτος πού μίλησε, λένε, μάλιστα
πὼς γρήγορα θὰ τὸν ἔχομε ὑ-
πουργό.

— Ὑπουργό;... εἶπε ὁ Κοιζώ-
της. Τί νὰ τὸ κάνῃ τὸ ὑπουργοῦ-
κι; Φέρε τοῦ νὰ τὸν γυροῦσι, ὅ-
φου εἶνε τόσο προκομμένος νὰ τὸν
πᾶσω νοσηματικό μου.

Γιὰρ ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ τὸν
Περικλὴ Ἀργυροπούλου ὁ Κοιζώτης
ἀλλὰ δὲν τὸν ἔκανε γραμματικό
του!...

Γιατὶ συνέβη αὐτό: Δὲν εἶνε συ-
σικά μυστήριον.

Ο 'Αλφόνσος της Ισπανίας ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Δημοσιογραφικές άγκυρήσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Οι μεγάλες προσωπικότητες της εποχής μας δεν βλέπουν με καχυποψία τους δημοσιογράφους. Τους δέχονται προθυμότητα, συζητούν μαζί τους και δεν κούβουν τις σκέψεις τους επάνω στα μεγάλα προβλήματα των ημερών μας. Δεκάδες συνεντεύξεις με «μεγάλους άνδρες» δημοσιεύονται καθημερινώς στον παγκόσμιο τύπο.

Φαίνεται ότι πρό δεκαπέντε περίπου ετών οι συνεντεύξεις αυτές δεν ήταν τόσο εύκολες. Όταν κατά τις αρχές του 1932 πέθανε από τας 'Αθήνας ο μολις καταργηθεί τότε βασιλεύς της Ισπανίας 'Αλφόνσος ο 13ος αναστατώθηκε το σύμπαν για λίγες δηλώσεις του. Ο 'Αλφόνσος όχι μόνον δεν ένοιαζε ν' άνοιξη το στόμα του, αλλά διάταξε και τους συνοδούς του, μολις ο πλοίο με το οποίον ταξίδευε έπλευρε στον Πειραιά, να συνενωθούν με την αστυνομία για τη λήψη αυστηρών μέτρων κατά πιθανών δημοσιογραφικών επιθέσεων εναντίον του. 'Ετσι όλοι συνάδελφοι κατεβήκαμε στον Πειραιά. Βοηθήκαμε μυστικά σ' έναν άδισπέρστο κλοιό αστυνομικών και μελών της βασιλικής ακολουθίας. Με κανένα τρόπο δεν μας έπετο από την πλοίαρχω τον ύψιλο — στην πραγματικότητα πανύψιλο — ξένο που συνεκέντρωνε εκείνη την καλή και ήσυχη εποχή το ενδιαφέρον όλου του κόσμου. Κατορθώσαμε μόνον να τον δούμε από μακριά, την ώρα που επεδιδάτο στο αυτοκίνητο για την επίσκεψή του στις 'Αθήνας.

Με το ψευδώνυμο Δουέ του Τολέδο ο 'Αλφόνσος έκανε το γύρο των 'Αθηνών. 'Επισκέφθηκε τα Μουσεία, την 'Ακρόπολη, όλα τα αξιοθέατα της πρωτεύουσας και άφηκε το επίκεντρό του στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Ζαΐτη. Δεν βγήκε ούτε μία στιγμή από τον κλοιό που τον περιέβαλλε. Και θάβευε με την ικανοποίησή του απέναντι το κακό συναπάντημα των δημοσιογράφων αν δεν συνέβαινε να πάση το γούμα του στο έστιάτοριο της 'Μεγάλης Βρετανίας με τη συντροφιά ολίγων... Δουκών της συνοδείας του και μίας ώραιότατης 'Ισπανίδος, συζύγου ανωτέρου υπαλλήλου της γερμανικής πρεσβείας.

Μαζί μ' έναν συνάδελφο, διάσημο έφευρετή μυστηριωδών τρόπων επικοινωνίας με ξένες προσωπικότητες, περάσαμε από την 'Μ. Βρετανία για άλλη δημοσιογραφική δουλειά. Και είδαμε τον 'Αλφόνσο τρώγοντα με βουλιμιαν άνρακι κοκκινιστό με πατάτες. Ο αστυνομικός κλοιός είχε διαλυθεί. Δυό-τρεις «μυστικοί» μόνον περίμεναν στο διάδρομο για κάθε ένδονόμνο. Μετά το γεύμα, ο 'Αλφόνσος, ακολουθούμενος από την ολιγομελή συνοδεία του πήγε σ' ένα σαλονάκι, έσπλωσε σε μία πολυθρόνα και διάταξε να του φέρουν έναν καφέ... 'Εκεί επεχείρησαν να του... επιτεθούν μερικές κυρίες της ύψλης διοστοκρατίας, για να του πάρουν αυτόγραφο. Βρήκαμε την εύκαιρία κατάλληλη και τον πλησίασαμε. 'Αλλά ο ύψιλος ξένος είχε αρχίσει να εκ-

νευρίζεται και ζήτησε την προστασία της αστυνομίας. Φαίνεται δε πως ένοιωσε ότι εμείς οι δύο ήμασταν οι έντεταλμένοι για τη φύλαξη του φύλακες άγγελοι!

Σηκώθηκε, μās είδε σπληνωμένους πίσω από την πολυθρόνα του και μās είπε σε ωραιότερη γαλλική:

— Σας παρακαλώ πολύ, πέστε στις κυρίες ότι δεν υπογράφω ποτέ αυτόγραφα. 'Ας μού κάνουν τη γαμί να μού επιτεώσουν να πω ήσυχα τον καφέ μου.

'Εκτελέσαμε την παραγγελία του με άρκετη επιτυχία, ενώ οι αστυνομικοί βολτάρανε αμέριμνοι στο γύα του ξενοδοχείου. 'Η παρέμβασίς μας τον ικανοποίησε...

— Σας κούρασα και σας τους άστυνομικούς σήμερα, μās είπε ευθύς αμέσως. 'Αλλά δεν υποσώψω να γίνω διαφορετικά. Κάνω ένα ταξίδι άναυχής. Θέλω να ήσυγώσω. Παντού όπου πηγαίνω ο κόσμος μού ζητάει αυτόγραφα. Αυτή ή μανία τέλος πάντων...

Το υπό περίεργες και άπροσδόκητες συνθήκες δημοσιονγνέν τέτ-α-τέτ μās έδωσε το θάρρος να προαγγήσουμε.

— Αυτό μόνον Μεγαλειότατε: ρωτάει με την προσήκουσα ευλάβεια ο συνάδελφός μου,

— Αυτό δεν είναι τίποτε, απαντάει ο 'Αλφόνσος. 'Η μεγάλη πληγή είναι οι... δημοσιογράφοι. Παράδειγμα οι δικοί σας. 'Από τα έμπειράματα που έφτασε το πλοίο στον Πειραιά με πόλιοσκον. 'Επεχείρησαν να με κυνηγήσουν ακόμα και μέσα στο έκκλησάκι του πλοίου που πήγα να κάνω την ποσεινή μου.

— Φοβερόν!... — Βέβαια και είναι φοβερό. Δεν αντιπαθώ τους δημοσιογράφους, αλλά κάθε πράγμα έχει την ώρα του.

Γιατί όμως όλη αυτή η έγκαρδιότης απέναντί μας; 'Απλούστατα διότι ο ύψιλος και σημαίνων ξένος είχε την έντύπασή ότι εμείς οι δύο ήμασταν εκείνοι που του εξασφάλισαμε την υψίστην ευναρίστησιν να άποφύγη τις δημοσιογραφικές ένοχλήσεις όλη εκείνη την άθνηακή του ήμερα.

'Απετόλμησα μίαν εξήγησι υπόδ της παρεξηγήσεως από τον 'Αλφόνσο τάξεως των δημοσιογράφων.

— Έχετε απόλυτες δίκην, Μεγαλειότατε, του είπα. Μη λησμονείτε όμως ότι τα γεγονότα της 'Ισπανίας και η παραίτησίς

Η «ΜΙΣ ΤΟΜΑΤΟΖΟΥΜΟ»

Όπως ενόραμε και άλλοτε πολλοί 'Αμερικανοί επιχειρηματίες, έχουν αρχίσει τελευταίως να ανακρύβουν διάφορα ψωρία κορίτσια 'βασιλισσες' των προιόντων τους. 'Ετσι, πρό ήμερών έγινε στην 'Αμερική η τελετή της στέψης της 'Μίς Τοματόζουμο»!

σας άπασαγολούν αυτή τη στιγμή το ενδιαφέρον και την προσοχή όλου του κόσμου. Οι έφημερίδες είναι υπογεγραμμένες να προσφέρουν νέα στο κοινό. Τί να κάνουν λοιπόν οι δημοσιογράφοι;

Ο συνομιλητής μας γέλασε με την καρδιά του, άναψε ένα τούρο, κάτι είπε ισπανικά στον φίλο και συνοδό του Δούκα της Μιρόντας και τελικά πήρε την άποφασί ν' άπαντήσει:

— Μήπως έγω και να πω τίποτε; Όλος ο κόσμος γνωρίζει ότι έγω δεν πρόκειται να διεκδικήσω τον θρόνο της 'Ισπανίας. Ούτε έγω την πρόθεσι να δημοσιονγνώσω προσκόμματα σ' αυτούς που κυβερνούν σήμερα την πατρίδα μου. Αυτά θα έλεγα στους δημοσιογράφους αν άποφασίζα να μιλήσω. 'Αλλά δεν πρόκειται να κάνω καμιά πολιτική δήλωσι σ' όλη την περίοδεία μου. Μετά τας 'Αθήνας θα έπισκεφθώ την Κωνσταντινούπολι κι' άπ' εκεί τη Βηρυτό, την 'Ιερουσαλήμ, το Κάιρο και την 'Αλεξανδρεία. Να σας κάνω και μιά ερώτησι: Δεν σας φαίνεται ότι οι 'Ελληνες υσιάζουν πολύ με τους 'Ισπανούς;

— Ναι, βέβαια... 'Αρκεί... Και πότε φεύγετε, Μεγαλειότατε;

— Άπόψε.

— Καλό ταξίδι.

'Εδώ σταμάτησε ή συνομιλία, διότι υπήκαν στο σαλόνι εκείνη τη στιγμή διάφοροι έπίσημοι μεταξύ των οποίων κι' ανώτεροι άστυνομικοί που θα συνόδευσαν τον 'Αλφόνσο στον Πειραιά. 'Ηταν καιρός να εξαφανισθούμε. Μόνον που δεν προλάβαμε να του πάρουμε κι' από ένα αυτόγραφο. 'Εν τούτοις δημοσιεύσαμε την έπομένη τη συνέντευξή, που ήταν φωνή σέ περιομόμνο, αλλά κάπως ενδοσφύροσα όσον άφορά το ιστορικό της συνομιλίας με τον άποφύοντα έπιμόμνο τους δημοσιογράφους 'Υψηλόν ξένον...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Γυναίκες στη μοναξιά

Στους «πύργους» των ψηλών βουνών

Όταν οι νέοι 'Αμερικανοί έλειπαν στον πόλεμο, ή Δασική 'Υπηρεσία σκέφθηκε ότι θα μπορούσαν ίσως να τους αντικαταστήσουν οι γυναίκες στη φρουράσι των δασών. Στην αρχή ωστόσο, είχε πολλούς διαταγμούς. Φοδών μηνες οι γυναίκες πανοκλήθρον στην κρίσιμη στιγμή. Δεν άργησε όμως να πεισθί ότι είναι καλλίτερες απ' τους άντρες σ' αυτή τη δουλειά.

Το έργο τους είναι να επιθλέπουν τα άπεραντα δάση, πάνω από ψηλούς «πύργους» σπημένους στις έρημες βουνοπλαγιές των βορειοδυτικών άκτών του Ειρηνικού για να σημειώνουν άμέσως κάθε ένορξή πυρκαϊγής. 'Απ' τον Ιούλιο ως τα τέλη Σεπτεμβρίου, περνούν τις ήμερες τους σ' ένα πορτραπτήριο με διαστάσεις 4 Χ 4. Οι άντρες λοιπόν πληττούν γρήγορα στον περιωρισμένο αυτό χώρο, και το σκάζουν για να ψαρέψουν ή να κυνηγήσουν ενώ οι γυναίκες μένουν πιστότερες στη θέση τους.

Παρ' όλο το μικρό μισθό (164 δολάρια το μήνα) και την απόλυτη μοναξιά, οι γυναίκες δασοφύλακες έσυναυρίζουν κάθε χρόνο στα όρεϊνα παραποτήρια τους. Έχουν άγαπησί αυτή τη δουλειά. 'Αρκεί απ' αυτές είναι μερόκοπες χήρες κτλ. ματιών άλλες άσκάλες και μερικές φοιτητρίες κολλεγιών και πρωτοθλήτριες του σκι.

Η άποστολή τους είναι να έπισημαίνουν τη φωτιά, κι' όχι να τη σβύνουν. Όσοσο συμβαίνει συχνά ν' αναλαμβάνουν μόνες τους, έκούσια, την κατάσβεσι μίας μικρής πυρκαϊγής.

Μία φορά το μήνα, τους πηγαίνουν τράζια, ταχυδρομείο και φωτιστικό πετρέλαιο.

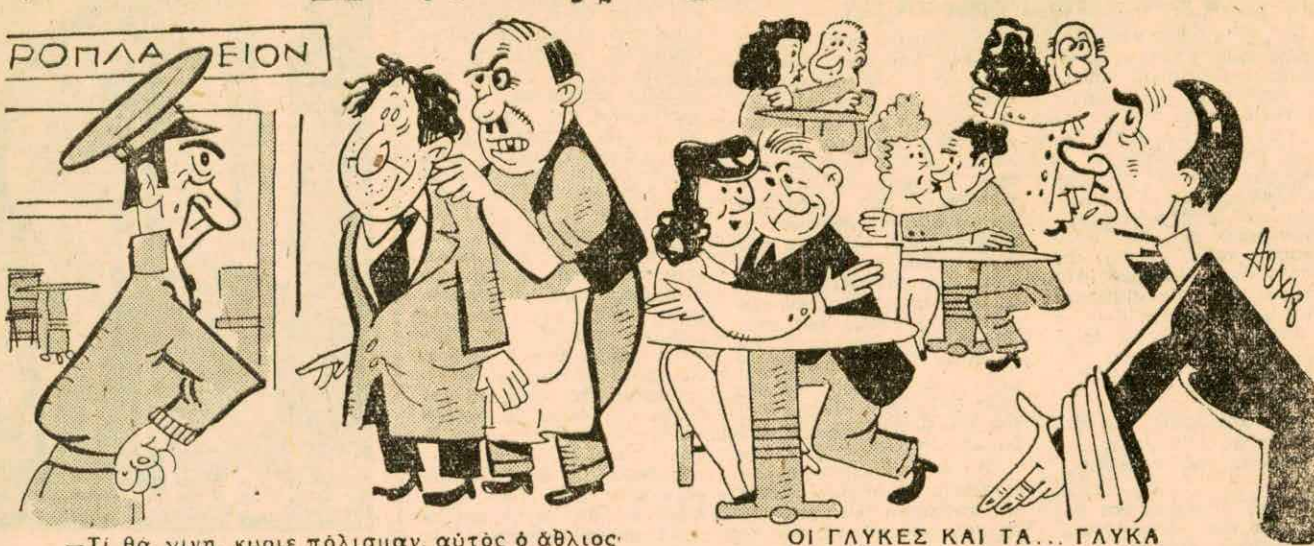
Ένώ επιθλέπουν τα δάση μπορούν να κάνουν συγχρόνως οποιαδήποτε δουλειά. Μία απ' αυτές έγραφε ένα βιβλίο που καλοπυλήθηκε. Άλλες πλέκουν ή κεντούν.

Πολλοί απ' τους πύργους έχουν ύψος 15 μέτρων, κι' οι γυναίκες ζαλίζονται για ν' ανεβούν ως εκεί ψηλά. Όσοσο καμιά απ' αυτές δεν ένοσει να παραιτηθί απ' την άποστολή που της έχει άνατεθί.

Και κάνουν θαυμάσια γιατί ή ζωή στα μέρη αυτά είναι ευχάριστη, χωρίς τις σκοτούρες του πολιτισμού, όλο μοναξιά και ονειροπολήσεις.

Ήξιλας: ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΑ...

ΡΟΠΛΑ ΕΙΟΝ

—Τί θα γίνη, κυριε πόλιςμαν, αυτός ο άθλιος; Έρχεται κάθε πρωί και μού γλύφει τα τζάμια της βιτρίνας!...

ΟΙ ΓΛΥΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ... ΓΛΥΚΑ

Το γκαρσόνι. Λοιπόν, θα πάρετε και κά- νένα γλυκό του καταστήματος!...

Η μύωψ: Πόσο τόχετε το... καταιφι;

—Τί γίνεται άφεντικό... Δεν έχουμε πιο φρε- γκες... παστες

Γκαρσόν, μιά πάστα στά... έφτά!...

—Μπορείς να μού φέρεις σε παρακαλώ έναν τέτοιο... Κορμό;

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΓΥΡΙΣΑΝ από το κοτώφλι του θανάτου

Οι καθυσυχαστικές εξηγήσεις των

Το ζήτημα της μετά θάνατον ζωής αποτελεί αντίκειμενο προσωπικής πίστης, γιατί, δυστυχώς, κανείς δεν γύρισε ποτέ από το "Υπερπύριον" για να μας μιλήσει γι' αυτόν. Αντίθετα, όμως, είναι αρκετοί εκείνοι, που αισθάνθηκαν το άγκάλιασμα του θανάτου και που ξαναγύρισαν στη ζωή, αφού πέρασαν πολλά λεπτά και κάποτε άδρες ολόκληρες στο κοτώφλι του. Οι άνθρωποι αυτοί γνώρισαν πραγματικά το θάνατο και είναι οι μόνοι που θα μπορούσαν να μας δώσουν κάποιες πληροφορίες γι' αυτόν.

"Ας ακούσουμε, λοιπόν, μερικούς απ' αυτούς να μας αφηγούνται τις εντυπώσεις των.

"Η πιο αξιοσημείωτη περίπτωση είναι ενός νεαρού φαλαινού, ονόματι Τζαίμς Μπάρτλεϋ. Αυτή η περίπτωση θυμίζει την ιστορική περίπτωση του "Ιωάνη".

Ο Μπάρτλεϋ δροσκόταν σε μια μικρή δάσκα, αναζητώντας τα ίχνη ενός κοριτσιού από φαλαίνες, Σαφικά, μια μικρή φαλαίνα, εμφανίστηκε μπροστά του. Και τα πράγματα άκολούθησαν άμεσως το μοιραίο δρόμο.

Μ' ένα χτύπημα της ούρας της, η φαλαίνα αναποδονούσε τη δάσκα. "Επειτα άνοιγντας το πλώριο στόμα της, κατάπιε στην κυριολεξία τον Τζαίμς Μπάρτλεϋ.

Τρεις ή τέσσερες άδρες άγοότρες, ένα φαλαινούρικό έπιασε αυτή τη φαλαίνα. Οι γούτες του πλοίου την έσπλωσαν άμέσως στο κατώστρωμα και άρχισαν να την τεμαχίζουν. "Αλλ' όταν άνοιξαν το στομάχι του κήτους, βρήκαν μέσα σ' αυτό έναν άνθρωπο λυγισμένον στα δύο. "Ήταν ο Τζαίμς Μπάρτλεϋ.

Στην άρχή, οι ναύτες νόμισαν πως ήταν νεκρός.

Γνωρίζετε ότι...

... Σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική οι "Άγγλοι" τοποθετούν κάθε χρόνο 200.000 τεχνητά δόντια, βγάζοντας άλλα τόσα χαλασμένα;

... Για τα διαβάση κανείς τον "Εθνικό Ύμνο των Κινέζων" χρειάζεται μια ολόκληρη ημέρα;

... Στο Βατικανό υπάρχει στα διάφορα άφιερώματα, χρυσά βάρους 30 τόννων και άξιας όκτώ εκατομμυρίων χρυσών λιρών;

... Η άτμομηχανή έγος έξπρες σε κάθε μίλι που διανύει κατανάλει δώδεκα γαλόνια νερό;

... Οι κύνθοροι μπορούν να μετακινήσουν βάρος 100 φορές μεγαλύτερο από το βάρος του σώματός τους;

... Ένα τηλεγράφημα για να φτάσει από το ένα άκρο του "Ατλαντικού" στο άλλο χρειάζεται τρία λεπτά;

... Οι περικεφαλαίες των πυροσβεστών στην "Αμερική" είναι έφωδισμένες με άσύρματο τηλέφωνο;

... Τα είδη των γραμματοσήμων που χρησιμοποιούνται σήμερα από τις διάφορες χώρες άνέρχονται σε 14.680;

... Η Γη ταξιδεύει προς την διεύθυνση του άστεριού του "Ήρακλους" με ταχύτητα 71 χιλιομέτρων το δευτερόλεπτο, διατρέχει λοιπόν το καταπληκτικό διάστημα 2215 εκατομμυρίων χιλιομέτρων το έτος;

τάλασε άμέσως πως οι προσπάθειές του για να σταθεί στην έπιφάνεια ήσαν μάταιες.

"Από τη στιγμή που το κατάλαβα αυτό, γράφει, μια άπόλυτη ήρεμία απλώθηκε μέσα μου, αντίθετα με την ταραχή και την άγωνία που έννοιωπα προηγουμένως. Δεν άγωνιζόμουν πια για να σωθώ και δεν υπέφερα καθόλου. Συλλογίζομουν μόνο την άναταραχή που θάφενε το δυστυχισμένο μου πλάνο στο πλίοιο, καθώς και την λύπη του πατέρα μου, ξανάδωπα επίσης σαν σε κινηματογραφική ταινία, την οικογένειά μου, το σχολείο μου, καθώς και διάφορες παιδικές περιπέτειες. "Έτσι, ζούσα στο παρελθόν, ως που "πέθανα". Με λίγα λόγια, δεν υπέφερα καθόλου. "Αλλά δεν συνέβη το ίδιο όταν μ' έδωσαν έξω κι' άρχισαν να με περιποιούνται για να με ξαναφέρουν στη ζωή. Τότε άκριδώς άρχισα να μη νιώθω καλά τον έαυτό μου.

"Ένας άλλος "πνιγμένος", ο Χάρτλεϋ, άφηγήθηκε τα έξης μετά τη διάσωσή του:

"Όταν το νερό εισώρησε στους πνεύμονες και το στομάχι μου, αισθάνθηκα ένα δυνατό πόνο στα πλευρά. "Αλλ' αυτό μόλις κράτησε ένα δευτερόλεπτο. Το σώμα μου κύλησε κατόπιν ήρεμα στον πυθμένα και τα χέρια μου έπεσαν άνίσχυρα στα πλάγια. Νόμιζα πως έβλεπα τους "οίκείους" και τους φίλους μου να σκύβουν γύρω μου με τα πρόσωπα κλαμμένα. Ξανάδωπα επίσης τα γεγονότα της πνιγμένης μου ζωής να ξετυλίγονται άόρα υποστά μου κι' είχα τη συναίσθηση για κάθε πράξη μου αν ήταν καλή κακή ή άδιάφορη. "Ήξερα ότι πνιγόμενος κι' άσπότερος σκεπτόμουν πως το κάτω-κάτω, δεν ήταν τραγεόδο αυτό.

"Αλλά το ξαναγύρισμα στη ζωή ήταν για τον Χάρτλεϋ όπως και για τον Μπάρτλεϋ έξαιρετικά άδυνάτο.

Τις ίδιες καθυσυχαστικές πληροφορίες έδωσε για το θάνατο και ο Ρίτσαρντ Χέϋλντ, ένας νέος, που έβρισκε επί έξη άδρες "νεκρός" πάνω σ' ένα νειροσυγικό κορβότσι του νοσοκομείου του Λακσάιντ, στο "Όχιό, ως που οι γιατροί κατορθώσουν να τον ξαναφέρουν στη ζωή.

—Κατάλαβα πως είχα πάψει να ζω, έδήλωσε κατόπιν. "Αλλά δεν νοιζώ πως υπέφερα, ούτε πως λυπήθηκα γι' αυτό.

Τις ίδιες περίπου άνακοινώσεις έχουν κάνει κι' άλλοι άνθρωποι που τους άγγισε ή κρύα πνοή του θανάτου, χωρίς άσπότες να πεθάνουν.

—Ο θάνατος, τονίζουν αυτοί, δεν είναι τόσο άπαισιος, όσο τον φανταζόμαστε. Δεν είναι καθόλου άδυνάτο. Κάθε άλλο μάλιστα.

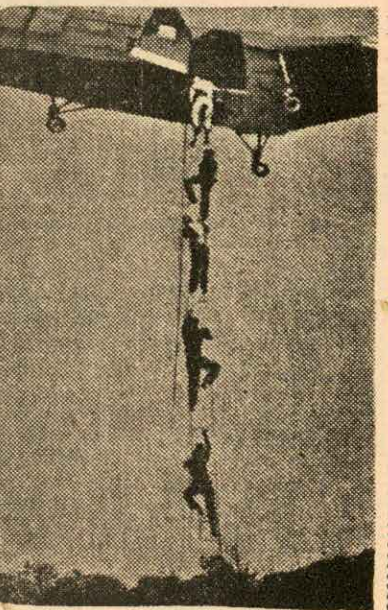
Αυτές είναι οι εντυπώσεις των ανθρώπων που ξαναγύρισαν από το κοτώφλι του θανάτου. Όπως βλέπετε, δεν έχουν τίποτε το θυσάρεστο ή το τραματικό.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΟ

ΜΙΑ ΚΑΡΑΤΟΜΗΣΙΣ

"Ένα έξαιρετικό θεματικό "νούμερο" του γνωστού "Αμερικανού" ταχυδακτυλουργού Ουίλλιαμ Γκόλντστον είναι η καρατόμηση του... βοηθού του. Οι θεατοί βλέπουν με όριξη το κομμένο κεφάλι να κυλά άπάνω στη σκηνή! Και όμως το κεφάλι αυτό είναι ένα κέρινο δμοίωμα! Το "τρύκι" αυτό του Γκόλντστον είναι όπο το πιο δύσκολο και σ' αυτό κυρίως κρωσάει τη μεγάλη φήμη του. Όπως άνέφερε ο ίδιος στους δημοσιογράφους που θέλησαν να μάθουν το μυστικό του η καρατόμηση αυτή στήριζεται στην οφθαλμοπατία, γιατί η αντικατάσταση του κεφαλιού του βοηθού του με το κέρινο δμοίωμα του γίνεται με άστραπιαία ταχύτητα. Δεν έδωσε όμως περισσότερες εξηγήσεις για να μη υιμώσουν το περίφημο αυτό "τρύκι" του οι... συνάδελφοί του.

ΑΝΑΡΡΙΧΩΝΤΑΙ... ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Δώδεκα "Αμερικανοί" ναύται άναβαίνουν με μια σκάλα σ' ένα έλικόπτερο, που βρίσκεται σε ύψος δώδεκα μέτρων πάνω από το έδαφος. Η φωτογραφία αυτή έλήφθη κατά τις δοκιμές που έγιναν τελευταία στην "Αμερική" για τη χρησιμοποίηση του έλικόπτερου ως μέσου μεταφοράς στρατιωτών. Κατά τους ειδικούς, τα στρατιωτικά έλικόπτερα πρόκειται να παίξουν σημαντικό ρόλο σ' ένα προσεχές πόλεμο.

Μια καινούργια ΣΟΥΛΤΑΝΑ

Οι αίσθηματικές περιπέτειες του σουλτάνου της Γιουγκοσλαβίας

Οι τελευταίες είδησεις απ' το σουλτανάτο της Γιουγκοσλαβίας — ένα μικρό πλούσιο κράτος της Μαλαισίας — άνηγγειλαν, ότι η "Λαίδη "Ιουπρούμ" πήρε τον τίτλο της Σουλτάνας.

Πρόκειται για μια πρώην στενογρόφο άυστριακής καταγωγής, τη Μαρκέλλα Μέντλ, που κατέκτησε το Σουλτάνα κι' άνέθηκε τέλος στα σκαλοπάτια του θρόνου.

Η γυναίκα αυτή δεν ήταν η πρώτη Εύρωπαία που κέρδισε την κορδιά του ήλικιωμένου πανύψηλου και βαθύπλουτου Σουλτάνου της Γιουγκοσλαβίας. Προηγώθηκαν δύο άλλες.

Η πρώτη ήταν μια Σκωτσέζα, γήρα του δόκτορος Ουίλλιαμ Ουίλσον, του γιαιτρού του Σουλτάνου. Αυτή παντρεύτηκε με το Σουλτάνο στα 1931. "Έκαμε μάλιστα δύο γάμους, τον ένα στο Λονδίνο και τον άλλο σ' ένα μουσουλμανικό τζαμί της Γιουγκοσλαβίας. Βασίλευσε κατόπιν επί 7 χρόνια σε μια χώρα με 500.000 κατοίκους, πλούσια σε κοιτάσματα και σε πηγάρι. "Ήταν πια 47 έτών, όταν τη χτύπησε έαφνικά η δυστυχία.

Είχε πείσει μαζί με το σύζυγό της, στο Λονδίνο για να παρουσιασθούν στη στέψη του βασιλέως Γεωργίου Στ'. "Επωφεληθήσαν τότε της ευκαιρίας για να διασκεδάσουν σε διάφορα άριστοκρατικά καμπαρέ. Μια νύχτα, λοιπόν, σε κάποιο απ' αυτά, ο Σουλτάνος πρόσεξε μια χορεύτρια, με όλοεσθα μαλλιά και φωτεινό γέλιο. Της παρήγγειλε με τον μοιτόν, στέλν' να του κούνη την τιμή να καθήσει στο τσαπέλι του, και φυσικά η Λύντια Χίλλ — έτσι λεγόταν η χορεύτρια — δεν περιέμενε να της το έαναπεί...

Από τη στιγμή εκείνη, ο Σουλτάνος έρεολλάθηκε μαζί της. Χώρισε απ' τη γυναίκα του, με το μουσουλμανικό τρόπο διαζυγίου.

Ο τρόπος αυτός είναι άπλούστατος και εύκολος: Ο σύζυγος λέει στη γυναίκα του τρεις φορές τη λέξη "ταλάκη!", δηλαδή "φύγε!". "Αν δεν την άνακαλέσει μέσα σε 6 μήνες, το διαζύγιο θεωρείται τελειωτικό.

Έτσι λοιπόν, ο Σουλτάνος ξαναπέρασε την ελευθερία του, αφού έδωσε στην τέως σύζυγό του 60.000 λίρες ως άποζημίωση κι' ένα έτήσιο έπιδό-

Άνώνη σοφία

★ Η εύγνωμοσύνη πολλές φορές γεννάει την φιλία. "Αλλά τον έρωτα ποτέ.

★ Να προβλέπεις ό,τι δεν μπορείς ν' άποφύγεις είναι φροντίδα περιττή. Γιατί να υποφέρεις πριν έρθει το κακό;

★ Ζητάμε απ' αυτούς που άναπούμε θυσίες τέτοιες, που μόνο εκείνοι που μας άναπούν μπορούν να τις κάνουν. "Απ' αυτό προέχονται οι περισσότερες άπονοπευσίες μας.

★ Οι καλές άναμνήσεις είναι το θείο βάλασμο των σμηρινών μας θλίψεων.

★ Η γυναίκα δεν πρέπει ποτέ να γίνεται ο κορής του συζύγου της.

★ Αυτοί που έχουν νύχια δεν έχουν άλλο ιδανικό παρά να ξεσκίζουν αυτούς που έχουν φτερά.

★ Αυτοί που είναι πολύ τολμηροί με τις γυναίκες ποτέ δεν είναι με τους άνδρες.

★ Ο άνδρας συγχωρεί και ξεχνάει. Η γυναίκα μόνο συγχωρεί.

μα 6.000 λιρών. "Επειτα έκαμε το νυμφίο του κοσμού μαζί με τη Λύντια και τη υπέρα της, και κατέληξαν στη Γιουγκοσλαβία. "Αλλά οι υπήκοοί του του έδωσαν να καταλάβει ότι δεν θα του επέτρεπαν να παντρευτεί με μια χορεύτρια.

Λίγο πριν άρχισή ο πόλεμος, ο Σουλτάνος πήγε με την άναπνέμενη του στο Λονδίνο. "Εκεί της άγόρασε βαρύτιμα κοσμήματα κι' έγκατέστησε τη υπέρα της σ' ένα μέγαρο του Μένφισ. Το αυτοκίνητο της Λύντιας κόστιζε 5.000 λίρες και είχε ένα διαμαντοστόλιστο γέρι στη θέση του δεικτού που προεξοχτεί για τις άλλαγές κατευθύνσεως.

"Εν τώ μεταξύ άρχισε ο πόλεμος. Και μια γεωμυκική βόμβα σκότωσε τη Λύντια, μέσα σ' ένα κατάστημα όπου δοκίμαζε ένα γούνινο παλτό.

Λίγες μέρες μετά τον τραγικό θάνατο της άναπνέμενης του, ο Σουλτάνος έφυγε να βοήθει στο δρόμο, σ' ένα σιναιρέο. Κατέβηκε τότε σ' ένα καταστύγιο, τόσο βιοστικά ώστε σκόντισε πάνω στη Μαρκέλλα Μέντλ, που υπηρετούσε στην παθητική άερόμυνα. Η άυροφία της τον ευάγισε, έγρασε τη Λύντια... κι' όταν βγήκε απ' το καταστύγιο, στο τέλος του σιναιρέο, είχε έρωτευθεί τρελλά την καινούργια του γυναίκα.

Η Μαρκέλλα ήταν 25 έτών. Είχε γεννηθεί στη Βιέννη, απ' όπου είχε φύγει, σε ηλικία 18 έτών, για να έπισκεφθή ένα θείο της στη Ν. "Υόρκη. "Αφού έρναςθηκε για λίγο καιρό εκεί ως στενογρόφος, είχε πάει στο Λονδίνο, όπου γνώρισε το Σουλτάνο.

Σ' ένα μύνα, έκαμαν τον πολιτικό γάμο τους κι' έπειτα άπό ένα σύντομο μύνα του μέλιτος, έφυγαν για τη Γιουγκοσλαβία.

Η Μαρκέλλα είχε πάρει το όνομα Λαίδη "Ιουπρούμ. Στο διάστημα του πολέμου, έδειξε υποδειγματική άγάπη κι' άφοσίωση στο Σουλτάνο. Οι Γιανωνέζοι κατακτητές συνέλαβαν και τους δύο και τους φυλάκισαν σε μια καλύβα. "Όταν τελείωσε ο πόλεμος, ξαναβρήκαν την ελευθερία τους και το θρόνο. Οι υπήκοοί του Σουλτάνου τον είχαν άναπνέσει άκόμη περισσότερο τώρα κι' έτι πλέον, έκτιμούνταν έξαιρετικά τη Λαίδη "Ιουπρούμ. Αυτός έκαμε το Σουλτάνο ν' άποφασίσουν να την άναγκούση έπίσημα Σουλτάνα, γιωρί να συναντήσει σοβαρές άντιρήσεις.

Όστόσο, η καινούργια Σουλτάνα έγινε δικαιολογημένη άν άπασχη υπήως ο σύζυγός της μετανοισαρή κάποτε και γι' αυτόν τη μοισαία λέει "ταλάκη!". Γιατί πρέπει να σημειωθεί ότι διαπρεσείται γερά, κοσμονάτος, συμπαιθηκώτατος και έρωτόληπτος, παρ' όλα τα 73 χρόνια του.

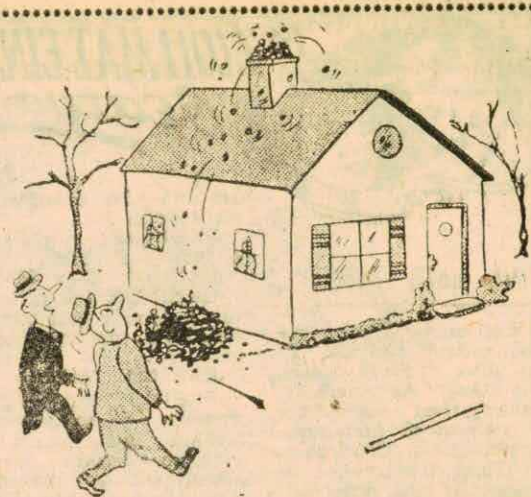
Ξανθές και μελαγχρινές

Μια τελευταία άμερικανική στατιστική άποδεικνύει, ότι οι άνδρες προτιμούν τις μελαγχρινές ως συζύγους.

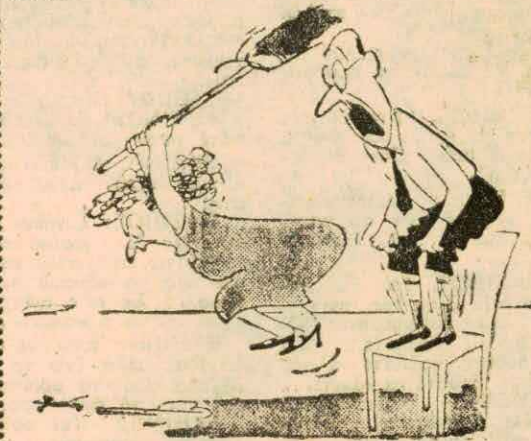
Προσγυατικά, σύμφωνα μ' αυτή τη στατιστική, επί 100 μελαγχρινών κοριτσιών, παντρεύονται τα 77. Ενώ, επί 100 ξανθών κοριτσιών, παντρεύονται μόνο τα 53.

Ο δόκτωρ Τόμας Τόμσον, σχολιάζοντας αυτή τη στατιστική, παρατηρεί ότι η προτίμηση των άνδρων προς τις μελαγχρινές είναι δικαιολογημένη. Γιατί οι μελαγχρινές είναι υγιέστερες και έχουν γενικά μεγαλύτερη άντοχη.

"Μεταξύ των νυναικών της Σουλτάνας και εκείνων της Βοσνίας "Ιταλίας, γράφει, η υπεροχή βρίσκεται άναμφισβήτητα με το μέρος των δευτέρων. Οι ξανθές προσβάλλονται εύκολότερα από ρευματισμούς και από διάφορες παθήσεις της καρδιάς.

— Πάλι κάκων τα καλαμπόκια που είχα στη ψυχή...

Τό... Ισχυρό φύλο!...

— Έχετε τα μέτρα της; — Όχι... "Αλλά έχω τη φωτογραφία της!

— Επιμένεις άκόμη ότι δεν τρέχει το ντεπόζιτο του Λαδίου;

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θεατρο

Μια καλή πράξις

(Εκείνος κι Εκείνη συζητούν για πρώτη φορά. Έχουν μόλις συστηθεί ο ένας στον άλλον. Ας πούμε ότι Εκείνος είναι συνιστάτης του «Ερωτικού Γραμματοκλωβίου» του «Θησαυρού», και Εκείνη μία από τις ανωνύμους του, που ήθελε να ζητήσει «διά ζώσης» συμβουλή, αφού δαθείκε να περιμένη βύθιση χρόνια απάντησι από τών σπηλών του περιοδικού).

ΕΚΕΙΝΗ (λιγάκι λυπημένη): Με συγχωρείτε που σας ένοχλώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνει τους ώμους του): Τι να κάνω;... Γραφτό μου είνε να ένοχλούμαι...

ΕΚΕΙΝΗ (μισοσηκώνεται, κατακόκκινη, σ'α γαμένη): Μά... να φύγω τότε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την ξανακαθίζει στη θέση της, πνίγοντας ένα χασμουρητό): Όχι, όχι... Καθίστε... Μια κι ήρθατε, καθίστε να μιλήσουμε...

ΕΚΕΙΝΗ (ζανακάθεται, λιγάκι ήρεμότερη): Ήρθα να σας συμβουλευτώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λαμπρά, συμβουλευτήτε με...

ΕΚΕΙΝΗ (δγάζει από την τράντα της ένα μικρό κασάκι και συμβουλευεται αυτό πριν συμβουλευτεί εκείνον): Ακούστε, πρώτον...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τη διακόπτει): Με συγχωρείτε, αλλά τί είν' αυτό το κασάκι;...

ΕΚΕΙΝΗ (με σεμνότητα αξιοπρέπεια, στερεώνοντας τα γυαλιά της—διότι φοράει γυαλιά): Όχι, κύριε... Είναι η σειρά αυτών που πρόκειται να σας πώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Α, υποάβα, Όστε σείς μιλάτε «από χειρογράφου»;

ΕΚΕΙΝΗ: Σήμερα ήταν απαραίτητο να κρατήσω μερικές σημειώσεις, για να μην τα χάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ ωραία... Λοιπόν, σας ακούω.

ΕΚΕΙΝΗ (μονορούφι): Είμαι φοιτήτρια, τεταρτοετής της Ιστορίας, αγαπάω κάποιον συμμαθητή μου, ως τών περασμένων Ιούλιου η γνωριμία μας ήτανε φλεσι γωίσι σημασία, από τόν Ιούλιο έγινε κάπως σοβαρότερη ερωτική σχέση...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή, Έγίνατε δική του;...

ΕΚΕΙΝΗ (γίνεται κατακόκκινη, ποδε το μελίζανι): Τί είν' αυτά που λέτε!... Δεν σας επιτρέπω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άκοκτα νεύριασμένος): Μά είπατε, αν δεν κάνω λάθος, «σοβαρότερη ερωτική σχέση».

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό θα πη δει με φίλησε μία φορά, και

δτι από τότε ανήθηκα να τόν ξαναδώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί—σας φίλησε μία φορά;...

ΕΚΕΙΝΗ: Είχα άδικο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με τό στόμα του ανοιχτό): Και αυτό το άνομάζετε «σοβαρή ερωτική σχέση»;

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τότε μόλις προσέχει το σουλούπι της: Μαλλιά άνακατωμένα, άχτένιστα, παλτό άκουφο, κουμπωμένο ως το λαιμό, σά ρεντιγκόττα, κάλτσες βαμβακερές, ζαρωμένες, παπούτσια έντελως ίσια, βάψιμο μηδένι νύχια κομμένα σύροισα, και φυσικά, έντελως άπεριποίητα): Με συγχωρείτε, πώς είσαστε Έτσι;...

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έχετε δη ποτέ στόν καθέφτη;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν έχω καιρό να κυτταχτώ στόν καθέφτη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Συνήθως στίς γυναίκες δεν άφνει καιρό το κύτταγμα στόν καθέφτη για να κάνουνε τίποτ' άλλο;...

ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ, με συγχωρείτε, αλλά έχω τα μαθήματά μου, τα φοιτητιστήριά μου, το άνατομείο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με φοίρη): Σαράστε πτώματα;

ΕΚΕΙΝΗ: Ή δουλειά μου δεν είναι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κυττάζει από πάνω ως κάτω): Ή δουλειά σας;

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα, δεν σας είπα; Σπουδαίω γιατός.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ή δουλειά σας δεσποινίς μου, το καθήκον σας, ή ύπογνώσις σας, είναι νάσαστε γυναίκα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Και τώρα τί είμαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είδος διπόδου με φουστάνια και γυαλιά!

ΕΚΕΙΝΗ: Μπά;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όπως σας το λέω άκοιδώς... Είσαστε φτωγή.

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, άπ' έναντίας, άκοκτα πλούσια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε, είσαστε τοιπλά άδικαιολόγητη...

ΕΚΕΙΝΗ: Για ποιά ζήτημα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί κάλτσες είν' αυτές;...

ΕΚΕΙΝΗ (ήλθια): Κάλτσες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί δέ φοράτε νάβλιν;...

ΕΚΕΙΝΗ: Έξέρτε, είχα πολλά έξοδα τίς μέρες αυτές...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με μία άμυδρά έλπίδα): Κανένα καινούργιο φουστανάκι, κανένα καινούργιο παλτό;

ΕΚΕΙΝΗ (πιό ήλθια από πριν): Όχι, βιβλία...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξαγριώνεται): Ακούστε, τά μόνά βιβλία που σας χρειάζονται είν' εκείνα που περιλαμιά-

ζουν την άνοση σοφία της γυναίκας... Τά βιβλία αυτά ούτε τυπώθηκαν, ούτε πουλιούνται σε κανένα βιβλιοπωλείο, διότι ή σοφία τους είν' έμωτη στη γυναίκα...

ΕΚΕΙΝΗ (σάν ήχώ του): Στη γυναίκα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή, άχι σε σας, γιατί σείς είσαστε είδος κι' άχι πρόσωπο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύχαριστώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παρακαλώ...

Και, πολύ φοβάμαι ότι θίγω τά είδη μ' αυτό που λέω!...

Ή γυναίκα, λοιπόν, για ν' άρέσει—και, όπως έννοση, ποθείτε ν' άρέσετε στόν άντρα που σας ενδιαφέρει—πρέπει να κυττάζεται στόν καθέφτη, να δάφεται, να ντύνεται κομψά, να φοράη κάλτσες και παπούτσια της προκοπής...

ΕΚΕΙΝΗ (σά να δούκε αυτό που ζήτησε για ύπεράσπισή της): Δηλαδή, έτσι ή γυναίκα μπορεί να προκαλέση τό έπιθεσμικό ένδιαφέρον; άχι τό δαθύ, τό πραγματικό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άφορίζει): Όποτε, σείς νομίζετε ότι έχετε έσωτερικό ένδιαφέρον;...

ΕΚΕΙΝΗ (άναίδεστα): Γιατί όχι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί μέσα σας έχετε τό πολύ άχυρα! Βέβαια, πιστεύω άπόλυτα ότι μία γυναίκα μ' έσωτερικό ένδιαφέρον, επιτρέπεται νάνα κι' άκουψη, κι' άσχημη, αλλά πρέπει νάχη πραγματικό έσωτερικό ένδιαφέρον, κι' από την άλλη μεριά, πρέπει ο άντρας που προσορίζεται για σύντροφο της νάνα ίκανός να διαγνώση, να μυζητή αυτό τό έσωτερικό ένδιαφέρον...

ΕΚΕΙΝΗ (γαμπλώνει τά μάτια της πίσω από τά γυαλιά): Όχι, ο άναπνεύνος μου με θέλει άμορφη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έσείς φοράτε γυαλιά, βαμβακερές κάλτσες, παπούτσια γωίσι τακούνια, και με τό έντελως άπεριποίητο χέρι σας σκίζετε πτώματα στο Άνατομείο!...

ΕΚΕΙΝΗ (κατακόκκινη σηκώνεται): Έχετε δίκιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνεται κι' αυτός): Δόξα σοι ο Θεός!... Έγώ την έλπίδα πως σας μαстиγώσα τη γυναίκα σας περπάνα...

ΕΚΕΙΝΗ: Λέτε να μ' άναπήση αν άλλαξω;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αν άλλαξετε και σωματικά και ψυχικά... Αν γίνεται γυναίκα στην εμφάνισι, κι' άνθρωπος στο πνεύμα...

ΕΚΕΙΝΗ (ήλθια): Κάλτσα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί δέ φοράτε νάβλιν;...

ΕΚΕΙΝΗ: Έξέρτε, είχα πολλά έξοδα τίς μέρες αυτές...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με μία άμυδρά έλπίδα): Κανένα καινούργιο φουστανάκι, κανένα καινούργιο παλτό;

ΕΚΕΙΝΗ (πιό ήλθια από πριν): Όχι, βιβλία...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξαγριώνεται): Ακούστε, τά μόνά βιβλία που σας χρειάζονται είν' εκείνα που περιλαμιά-

ζουν την άνοση σοφία της γυναίκας... Τά βιβλία αυτά ούτε τυπώθηκαν, ούτε πουλιούνται σε κανένα βιβλιοπωλείο, διότι ή σοφία τους είν' έμωτη στη γυναίκα...

ΕΚΕΙΝΗ (σάν ήχώ του): Στη γυναίκα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή, άχι σε σας, γιατί σείς είσαστε είδος κι' άχι πρόσωπο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύχαριστώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παρακαλώ...

Και, πολύ φοβάμαι ότι θίγω τά είδη μ' αυτό που λέω!...

Ή γυναίκα, λοιπόν, για ν' άρέσει—και, όπως έννοση, ποθείτε ν' άρέσετε στόν άντρα που σας ενδιαφέρει—πρέπει να κυττάζεται στόν καθέφτη, να δάφεται, να ντύνεται κομψά, να φοράη κάλτσες και παπούτσια της προκοπής...

ΕΚΕΙΝΗ (σά να δούκε αυτό που ζήτησε για ύπεράσπισή της): Δηλαδή, έτσι ή γυναίκα μπορεί να προκαλέση τό έπιθεσμικό ένδιαφέρον; άχι τό δαθύ, τό πραγματικό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άφορίζει): Όποτε, σείς νομίζετε ότι έχετε έσωτερικό ένδιαφέρον;...

ΕΚΕΙΝΗ (άναίδεστα): Γιατί όχι;...

Ο ΓΑΜΟΣ και τά παράξενά του

Ός που φτάνει ή τρέλλα τών άνθρώπων

Ένώ σ' όλες σχεδόν τίς εύρωπαϊκές χώρες ή τελετή του γάμου γίνεται ύποχρεωτικά στην εκκλησία οι Άμερικανοί έχουν την εύχρησια να παντρεύονται όπου τους άρέσει. Όσοι λοιπόν άπ' εύτους έπιζητούν την πρωτοτυπία παντρεύονται μέσα σε άεροπλάνα σε βάρκες, σε νεκροταφεία τη νύχτα, σε σπηλιές, στο βυθό μίας πείνας φορώντας περικεφαλαίες δυτών.

Ένας γάμος έγινε τελευταία σε μία κατακόκησι γυμναστών. Τόσο το ζευγάρι όσο κι' ο παπάς δεν φορούσαν άπολύτως τίποτε!

Στο Μενφίς του Τέννεσι οι φίλοι ενός γαμπρού και μίας νύφης τους κουβάλησαν στο γραφείο γαμών... κλεισμένους μέσα σε δυο κολώνες πάγου, άπ' όπου τους έβγαλαν μόνο μετά τη γαμπλίο τελετή! Ένα άλλο ζευγάρι παντρεύθηκε μέσα στο στόμα μίας φαλαίνας—νεκρής φυσικά—στο Λόνγν Μπής της Καλιφορνίας!...

Εξω άπ' τό σπιτι ενός πάστορος, στο Σάλεμ τών Ήνωμ. Πολιτειών, υπάρχει ή εής έπιγραφή: «Δεχόμενα να σας παντρεύουμε μέσα στο αυτοκίνητό σας. Παρακαλείσθε όμως να σούσετε τη μηχανή».

Όσοσο ένας Άμερικανός ληξιαρχος άρνήθηκε να κάμη ένα πολιτικό γάμο μέσα σ' ένα άεροπλάνο, πάνω άπ' το Σικάγο. Γιατί—όπως έζηγησε—ο άέρας πάνω άπ' την πόλι δεν άνηκε στη δικαιοδοσία του!

Δεν ήταν όμως της ίδιας γνώμης ένας συνάδελφός του, στη Ν. Υόρκη που πάντρεψε ένα ζευγάρι πάνω σ' ένα άεροστάτο, τό έτος 1865. Αυτός ήταν ο πρώτος ένοέριος γάμος που έγινε στις Ήνωμ. Πολιτείες.

Πρό 2 ετών, παντρεύθηκε στο Κλήβελαντ κάποιος Κλιφορντ Χόφμαν με την Φλόρενς Μπρίκμαν. Ο πάστωρ που εύλόγησε τό γάμο τους ήταν πρώτο πείρος και άδελφός. Χρειάσθηκε λοιπόν να έξασκηθι, παντρεύοντας στο ψέμμα 5-6 φορές τους γονείς του, πριν πάη στην εκκλησία και φορέση τό ράσο του για τόν πραγματικό γάμο. Πρέπει να προσθέσουμε έδώ ότι ο πάστωρ αυτός ήταν... 8 ετών μόνο είχε όμως χειροτονηθι κι' όλες κανονικά κληρικός μίας εκκλησίας του τόπου του!

Όσο, για τό νεαρότερο ζευγάρι που άναφέρεται στην ιστορία ήταν ο υιός του βασιλέως Έρρίκου Δ' της Γαλλίας (4 ετών) κι' ή Φραγκίσκα της Λωραίνης (3 ετών). Ο γάμος τους έγινε τό 1598.

Είνε πολύ περίεργες οι συνήθειες που υπάρχουν στο διάφορα μέρη του κόσμου γύρω άπ' τό γάμο. Στάς Ίνδιας π.χ., γαμπρός και νύφη δένονται μαζί με σχοινία ή λουλουδιένιες αλυσίδες είτε τυλίγονται σφιχτά κι' οι δυο μαζί μ' ένα μακού πανί.

Στήν Κορέα, οι γάμοι άποφασίζονται σιχνά χωρίς οι ενδιαφερόμενοι να ίδουν ο ένας τόν άλλον. Τά μάτια της νύφης είνε κλεισμένα και κολλημένα με τσιρότο, όταν την πηγαίνουν να την παντρεύουν! Της τά έκολλούν μόνο μετά 2-3 ήμέρες.

Σε διάφορα μέρη της δυτικής Ιταλίας δεν επιτρέπεται να πορευίσκωνται στους γάμους άνύπαντρα κορίτσια.

Σ' ένα χωριό του Νόρφολκ της Άγγλίας κάποιος πλούσιος άφισε πρό 300 ετών ένα κληροδότημα 1.000 λιρών, για να δίδονται οι τόκοι του ως προίκα σε τέσσερες νύφες κάθε χρόνο: την ήλότερη, την κοντύτερη, τη νεώτερη και την πιο ηλικιωμένη.

Μετά την τελετή λοιπόν του γάμου της κάθε κοπέλλα του χωριού βγάζει τά παπούτσια της και στέκεται μπροστά σ' ένα τοίχο για να τη μετρήσουν!

Μέχρι πρό 200 ετών στην Άγγλία, πολλές νύφες πηγαίαν να παντρευτούν τυλιγμένες μόνο μ' ένα κομμάτι πανί. Γιατί οι γαμπροί παρεξηγώντας μία νομική διάταξι, πίστευαν ότι άπέφευγαν κάθε εύθνη για τά χρέη της συζύγου των, αν δεν είχε τίποτε δικό της τήν ώρα της τελετής. Άπαιτούσαν λοιπόν νάνα ντυμένη όσο τό δυνατόν στοιχειωδέστερα!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τέτατα σωματικής δύναμης

Οι επιδείξεις σωματικής δύναμης — παρδείγμα ο Κουταλιανός — ενθουσιάζουν πάντα το πλήθος. Ένα απ' τα αναπάντεχα λοιπόν θεάματα των λαϊκών τάξεων της Αμερικής είναι τώρα οι παραστάσεις, που δίνει ο πρώην σιδηρουσός Ράμους Νίλσον. Ο άνθρωπος αυτός δίνει σε δυο αλυσίδες ένα αμύδι βάρους 135 κιλών. Έπειτα προσομοιώνει τις αλυσίδες με μια ειδική διάταξη πάνω στο δέμα του στήθους του κι' ανασπώνει το αμύδι με τη δύναμη μόνον της επιδεξιότητος του.

Το επίσημο ρεκόρ άσσεως βαρών ήταν, πριν απ' τον πόλεμο, 180 κιλά. Το κρατούσε δε ο Έσθονος Λούκασ. Τον Ιούνιο του 1943, ο Αμερικανός πρωταθλητής Τζόν Ντάιβις υπέρβηκε με σκώπη στους άγριους που διοργανώθηκαν στις Ήνωμ. Πολιτείες 163 κιλά.

Οι σημερινοί αθληταί, επίσημοι ή ανεπίσημοι, δεν μπορούν να συναγωνισθούν με τους παλαιούς — τουλάχιστον στην άσση βαρών. Η ιστορία του αθλητισμού μνημονεύει περιπτώσεις αληθινά άπιστευτες. Στις 20 Δεκεμβρίου 1868, στη Ν. Υόρκη, κάποιος Κούρτις σήκωσε ένα βάρος 1467 κιλών, βοηθούμενος από ειδικά λουριά περασμένα γύρω στο σώμα του. Την ίδια περίπου εποχή, ο Νεοϋρκέζος άστυνόμενος Σέλιγκ Ουίτιαν σήκωσε 900 κιλά, με τα γόνατά του μόνον και 200 κιλά με τα δόντια του. Ο Άγγλος Ρίτσαντ Τζέβι κατώρθηκε ν' αναστήσει 1090 κιλά.

Ο δυνατότερος άνθρωπος απ' όσους αναφέρει η ιστορία, ήταν ο Γαλλοκαναδός Λουί Σόν. Σήκωσε έπανεπιλημμένος με την πλάτη του ένα βάρος 1585 κιλών! Μπορούσε επίσης να σκώπη 246 κιλά με το ένα δάντυλο. Στις υπαίθριες επιδείξεις του, ανασήκωσε ένα τραπέζι, πάνω στο οποίο καθόντουσαν 20 άτομα. Το ρεκόρ που σημείωσε μια μόνο φορά στη ζωή του — στην 1 Οκτωβρίου 1888 — δα μείνει ασφαλώς μοναδικό στα αθλητικά χρονικά. Ούτε κι' ο ίδιος υπέρβηκε άλλωστε να το επαναλάβει. Την ημέρα εκείνη, σε μια μικρή πόλη του Καναδά, σήκωσε μια κάσση γεμάτη σιδηρικά, βάρους 1650 κιλών!

Ο Σόν ήταν μετρίου αναστήματος, με έκπληκτικα άπτυγμένους μύς. Ζύγισε 82 127 κιλά. Λίγα χρόνια αργότερα, μια γυναίκα, η Γαλλίδα κυρία Έλίζ, έδωσε μια σειρά παραστάσεων, στις οποίες σήκωνε 8 άνδρες βάρους 770 κιλών. Ήταν άσφαλώς, κατόρθωμα άπιστευτο για μια αντιπρόσωπο του... άσθενους φύλου!

Στον καιρό του Ναπολέοντος, υπήρχε ένας κάποιος ταγματάρχης Μπαρσαμπά, που κατάφερε συνδυάζοντας τη σωματική δύναμη με την επιτηδεύτητα, ν' αναποδογυρίσει

να άλογο, πιάνοντάς το απ' το πόδι. Ο ίδιος βρέθηκε κάποτε σ' ένα σιδηρουρείο και θέλησε ν' αστειευθεί με το σιδηρουσό. Πήρε λοιπόν ένα αμύδι βάρους 135 κιλών, το έκουψε κάτω απ' το μανδύα του και βγήκε ήσυχα απ' το εργαστήριο, σαν να μη τον έδαρνε καθόλου το φορτίο που κρατούσε!

Ο Άγγλος Σαμψών Έκεμπεργκ έννοωσε να φαίνεται αντίθετος του μικρού του όνοματος. Νικούσε λοιπόν στην διεκδικητική ξη γερούς άντρες ή δυο άλογα.

Σύγχρονος του ήταν κι' ο Λονδρέζος Τόμας Τόμας, ο οποίος σήκωσε κάποτε ένα δοχείο με 500 κιλά νερό, χρησιμοποιώντας ένα λουρί περασμένο γύρω στο λαιμό του. Ο ίδιος έσπασε ένα σκονί 5 πόντους γοντό κι' ανασήκωσε και συγκράτησε σε όριζόντια θέση με τα δόντια του ένα τραπέζι μήκους 1.80 μέτρων, υ' ένα πρόσθετο βάρος 25 κιλών πάνω σ' αυτό. Τέλος, σήκωσε κάποτε ένα άλογο και το πέρασε πάνω από μια καγκελλόπορτα.

Ο Γάλλος φυσιοδίφης Μπιφφόν αναφέρει την περίπτωση ενός γωρικού, που ανέπτυξε δύναμη 240 κιλών με τα δόντια του μόνον.

Μιλήσαμε πιο πάνω για μια γυναίκα εξαιρετικής δύναμης. Αλλά κι' η μίς Ντάνρετ, η περίφημη «Δυνατή Τραγουδίστρια», δεν υπερέβαινε σ' αυτό το ζήτημα. Ευφαινόταν στη σκηνή των βαριετέ, γονάτιζε κάτω, άκουμπούσε με τα γόνατά της στο πάτωμα και περνούσε να στήσουν πάνω στην πλάτη της ένα πιάνο με το σκαμνί του. Κατόπιν ανέβαινε κι' άνοιξε να παίξει, συνοδεύοντας ένα έρωτικό τραγούδι που τραγουδούσε η μίς Ντάνρετ, γαυρογαστή, χωρίς να δείχνει καθόλου ότι την ένοχλούσαν τα 680 κιλά που κρατούσε στην πλάτη της!

Πρέπει ν' αναφέρουμε ακόμη και μερικούς άλλους γεωτέρους Σαμψών, που χρησιμοποιούσαν όμως την εξαιρετική δύναμή τους στη δουλειά τους, κι' όχι σε θεαματικές επιδείξεις. Ένας Άγγλος ένοπλος του 17ου αιώνα που κουβαλούσε σασκιά με σιτάρι στην προκυμια του Ταμέσους, σήκωνε συχνά 3 σακκιά μαζί. Βάρους 475 κιλών, κι' έτσι φορτωμένος ανέβαινε μια σκάλα.

Το 1880, στη Γαλλία, ένας γεωργικός ανασήκωσε επανειλημμένως ένα κάρρο φορτωμένο με χόρτο και δάσας κάποτε ένα άγριον τούρο πιάνοντάς τον απ' τα κέρατα. Μια μέρα, όμως, καθώς επιχείρουσε να σκώπη ένα τεράστιο κομμάτι δέντρου, έπεσε έξωφρα νεκρός. Βιάζοντας αίμα απ' το στόμα. Είχε διασπάρει η καρδιά του.

Ο Νεοϋρκέζος Χένον Πένωκ σημείωσε, το 1870, ένα διαφορετικό ρεκόρ: Σήκωσε ένα βάρος 5 κιλών 8.431 φορές κατά συνέχειαν! Για το κατόρθωμά του αυτό χειράσθηκε 4 ώρες και 34 λεπτά.

ΚΑΡΛ ΣΕΛΒΥΝ

Ο γάμος και η τεχνεπεία

Ένας σύζυγος μπορεί να απαιτήσει από τη γυναίκα του να του δώσει ένα παιδί ή αντίστροφα μια γυναίκα μπορεί να απαιτήσει το ίδιο πράγμα από τον άντρα της:

Το ζήτημα αυτό άπασχόλησε τελευταία τη Βουλή των Λόρδων. Ο λόρδος Ζόβιτ, σφραγισμένος της Άγγλιας, απεφάνθη λοιπόν, ότι ο γάμος είναι η έκουσια ένωση ενός άνδρος και μιας γυναίκας και ότι δεν προϋποθέτει καθόλου τη γέννηση τέκνων. Με την ευκαιρία αυτή, υπενθύμισε το γαλακτοκομικό για το γάμο που είχε κάνει το 1681 ο λόρδος Στάρν. Ο σκοπός του γάμου, είχε πει, είναι η παρηγοριά και η ικανοποίηση της ανθρωπότητας.

Οι κίνδυνοι της καπνιάς

Μέτρα για την κατχολέμησή των

Είνε τεράστιες οι προσήτες κάρβουνο, που πηγαίνουν χαμένες κάθε έτος, γιατί γίνονται καπνιά. Όλο αυτό το κάρβουνο, που θα μπορούσε να μεταβληθεί σε φάρμακα, αντισηπτικά, γυμναστικά, πλαστικές ουσίες, λιπάσματα, κλπ., διασκορπίζεται στον αέρα. Εξ αιτίας των ατελών μεθόδων καύσεως στους φούρνους των εργοστασίων και στις θερμάστρες των σπιτιών. Σε μια μικρή πόλη με 10.000 κατοίκους, υπολογίσθηκε ότι η καπνιά που βγαίνει απ' τις καπνοδόχους των σπιτιών, φθάνει τους 125 τόννους το έτος. Πολύ μεγαλύτερη όμως είναι η ποσότης της στο Λονδίνο. Σε μερικές περιοχές της άπέραντης άγγλικής πρωτεύουσας, πέφτουν κάθε χρόνο απ' την ατμόσφαιρα 600 τόννοι καπνιάς σε κάθε τετραγωνικό μίλλιον.

Εκτός απ' το κάρβουνο που πηγαίνει χαμένο, η καπνιά προκαλεί και διάφορες άλλες υλικές ζημιές. Οι στατιστικές αποδεικνύουν ότι στις βιομηχανικές πόλεις όπως το Μάντσεστερ οι νοικοκυρές ξοδεύουν μεγάλα ποσά για πλυστικά των ρούχων.

Ακόμη σοβαρότερη είναι η επίδραση του καπνού στην υγεία των κατοίκων των πόλεων.

Κάθε άνθρωπος αναπνέει περίπου 35 λίτρες αέρα την ημέρα. Μαζί υ' αυτόν λοιπόν, μπαίνουν στο σώμα του πολλά διεκτομύρια μόρια καπνιάς. Ποιές είναι οι συνέπειες στην υγεία του; Προκαλείται ένας χρόνιος κατάρρους των αναπνευστικών οργάνων. Οι βλεννογόνοι γίνονται παχύτεροι και σκληρότεροι, οι κύβοι ίσθιού γίνονται ηλαστικότητα τους και κατατούν σαν πετρί. Ευφαινόται έτσι συμπτώματα γρονίως βρογχίτιδος, όθειόμμενα σε μόνιμο έρεθισμό και σε ανεπαρκή όξυνόμωσι του αίματος.

Οι γιατροί τονίζουν ότι οι πιο επικίνδυνες αρρώστειες είναι των αναπνευστικών οργάνων. Και η μόλυνσις του αέρος απ' την καπνιά προκαλεί μια απ' τις κυριώτερες αιτίες της μεγάλης θνησιμότητος από πνευμονίες και βρογχίτιδες.

Άλλες συνέπειες της καπνιάς είναι η κακή θέσις και η άνομια.

Από αιώνας τώρα, οι Άγγλοι άντελήφθηκαν τους κινδύνους της καπνιάς κι' αναζήτησαν τους τρόπους της καταπολεμήσεώς της. Ένα σκεπτικό σύγγραμμα του 1661 έγραφε: «Αυτός ο φοικτός καπνός κάνει να φαίνονται παλικά τα μέγαρα κι' οι έκκλησιές μας, λερώνει τα ρούγα μας, μολύνει τα νερά μας, και τη βροχή άκούει».

Πρέπει δε να σημειωθεί ότι, την εποχή εκείνη, δεν υπήρχε η σημερινή βιομηχανική ανάπτυξις της Μεγ. Βρετανίας. Κι' άλλες όμως χώρες έχουν άσχοληθεί σοβαρά με την άπειλή της καπνιάς. Στις Ήνωμ. Πολιτείες όπου έχουν καταβληθεί οι βετικότερες προσπάθειες για την ελάττωσι του καπνού, η μόλυνσις αυτή της ατμόσφαιρας θεωρείται ως ένα απ' τα μεγαλύτερα κακά της βιομηχανικής προόδου. Μια έκθεσις του Ινστιτούτου βιομηχανικών Έρευνών Μέλων άπαριθμεί όλα τα βλαβερά άποτελέσματα της καπνιάς. «Περισσότεροι άνθρωποι — γράφει — γίνονται την υγεία τους ή δηλητηριάζονται απ' την καπνιά της ατμόσφαιρας, παρ' απ' τις βλαβερές προσμίξεις των τροφών και του νερού».

Εξ άλλου, η καπνιά ελάττωει σημαντικά τη νομιότητα του έδάφους, γιατί δημιουργεί ένα όξύ που καταστρέφει τα γόνιμα μικρόβια της γης. Είτε δε εύνοητο πόση σημασία έχει αυτή η ελάττωσις της γεωργικής παραγωγής, στη σημερινή ιδίως εποχή της έλλείψεως τροφίμων.

Το ίδιο όξύ της καπνιάς καταστρέφει την ποιότητα του γάλατος που παράγουν τα ζώα που βοσκούν σε περιφέρειες όπου υπάρχουν πολλές καπνός.

Στην Άγγλια έχει καταρτισθεί ένα πρόγραμμα καταπολεμήσεως της καπνιάς με δύο τρόπους: 1) την τελειότερη καύσι του κάρβουνο σε κατάλληλες εγκαταστάσεις και 2) την προκαταγρασία του κάρβουνο ώστε να μεταβληθεί σε άκτινες καύσιμες ύλες. Η έφαρμογή του προγράμματος αυτού άπαιτεί 10 χρόνια. Αν επιτύχη, οι Άγγλοι θα εύγνωμονούν αιώνιως τους έμπνευστάς του.

Περίζητητα μαξιλάρια

Ένα κατάστημα της Νέας Υόρκης πουλάει για τα κορίτσια ηλικίας 13 — 19 χρόνων ειδικά μαξιλάρια, με την εικόνα του Φρανκ Σινάτρα του Γκάρι Κούπερ και του Ρόμπερτ Μονκόμερυ. Η εικόνα είναι τυπωμένη πάνω στο ύφασμα και ένωχρημη.

Η Όλιβια ντέ Χασίλλαντ.

Ο άνθρωπος ΠΟΥ ΔΙΑΛΕΞΕ ή καρδιά μου...

Ένα συγκινητικό είδυλλιο της Όλιβια ντέ Χάσιλλαντ

Στο κατωτέρω άρθρο της η διάσημη βεντέτα του Χόλλυγουντ Όλιβια ντέ Χάσιλλαντ αφηγείται το συγκινητικό είδυλλιο της, που κατέληξε στο γάμο της με τον Αμερικανό επιχειρηματία Μάρκ Γκούντνιχ.

Όχτώ και δέκα. Οι προσκαλεσμένοι μου ήταν καθυστέρημένοι... Είχα προσκαλέσει για να φάμε μαζί εκείνο το βράδυ τέσσερις εξαιρετικούς φίλους: τη Μύρνα Λόου και το σύζυγό της ένα σεναρίστα και τη σχεδιάστρια μοντέλων Κάτλιν Μπράντνι.

Τέλος άκουσα το κλάξον ενός αυτοκινήτου στην έξωθροα της επαύλεως μου και σε λίγο είδα την Κάτλιν να μπαίνει στο κάλ. Την άκολουθούσε ένας άδρος ψηλός και πολύ κομψός. Πρόσεξα άμέσως τα ύπερογα γαλαζοπράσινα μάτια του. Ο άνθρωπος αυτός μου ήταν όλο-τελος άγνωστος.

Λίβι, μου είπεν η Κάτλιν, συνάντησα σήμερα τυχαία τον κύριο Μάρκ Γκούντνιχ. Πού είναι πολύ καιρό να τον ίδω. Δεν έβρει κανένα στο Χόλλυγουντ και σκέφθηκα πως θα μου συνωόρησε το θέατρο που πήρα να φέρω στο σπίτι σου αυτό τον καλό φίλο. Ο κύριος Γκούντνιχ επιθυμούσε πολύ να σε γνώριση.

Συνωόρησα πρόθυμα την Κάτλιν γιατί ο έπισκέπτης μου φαινόταν εξαιρετικά συμπαθητικός και φάναξα άμέσως την υποχρέωσι να της πω να προσθέσει ένα σερόβιτιο άκόμη στο τραπέζι.

Η Μύρνα, ο σύζυγός της και ο σεναρίστας έωτασαν την ίδια σκεδόν στιγμύ και παρήγγειλα να μς σερόβιρον μερικά κοκταίλ.

Το γεύμα άρχισε και τελείωσε σε μια ατμόσφαιρα πολύ εύγροιστη. Ο Μάρκ Γκούντνιχ το έμωύωνε με τις έξιπτες ιστορίες του. Μς άφηνήθηκε τα ταξίδια του στην Ευρώπη, που σπασσασόταν τότε από τον πόλεμο και κάτω από τον εύθυμο και σαρκαστικό τόνο του, ένωιωθα πως ο άνθρωπος αυτός έκορυβε μια βαθιά ευαίσθησι και πως αγαπούσε με πάθος κάθε τι που είχε σχέση με την τέχνη και την ομορφιά. Όταν το βλέμμα του σταματούσε πάνω μου, αίσθανόμουν μια έαφονική δειλία και μια μεγάλη

ταραχή. Κι όστόσο μου άρεσαν τα μάτια του, που είχαν πάντα μια έαφονική λάμψη.

Όταν έφυγαν οι καλεσμένοι μου, έμεινα άσκητη ώρα μέσα στο σαλόνι. Βυθισμύνη σε μια γλυκεία όνειροπόλησι. Δεν ήμουν καθόλου κουρασμένη. Ένα σωρό ιδέες στροβιλούζαν μέσα στο μυαλό μου και θα ήθελα να υπορούσα να συζητήσω μόνι μου με το Μάρκ, για να υπορέσω να καταλάβω πιο καλά το βάθος των σκέψων του. Στο τέλος, βλέποντας πως δεν μπορούσα να κοιμηθώ, άνοιξα το ραδιόφωνό μου για ν' άκούσω τα τελευταία νέα και τότε έμωθα πως η Αμερική είχε μύη στον πόλεμο.

Την άλλη μέρα, έφυγα από το Χόλλυγουντ. Έπρεπε να τρέξω κοντά στη γιαγιά μου, που έβρισκε μόνι της μετά την άναχώρησι του έγγονού της για τον πόλεμο. Γύρισα στο σπίτι μου έπειτα από μια βδομάδα κι' άμέσως προσκάλεσα την Κάτλιν να έρθη να πάσωμε μαζί το τραί. Έλπιότα ότι θα μάθαινα απ' αυτήν κάτι για τον Μάρκ.

Ο Μάρκ, μου είπε, σου τηλεώνησε πολλές φορές. Η έαφονική άναχώρησι σου τον λύπησε πολύ και φοβόμυα μήπως φαντάσθηκε ότι δεν ήθελες να τον δεχθής και ότι είχες άώσει ένωτλή στους ύπνρτές να του άπαντούν ότι είχες φύγει σε ταξίδι.

Έπειτα από λίγο, πρόσθεσε: — Τι κοίμα που έφυγε από το Χόλλυγουντ! Νομίζω πως θα γινώσαστε δυο καλοί φίλοι.

Έφυγε από το Χόλλυγουντ, ρώτησα.

— Άλλά, φυσικά, Λίβι. Ο Μάρκ είναι έξοδος άξιωματικός του ναυτικού...

Ετσι, λοιπόν, όλα είχαν τελειώσει. Αυτή η συνάθεια, αυτή η βαθιά κατανόησις που είχα ματύνει πως ύπρησε μεταξύ μας μόλις είχε κρατήσει μια βδομάδα. Δεν θ' άπομένε τίποτε απ' αυτήν οι δρόμοι μας είχαν διασταυρωθί για μια στιγμύ, άλλά έπειτα είχαν χωρισθί και πάλι.

Μήπως έχεις τη διεύθυνσις του, Κάτλιν; ρώτησα.

— Δυστυχώς όχι, άπάντησε η φίλη μου.

Κι' έπειτα πέρασαν οι μήνες και τα χρόνια. Καί, έαφνικά, πριν από λίγα καιρό η Φύλλις Σήτον με προσκάλεσε στη Νέα Υόρκη, για να μου μιλήσει για κάποιο καινούργιο έργο που έπρόκειτο ν' άνεβάσει στο θέατρο. Πέρασα τη βδομάδα μαζί της και σε μια στιγμύ, άκουσα τη φίλη μου να μου μιλήσει για τον Μάρκ Γκούντνιχ. Της άπάντησα πως τον είχα γνώρισε άλλοτε και πως θα επιθυμούσα πολύ να τον έαυθώ. Άμέσως η Φύλλις τον φάναξε στο τηλεφώνον. (Όπως κατάλαβα κατόπιν, η Φύλλις με είχε καλέσει στο σπίτι της έπειτα από πρόσκλησι του Μάρκ).

Ο κοινός φίλος μας έωτασε κατά τα μεσάνυχτα κι' έμεινε μαζί μας ως τις τέσσερις το πρωί.

Προτού να χωρισθώμε, με συμβούλεψε να παντρευθώ έναν έπιχειρηματία.

Και την άλλη μέρα ο Μάρκ μου πρότεινε να τον παντρευτώ. Η καρδιά μου δέχθηκε άμέσως την πρότασι του... Παντρεύτηκα και είμαστε κι οι δυο όπολμτα εύτυχισμένοι.

ΟΛΙΒΙΑ ΝΤΕ ΧΑΒΙΛΛΑΝΤ

Ιστορίες της ζωής

Υστερα από 7 χρόνια

Ό,τι και να ής, είναι πολύ γλυκεία και τρυφερά σουπριζ, κίθως περπατάς ένα πρωί σε κάποιο δρόμο, να συναντάς μια παλιά σου φίλενάδα, να τη σταματάς να σε σταματάει, να της λες τι γίνεσαι, να σου λέει πως τα περνάει κι' αν έχετε καιρό, να πηγαίνετε μαζί στο πρώτο ζαχαροπλαστείο να φάτε μια πάστα και να ξαναθυμηθί τα περασμένα σας. Έκείνη θα σου πη την καινούργια της περιπέτεια, έου τη δική σου. θ' ανταλλάξετε πληροφορίες για τη ζωή του καθενός και θα χωρισθίτε φιλικά, σαν δυο παλιοί γνωστοί που αντάμωσαν, τα είχαν και τραβήξει καθέναν το δρόμο του.

— Θυμάσαι, αλήθεια; ...

Και βέβαια τα θυμάται και τα θυμάσαι. Τις φορές που ζήσαστε μαζί, τα πειράματά σας, τους θυμούς σας, τους καυγάδες σας, τις άγωνίες σας τις άπογοητεύσεις σας, τις ιδιοτροπίες, τους μικροχωρισμούς και το τελευταίο, το μεγάλο και όριστικό. Όλα αυτά ξανάρχονται στο νου σας σαν ιστορίες που τις ξαναβρίσκετε άνοιγοντας ένα παλιό ξεφωτισμένο βιβλίο.

Τότε που ζούσατε τις συγκινησιές που φέρνει ο έρωτας, που νοιώσατε βεβαία βαθεία μέσα στην καρδιά σας. Ο νους σας έβούλωνε ο ύπνος δεν έρχόταν, μπορεί να φτάσατε και σε άπεληγόμενες άποφάσεις. Με δυο κουβέντες είχατε πολύ ταραννήσει. Και τώρα; Τώρα ο καιρός πέρασε, έδωσε τις παλιές πληγές. Σας φαίνεται λίγο άστείο να χεστε ύποφρεσι τόσο πολύ υ'; αυτό το πρόσωπο που το βλέπετε τώρα κοντά σας και δεν σας καίγεται καρφί. Έτσι είναι ο έωτας και οι άνθρωποι — τι να τους κάνουμε;

— Άλλά, φυσικά, Λίβι. Ο Μάρκ είναι έξοδος άξιωματικός του ναυτικού...

Ετσι, λοιπόν, όλα είχαν τελειώσει. Αυτή η συνάθεια, αυτή η βαθιά κατανόησις που είχα ματύνει πως ύπρησε μεταξύ μας μόλις είχε κρατήσει μια βδομάδα. Δεν θ' άπομένε τίποτε απ' αυτήν οι δρόμοι μας είχαν διασταυρωθί για μια στιγμύ, άλλά έπειτα είχαν χωρισθί και πάλι.

Μήπως έχεις τη διεύθυνσις του, Κάτλιν; ρώτησα.

— Δυστυχώς όχι, άπάντησε η φίλη μου.

Κι' έπειτα πέρασαν οι μήνες και τα χρόνια. Καί, έαφνικά, πριν από λίγα καιρό η Φύλλις Σήτον με προσκάλεσε στη Νέα Υόρκη, για να μου μιλήσει για κάποιο καινούργιο έργο που έπρόκειτο ν' άνεβάσει στο θέατρο. Πέρασα τη βδομάδα μαζί της και σε μια στιγμύ, άκουσα τη φίλη μου να μου μιλήσει για τον Μάρκ Γκούντνιχ. Της άπάντησα πως τον είχα γνώρισε άλλοτε και πως θα επιθυμούσα πολύ να τον έαυθώ. Άμέσως η Φύλλις τον φάναξε στο τηλεφώνον. (Όπως κατάλαβα κατόπιν, η Φύλλις με είχε καλέσει στο σπίτι της έπειτα από πρόσκλησι του Μάρκ).

Ο κοινός φίλος μας έωτασε κατά τα μεσάνυχτα κι' έμεινε μαζί μας ως τις τέσσερις το πρωί.

Προτού να χωρισθώμε, με συμβούλεψε να παντρευθώ έναν έπιχειρηματία.

Και την άλλη μέρα ο Μάρκ μου πρότεινε να τον παντρευτώ. Η καρδιά μου δέχθηκε άμέσως την πρότασι του... Παντρεύτηκα και είμαστε κι οι δυο όπολμτα εύτυχισμένοι.

— Να του πω, ρε συνάδελφε, ότι δεν άνοίγει πρδς το μέρα η πόρτα;

ώρα λιγώτερο. Μεγάλη ιστορία, όλοδω. Ένας έρωτας που μς είχε τρανήσει και τους δυο μας είχε περάσει όλες τις φάσεις όπως το φεγγάρι. Μεχρι το ούομιο. Και το ούομιο είχε έρει μοίραση. Έδω κι' έζη χρόνια. Χωρισάμε, ύποφρεσάμε, γιατρευτήκαμε. Ήρθαν άλλα ενδιαφέροντα και γέμισαν τη ζωή μας ευτυχώς κι' αυτά. Ήρθαν άλλα — έτσι είναι η ζωή. Κάπου — κάπου τυχαία, συναντούμαστε στο δρόμο ένω κι' η Γιάννα, λέγαμε, κατι κουβέντες και πηγαίναμε στη δουλειά μας. Σας όρκίζομαι πως έτσι η γυναίκα που είχε γεμίσει με άγκαθια την καρδιά μου μια φορά κι' έναν καιρό, και που νόμίζα κάποτε πως χωρίς αυτή ήταν προτιμώτερος ο θάνατος, δεν μούλεγε πια τίποτα. Βλεπωμάστε σαν δυο καλοί φίλοι και καμιά φορά που θυμώστε τα παλιά μας έσκαναμε στα γέλια.

Αφού είπαμε το «τι γίνεσαι» και «πως περνάς» με ρώτησε:

— Που πς τώρα;

— Κι' ένω δεν έρω. Καμιά δουλειά δεν έχω άποψε και γυρίζω να σκοτώσω τις ώρες μου.

— Να σου πω, κι' ένω θα ήθελα να σκοτώσω τις δικές μου. Κι' άποψε μάλμτα έχω κέφι για καμιά ταδερούλα.

— Πάμε μαζί;

— Και δεν πάμε; ...

Ένα ταξί και πήγαμε. Ήμαστέ οι πρώτοι πελάτες μα γρήγορα ήρθαν κι' άλλοι. Θαί, χρσά μουσική, ό,τι μπορούσε να ζήτηση κανείς για μια ευχάριστη βρομάδα. Και όπως ήταν φυσικό, η κουβέντα ήρθε στα περασμένα.

— Αλήθεια, θυμάσαι κάποτε που είκαμε ξανάρθει στην ίδια ταβέρνα; είπε η Γιάννα. Ήταν την πρώτη χρονιά της άγνοιας μας!

— Και γέλασε.

— Γιατί γέλας, Γιάννα; Τόσο κωμική σου φαίνεται τώρα η άγνοια μας;

— Όχι. Άλέκο μου. Μα γέλαω όταν σκεπάζω πόσο είχα ύποφρεσι τότε εξ αιτίας σου... Και τώρα δεν αισθάνομαι για

ένα παρά μονάχα φιλικό αίσθημα. Μη μου πης ότι το ίδιο δεν αισθάνεται κι' εσύ.
—Το ίδιο. Αλήθεια, ποιόν αγαπάς τώρα;
—Το Γιάννη. Δεν τον ξέρεις.
—Είσαι ευτυχισμένη μαζί του;
—Αρκεί. 'Εσύ;
—Κι' ενώ αγαπά κάποια, βέβαια.
—Και είσαι ευτυχισμένη;
—Περισσότερο από αρκετά. Κι' αν ποτέ τι γίνεται ο δικός σου; Πως δεν είσαι μαζί του;
—Παντρεύεται κάποιον ζαδέφρο του και τουδούσα άδεια. 'Η δική σου;
—Είσε άρρωστη ή μαμά της. 'Αλλά γι' αυτούς θα μιλάμε αργότερα.
—'Εκείνη τή στιγμή έλαβε τό λόγο ό ντίζετ:

«Γι' αγάπη, άς μιλήσουμε πάλι για μία άγαπη μεγάλη δικής τέλος κι' αρχή...».

Η Γιάννα ξέσπασε σε γέλια:

—Τι άνοποιές λένε τή τραγουδια κομμία φορά! 'Ακου! 'Αγάπη, λέει δικής τέλος κι' αρχή. Όπως νομίζαμε και τή δική μας! Χά, χά, χά, χά! 'Εδώ γέλασα κι' ενώ. Κι' όλο έτσι, από γέλιο σε γέλιο τό πηγαίναμε, καθώς θυμιάστε τή παλιά μας.

—Για θυμήσου και τίς άπιστίες σου, μου έπες, σε μία στιγμή ή Γιάννα.

—Τις έκανα από πείσμα, Γιάννα. Μουδίναν τή νεύρα τό φερτάκι σου και ζήτοσα νά εκδικηθώ.

—Τι φλέρτ καυμένη; Δυότριά φερτάκια είχα όλα κι' όλα, ίσα-ίσα νά νά καλοκαίσιμα και νά σου άνάθη τό ενδιαφέρον.

—Κι' ό Τάκης; 'Αθώο φλέρτ, ήταν;

—Τό πιο άθώο φλέρτ πού έχει υπάρξει στον κόσμο. Σάν έξυπνος άνθρωπος, έρεπε νά είχες καταλάβει πως ό Τάκης δεν μπορούσε νά μ' ενδιαφέρει ποτέ.

—Κι' όμως γι' αυτόν χωρίσαμε.

—'Εού τό πήρες κουτά τό ζήτημα. Τόν ζήλευες χωρίς νά φταιό ό καυμένος. 'Ενώ εκείνον πού έπρεπε νά ζήλευες, ούτε τόν υποφιστάσκεις καθόλου. Και ήταν κι' ό καλύτερός σου φίλος.
—Ποιός; ρώτησε με ζωηρή περιέργεια.
—'Ο Κώστας, καυμένη!...

—'Ο Κώστας! φώναξε, νοιώθοντας ν' άναστατώνονται τή μέσα μου. 'Αδύνατον.

—Και όμως φίλε μου. 'Ετσι είσε. Τώρα πού πέρασαν τόσα χρόνια και ξέρω πως δεν πρόκειται νά σε πειράξη, μωρό νά σου τό όμολογήσω, γιά νά διασκεδάσωμε και λίγο. 'Ο Κώστας δεν ήταν απλό φλέρτ. 'Ηταν κάτι περισσότερο. Διλαδή, σ' άπάτησα μ' αυτόν. Χά, χά, χά, χά, Τί άστείο!... Μά δεν γέλας; Τι έχεις;

—Τι είχα; Ξέρω κι' ενώ τί είχα; 'Ενοίωσα ένα ζαφνικό φούντωμα στό κεφάλι μου. Νομίζω πως έπρεπε κι' όλας και πως τή μάτια μου πετούσαν φωτιές. Τής άπαξα τό χέρι, μέχρι πού φώναξε «ώχ»!

—Πές μου τήν αλήθεια, είπα. Σε όρκίζω σε ό,τι έχεις έλερό. 'Εού κι' ό Κώστας είχατε...

—'Η Γιάννα κούταξε γύρω της: —Γίναμε ρεζίλι, είσε.

—Πραγματικά, από τό γύρω τραπέζια μας παραπρούσαν με περιέργεια. Κάλεσα τό γκαρνι και πλήρωσα.

—Πάμε έδώ! είσε.

—Βγήκαμε στό σκοτεινό δρόμο. 'Εκεί τής άπαξα πάλι τό χέρι και τόσφιζε με δύναμη.

—Πές μου τώρα, φώναξε, 'Εού κι' ό Κώστας...

—Αί... νά... Μία μικρή περιπέτεια... Για ένα-δυό μήνες! 'Αλλά έτσι είσατε έσείς άντρες. Ζηλεύετε άθώα

πρόσωπα και τόν πραγματικό κίνδυνο πού είσε μπροστά στό μάτια σας, ούτε τόν υποφιστάσκειτε καν...

—'Ότε είσε αλήθεια!

—Μά ναι σου είπα. Μία περιπέτεια...

—Περιπέτεια, αί; Νά, λοιπόν, περιπέτεια.

Και, δεν ξέρω πως, σκάνω τό χέρι μου και τής κατεβάζω ένα καστόκι πού αντιλάλησαν οι τοίχοι τών γύρω σπιτιών. 'Εκείνη έβαλε τή κλάμπα κι' έπεσε στην άγκολιά μου.

—Μά γιατί με χτύπες; Γιατί γίνασαι γελαστός; Αυτή ή ιστορία είσε έδώ κι' έφτά χρόνια...

—'Επί τέλους δεν έχεις πιά κανένα δικαίωμα άπάνω μου. Τό ξέρεις; Κανένα δικαίωμα!...

—Είσε αλήθεια; Ξαναφώναξε, σάν τρελλός.

—Ναι. Αλήθεια! 'Αλήθεια, αλήθεια αλήθεια! Έκανε εκείνη με πείσμα.

Τό χέρι μου ξανασηκώθηκε και τής ξανακάιξε τή βιτρίνα. Τήν πήραν τό αίματα, τήν καυμένη. Τήν τραβήξα σε μία πόρτα γιά τή τής δώσω τίς πρώτες βοήθειες. Όπως καθήσαμε, τήν πήρα στην άγκολιά μου. 'Εκλαίγε με ανασφάλτητα, μ' έλεγε πρόστιχο, βαρδύρο, κτήνος. Κι' ενώ άπορούσα με τόν έαυτό μου. Σκεπτόμουνά λογικά τήν ιστορία αυτή κι' εύρισκα πως έπρεπε νά γελώσ όχι νά θυμώσω. Σκηνή ζηλοτυπίας, και τέτοια μάλιστα, ύστερα από έφτά χρόνια, όταν όλα είχαν πεθάνει μέσα μου; 'Από πού κι' ως πού; Κι' όμως είχα θυμώσει, είχα αγριέψει είχα επαναστατήσει. Σε μία στιγμή τή λυπήθηκα και τή φίλησα.

—Σου φέρθηκα άσχημα, τής είπα. Σου ζητώ συγγνώμη.

—'Οχι. 'Αλέκο μου... Μου άξιζε. Γιατί νά σε άσπάζω με τόν Κώστα; Συχώρεσε με και, δεν θά τό ξανακάνω.

—Μου τό υποσχεσαι;

—Στη ζωή μου!

—'Αγκαλιαστήκαμε και φίληθήκαμε με πάθος.

★

Πώς έγιναν όλ' αυτά τό παράξενα πράγματα; Δεν ξέρω. Όπως δεν ξέρω ούτε πως μου ήρθε τήν άλλη μέρα και πήγα και βρήκα τόν Κώστα πού έξοκολουβόσε νά είσε φίλος μου και, πριν προφτάση νά μου πη καλημέρα, τού κατέβασα ένα φοβερό καστόκι και τού είπα:

—Σου τό κρωτάω έδώ κι' έφτά χρόνια!... Παληάνθρωπε!

Νά κατάλαβε τάχα από τού τού τό κρωτάνα; Λίγο μ' ένδιαφέρει. 'Εκείνο πού μ' ένδιαφέρει τώρα, είσε ή Γιάννα. Σκόλασε τό φίλο της σκόλασε κι' ενώ τή δική μου και, τώρα ενώ κι' ή Γιάννα ξαναξαναρωσώμε και τή περνάμε πολύ-πολύ γλυκά και άσπαρα.

—'Υστερα από έξη χρόνια, πού ούτε έμένα μ' έννοιαζε τί γίνονταν, αυτή ούτε αψηπής τής καίγεται κορμί γιά μένα. Τί νά κάνουμε; Αυτά έχει ή ζωή...

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

●●

'Ανακοίνωσις

Η 'Υποδιεύθυνσις Γενικής 'Ασφαλείας ανακοινούι ότι όσοι άπεστείλαν χρημάτα δια τήν αγοράν τού «μυστηριώδους ραδιόφωνου τσέπης» THE MYSTERY RADIO είς τήν εταιρείαν SOCIETE GENERALE D'IMPORTATION ET D'EXPORTATION H. ARNOUX ET C. 321 RUE DE PAUL SNT ANTANE - PARIS έπεσαν θυμάτα άπατεώνων και πρέπει νά καταγγείλουν τούτο είς τήν 'Υποδιεύθυνσις Γενικής 'Ασφαλείας (Γραφείον 50) προσκομίζοντας τας άποδείξεις καταβολής τών χρημάτων και πών σχετικών.

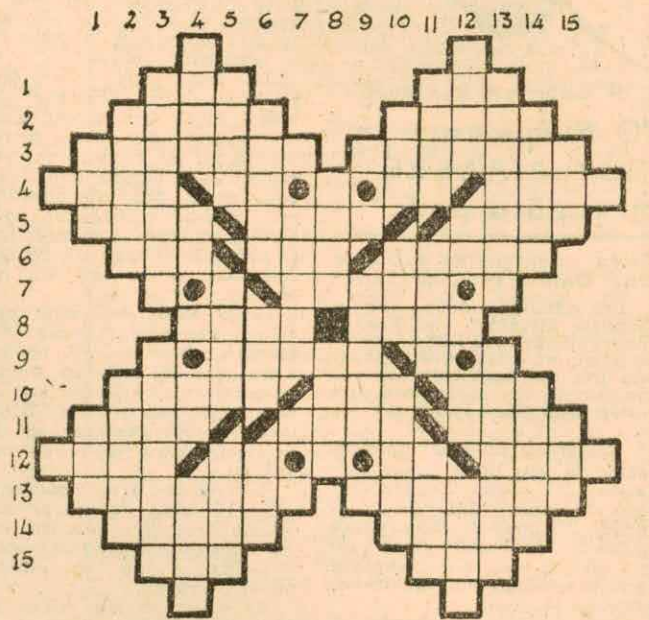
Εν'Αθήναις τή 28 Δ' βρίου 1947 (Εκ τής 'Υποδ'σεως Γενικής 'Ασφαλείας)

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.156

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ... Ο Μπράνιεν: ήθοποιός τού κινματογράφου.— Κομψός (ξεν.).
- 2) Συμβάλλει άπαραιτήτως στην καθαριότητα.— Τουρκικός τίτλος.
- 3) 'Ημέρα τής έβδομάδος.— Μένας έλλην ποιητής.
- 4) 'Η σφραγίς τού έρωτος.— Διακριτικά έκλεκτής ποιότητας.

- 5) Χρονικόν έπίρρημα.— Διευκολύνει τήν συγκοινωνία.— Ολόκληρος.
- 6) Παιγνιόχαρτο.— Συμπερασματικός σύνδεσμος.— Όργανο αίσθησεως.
- 7) Δίδεται σε κάθε άνθρωπο όταν γεννηθή.

— Κτητική άντωνυμία (πληθ.).— Ανώτατος άρχων.

5) 'Επί τού όρους αυτού ό Μωύσης παρέλαβε τόν Δεκάλογον.— Δεν διαοούνται διά τού δυο (ουδ.).—Χρονικό διάστημα.

6) Χρονικός σύνδεσμος (δημ.).— Πρόθεσις.— Τό πιο ύψηλο βουνό τής Κεφαλληνίας.

7) Τό βλέπει κανείς με τή μάτια του.

8) Μακρινός μας πρόγονος.— Πηγή ρέοντος ύδατος.

9) Αυτά πού μπορούμε νά Ι δοῦμε.

10) Είδος βεσαιοκού έργου (γαλλ.).— 'Επαναλαμβανόμενα σημαινει σε οποιαδήποτε τιμή.

— Γερμανός ζωγράφος, στον όποιον όφειλονται τή σκεδία των τοιχογραφιών των προπυλαίων τού Πανεπιστημίου 'Αθηνών.

11) Φωτιά.— Χρονικός σύνδεσμος.— Περήφανα ζώα.

12) Κατοικίδιο ζώο.— Πολύτιμο μέταλλο (γαλλ.).— Βυζαντινή νότα.— 'Η έκρηξις τής προκαλεί τόν θάνατο πολλών στρατιωτών.

13) Χώρα τής Β.Α. 'Αφρικής.— Ποταμός τής 'Ηπείρου (δημ.).

14) Δεν μπορεί νά υπερβεί νευθό γιά τό άνάστυμα του.— Φέρετρο και συνεκδοχικός ό νεκρός.

15) Σημα κινδύνου.— 'Απειλεί με καταστροφή τή μάλλινα φορέματα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) 'Ερωτηματική άντωνυμία.— Άντωνυμία: έκαστος.
- 2) 'Αποτελούν ένα βιβλίο.— Βγαίνει στην έπιφάνεια τού έδάφους.
- 3) Εύχάριστο σπόρ.— Είσε νησάσιμος.
- 4) Χονδρός επενδύτης τών

8) Τό όνειρο κατά τόν 'Ο. Μπρω.— Χρονικό έπίρρημα.

9) 'Αναπνοή, άνάπτυλα (δημ.).

10) Άντωνυμία.— Χρονικό έπίρρημα (δημ.).—'Εστειλε τόν 'Ιησού στον Καϊάφα.

11) Αίθουσα υποδοχών (ξεν.).—Φάρμακο.— Καρφή.

12) Χρειάζονται άλλα τόσα γιά νά έχετε τό σύνολον.— Αριθμητικός.—Αίγυπτιος θεός.— Θεός τού πολέμου.

13) 'Οφείλεται στην υπερβολική έργασια.—'Εργάζεται σε νταμάρι.

14) Τροφή ζώων.— Θερμός και ζηραντικός άνεμος (δην.).

15) Προσωπική άντωνυμία β' προσώπου (πληθ.).—'Αναφορική άντωνυμία (δ.τ. πληθ.).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΧΗΣ

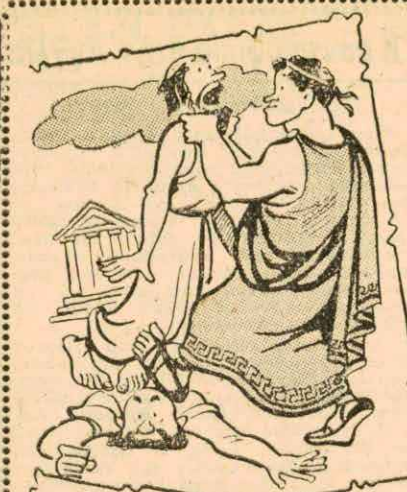
Η λύσις τεύ 155ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΜΑΠΑ — ΑΘΑΝΑΤΑ — ΞΑΝΑ.
- 2) ΑΓΑΣ — ΙΜΑΣ.
- 3) ΜΑΡΚΗ — ΣΙΑ — ΣΟΚΟΛΑΤΑ.
- 4) ΑΡΑΙ — ΟΡΑΝ.
- 5) ΣΤΑΜΑΤΑ.
- 6) ΡΟΥ — ΧΑ — ΑΠΙΔΙ.
- 7) ΠΕΡΙΘΟΥΣ.
- 8) ΚΡΙΝΑ — ΠΕΙΡΑ.
- 9) ΙΩΝ — ΤΟΠΙ.
- 10) ΝΟΠΟΣ — ΑΙΤΡΑ.
- 11) ΙΟΥΓΕΝΕΙΑ.
- 12) ΣΕΛΛΑ — ΙΛΑ — ΡΑ.
- 13) ΑΣΟΛΑΝΣ.
- 14) ΚΑΜΑ — ΑΜΑΡ.
- 15) ΑΜΙΜΗΤΟΣ — ΚΑΛΑ — ΜΑΡΙ.
- 16) ΝΟΔΗ — ΗΤΑΝ.
- 17) ΞΕΑΝ — ΣΙΑΜΑΤΑ — ΝΑΜΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΜΑΜΑ — ΡΑΚΙΝΑΣ — ΚΑ — ΝΟ.
- 2) ΑΓΑΡ — ΑΜΩΣ.
- 3) ΠΑ — ΡΑΜΥΘΙ — ΠΑΛΑΜΙΔΑ.
- 4) ΑΣΚΙ — ΑΜΗΝ.
- 5) ΑΠΑΙΣΙΑ.
- 6) ΑΛ — ΣΟΣ — ΑΡΤΟΣ.
- 7) ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
- 8) ΑΦΑΙΑ — ΦΑΣΜΑ.
- 9) ΜΕΙΩ — ΘΕΜΑ.
- 10) ΑΙΣΙΑ — ΛΑΚΚΑ.
- 11) ΤΡΟΧΟΠΕΔΗ.
- 12) ΑΙΚΙΑ — ΣΕΛΑΜΑ.
- 13) ΑΣΠΙΔΑΙ.
- 14) ΣΙ — ΛΟ — ΑΜΗΝ.
- 15) ΑΜΑΡΤΙΑΙ — ΤΡΑΥΜΑΤΑ.
- 16) ΝΑΤΑ — ΑΡΑΜ.
- 17) ΑΞΑΝ — ΙΜΑΛΑΓΙΑ — ΡΙΝΑ.

Η ΘΕΟΪΕΡΧΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ

Από την αρχαιότητα ως σήμερα

ΤΑ λαχεία πρωτοέκαναν τήν εμφάνισή τους πολλούς αιώνες πού Χριστού, από τής έποχής άκούη τής ρωμαϊκής δημοκρατίας. Σύμφωνα με μία παλιά συνήθεια, πού δεν είσε ακριβώς γνωστόν πως προήλθε, οι άρχοντες έβριζαν σε ώρισμένες ή μέρες στό πλήθος μικρά γαρτάκια. Σε καθένα άπ' αυτά άνεγράφετο τό κέρδος τού τυχερού, πού δεν ήταν ένα ώρισμένο γρηματικό ποσόν όπως σήμερα, αλλά διάφορα αντικείμενα: οικιακά σκεύη, έδυμάτα, κοσμήματα, άλογα, άκούη και δοῦλοι. 'Εκείνος πού κατώθωνε νά πάρη ένα τέτοιο γαρτάκι, τό παρουσάζε στους άγονάνομους, πού τού παρέδιδαν άμέσως τό αντικείμενο.

'Αλλ' όπως είσε εύνόητο, οι τυχεροί, στην προκειμένη περίπτωση, ήταν οι δυνάτοί και οι έπιτήδεις. Γιατί γινόταν σωστή μάχη γιά τήν έξασφάλισι ενός τέτοιου γαρτίου, σε τρόπο πού οι άνάπρωι ή οι άδύνατοι άπεκλείοντο έντελώς.

'Αργότερα, οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες γρηματοποίησαν τή λαχεία ως μέσον έπαυέσεως τής δημοτικότητας των. 'Ο Νέρων ίδίως έπινόουσε τή πιο περίεργα κέρδη: δελτία συμμετοχής στα αυτοκρατορικά συμπόσια, σπάνια πουλιά, ολόκληρα πλοία με τό πλήρωμα και τό φορτίο των κλπ. Κάποτε, αυτά τή δόσα ήταν πολύ περιεσσότερο σημαντικά. Και ώρισμένοι τυχεροί κατώθωναν νά άπογυθίσουν ολόκληρα νησιά και ολόκληρες επαρχίες!

Ο 'Ηλιονάβαλος, αντίθετως, έδωκε έναν τόνο εϊωνείας στα λαχεία. Τά γαρτάκια ήταν τυλιγμένα σε σήνια μικρών κυλίνδρων και κανείς δεν ήξερε τί άναγραφόταν στο έσωτερικό των. Οι τυχεροί λοιπόν κέρδιζαν, ράβδους νουσού, μεταξωτά φορέματα, άλλα και βατράγους, τυφλά σκυλιά, καμηλοπαρδαλούς, λιοντάρια, άκούδες και, κάποτε, ώρισμένον αριθμό ροδισιών. Οι... τυχεροί πού κέρδιζαν θηρία ήταν ύπονορευμένοι νά τή παραλάβουν από τό θηριοτροφεϊόν και είσε εύνόητον ότι τίς περιεσσότερες φορές εύρισκαν αϊκτόν θάνατο σπασοσάσσομενοι από τή θηρία.

Ός τότε, ή άπόκτησι ενός λαγού δεν προϋπέθετε τήν καταβολή ενός ώρισμένου ποσού όπως συμβαίνει σήμερα. 'Η εξέλιξι των λαχείων πούσ αυτή τήν κατεύθυνσι γονολογείται από τόν 15ον αιώνα και φανεται ότι τό νέο σύστημα πού ήταν άκετά προσοδοφόρο γιά τό κράτος, άποτεμφανίστηκε στην 'Ιταλία.

'Αργότερα, κατά τό έτος 1539 επί τής έποχής τού Φραγκίσκου Ιου, ένας Γάλλος,

δνόματι Ζαν Λωράν, έπέτυχε τό προνόμιο νά εκδώση λαχεία στην Γαλλία. Οι λαγνοί πουλιόνταν αντί μερικών σολδίων και τό κέρδη κυμαίνονταν μεταξύ 100 και 1.000 σολδάκων. 'Ο Λωράν κατέβαλε στο βασιλικό ταμείο ένα ποσόν δύο νιλιάδων λιβρών «τουνοῦσα».

'Αλλ' ό κόσμος άοίσιζε με τόν καιρό νά δυσπιστή στα λαχεία. Τό πιθανώτερο είσε άλλωστε, ότι γίνονταν πολλές καταναρσεις.

Κατά τόν 18ον αιώνα όμως, τή λαχεία γνώρισαν νέα περίοδο άκμης χάρις σ' έναν 'Ιταλό τυχοδιώκτη, τόν περίφημο κατακτητή καρδιών 'Ιάκωβο Καζανόβα.

Ο μεγάλος γυναικακακτητής είσήγαγε τό σύστημα τού 'Τσοῦ τής τύχης. Οι κληρώσεις δεν γίνονταν πιά μυστικές αλλά δημόσιες. Και τό κοινόν έδλεπε τους κληρονομήσαντες άριθμούς νά βγαίνουν ένας ένας από τήν κληρωτίδα.

'Ετσι άποκαταστάθηκε ή έμπιστοσύνη στα λαχεία και τό νέο σύστημα έν γνώρισε θριαμβευτική έπιτυχία. Οι έισπράξεις άνέδθηκαν σε λίγο στα 9 έκατομμύρια ποσόν πού ήταν άκετά σημαντικά γιά τήν έποχή.

Τό περσιονώτερο λαχείο είσε έκείνο πού εξέδόθη στην Γερμανία κατά τόν 17ον αιώνα. Τό κέρδος ήταν... μία ολόκληρη πόλις μ' ένα πριγκιπικό άνάκτορο, δύο έργοστάσια, 29 χωριά, ολόκληρα 30.000 στρέμματα δάσους κλπ. και ό κάθε λαγνός πουλιόταν αντί 20 νουσών σολδάκων!

Πολλά παρόμοια λαχεία έγκαινιάσθηκαν άργότερα στην Αυστρία και τήν Ούγγρασία.

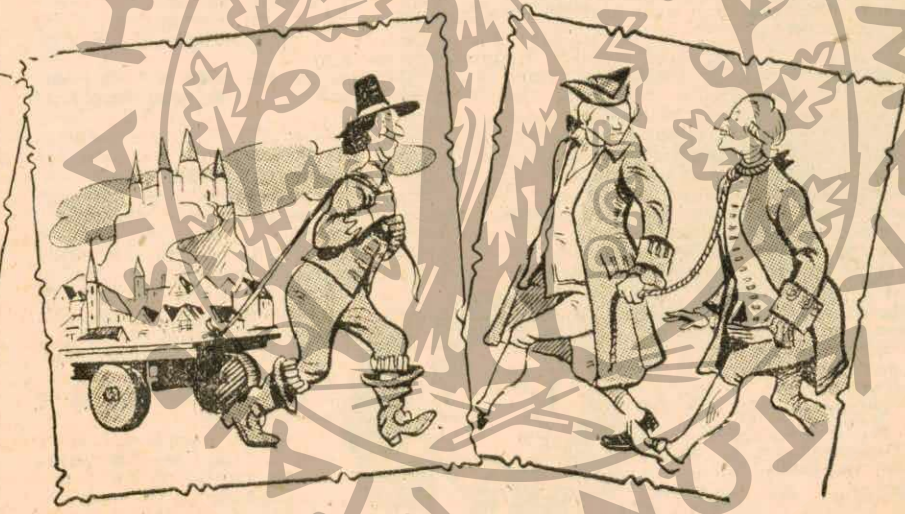
Στή Γένουα υπορούσε νά κερδίση κανείς στο λαχείο... μία έδρα νεροποιιστού.

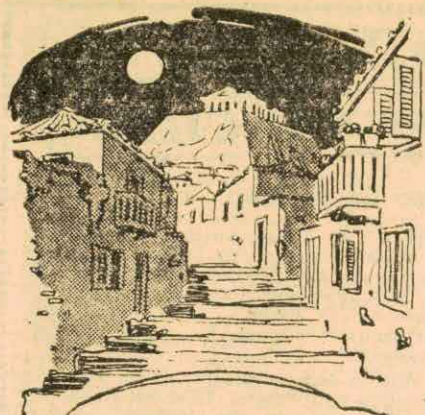
Κατά τόν 18ον αιώνα έέ άλλου ένας εύγενής πού ήταν κατάχρεος... έδωσε τόν ίδιο τόν έαυτό του σε λαχείο. Μ' αυτό τόν τρόπο εξάφλησε τή γρηή του και ό τυχερός ύπονορευθήκε νά τόν πάρη γιά σκλάβο του και νά τόν τρέφει έφ' όρου ζωής.

Μπορεί νά πη κανείς ότι... γνήσιον «τέκνον» τών λαχείων είσε ή λοταρία, ένα ιδιαιτικό λαχείο, μ' άλλα λόγια.

'Επειδή όμως με τί λοταρία γίνοντα καταχρήσεις και άπάτες οι άρχες τήν άπαγορεύουν και καταδιώκουν τούς περιφήμους λοταριέδες.

Τά μόνα λαχεία πού έπιτρέπονται είσε έκείνα των διαφόρων φιλανθρωπικών έσοτών και άγορών, σκοπός των οποίων είσε ή συγκέντρωσις χρημάτων γιά τούς φτωγούς και τούς άναξιοπαθούσας

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ της παλιάς Αθήνας

Ο «ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ»

και το γουδί του φαρμακείου

Το διασημότερο αποδημητικό πουλί που ξέφυγε, πολύ νωρίς απ' τον στενό κύκλο των ανθρώπων των γραμμάτων της Παλιάς Αθήνας, ήταν ο επιφανέστατος συγγραφέας Νίκος Επισκοπόπουλος.

Αυτόν, όχι μόνο η νεολαία του «Θησαυρού» δεν θα τον έχη, ίσως, απαντήσει στα νεοελληνικά γραμμάτια, άλλ' ούτε και μες οι εκ των «γεροντοτέρων»... νεώτεροι δεν τον προστάσαμε! Και όμως έγινε διάσημος και μεταφυσική στη Γαλλία, όπου πήρε το ένδοξο συγγραφικό όνομα: Nicolas Sequi.

Η σκούφια του κρατιόταν απ' τη Ζάκυνθο. Εκεί ξεφύτωσε σ' ένα φαρμακείο, ως βοηθός του φαρμακοποιού. Νέο παιδί, τότε, μπήκε στο επάγγελμα του φαρμακοποιού — μόλις 17 χρόνων — άλλ' απ' τον ίδιο καιρό άνοιξε να παρακολουθή, με φιλογερό ενδοσέβαστο, τα νεοελληνικά γραμμάτια και να διαβάσει με φανατισμό κάθε καινούριο έντυπο, έντονα, βέβαια, μέσα του, το θείο δώρο να μπορεί να γράφει.

Ο προϊστάμενός του, Ζακυνθινός φαρμακοποιός, (επαγγελματίας του παλαιού καιρού με σκουριασμένες αντιλήψεις), μόλις τον έβλεπε να διαβάζει τούλεγε:

— Πάλι, μαρέ, φυλλάδες διαβάσεις; Αυτό σου λείπει τώρα!

Ο νεαρός, όμως, Επισκοπόπουλος, ξαναπιάνοντας το γουδί-γυρογέρι του φαρμακείου, απαντούσε με τη ζακυνθινή προφορά του:

— Έννοια σου, σιου-Νιόνιο! δεν θα λείψω τίποτε, ούτε από μένα ούτε απ' τη πτεσάρια σου!

Και πραγματικά δεν τούλειψε τίποτε. Μ' όλες τις διαμαρτυρίες της μάνας του, την κατάφερε ν' αφήσει το γυρογέρι και να έλθει στην Αθήνα, όπου, παρά το νεαρό της ηλικίας του, κατόρθωσε να «φτάσει» με ταχύτητα, που είχε χίτνια αν την γνώσεις, ως τώρα, άλλος συγγραφέας ή δημοσιογράφος ανθρώπων των γραμμάτων, της παλιάς και της νέας Αθήνας.

Προστούπηκε και τούλεψε στο «Αστύ».

Όλοι οι επιφανείς συνεργάτες του, τότε, Κουσιόγης, Κακλαμάνης, Ξενοπούλου, Τσοκόπουλος, Νιρβάνης κλπ., είχαν μπει απ' το παράθυρο, αλλά με το ωσικό του ταλέντο — θείο δώρο, είπαμε — πήρε για τις καλλιτεχνικές θέσεις στη χρονολογική και κριτική ετήσια της εφημερίδας.

Θυμίζω όταν, προ έτών, κάποιος καλοκαίρι, ησυχούμην, στην Αίγινα, για να συναντώ τον Βιογραφικό στοι-

χεία του 'Αλεξάνδρου Ζαΐμη, ο Πρόεδρος μου είπε:

— Σας συνιστώ, μαζί με τ' άλλα, να βοηθήτε κι' ένα ποταίο βιογραφικό που μου σκάωσε ο παλιός συναδέλφός σας, Επισκοπόπουλος. Δεν έχω διαβάσει, ως τώρα, σας βεβαιώ, ωραιότερο και έμπνότερο πράγμα απ' αυτό!

Ποιήσεως και ανυπόμονο να ιδώ ποιά ήταν το ιδιαίτερο γούστο του Προέδρου, ήθα την άλλη μέρα στην Αθήνα και το βήκα στη Βιβλιοθήκη της Βουλής.

Πραγματικά, γοητεύτηκα κι' ενώ μόλις το διάβασα και θαύμασα τον παλιό συνάδελφό μου, όταν ιδίως διάβασα τις ωραιότερες και πειδ γασαοποιητικές γραμμές του ποταίου του:

«... Η όψη του, το ύφος του και η ανέλαστος συσιωνωμία του με τας χαυλωμένες βλεφαρίδας, επιβάλλοντα μαγνητικά. Προσπορευόμενος κάποτε μὲν ὅτι διειροπτοῖται καὶ ἐνίοτε παίζει ἡμέα με τοῦ μυστακῆς του, ἀπομένει ἕνα ζῶν ἄλλ' ἐμ β ο ι θ ἑ ς α ἱ γ γ ι α !...»

Στά γρόνια της άκυής του Γαβριηλίδη και του Κουσιόγλου ο Επισκοπόπουλος ήταν απ' τα συμπαθέστερα μέλη της παρρέας των ανθρώπων των γραμμάτων που σύναξαν τότε στο «Αέρο» και τότε στα συμπαθητικά ταβερνάκια της Πλάκας, της εποχής εκείνης.

Όταν άνοιξε κάθε νύκτα, ο Κουσιόγλου, με το συνθηματικό χιούμορ του, έλεγε:

— Εύλογητε, πανερώτατε Επισκοπε! Χάριν συντομίας εἶνε περιοχὴ τὸ ἐπώμυό του καὶ ὅλοι τὸν ἔλεγον «Επισκοπο» καὶ καλαμπούριζαν με τ' δνομά του.

Πολύ σύντομα ο Επισκοπόπουλος κατέκτησε και τα γαλλικά όπως είχε κατακτήσει και τα ελληνικά. Έγινε και μιλούσε γαλλικά σαν Γάλλος. Κάποτε στο «Σκοπ» γαλιόστηκαν. Βισατικά με μετάφραση και ο άριστογνώστης του Κωστής Χαροκόπουλος, οι προβλήτες της μοιραίας παρεξήγησε, φώναξε ένα νεοφώτιστο συντάκτη και του είπε:

— Πήγαινε, παιδί μου, γρήγορα στον Επισκοπο και πές του πως τον παρακαλώ να κάνει για στιγμή την μετάφραση και να σου την δώσει!

Ο νεαρός συντάκτης, άνθρωπος — έντεκα ή δεκα τρία — ξεκίνησε και πήγε στην Μητροπολιτική κατοικία και έβγαλε την πόρτα να πάει να ανοίξουν να ιδή τον Μητροπολίτη, που ήταν, τότε, ο μακαρίτης Προκόπιος.

Όλοι οι παπάδες τρώθηκαν στο πόδι και είδαν κι' έπαθαν να πείσουν τον νυκτερινό επιδρομέα ότι «κάπου άλλου θα τον ξστειλάν!»

Απ' την Ελλάδα ο Επισκοπόπουλος έφυγε για το Παρίσι «ταξιδεύοντας» στη συγγραφική του τέχνη, αλλά και ώπλισμένος με την συμπάθεια και την προσωπική εκτίμηση του Ανατόλ Φράνς, που τον είχε γνωρίσει προσωπικά.

Είχε γίνει, κάποτε, ξεναγός του μεγάλου Γάλλου συγγραφέα στην Αθήνα και την ώρα του αποχωρισμού, ο Ανατόλ Φράνς του είπε:

— Ακούστε με: να έρθετε και να εγκατασταθείτε στη Γαλλία. Θα σας διαβάσουν περισσότερο!

Έτσι κι' έγινε. Στο Παρίσι ο Επισκοπόπουλος, ως Nicolas Sequi απέκτησε, με τα βελτικά έργα του, διεθνή φήμη.

Κάποτε, περαστικός απ' εκεί, πήγε να τον επισκεφθώ ο μακαρίτης Αλέξανδρος Ρώμας. Υπερόφανος, σαν Ζακυνθινός, ο κόντε Ρώμας του εξέφρασε τον θαυμασμό του και την ανάγκη του για την σταδιοδρομία του και του είπε ότι η Ζακυνθία τον θεωρεί καύχημά της και τιμή της.

Ο Επισκοπόπουλος, τότε, με την μετριοφροσύνη που τον διέκρινε, του απάντησε με το χαριτολόγημα:

— Μά πιστεύετε, κόντε μου, ότι κάνω κι' εδώ τίποτε περισσότερο απ' ό,τι έκανα στη Ζάκυνθο; Τό γουδί-τό γυρογέρι κι' εδώ: γράφω βιβλία!

Ν. ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ποντικοφιλία στην Αγγλία

Τα «ρεσιτάλ» της Μίννι

Όσο άδικα και αν είναι η υπερβολική έμφαση που δίνεται ο περιορισμένος κόσμος για τους ποντικούς, άλλο τόσο ανεξήγητο είναι το ενδιαφέρον που αισθάνονται γι' αυτούς οι Άγγλοι. Υπάρχουν πράγματι στην Αγγλία περισσότεροι από 1.000 ποντικοτρόφους, που ανατρέφουν ποντικούς εκλεκτής ράτσας, είτε για ατομική τους ικανοποίηση, είτε για να τους πουλήσουν με αρκετό κέρδος σε άλλους ποντικοφίλους!

Απ' όλους αυτούς η πιο γνωστή είναι μια γυναίκα, η κ. Μπλουμς, που έχει επωνομασθί απ' τις αγγλικές εφημερίδες «Βασίλισσα των ποντικών». Είναι ψηλή και αρκετά ώριμη. Αρχισε το στάδιό της το 1927 και, μερικές 10 χρόνια, έγινε η μεγαλύτερη τροφογνώστρια ποντικών του Λονδίνου. Η ίδια κι' οι δυο βοηθοί της εργάζονται όλη την ημέρα για την περιποίησή των 20.000 ποντικών του ποντικοτροφείου της.

Σπάνια περνάει βδομάδα χωρίς να διοργανωθεί μια έκθεση ποντικών σε κάποιο μέρος της Αγγλίας. Θεωρείται δε πάντοτε κοινωνικό γεγονός εξαιρετικής σημασίας. Οι ποντικοτρόφοι προσετοιμάζονται από πολλές βδομάδες κι' υποβάλλουν σε ώριμην κρίση τα ζωα τους για να δώσουν στίλντο τρίκωμα και γυαλιστερό μάτι τη μεγάλη ημέρα.

Σε μια έκθεση λαμβάνουν συνήθως μέρος 50-150 ποντικά με 40 διάφορα χρώματα: κόκκινο, σοκολάτι, μπλε κρέμ λιλιά, σαμπανι, κ.λπ. Τα βράδια για τον κομψότερο απ' αυτούς είναι η μετρητά (ε 10 λίρες), η ασημένια κύπελλα.

Η επιτροπή των κριτών βραβεύει τον ποντικό που έχει σώμα μακρύ και λεπτό μήκος 18-20 πόντων απ' το ρύγχος ως την άκρη της ουράς, ουρά μακρά όσο και το σώμα του και λεπτή, κεφάλι μικρό, όχι πολύ μυτερό ρύγχος, μάτια μεγάλα και λαμπερά, αυτιά πλατιά και όρθια, τρίκωμα κοντό, τελείως λείο και στίλντο.

Ένα τέτοιο «γαλαζοαίματο» ποντικό μπορεί εύκολα να πουληθεί 25 λίρες, ή ακόμη ακριβότερα.

Οι έρασιτέχνες κι' οι επαγγελματίες ποντικοτρόφοι είναι συνδεδεμένοι με το εβδομαδιαίο περιοδικό «Τρίκωμα και Όπτερο», αφιερωμένο στην ανατροφή και στις εκθέσεις κουνελιών, γατών και ποντικών. Το περιοδικό αυτό δημοσιεύει ρεκλάμες των μεγαλύτερων εμπορικών ποντικοτροφείων και την κοινωνική δράση των πολυαριθμών λεσχών ποντικοφίλων της Αγγλίας.

Πρό 10 ετών φάνηκε ότι άρχισε να γεννιέται και στις Ηνωμ. Πολιτείες ένα ενδιαφέρον για τους ποντικούς και ιδρύθηκε μια οργανώσις με την επωνυμία «Αμερικανική Εταιρία Ποντικοφίλων». Τον ίδιο καιρό, εμφανίστηκε στο ραδιόφωνο, στο σταθμό του Σικάγου, μια ποντικία... που τραγουδούσε: η περιφημη Μίννι. Την είχε ανακαλύψει ο νυκτοφύλας ενός κολλεγίου στο υπόγειο του κτιρίου. Η Μίννι τραγουδούσε σε διάφορους ραδιοφωνικούς σταθμούς, ποζάρει ευπρόσδεκτα σε φωτορεπόρτερ και σε όπερτορ του κινηματογράφου κι' οι μουσικοί κριτικοί άσκολήθηκαν με τα «ρεσιτάλ» της.

Ένας καθηγητής του Πανεπιστημίου του Σικάγου άσκολήθηκε με... τους λαρυγγίσιμους και τις τριλίξες του τραγουδιού της! Διέτυψε δε τη γνώμη ότι η φωνή της ήταν αποτέλεσμα ανωμαλίας της αναπνοής. Όσοσο δεν άργησε να ξεχασθί. Όταν φέτος το 1938 είχε πάψει πρό πολλού να ενδιαφέρει το αμερικανικό κοινόν.

Ρεκόρ καπνίσματος πίπας

Στο Τσενέκνεντ των Ηνωμ. Πολιτειών έγινε ένας διαγωνισμός μεταξύ καπνιστών πίπας. Το ρεκόρ το είχε κάποιος Άλφρεντ Νέολντ, που καπνίστηκε να καπνίσει την πίπα του χωρίς να την ξαναβάλει επί 87 λεπτά και 55 δευτερόλεπτα.

ΟΤΑΝ ΕΧΕΤΕ κόκκινη μύτη...

... και κόκκινες κνήμες

Ένα πράγμα που είναι πολύ άσχημο στη γυναίκα είναι να έχη κόκκινη μύτη ή κόκκινες κνήμες.

Ας δούμε πώς μπορείτε να αντιμετωπίσετε αυτά τα δυο φυσικά ελαττώματα.

Η κόκκινη μύτη

Και, πρώτα-πρώτα, για τη μύτη. Γιατί κοκκινίζει η άκρη της μύτης, ιδίως κατά τον χειμώνα;

Οι έρευνες που έγιναν γι' αυτό το ζήτημα δεν κατέληξαν άκουσ' ένα θετικό συμπέρασμα. Και οι έπιστήμονες, για τη στιγμή τουλάχιστον, δεν είναι σε θέση να πουν που οφείλεται αυτό το κοκκίνισμα.

Συνθέστερα, ωστόσο, αυτό το κοκκίνισμα παρατηρείται στους ανθρώπους που υποφέρουν από «σπασμωδική καταρροή» ή σ' εκείνους που παθαίνουν φλογώσεις του βλεννογόνου της μύτης.

Οι δύο αυτές παθήσεις προκαλούν μια επιβράδυνση της κυκλοφορίας του αίματος σ' όλη την περιοχή της μύτης, που γίνεται τότε κόκκινη.

Στην περίπτωση αυτή θα κάμει το έξης:

Α'. Τοπική θεραπεία: Είναι η πιο ενδιαφέρουσα και η πιο αποτελεσματική.

Μην χρησιμοποιήτε κρύο νερό ούτε για την ποιήνη ούτε για τη βραδυνη τουαλέτα σας. Γιατί το κρύο νερό κάνει ακόμη πιο έντονο το κοκκίνισμα της μύτης. Θα προτιμήσετε, λοιπόν, το λιγότερο νερό για το πλύσιμο του προσώπου σας.

Μετά το πλύσιμο, θα περάσετε στη μύτη σας ο' ένα βαμβάκι την άκρη της στυπτικής λοσιόν:

Γάνινη		0 γρ.50
Γλυκερίνη	...	20 γρ.
Αιθέρο		30 γρ.

Αν, όμως, το κοκκίνισμα εξακολουθή να καταφύγετε σ' έναν ειδικό γιατρό. Το αποτελεσματικότερο μέσον θεραπείας στην προκειμένη περίπτωση είναι τα επιθέματα της αλκοολικής γίνος.

Είτε περιττό να σημειωθεί ότι, αν υποφέρετε από οποιαδήποτε πάθηση της μύτης (καταρροή, έκβλαστικές κλπ.) πρέπει να την θεραπεύσετε έπισης.

Στην περίπτωση καταρροής ωφελούν πολύ οι ενσταλάξεις μέσα στην κοιλότητα της μύτης βαλσαμικών ελαίων π. γ. ελαίου ευκαλύπτου σε αναλογία 5%. Θα αποφύγετε έπισης να επαναληφθί 30 φορές.

Μικρά-μικρά

Η κρούση των κομμωμάτων του Άγγλικού Στέμματος κατά τον πόλεμο ητρείται μυοτική, γιατί ενδέχεται να ξαναχρησιμοποιηθί. Η αξία των κομμωμάτων αυτών υπολογίζεται σε 22 εκατομμύρια λίρες.

Στην Κινεζική Βουλή εφαρμόζεται ένας πρωτότυπος τρόπος διακοπής των πολύ φλυαρών ρητόρων: Όταν το παραβλύσουν στις αγορεύσεις τους ο Πρόεδρος τραβάει ένα σχοινί, που ανοίγει μια καταπακτή κι' ο άπικος βουλευτής χάνεται μέσα σ' αυτήν!

Η Επιμελητεία του αμερικανικού Υπουργείου Στρατιωτικών ανήγγειλε ότι έχει ένα σόκ άπο 2 εκατομμύρια ψεύτικα δόντια για πούληση. Ας απεύσουν οι... φαφούδες!

στης το συννέ καθόρισμα της υψιτης και τα βίαια φυσήματα. Είναι προτιμότερο να καθορίζετε πρώτα το ένα ρουθούνι και έπειτα το άλλο σιγά και γαριε να τα πιέσετε απότομα.

Β'. Γενική θεραπεία: Κάθε τι που διευκολύνει την κυκλοφορία του αίματος αποτελεί ένα αποτελεσματικό μέσον αντιμετώπισης του κοκκίνισματος της μύτης. Είναι καλό, έξ άλλου, να συνήθετε να τρώτε άρνη και να αποφεύγετε τις βαρείες τροφές. Μετά το φαγητό είνε ώφέλιμο να περύνετε ένα σφυγμό να μουλήι η τίλις.

Οι κόκκινες κνήμες

Όπως το κοκκίνισμα της μύτης, έτσι και το κοκκίνισμα των κνήμων οφείλεται σε κακή κυκλοφορία του αίματος.

Σε περίπτωση έντονου κοκκίνισματος πρέπει να καταφύγετε σ' έναν ειδικό γιατρό. Γιατί το κοκκίνισμα των κνήμων είναι ένα από τα συμπτώματα της φλεβίτιδας.

Σε περίπτωση που έχετε προδιάθεση σ' αυτό το κοκκίνισμα είναι καλό ν' ακολουθήσετε τις κάτωθι συμβουλές, για να προλάβετε την εμφάνιση σοβαρότερων άσθενειών:

1ον. Συνήθετε να κοιμάσαστε με τα πόδια έλαφρά ανασκηνά. (Π. γ. βάζοντας ένα μαξιλάρι από κάτω).

2ον. Αποφύγετε να στέκεσθε άσθαι. Τουναντίον το περπάτημα είναι πολύ ώφέλιμο, άκοί να μην φτάνετε σε ύπερβολές.

3ον. Προφυλάξτε τα πόδια σας από το κρύο. Όταν χιονίζει, μην διαστάζετε να φορέτε διπλές κάλτσες, γοτρές από μέσα και λεπτές απ' έξω. Αυτό είναι προτιμότερο από το να φαίνονται τα πόδια σας κόκκινα ανάμεσα από τις άραχνούστες κάλτσες σας.

4ον. Το ίδιο επικίνδυνο είναι να έχετε τα πόδια σας στην άπότημη ζέστη. (Είνε πολύ κακή συνήθεια να βάζετε τα πόδια σας κοντά σε μια άναμμένη θερμάστρα, σ' ένα τζάκι κλπ.).

5ον. Τα ήλιόλουστα ώφελούν άλλα μόνον όταν είναι γενικά. Αντίθετα, είναι επικίνδυνα όταν περιορίζονται μόνον στα πόδια.

6ον. Πολύ καλό θα σας κάνουν έπίσης οι άκόλουθες άσκησης.

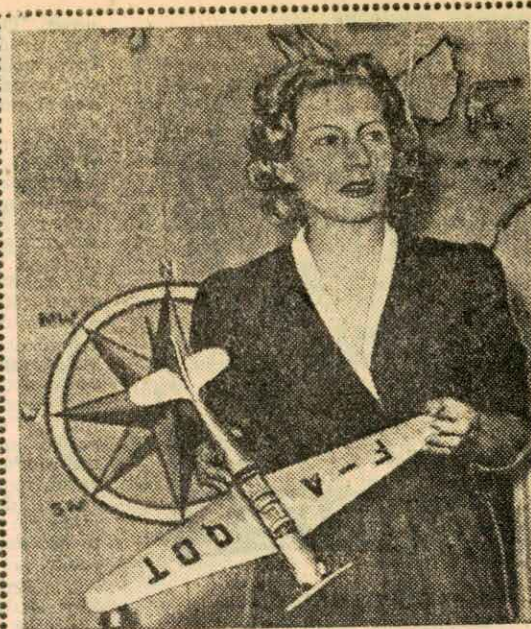
1η άσκηση: Υψία θέσις. Θ' άνασκηώσετε τα πόδια και τον άσθαι, σ' έτρόπο που το σώμα θα σπνρίζεται μόνο στην τραχήλο και στην άσθαι. Τα πόδια θα σπνρίζονται στα ίσχια. Θ' άνασκηώσετε τότε ν' άνεβάσετε και να κάμψετε προς την αντίθετη διεύθυνση τα πόδια σας προσπαθώντας ώστε τα άκρα τους να άκουμήσουν στο έδαφος πίσω από το κεφάλι σας. Η άσκηση αυτή πρέρπει να επαναληφθί 30 φορές.

2η άσκηση: Η ίδια άρχική θέσις. Σταυρώστε διαδοχικά τα πόδια το ένα πάνω στο άλλο. Η άσκηση αυτή πρέπει να επαναληφθί 15 φορές.

3η άσκηση: Η ίδια άρχική θέσις. Διαδοχικά κάμψις και έκτασις των ποδιών. Θα επαναληφθί αυτή την άσκηση 15 φορές.

4η άσκηση: Επαλήθευτε πάγκω στη σάχη, Θ' άνασκηώσετε να διαγράφετε με τα πόδια μικρούς κύκλους προς τα μέσα και πρέρ έξω. Η άσκηση αυτή θα επαναληφθί δεκά φορές για κάθε πόδι.

Οι άσκησεις αυτές είνε πολύ άσκολες και έξανθητικές. Γι' αυτό, δεν πρέπει, να τις κάμνε άσες άμεσως. Θ' άρχισετε από μια ή δυο και θα προχωράτε σιγά-σιγά. Μ' αυτό τον τρόπο, θα διορθώσετε την κυκλοφορία σας και θα αποφύγετε το τόσο άνταισθητικό κοκκίνισμα των ποδιών.

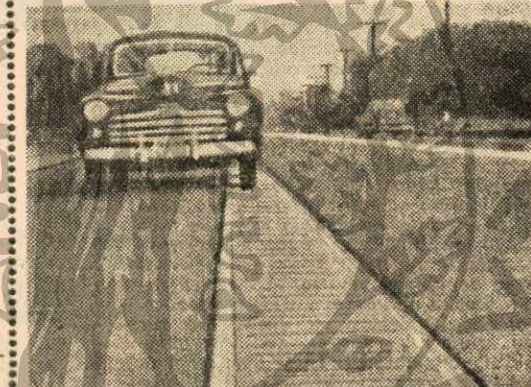
ΝΕΟΝ ΡΕΚΟΡ ΥΨΟΥΣ

Η δεσποινίς Έλισάβετ Μποζέλλι επέταξε σε ύψος 5.300 μέτρων με ανεμπόστερο, καταρσίησα το παγκόσμιο γυναικείο ρεκόρ ύψους. Η νέα αυτή πρωταθλήτρια είναι διπλωματούχος των πολιτικών έπιστημών!

ΠΑΚΤΩΛΟΣ ΧΡΥΣΟΥ

Η γαλλική άστυνόμε άνεκάλυψε μια σπείρα λα θρημώρων που μετέφερε κρυφά χρυσά νομίσματα από την Έλβετία στη Γαλλία, για λογαριασμό του «βρασιλές των χρυσών λαουδοκίμων» Μωρίς Κραβιέτοκυ. Η μεταφορά γίνονταν σε ειδικές έλικες που ύπήρχαν στα φτερά και τα καθίσματα των αυτοκινήτων που χρησιμοποίησαν οι λαθρεμπόροι. Μεταξύ αυτών θροικεται και ένας άνωτερος κρατικός υπάλληλος που είχε χρηματοίηί άλλους αντιπρόσωπους της Γαλλίας στον Ο.Η.Ε.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Ένας δρόμος του Νιού Τζερσεϊ της Αμερικής έχει στη μέση μια λουρίδα από παράλληλα κοράκια σαν του εύλου της σκάφης. Όταν λοιπόν ένα αυτοκίνητο περάση επάνω απ' αυτή τη λουρίδα, τα λάστιχά του κάνουν έναν παράξενο θόρυβο που υπενθυμίζει στον οδηγό ότι έχει φύγει από την κανονική πλευρά του δρόμου και ότι πρέπει να επιστρέψι στην... ευθείαν όδόν!

Τελευταίες Φλογές

Καρατερίστα...

Η Λουίζα καθότανε σιωπηλή στο μικρό εσκαμπί της, κυττάζοντας αφοσιωμένα τον αντίκτυπο της καρέφης. Μέσ' στο μικρό της καμαρίνι, Βασίλειε η πιο χαριτωμένη άταξία — κλασική για έναν καλλιτέχνη. Μία καρέκλα, που άπαυα της ήταν πεταμένες δυο άπογευματινές εφημερίδες, ένα καλλιτεχνικό περιοδικό, κι' ο ολόος της στο καινούριο έργο, στον τοίχο μία κορμάστρα με δυο-τρία φουστάνια, και μπροστά στο εσκαμπί της ένα τραπέζακι με όλα τα σύνεργα για το μακιγιάρισμα της σκηνής — καυμένο φελλό, λαγοπόδαρο, πάστες για το βάψιμο, βαζελίνη για το ξέβαμμα, ρίμμελ — και στη γωνία ένα μισοαδειασμένο φλυτζανάκι με καφέ κι' ένα άποστειγμένο σδυμένο μέσ' στους ντελιδέδες, ένα ποτηράκι με μισό δάχτυλο κονιάκ, κι' ένα ανοιγμένο πακέτο με τσιγάρα.

Η παλιά θεατρίνα από τις πρώτες μέσ' στην Αθήνα, η Λουίζα, με το πέρασμα των ετών, είχε μείνει πάντα θεατρίνα από τις πρώτες: με μία μικρή μόνο διαφορά: Πώς από μεγάλη «ένζενυ», είχε εξελιχτεί σε μεγάλη καρατερίστα. Εκείνη που άλλοτε σπασατορούσε μέσ' στις αγκαλιές των υπό διαφήμην «έν-πρεμιέ», τώρα υπηρογράμμιζε τις ήθοραφικές γραμμές των έργων... «Ετσι είν' η ζωή!... Δεν παραπονιόταν η μεγάλη θεατρίνα: ήτανε τόσο γεμάτη η καρδιά της — θρίκμοι χειροκοπήματα, κριτικές, μεγαλεία, θαυμαστές, πλοήρη... — που δεν είχε παρά να μεταφερθεί στο παρελθόν με τη θύμια, για να ξαναζήσει σαν ανατόληνη την ευτυχία... Η ευτυχία αυτή όμως, βαστούσε τόσο λίγο... Σπάθιζε σαν άστραπη το μυαλό της, κι' ύστερα τ' άφινε πνιγμένο στο σκοτάδι του παρόντος...

Ναί, μα τώρα τελευταία, η Λουίζα άρχισε να υποφέρει άδυσταχτα για το σημερινό κατάντημά της: οι οντιές, τα γκρίζα μαλλιά, τα βαθυλωμένα μάτια με τη μισοσβυσμένη λάμψη, όλ' αυτά είχαν άρχισι να γίνονται γι' αυτή πραγματικά μαρτύρια. Μία δψιμη κοκετταρία της Βασάνιζε την ψυχή: θάθελε νάταν όμορφη, λαχταριστή — όπως άλλοτε... — με το κυπαρισσένιο κορμί της γεμάτο χάρι και περηφάνεια, θάθελε να κυττάει μ' έμπιστοσύνη, θαροετα τον καθόεφτη, κι' έκείνος να της στέλνει πίσω ένα ταμπλώ της Άναγενήσεως!... Άλλοίμονο! Τα νεϊάτα κι' η όμορφιά της ήτανε πιά μισκούα... Η παλιά της γοητεία είχε πετάξει για πάντα... Δεν έμενε πιά από την παλιά Λουίζα, παρά μία ψηλόληνη γρηά, που έβρε να έμπαρκών με τόση έπιτυχία τις καρατερίστες των ήθοραφιών...

Χτες είχανε μοιράσει τους ρόλους για το καινούριο έργο. Είχε πάρει κι' η Λουίζα άφορημένα το δικό της, με τα μάτια της καρφωμένα στο συγγραφέα... Ήταν ένας μελαγχρινός νέος, με φλογερά βλέμ-

ματα. «Όλοι λέγανε μέσ' στο θέατρο πως είχε μεγάλο ταλέντο. Το καινούριο του έργο που είχαν άρχισι τις δοκιμές του, είχε ποκαλέσει πραγματικό ένθουσιασμό στο θέατρο. Και στη Λουίζα, φυσικά... Μα κείνη με πίκρα είχε σφίξει στα γόνατα τη το ρόλο της Φρόσας, της καρατερίστας — τί άλλο;... Κι' ενώ τα κουσασμένα, τα πρεσβυπικά της μάτια καρφώνονταν με λαοεία πάνω στο συγγραφέα — δψιμο διαλεχτό των γερατειών της... —, ανακαλύπτανε δίπλα του το πρόσωπο που συγκέντρωνε το δικό του ένδιαφέρον: Τη Στέλλα, τη σημερινή «ένζενυ», την πρωτογωνίστρια του έργου και της καρδιάς του...

Καταλάβαινε η γρηά θεατρίνα πως το πιο εύκολο, το πιο απλό πράγμα, ήτανε να γελοιοποιηθι στα μάτια όλου του θέατρου, άφινοντας να μαντευθι το έρωτικό μυστικό που άνασάτωνε τη γερασμένη καρδιά της... Γι' αυτό προσπαθούσε με κάθε τρόπο να κρύβι απ' όλους τα πραγματικά της αισθήματα, κι' όταν είχε καμιά έπαφή με το Μάκη, το λατρεμένο της συγγραφέα κι' άντρα, προσπαθούσε να δείξη με γέλια κι' άστεία πως για τον άνθρωπο αυτό δεν έννοιωθε παρά την πιο τέλεια άδιαφορία...

... Και τώρα, λίγο πριν από την παράσταση, καθότανε μέσ' στο καμαρίνι της, μπροστά στον καθόεφτη, η Λουίζα, κυττάζοντας χωρίς να βλέπει τον εαυτό της μέσ' στο θαμπό κρύσταλλο, βουλιγαμένη όλοτετα στο παρελθόν, στις πικρές της σκέψεις, στον άτυχο έρωτά της... Ξαφνικά, άκούστηκε ένα ντύπωμα στην πόρτα. Μ' ένα φοβερό καρδιοχτύπι, η Λουίζα, είδε στον καθόεφτη την πόρτα ν' άνοιξη και το Μάκη να μπαίνει.

Σηκώθηκε, γύρισε άπτόματα, και βοήθηκε μπροστά του! Πώς θάθελε να τον πάρη στην άγκαλιά της, να τον σφίξη, να τον πνιξη στα φίλια... Κρατήθηκε όμως, όπως πάντα.

— Κάτσε... του είπε, δίνοντας του την καρέκλα.

Ο συγγραφέας κάθισε.

— Ξερέτε, άρτισε ήρθα για να σας παρακαλέσω κάτι...

— Λέγε, παιδί μου... Σ' άκούω... «Παιδί μου!»... Έπαιρνε αυτό το προστατευτικό ύφος για να κάνει πιο βαθύ άναμεσα σ' αυτήν και σ' έκείνον το νόημα της διαφοράς της ηλικίας...

— Το καινούριο μου έργο, συνέχισε ο συγγραφέας, δε στροζιζεται ούτε στην πρωτογωνίστρια, ούτε στον πρωταγωνιστή του: στροζιζεται στην καρατερίστα...

— Το ξέρω, του άπάντησε βραχνά. Το είδα...

— Λοιπόν, θέλω να βάλετε τα δυνατά σας... την παρακαλέσε. Είσαρτε μία μεγάλη θεατρίνα, και δεν έχετε ανάγκη από τη σύστασή μου, για να να παίξετε καλά... Έπειδή όμως άναπαύω πολύ το έργο μου αυτό, θάθελα να σας παρακαλέσω ιδιαίτε-

ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

— Προτιμώ, μαμά, να γυρίσω στον άνδρα μου. Τούλάχιστον εκεί δε θα πλένω πιάτα...

οα: Προσέξτε το ρόλο σας!... Ή έπιτυχία του είν' έπιτυχία του έργου μου...

Παρά λίγο να του φωνάξη: «Ναί, μα άναπάς τη νέα, την πρωτογωνίστρια... Γιατί δεν της ζήτης να σου άναδείξη αυτή το έργο σου;... Κι' όμως, την άναπάς... Ένώ εμένα, τη γρηά...»

Τούπιασε τα χέρια και τον βεβαίωσε, κυττάζοντας τον στα μάτια, μ' όση πιο πολλή υπορούσε άδιαφορία:

— Ένωια σου: θα κάνω ό,τι μπορώ...

Έκανε πραγματικά, όχι μόνον «ό,τι μπορούσε», αλλά περισσότερα από ό,τι μπορούσε... Το έσέτο της παίξιμο, γεμάτο ζωντάνεια κι' ελίκρινεια, συνεπήρε την πλατεία της πρεμιέρας... Ο κόσμος όδοθε χειροκροτούσε... Όταν έπεσε η αούαία, κι' η γρηά θεατρίνα προχώρησε σιγά-σιγά προς το καμαρίνι της, το βοήκε γεμάτο λουλούδια και δημοσιογράφους. Άκούσε έκφασεις ένθουσιασμού, έπαίνους, διθυράμβους... Άλλά, αυτά πέρασαν από τ' αυτιά της χωρίς να μπουνε πιά βαθιά: μία άγωνία της έσφιγγε την καρδιά: μία λαγτάρα: Πού ήταν έκείνος;...

Ξαφνικά, το πλήθος τόκισε βιαστικός, ένθουσιασμένος. Ένας μελαγχρινός νέος που κρατούσε ένα μεγάλο μπουκέτο στην άγκαλιά του. Ήταν ο συγγραφέας. Πλησίασε τη γρηά θεατρίνα, που το βλέμμα της άμέσως ξεκουράστηκε άπάνω του, και της φώναξε, σφίγγοντας δυνατά και τα δυο γόνα: της μέσ' στα δικά του:

— Σας εύχαστώ!... Σας εύχαστώ!... Είσαρτε πραγματικά μεγάλη!...

— Σ' άρεσα;... του φώναξε γαυνοελαστή σφίγγοντας τα λουλούδια του στην άγκαλιά της.

— Είσαρτε η πραγματική, η μοναδική πρωταγωνίστρια!... της άπάντησε.

Και τη φίλησε στα δυο μάγουλα... Τον φίλησε κι' έκείνη, κλείνοντας τα μάτια της — τί ευτυχία, τί ανέλιστη χαρά!... — κι' ύστερα, άνοίγοντάς τα πάλι, αντίκρουσε άπέναντί της τη Στέλλα, την ένζενυ, την πρωταγωνίστρια του έργου και της καρδιάς του συγγραφέα, να την κυττάει, αυτή, τη γρηά, με ζήλεια!

Άνίκανη να κρατηθι πιά, η Λουίζα, άπέρωντα ευτυχισμένη έπεσε στην άγκαλιά του άγαπημένου της και έξασπε σε λυγμούς άνακατεμένους με γέλια...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η θραμμένη συλλογή μικρεβίων

Το έτος 2147, μία όμας από βιολόγους θά συγκεντωθούν στη θέσι του σημερινού άμερικανικού Πανεπιστημίου του Νότο-Ντάμ, για να βγάλουν μέσα από ένα κούφιο άγκωνάρι ένα σκουισμένο χάλκινο κουτί. Θα τ' άνοιξουν και θα βρουν μέσα μία συλλογή από ζωντανούς μικροοργανισμούς, ίους, βιταμίνες, κλπ., όλα μέσα σε σφραγισμένα γυάλινα σωληνώρια, μαρκαρισμένα με μελάνι της Κίνας.

Το άνοιγμα των σωλήνων αυτών θ' άποτελή την τελευταία άσσι ενός πειράματος που άοκισε ο καθηγητής Τζέιμς Ρεύνιερς, διευθυντής του μικροβιολογικού εργαστηρίου του Πανεπιστημίου, θάβοντας την πρωτότυπη συλλογή στα θεμέλια ενός πανεπιστημιακού κτιρίου. Προβλέπεται ότι το κτίριο αυτό θα διατηρηθι δυο αιώνας. Τα μικρόβια, πρωτόζωα, μυκήτες, ίοι, έντομα και άλλα κατώτερα ζωικά είδη, που σφραγίσθηκαν μέσα στην κοιλία πέτρα, θα βρουν έτσι εύκαιρα ν' άποδείξουν τη μακροβιότητά τους.

Υπάρχουν επίσης μαζί τους δείγματα πενικιλίνης, στρεπτομυκίνης, άμμοξείων και βιταμινών, για να έξακριωθι άν διατηρούν τις ιδιότητές τους επί 200 χρόνια.

Η συλλογή περιλαμβάνει άκουη και προϊόντα των σημερινών έρευνών του μικροβιολογικού εργαστηρίου: δείγματα ιστών από ζώα που γεννήθηκαν και άνατράφθηκαν χωρίς καθόλου μικρόβια στο σώμα τους, μαζί με τα βιβλία που περιγράφουν αυτές τις έργασίες, άποτυπώμένα σε μικροσκοπικά κινηματογραφικά φίλμ, καθώς και με σγελικές ποροφωικές άφηνήσεις των έπιστημόνων, γραμμένες σε μαγνητισμένα σύματα, με το νέο σύστημα φωνογραφώσεως.

Η άνακάλυψις του Τσάρλς Λώτον

Ο κινηματογράφος γοητεύει την Μώρην, συγγραφέα όμως από το θέατρο της προτείνουν τον πρώτο ρόλο σ' ένα νέο έργο. Η Μώρην ύστερα από πολλούς διαταγμούς στέφεται προς τον κινηματογράφο. Οι δοκιμές που έκανε σπείρωσαν πλήρη έπιτυχία, αλλά και η τύχη εύνοει την Μώρην. Γνωρίζεται με τον μεγάλο Άγγλο καλλιτέχνη Τσάρλς Λώτον, τον όποιο κατακτά από την πρώτη στιγμή. Ο Λώτον έποκέιτο τότε να γυρίσι το φίλμ «Ταβέρνα της Τσαυτίκα» και άπαιτεί να το δοθι η Μώρην για παρτενάρια. Το έπιτυγάνει και η Μώρην άποδεικνύεται άνταξία του μεγάλου συναδέλφου της. Μετά το πέρας του γυρίσματος, οι δυο πρωταγωνιστάι φεύγουν μαζί για το Χόλλυγουντ, όπου ο Τσάρλς προέκτειναι να γυρίσι το φίλμ «Παναγία των Παρισίων» υπό την διεύθυνση του Ντίτσελ. Και στην περίπτωση αυτή ο Λώτον άπαιτεί να παίξη η Μώρην τον ρόλο της Έρμεσάλλας στο φίλμ κι' έτσι για μία άκουη φορά θοι αυδεύουν η όμορφιά της και η χάρις της.

Υπογράφει κατόπιν ένα μικροχρόνιο συμβόλαιο με την «Φόξ» και γυρίζει πολλά φίλμ, μεταξύ των όποιων και τα γνωστά μας: «Κοιλάδα της κατάρας», «Μάυρος Πειρατής», «Αθάνατος Λοιμός», «Το έυπνιμα του σκλάβου» πάλι με τον Τσάρλς Λώτον, «Μπούδαλο Μπίλ» και «Τα Είδι του πόνου».

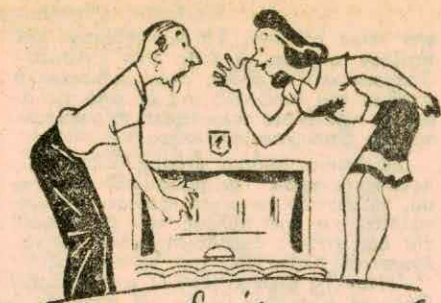
Η Μώρην Ο' Χάρα είνε άναμφισβήτητα μία από τις ωραιότερες γυναίκες του Χόλλυγουντ γνήσιος τύπος Ίρλανδικής καλλονής, με πράσινα μάτια και καστανά μαλλιά με έωθρές άποχωρήσεις. Το δέμα της είνε κατάλευκο και τα λεπτά και κανονικά χροακροπτικά της προδίδουν ευγενική καταγωγή, που ταιριάζει θαυμάσια στους ρόλους της νέας η της κοσμικής κυρίας γιού της άναθέτου συνήθως.

Υστερα από έναν άποτυχημένο γάμο με κάποιο κύριο Μπράουν, που έξπαρσισθη μία μέρα μυστηριωδώς, η Μώρην Ο' Χάρα παντρεύτηκε τον σεναριογράφο και παραγωγό Μπίλ Πράσι κοντά στον όποιο ζή σήμερα μία ήσυχη και ευτυχισμένη σύζυγική ζωή. Είνε θαυμαστά νοικοκυρά, άπεχθάνεται τα κουτσουπιό και ζή μακροά από την έξωθενική ζωή τοι Χόλλυ... Δεν καμνίζει ποτ' και πίνει μόνο νάλα. Έχει ήδρ — όπως είπαμε — ένα νοσητόμενο κοριτσάκι που είνε όπως τονίζει η ίδια το πρώτο της παιδί, γιατί σκοπεύει να άποκτήσι κι' άλλα πολλά. Σας οι γονείς της και όσας κάθε Ίρλανδική οικογένεια.

Μοναδικός της πόθος είνε να δημιουρήσι μεγάλη οικογένεια, οικογένεια πατριστική. Μόνον σ' ένα τέτοιο περιβάλλον θα νοιώσι τον εαυτό της ευτυχισμένο, ως νοικοκυρά, ως μητέρα κι' άργότερα, ως γαγιά, σεβαστή και πολυαγαπημένη.

Σε μία τελευταία της συνέντευξη προς Άμερικανό δημοσιογράφο η Μώρην έδήλωσε ότι μόλις άποκτήσι δεύτερο παιδί θα έγκαταλειψι όριστικά τον κινηματογράφο για να άφοσιωθι πιά αποκλειστικά στην οικογένειά της. Δεν το πιστεύουν αυτό. Είνε δύσκολο να έγκαταλειψι την τέχνη που της γάσιε τόσο δόξα, αλλά κι' ά συμβή αυτό για ένα ώριμο γυναικό διάστημα έμειν ένοια να ίδούμε άκουη τουλάχιστον δικά νέα φίλμ της κι' έτσι η προσωπική άπομάκρυνσις της από τα στούντιο θα πέρσι άπαραπονή. ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Η ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΜΑΣ

Ο «ΣΥΖΥΓΟΣ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΩΛ ΜΠΑΟΥΝΤΕΡ: 40 ετών, ΕΛ-
ΣΑ ΜΠΕΣΣΕΡ: 33 ετών, ΤΖΩΝ:
καμωριέρης, ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Κουνώντας με αδιαφορία το κεφάλι του
ο Πωλ Μπαούντερ προχωρεί και μπαίνει στο
σπίτι του κυττάζοντας έρευνητικά γύρω
του).

Πωλ (φωνάζει): Τζών!... Τζών!...
(κοιμιά απάντησε): Περίεργο!... Τι συμ-
βαίνει; Έρχομαι εδώ, βρίσκω την πόρτα
ορθάνοιχτη και κανένα μέσα στο σπίτι!...
Τι διάβολο έγινε ο καμωριέρης μου;

Τζών (καταφάνει λαχανιασμένος και
κάτωχρος, κυττάζει έκπληκτος τον κύριο
του και φωνάζει): Πώς; Τι βλέπουν τα μά-
τια μου; Σεις, κύριε!... Ζωντανός!...

Πωλ: Τρελλάθηκες, Τζών;... Για πές
μου επί τέλους τι συμβαίνει!

Τζών: Πρό ενός τετάρτου, κύριε, μου
ηλεκτράτισαν! Πέσατε θύμα ενός αυτο-
κινητηρίου διατηρητή και πώς βοήκα-
τε σ' αυτό ρικότο θάνατο!

Πωλ: Τι βλακώδες αστείο!

Τζών (κάτωχρος πάντα): Εύτυχος πού
ήταν αστείο, κύριε.

Πωλ: Και σύ έφυγες άφροντας το σπί-
τι μόνο του και με την πόρτα ορθάνοιχτη!
Δεν σκέφτηκες πως μπορούσε να μπη κα-
είς μέσα;

Τζών: Δεν ήξερα τί έκανα, κύριε.

Πωλ: Τέλος πάντων... Πρόσεξε τώρα
καλά τι θα σου πω. Περιμένω μια επίσκε-
ψη. Θα έρθει εδώ μια κυρία, η γυναίκα του
έργοστασιάρχου Μπέσερ, την οποία γνώ-
ρισα χθες στο τραίνο. Της είπα πως είμα
ζωγράφος κι έκευ ή δέχτηκε να της κάνω
το πορτραίτο της, με την συμφωνία πως
κανείς άλλος εκτός από μένα δεν θα βρι-
σκόταν στο σπίτι. Λοιπόν Τζών μπορείς να
φύγεις... και δεν θα ξαναγυρίσεις πριν άπ-
τά μεσάνυχτα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στο ίδιο μικρό σαλονάκι. 'Ο Πωλ προσ-
παθεί να δώσει σ' αυτό θψι ατέλει όταν
έξαφνα βλέπει κάτω από το 'ντιβάνι κάτι
που τον κάνει να όπισθοχωρήσει μερικά βή-
ματα. Την ίδια στιγμή, ένας άγνωστος πε-
τάγεται από κεί κάτω με το πιστόλι στο
χέρι).

Πωλ (προσπαθώντας να δείξει ψυχραι-
μία): Τι ζητάει εδώ μέσα;

'Ο άγνωστος: Τό ξέρετε πολύ κα-
λά... Έγώ είμαι ο έργοστασιάρχης
Μπέσερ.

Πωλ (έκπληκτος): 'Ο έργοστασιάρχης
Μπέσερ;

Μπέσερ: Μάλιστα, κύριε, ή άντρας
της νέας φίλης που άποχτήσατε χθες στο
τραίνο... Άσφαλός δεν με περιμένατε έ-
δώ, δεν ήνε έτσι;

Πωλ: Όστε σεις, είσθε;... Μά πως
μπήκατε εδώ;

Μπέσερ: Χάρис σ' ένα τηλεφώνη-
μα...

Πωλ: Όστε σεις τηλεφωνήσατε στον
Τζών;

Μπέσερ: Ναι, μεταχειρίστηκα αυ-
τό το μέσον γιατί ήθελα να μπό κρυφά
στο σπίτι σας. 'Η ζήλεια μεταχειρίζεται
κάθε μέσον, ακόμη κι εκείνα που δύσκολα
συλλαμβάνει ο ανθρώπινος νους. Θα ήθελα
να περάσω άπαράτητος ως την ώρα της
αφίξεως της γυναίκας μου, σεις όμως μου
χολάσατε τα σχέδια.

Πωλ: Με συγχωρείτε κύριε, αλλά η γυ-
ναίκα σας θα έλθει εδώ άπλώς γιατί θέλει
να της κάνει το πορτραίτο της. Δεν πρό-
κειται για κανένα έρωτικό ραντεβού. 'Η κυ-
ρία σας δεν πρόκειται να έπισκεφθή ένα
φίλο της άλλ' άπλώς έναν καλλιτέχνη.

Μπέσερ: Τό ξέρω! 'Ο ειδικός ντέ-
τεκτιβ που παρακολουθεί πάντοτε τήν γυ-
ναίκα μου άκουσε την συνομιλία σας μέσα
στο έξπρες και μου την ανέφερε κατά λέξη.
Είπατε στη γυναίκα μου ότι είσθε ζωγρά-
φος ενώ είσθε Διευθυντής Τραπεζής, κι έ-
τσι την καταφέρατε να σας έπισκεφθή.

Πωλ (άγυπτος): Πολύ καλά, ές πα-
ραδεχθούμε ότι έτσι έχουν τα πράγματα.
Πήτε μου τώρα τι έπιθυμείτε, κύριε.

Μπέσερ: Τίποτε! Άπλοΰστατα θέ-
λω να μου άποδείξετε πως ή έπίσκεψις της
γυναίκας μου στο σπίτι σας δεν άποτελεί
έρωτικό ραντεβού.

Πωλ: Δηλαδή;

Μπέσερ: 'Η γυναίκα μου άγνοεί
ότι βρίσκομαι εδώ, στο σπίτι σας. Θα κρυ-
φώ λοιπόν στο παραπλευρώς δωμάτιο και
θα παρακολουθήσω απ' εκεί την συζήτησί
σας και κάθε της κίνηση.

Πωλ (άνοιγώντας την πόρτα που βγά-
ζει στο μικρό του γραφείο): Παρακαλώ...
περάστε.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

('Ο Πωλ βηματίζει νευρικά μέσα στο
σαλονάκι όταν έξαφνα ένα χτύπημα του κου-
δουνιού της εξώπορτας διακόπτει τις μαύ-
ρες σκέψεις του. Τρέχει ν' άνοίξη).

Πωλ (χαμηλόφωνα σ' αυτή της Ελ-
σας): Κυρία Μπέσερ, προσέξτε, ο άν-
δρας σας βρίσκεται κρυμμένος στο δίπλα-
νό δωμάτιο.

'Ελσα (έκπληκτη): 'Ο άνδρας μου;

Πωλ: Σούτ!... Ποέτει να παίξω με
μιά κωμωδία. Άργότερα θα σας έξηγησω
τι συνέβη. Περάστε τώρα στο σαλόνι για
να μην υποψιαστή τίποτε.

(Μπαίνουν και οι δυο στο σαλονάκι).

Πωλ (με δυνατή φωνή): Καθήστε κυ-
ρία μου. Είμαι εύτυχης πού ήρθατε να μ'
έπισκεφθήτε στο άτελιέ μου. Πριν όρνω
δύως το πορτραίτο σας...

'Ελσα (ξεσπώντας σε ήχηρά γέλια):
Γιατί λέτε όλες αυτές τις βλακειές, αγαπη-
τέ μου φίλε; (βγάζει το καπέλλο της και το
πετά πάνω σ' ένα φωταίγυ): Έγώ δεν πί-
στεψα ποτέ στην τέχνη σας και από την
πρώτη στιγμή κατάλαβα πως δεν είσαστε
ζωγράφος!... Άλήθεια όμως, τι μου ψι-
θυρίζατε προ όλιγου στο ατμό;... 'Ο άν-
δρας μου είπατε ήνε κρυμμένος στο δίπλα-
νό δωμάτιο και παρακολουθεί την συζήτησί
μας;

Πωλ (άπελπισμένος): Μά κυρία μου...
Πιά σιγά... Ζας άκούει!...

'Ελσα (τόν πλησιάζει, τον άγκαλιάζει
και τον φιλά): Δεν πέτυχε το κόλπο σας,
αγαπητέ μου φίλε... Δεν ξέρω τί θέλετε
να έπιτύχετε μ' αυτό, αλλά είμαι χήρα, εδώ
και τρία χρόνια.

Πωλ (μ' ένα πήδημα βρίσκεται κοντά
στην πόρτα του γραφείου του, την άνοίγει
και κυττάζει μέσα στο δωμάτιο φωνάζον-
τας): Μά ποιος ήνε τότε ο άνθρωπος αυ-
τός;

(Κανείς όμως δεν βρίσκεται πιά μέσα στο
γραφείο. 'Ο ψευτο-σύζυγος έχει φύγει από
το παράθυρο και το άνοιχτό χρηματοκιβώ-
τιο μαρτυρεί πως έκανε μια «καλή δου-
λειά»).

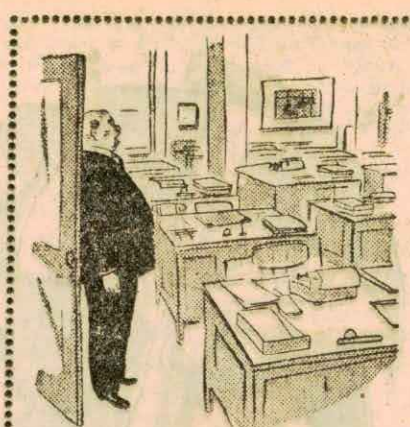
'Ελσα: Τί συμβαίνει; Γιατί κιτρινίσεις,
έτσι, αγαπη μου;

Πωλ: Φρίκη!... Καταστροφή!... Με-
γάλη καταστροφή!...

'Ελσα: Μά τί έπαθε;

Πωλ: 'Ω, κεραμίδα!... την έπεσα σάν
αγόρματος... Είμαι ένας βλάκας... ένας
μεγαλοπρεπής βλάκας με περικεφαλαία!...
Μ' έγδυσαν!...

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

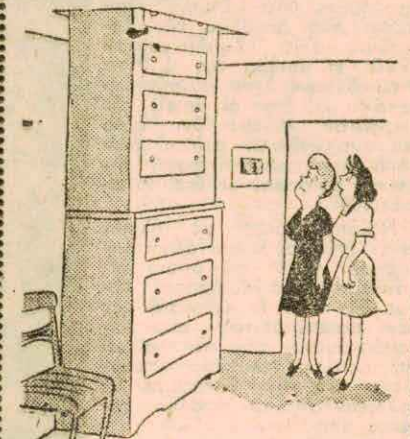

ΣΤΟ ΒΡΟΝΤΟ!

'Ο προϊστάμενος: Απολύεσθε
όλοι παλαιοτεμπέληδες, για να μάθετε
να μην άργήτε άλλη φορά την ώρα
του γραφείου!

Τό κοθώνι: Τρεις άστέρες: 'Α-
μάν! Λοχανός ήνε!...

- Δεν χωρούσε στο δωμάτιο και που-
λήσαμε δυο συρτάρια στον ένομκιστή
του άπάνω πατώματος!

'Η άποστολή μου έλθε. 'Επέτυχα
του σκοπού μου!

Ερωτικό Τραυματικό βιβλίο

ρίται διότι κατάγεται από την
Καστοριά, ή οποία ήνε πατρίς
των προγόνων μου...

'Ελεν Μαρκ, φιλαδέλ-
φεια: 'Εξη μίνες περνούσε
κάτω από το παράθυρό σας,
και στο τέλος ένα άπάνευα
σας κατάφερε να τον άκολου-
θήσατε στο Πάρκο, και εκεί
σεις παραγγείλατε ένα πανω-
τό, όποτε ο «έκλεκτός» σας έ-
ξηγρήθη, σας έβρισε λένον-
τας ότι τον είχατε άκολουθή-
σει μόνο και μόνο για να...
φάτε παγωτό, σας είπε ότι έ-
πρεπε να περιμένετε να σας
παραγγείλν κάτι έκεινος - τι
όμως άραγε; Παρατέμποι...
και έτσι το είδύλλιο σας επά-
νωσε με το παγωτό... Ξεχά-
στε τον. Ένας τέτοιος άνθρω-
πος δεν ήνε δυνατό ν' απα-
σχολή ένα κορίτσι στοιχειωδώς
σοβαρό...

Σταλίκην (;) Π. 'Εν-
ταύθα: Πείθοντας μια γυναίκα
με όπισθιμένη τή ζωή της και
με τόσες υποχρεώσεις να τ' ά-
φήσει όλα και να σας άκολου-
θή, διαπράττετε έγκλημα, ά-
γαπητέ μου... Άφίστε την ή-
συχν, τή γυναίκα...

(Μεσολογυγίσσας
S.O.S.): Άλλόκοτος και ο δικός
σας όδοντίατρος - όπως, περι-
που και ή άσπρημένη του πα-
ραπάνω «Κρόνου»... Σας δεί-
χνει έρωτα, άδιαφορία, πότε
ένδιαφέρεται για σας, πότε
δεν δίνει φράγκο, και με ρω-
τάτε πελαγωμένη τι να κάνε-
τε... Φυσικά, να τον ξεχάσετε.
Και να βρήτε κάποιον άλλον,
πιο συνεπή στον έρωτα, πιο
στρωτόν στη συνηγορία του
άπέναντί σας...

(Πρώτον βήμα): Σας
είχα ξαναυποβλήθει, μου
γράφετε, άπαντώντας ές προ-
γενέστερο γράμμα σας, να
διακόψετε με τον άγαπημένο
σας, για λόγους τους όποιους
τώρα δεν θυμάμαι, αλλά θα
τους είχα βρή τότε ισχυρούς.
Με υποκούσατε, ο άγαπημένος
σας τα έφτιαξε με μια φίλη
σας, έσείς άδιαφορήσατε γι'
αυτό, όποτε αϊφνιδώς ξανενύ-
ρισε μια μέρα και σεις ξαναπέ-
σατε στην άγκαλιά του... Άν-
τιστεκούσατε όμως πάντα στις
υπερφωμένες έρωτικές του ά-
παιτήσεις, και μια μέρα εκεί-
νος δεν ήρθε στο ραντεβού
σας. Και τώρα με ρωτάτε τι να
κάνετε. Δεν συνήδω ποτέ να
αλλάζω γνώμη. Για να σας το
συμβουλεύω τότε, θα ήή πως
είχα δικιο. Σας το ξαναυπο-
βουλεύω λοιπόν: Άφίστε τον
να πάη στην εύχή της Πανα-
γίας...

(Σ' τρατιώτην Τά-
σον Ρ. 556 τάγμ.) κλπ.: Τι
να σας πω; Έχω ξαναγραφεί
για το ζήτημα αυτό έκτενώς.
Τα κορίτσια που μένουνε πια
υπόκεινται σε τόσους πειρα-
σμούς... Εύχομαι ή άντισπιμέ-
νη σας να ήνε πάντοτε πι-
σot και ή έξορμην άγορπία
των έπιστολών της να ο-
φείλεται σε άπλη σύμπτωση και
σε σκανδαλώδη καθυστερήσει
του ταχυδρομείου...

(Μηχανοξυλοουργόν
(;!) Κ.Γ.Κ.): Πρώτον γιατί
να συνδέετε με κορίτσια που
έχουν τό όνομα της πρώτης
σας άγάπης; Πάσαλος παρ-
σάλλω εκκρούεται! Βεβαία άλ-
λά όχι... «Πασάλλω» του ίδιου
όνουματος! Άφου ήρθαν έτσι τα
πράγματα, νομίζω πως πρέπει
να ξεχάσετε επί τέλους την
πρώτη - έχετε όψει, άλλωστε,
και τό λόγο σας - και να τ'
αφιάξετε με μια άλλη πού να
έχη όμως διαφορετικό όνομα-
έστω ακόμη και Πελαγία, Μα-
ριγώ ή Κλυταιμνήστρα!...

Τάκην ψ. 227 Ο.Χ.Ε. κλπ:
Πως να τής μιλήσετε; Μά δεν
ήνε, νομίζω, τόσο δύσκολο...
Πλησιάζετε την, άνοίξετε τό στό-
μα σας, και πείτε («α' αγαπή!»)
Πάντως προρξέτε μου το κα-

'Χωρίς όνομα! Οι γυ-
ναίκες όταν μάχιστα άγαπούν,
μπορούν να ξεχάσουν μια άπι-
στία του άνδρός, όσο κι' άν
αυτή τις πληγώσει βαθεία...
Ξαναγυρίστε στη γυναίκα σας,
πραγματικά συντηρημένος ό-
μως και αληθινά μετανοημέ-
νος, για να μην ξαναφύγετε
ποτέ πιά από κοντά της... Δεν
μπορεί παρά να σας συγχωρή-
ση, άν και δεν τό πολυσχίζετε.
(Μορσάμενον κρ έ-
νον): Τόν άγαπήσατε, κι' άί-
φνιδώς διαπιστώσατε ότι, όσα
έλεγε σε σας τ'
στην ξεζέρση σας. Μά τί ήνε
αυτός; Άνθρωπος, ή... έρω-
τικός πολυγράφος;... Έξο-
φάλατε την άποκλειστικότητα
του αϊσθητικού του, και τότε
μόνο συνδεθήτε μαζί του.

(Φαυστιχισμένον
όρφον όν στρατιώ-
την): Έκάνετε δική σας μια
κοπέλλα ή οποία προσπάθησε
να σας έκδιόση με την όστυ-
νομία να την πάρετε. 'Επειδή
όμως ο έρως δεν άνέχεται και-
ροπéδες τό ακάσαστε, και...
(αυθελπρέει) ο πατέρας σας
σας επάνωτογραφική ταχύτης
γόμευ! Τώρα μετανοήσατε, και
θέλετε να χωρίσετε. Άλλά, τι
σας φταίνε τα παιδάκια σας,
τα έντελώς άθωα και άμέτοχα
σ' όλα αυτά τα έξόλλα και πε-
ρίεργα που έπροκάλεσαν, έ-
στω και κατά σύμπτωση, ή κα-
κήν τύχην, τή γέννησή τους;...

(Μιά συντριμμένη
καρδιά από τή Θεο-
σαλονίκη, Α.Κ.Σ.Τ.): Ά-
γοπήτε ένα... διάκον... Άλλά,
οι δικοί σας θέλουν να σας δώ-
σουν κάποιον άλλον - άνθρω-
πο χωρίς ράσα... Τι να κάνετε;
Νομίζω ότι δεν θα έπρεπε να
έμβάλετε εις πειρασμόν ένα
ιερωμένον...

(Λορελάυ): Συνδεθήκα-
τε μ' ένα Γερμανόν κατά τό
διάστημα της κατοχής όταν έ-
φυγε αυτός από την Έλλάδα

έξακολουθήσατε ν' άλλοπορπ-
φήτε μαζί του, ήδη δε οι μέν
δικοί σας έπιμένουν να σας
δώσουν έναν Έλληνα, - πρ-
σούται από τον τόπο σας... -
σεις δε έπιμένετε είς τόν έ-
ρωτά σας με ένα στρατιώτη
του Χίτλερ... Δεν ξέρω, ίσως
και οι Γερμανοί από σύνολο
τους, άλλωώς καθωδηγμένοι
από άλλους αρχηγούς να μην
ήνε έντελώς κακοί. Είνε όμως
τόσο γεμάτοι νεκρούς και έ-
ρημία ο δυστυχισμένος αυτός
τόπος από τό πέροσμο των ό-
δών τους ώστε, έγω τουλάχισ-
τον, δεν έχω τήν ψυχραιμν
άναγκαία να έγκρίνω ένα οί-
σθημα έστω και με τόν καλύ-
τερο Γερμανό... Σαν κατακτη-
τής ήρθε στην Έλλάδα, σαν
κατακτητή - με ήμποτες και
τόν άγκυλωτό σταυρό - τόν
γνωρίσατε. Άπορώ πως υπορέ-
σατε να τόν άγαπήσατε μέσα
στις άνταχνίες τών Καλοθύ-
των και του Διστάμου και -
τό χειρότερο - πως υπορείτε
ακόμα να τόν άγαπάτε...

(Μιά κορυφαία α-
δίκη μέννη): Τι τερστώδη
πράγματα ήνε αυτά που μου
γράφατε;... 'Επειδή δεν άγα-
πάτε τόν άντρα σας ήνε λο-
γος να τόν γελοιοποιήτε με
τόν τρόπο αυτό;... Χωρίστε
πρώτα, κι' ύστερα κάντε ό,τι
θέλετε. Ντροπή σας!...

(Ότωναί τ' οί γ' α ν ο-
πούλα): Τόν άγαπάτε από
δωδεκα έτών - τί πρόωρος έ-
ρως ήν' αυτός;... και τώρα,
ύστερα από έξη χρόνια - εί-
σατε πιά δεκαοκτώ έτών - ο ά-
γαπημένος σας λέει ότι χρειά-
ζεται ακόμα δέκα χρόνια για
να σταδιοδρομήσει... Άλλά, τι
περιμένετε να γίνή σε δέκα χρό-
νια για να σας πάρη... Δα-
λαλάλας από θόβη;... Μήπως
όλ' αυτά άποτελούν άλλως ύ-
πεκφυγές;... Έξεταστέ το
μόνη σας. Είσατε ποτέ κοντά
του κι' έπομένως πιά κατάλ-
ληλη από κάθε άλλον να τόν
ψυχολογήσατε.

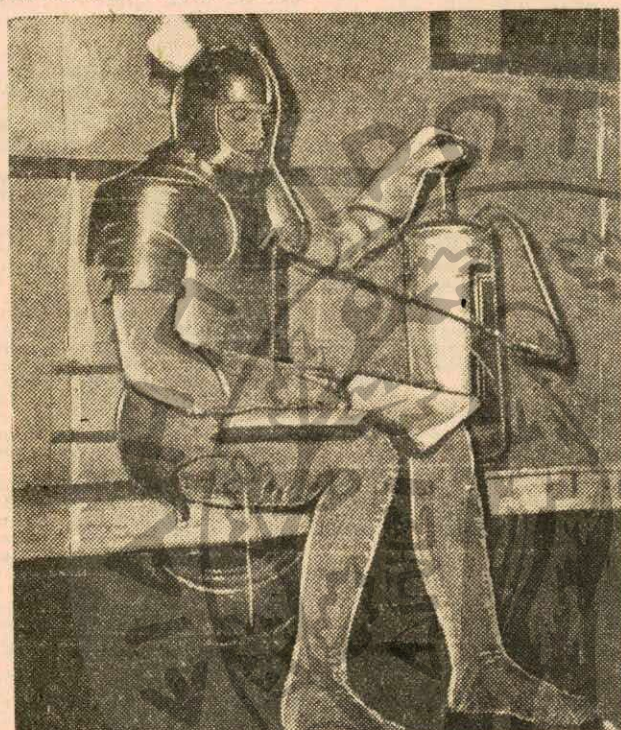
Μαργαρίτα Η.: 'Η συμ-
περιφορά του άγαπημένου σας
πρέπει να σας προκαλέση κάτι
περισσότερο από έκτίμησι: Τό
θαυμασμό!... Έκείνος έκανε
αυτό που τό υπογράφει ή
εύσυνειδησία του, ή περηφά-
νεια του. Κάντε τώρα και σεις
ό,τι σας ύπαγορεύει ή άγάπη
σας γι' αυτόν...

(Ροδόφον): Άλλο
φλερτ κι' άλλο άγάπη, έρωας...
'Η άγαπημένη σας ρέπει φαί-
νεται, προς τόπο ύπαγορεύει
σαστέμην της στιγμής, και εί-
νε άναγκαία να δεχθή και να δώ-
ση κάτι σοβαρότερο. Ξεχάστε
την.

(Μορσάμενη φροί-
ζια): 'Η εμφάνισις μιας γυ-
ναίκας δεν ήνε τό άλφα και
τό ωμέγα, ούτε ή μορφή
της. Υπακούει κι' άνθρωποι...
ένω ξέρω πολλούς... - που εί-
νε ήκανοί να άγαπήσουν μια
γυναίκα για τα κρυμμένα της
ψυχικά χαρίσματα και τις έσω-
τερικές όμορφίες της. Νομίζω
ότι σεις έχετε τέτοιες όμορ-
φίες, κι' ο άγαπημένος σας
μπορεί να τις άνακαλύψη...

(Έναν έρωτήε υμέ-
νον Σ.Σ.): 'Η άγαπημένη σας
ομολογώντας με τόση υπέρβο-
λη ειλικρινεί ότι «δεν ήνε
αξία σας» άσφαλώς προσπαθεί
να σας πείσει σε κάποιο υψο-
τικό τόπο, που εύχομαι να μην
είνε τόσο τρεμέρο ώστε να
σας χωρίση. Έσ' όσον όμως
νομίζω ότι δεν πρέπει να κά-
νετε τίποτε πριν άπολυθήτε.
'Αν ή άγαπημένη σας ήνε σο-
βρά έρωτευμένη μαζί σας, θα
σας περιμένει... Άλλωώς, δεν
αξίζει να τήν κάνετε γυναίκα
σας...

('Ικσρον ΕΒΕΡ) Χαράνι:
Μηλέσατε σε μια κακή ίστο-
ρία. Δεν σημαίνει έπειδή βρή-
κατε μια γυναίκα άπογορευ-
μένη από τή συμπεριφορά του
συνζύγιου της, ότι έπρεπε να
(υπερβλήτε) στη συζυγική
πράξη σαν προνορητής της.
'Ας ταχτοποιήση πρώτα ή κυ-

Ο ΜΕΣΑΙΩΝ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ

Κάτω από τό φλογερό ήλιο της Καλλιφόρνιας, ο ήσποιδς
του Χόλλυγουντ Λιούις Χάουσαντ λινό έλαιο να πάη ά-
σφύζια μέσα στην άπορπία πανοπλία του κατά τή γυ-
σση μιας ταινίας στην όποιον υποδύονταν τό ρόλο ενός
μεσαιωνικού ήπύτου. Γι' αυτό, έπενδυσε ένα πρωτότυπο
μέσον πού του έπείρησε να δοκιμάσει. Παρήγγειλε να
φέρουν ένα μηχανήμα κατεψυγμένου άέρος, πού τόν
έμπαζε άνάμεσα σε δυο σκηνές μέσα στην πανοπλία του.

Οικογένειες κακοποιών!

Στα κρατητήρια της Γενικής 'Ασφαλείας πολλά Βράδια, μου δόθηκε η ευκαιρία να κάνω ένα σωρό παρατηρήσεις για την νοοτροπία και την ψυχολογία των κακοποιών. Οι αστυνομικοί που με διευκόλυναν, μου εξήγησαν τις διάφορες περιπτώσεις των κρατούμενων εγκληματιών και το ιστορικό τους. Άλλωστε κάθε ύπνο της Γενικής 'Ασφαλείας έχει το ειδικό βιβλίο της, στο οποίο καταγράφεται με κάθε λεπτομέρεια κάθε τι που ξεχωρίζει έναν κακοποιό. Έκείνοι ωστόσο απ' όλους που κάνουν θλίβερα έντυπωση, είναι οι τραγικοί έκνοι άνθρωποι, που ο αλκοολισμός, ή η χοστή των ναρκωτικών των γονέων των, είχε ως αποτέλεσμα να τους κάνει να μη μπορούν να ξεχωρίσουν το καλό από το κακό!...

Οι αστυνομικοί μου ανέφεραν επίσης τις σφοδρές παρατηρήσεις και τα πορίσματα των μελετών του καθηγητού του Πανεπιστημίου και διευθυντού της υπηρεσίας Σημάτων κ. Κ. Γαδίκας, πάνω στο ζήτημα της κληρονομικότητας που δείχνουν ότι οι απόγονοι εκούλων κι' όσων βαρύνονται με ελαττώματα που μπορούν να μεταδίδονται κληρονομικώς, είναι καταδικασμένοι σε ζωή φυσικής και ηθικής αθλιότητας.

Στην 'Ελλάδα υπάρχουν οικογένειες ολοκληρωτικά κακοποιών που απήγαγαν συχνά την αστυνομία. Πολλοί είναι εκείνοι που ακολουθούν το παράδειγμα του πατέρα τους και του παππού τους. 'Αν θέληση δε κανείς να ερευνήσει το οικογενειακό περιβάλλον τους ανατριχιάζει από τη φοβική των γεγονότων που διαπιστώνει. Και ιδού μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα. Είχα γραφεί στο παρελθόν για τον δάσκαλο της διαδρομικής... επισημής τον Κ... Είπε σήμερα όγδοντα περίπου χρόνων κι' ωστόσο, αν κι' έγινε νοικοκύρης, δεν κατάφερε να ξεφύγει από το φοβερό πάθος του. 'Ιδιος και χειρότερος ήταν ο αδελφός του. Τα πρώτα χρόνια μαζί έκαναν τολμηρές διαδρομές, ημέρα μεσημέρι στα μεγάλα καταστήματα της 'Ομορφιάς. Είχαν ειδικότητα στους υπελαγνάδες στ' ταμεία, που τ' άνοιγαν με την πιο καταπληκτική ευκολία. 'Η δουλειά γινόταν την ώρα που κλείναν το μεσημέρι τα μαγαζιά. 'Ανοιγαν μ' αντίκλειδα τις εξωτερικές πόρτες, μ' άλλα αντικλειδιά άνοιγαν το ταμείο, κάνανε τη δουλειά μέσα σ' ελάχιστα λεπτά και κατόπιν με ψυχραιμία, κλείναν πάλι το μαγαζί και φύγανε!...

Όταν μιά ημέρα σ' ένα γραφείο της Γεν. 'Ασφαλείας γνώρισα τον Κ... γέρο και... καθηγητή πλέσ

της διαδρομικής, με κύτταξε περίλυπος.

—'Εξήντα χρόνια με κατηγορούν για διαδρομή, μου παρατήρησε. Μόνο στέκι μου είναι η φυλακή... 'Εκεί έγιναν φυματικές και λίγα είνε ακόμη τα ψωμιά μου. Τί κέρδισα; Τίποτε. Δεν έχω δεύτερο Βρακί. Μα η κατάρρα βράζει πάντα το σού μου. Μπεκόης φοβερός ο 'γέρος μου, γερό 'ποτήρι!... Μπεκόης ο συχωρεμένος ο παππούς μου. Κανείς δεν μας φρόντισε. Βγήκαμε σκάροι, 'ρετάλια έμεις τα παιδιά!... Τώρα παρακολουθώ την κόρη μου και το γυιό μου. Είνε καλά παιδιά. Τ' ανάρθωσα με προσοχή. Πόρνευα τις συντροφίες τους. Τα γλύτωσα απ' όλες τις παγίδες και τις κακοτοπιές της κοινωνίας, μα πάλι τρέμει το φυλλοκάρδι μου... Δεν θέλω ο γυιός μου να γίνει διαδρομικός. Θέλω να σβύση τ' όνομά μας στα γραφεία της αστυνομίας. Να κλείσει ο φάκελλός. Πάει, δεν έχει άλλο!... Πρέπει να σταματήσει ως εδώ. Μα θα σταματήσει!

Πολύ σπάνια οι καταδικασμένοι από τη φύση άνθρωποι γλυτώνουν απ' τη συμφορά αυτή. Οι αστυνομικοί κι' οι ψυχίατροι έχουν διαπιστώσει σχετικά γι' αυτές περιπτώσεις. Μου ανέφεραν η περίπτωση ενός μικρού εγκληματία, παιδιού μιας γυναίκας ελαφρών ήθων κι' ενός εκδιστού του υποκόσμου.

Ο μικρός αυτός είχε περάσει πολλές φορές από τα Δικαστήρια των ανήλικων και τέλος κλείστηκε γι' άκοτα χρόνια στις φυλακές 'Αδερφών. 'Η πρώτη εκδήλωση της εγκληματικής του φύσεως ήταν η έλξη: Του άρεσε να βασανίζει τα κατοικίδια ζώα. 'Επισης τις γάτες και μ' ένα σκεπάζον τους έκοβε την ουρά. 'Εχανε ανασμένα κάρθουνα στ' αυτή του σκύλου που είχαν στο σπίτι. 'Επειτα μεγάλωνοντας έκανε χειρότερα εγκλήματα.

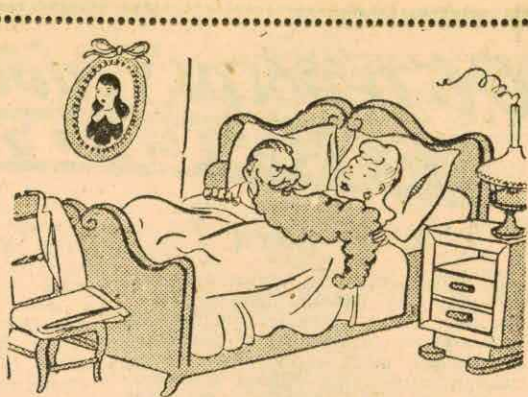
Ο ψυχίατρος Σ. Β. Βλαδισάνδης επίσης, πριν από πολλά χρόνια, στο γραφείο του μου σύστησε να προσέξω ένα παιδί που του είχαν φέρει για θεραπεία και το οποίο βάραιναν οι άμαρτιές των γονέων του. 'Ηταν το πρώτο παιδί πλουσίων γλεντζέδων της 'Αθήνας που είχαν περάσει «διά πυρός και σιδήρου». 'Επειτα από μερικά χρόνια του χάρισαν και μιά αδελφούλα. Ο μικρός είχε ποόωρα ανεπτυγμένα εγκληματικά ένστικτα. Και ένα βράδυ, ανέθηκε στο κρεβάτι της αδελφής του, την έπιασε από το λαιμό και προσπάθησε να την πνίξει γιατί την ζήλευε. Τρόμαξαν να την γλυτώσουν από τα χέρια του!...

Η 'Υπηρεσία Διαδρομικών επίσης ασχολείται συχνά με οικογένειες κακοποιών. Μιά τέτοια οικογένεια οι Κουρ... είνε όλοι διαδρομικές. Πατέρας και έξη παιδιά! Κάνουν μαζί τις δουλειές τους τη νύχτα και την ημέρα ζουν... αξιοπρεπώς!... 'Αλλη οικογένεια κακοποιών είνε οι Τζουν... Δώδεκα άτομα. Κι' όλοι τους εσσημασμένοι κλέφτες.

Κι' οι περιπτώσεις αυτές είνε άπειρες. Γονείς και παιδιά κερδίζουν με κλοπές και απάτες τη ζωή τους και συχνά κλείνονται όλοι μαζί στο κρατητήριο και στις φυλακές για να συνεχίσουν εκεί την... οικογενειακή ζωή τους!...

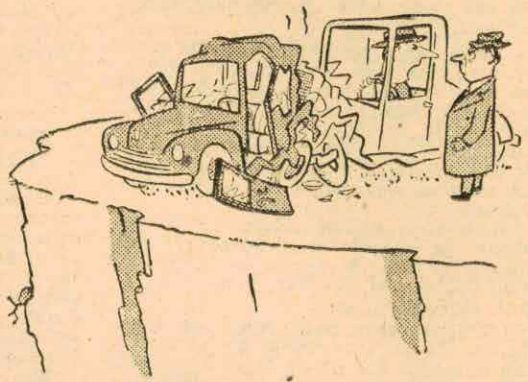
Όσοι από αυτά που ανέφερα με δεν είνε απόλυτα. 'Υπάρχουν επίσης πολλές, πάρα πολλές περιπτώσεις κακοποιών που βγάλεαν παιδιά σωστούς αγνέλους. Γι' αυτό οι γυναικες των εγκληματολόγων στο ζήτημα της κληρονομικότητας δεν συμφωνούν απόλυτα. Άλλωστε το λέει κι' η παροιμία: 'Από το ρόδο βγαίνει αγάπη κι' από αγάπη βγαίνει ρόδο.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

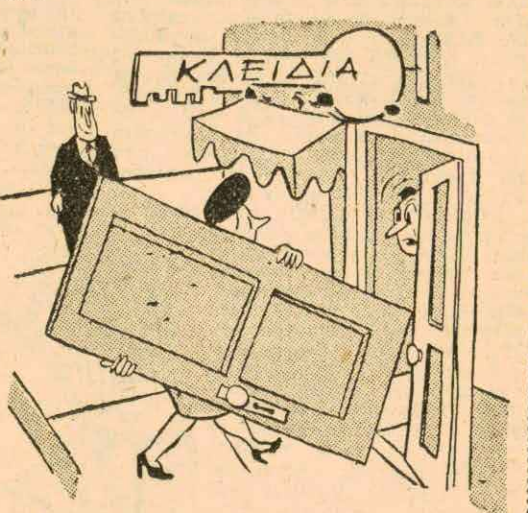

ΟΙ ΤΡΕΜΟΥΛΗΔΕΣ

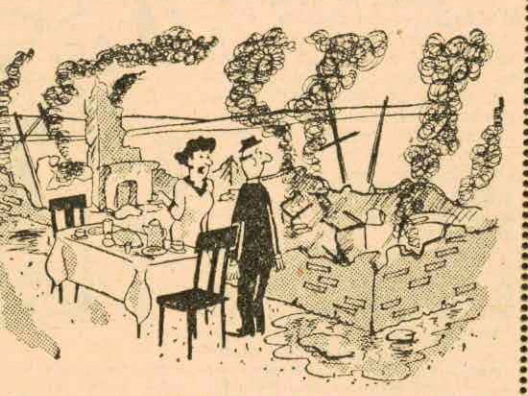
— Μην τρεβάς κούμενη όλα τα γένεια προς το μέρος σου, γιατί κρύνω κι' εγώ!...

— 'Α! Καλά που σταματήσατε εγκαίρως! Με σώσατε!

— Γρήγορα! Θιμάζετ με ένα κλειδί. Δε' μπορώ να' αφήσω την πόρτα ξεκλειδωτή!...

Η σύζυγος: Κόπος πρώτα, καύμενο να φας και μετά θα σου εξηγήσω τι συνέβη!...

ΤΟ ΡΟΜΠΟΤ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Πώς χτίζονται οι τροπικές

Η τροπική είναι το πολυπλοκότερο μηχανικό καταστροφής, τόσο από τεχνολογικό όσο και από βιομηχανικό άποψη. Είναι βρεθεί ακόμη κανένα ικανοποιητικό μέσον προφυλάξεως απ' αυτό. Μπορεί επίσης να θεωρηθεί ως το μικρότερο πολεμικό πλοίο, μήκους 8 μέτρων και διαμέτρου μισού μέτρου.

Γιατί είναι πρόγνυμα ένα πλοίο, τέλος, με τις μηχανές του, το φορτίο του και το άσχυρο πλήρωμά του —πολύ πιο πειθίμο απ' τους ναύτες. Μπορεί να διαγράψει ένα ολοκληρωμένο κύκλο, πριν γυρίσει το στόχο του. Μπορεί να πλεύσει κάτω απ' το νερό, στο βάθος για το οποίο έχει ρυθμισθεί. Έχει βάρος 1½ τόννου, περιέχει 300 κιλά εκρηκτικής ύλης και κινείται με ταχύτητα ενός μιλίου την ώρα.

Κατασκευάστηκε το 1864, όταν ένας Αυστριακός πλοίαρχος έδωσε στο Σκότω μηχανικό Ρούπερτ Ουάιτντ ένα σχέδιο υποβρυχίου δηλαδή με αυτόνομη κίνηση. Ο Ουάιτντ, ενθουσιασμένος απ' την ιδέα αυτή, οργάνωσε άμεσα στη δουλειά. Μετά 2 χρόνια, ήταν έτοιμη η πρώτη τροπική του.

Είχε μήκος 3 μέτρων, ξεκινού με ταχύτητα 6 μιλίων την ώρα, με πεπιεσμένο αέρα, και μετέφερε 9 κιλά δυναμίτιδος. Συγγα άλλαζε κατεύθυνση και άπειλυνε περισσότερο το πλοίο την είχε εκφενδονίσει, παρά το στόχο! 'Αρκετές τροπικές κατασκευάστηκαν απ' τις δικές τους τροπικές. Άλλοτε πάλι, οι τροπικές πηδούσαν έξω απ' το νερό! Κάποτε, ένα αγγλικό υποβρύχιο έριξε μιά τροπική εναντίον μιας γερμανικής τροπικής. Όταν λοιπόν είχε φτάσει πιά κοντά στην τροπική, η τροπική πήδησε, πέρασε πάνω απ' το στόχο της, και ξανάπεσε στη θάλασσα, απ' το άλλο μέρος, χωρίς να έκοσμη!

Οι σημερινές τροπικές έχουν τόσο τέλει μηχανισμό, ώστε μπορούν να διατρέξουν πολλά μίλια, χωρίς να παρακλίνουν σε κατεύθυνση ή σε βάθος. 'Αν δεν πετύχουν το στόχο τους, ταξιδεύουν 8 μίλια περίπου, κι' έπειτα πηγαίνουν στο δυό. 'Ετσι, δεν αποτελούν πιά κίνδυνο για τη ναυσιπλοΐα, ούτε και πέφτουν στα χέρια του εχθρού. Ο μηχανισμός τους αποτελείται

Για την εύτυχία

★ 'Η εύτυχία είνε ένα ωρίο θέαμα. Είνε το ωραιότερο πράγμα που μπορεί να ιδεί κανείς.

★ Για να είστε εύτυχιμένοι πρέπει να θέλετε να είστε και να δίνετε στο κάθε πράγμα την πρηνιακή του αξία.

★ Κρύβετε κάποτε την εύτυχία σας. Πολλοί ζηλιάρηδες ενεδρεύουν.

★ 'Η μεγάλη εύτυχία άκτινοβολεί από καρδιά και ύψος.

★ 'Η εύτυχία είνε η αφοσίωση σ' ένα όνειρο, σ' ένα καθήκον και η θυσία είνε ο ασφαλέστερος τρόπος με τον οποίο επιτυγχάνει κανείς την ναλήνη.

★ 'Ο,τι φαίνεται ευδαμονία στον άνθρωπο το ίδιο μπορεί να γίνει και πηγή της δυστυχίας του.

από 1.325 κομμάτια και λειτουργεί με ακρίβεια χρονομέτρου. 'Η κατασκευή μιας τέτοιας τροπικής απαιτεί 20.000 ώρες εργασίας, από ένα και μόνο εργάτη—στοιγίζει δε 12.000 δολάρια.

Η τροπική διαρρέεται σε τέσσερα μέρη. 'Η μύτη της, φτιαγμένη σαν διατροφική οδίδα, περιέχει 300 κιλά της ισχυρότερης εκρηκτικής ύλης. Πίσω απ' αυτήν υπάρχει μιά απόρρητη πεπιεσμένου αέρος, για την κίνηση της τροπικής. 'Η πίεσις του είναι πολλές φορές μεγαλύτερη απ' το μέγιστον δριον του ισχυρότερου καζανιού ατμομηχανής. 'Επειτα ακολουθούν τα τεπόζια καυσίμου ύλης, νερού και λιπαντικών. Τέλος, το διαμέρισμα των μηχανών περιέχει τα μηχανήματα κινήσεως και διευθύνσεως.

Στην ουρά της τροπικής, δυο έλικες κυρρίζουν κατ' αντίθετη διεύθυνση (αν υπήρχε μιά μόνον έλιξη, η τροπική θα περιστρεφόταν επί τόπου, χωρίς να προχωρή). 'Υπάρχουν τέλος, δυο τιμόνια, για την κατεύθυνση και το βάθος.

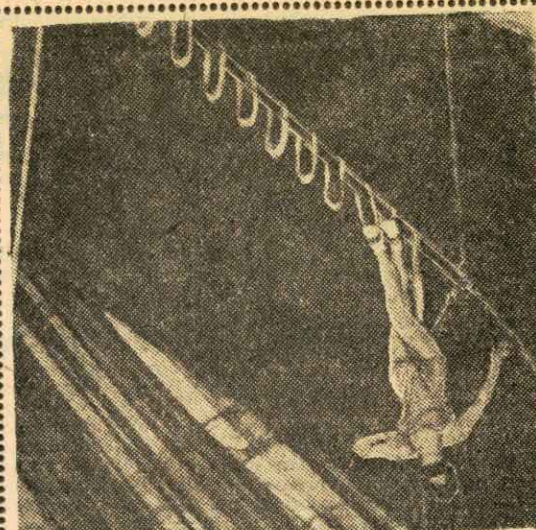
Η τροπική εκφενδονίζεται από απόσταση το πολύ 5 μιλίων απ' το στόχο. Στα υποβρύχια, τη σπρώχνει πεπιεσμένος αέρας έξω απ' τους τροπικολοιπτικούς σωλήνες. Στα πλοία επιφανείας, την εκφενδονίζει μιά μικρή ποσότης εκρηκτικής ύλης. Τα αεροπλάνα αφήνουν απλά να πέσουν οι τροπικές τους, από μικρό ύψος.

Όταν η τροπική ξεκινήσει, συμβαίνουν διάφορα πράγματα μέσα σε λίγες στιγμές. Με το απότομο ξεκίνημα, άνοιγει ένας κρουσμός κι' αρχίζει να τρέχει καυσίμη ύλη σε λεπτά σταγονίδια. Ένας επικρουσμός γυρπάει ένα καουλί κι' αυτό, με την έκρηξή του, βάζει φωτιά στην καυσίμη ύλη. Συγχρόνως, ένα υπάνηλο αρχίζει να ραγίζει τις φλογες με νερό, το οποίο γίνεται άτιος. Μίγμα ατμού και πεπιεσμένου αέρος φτάνει στο μωτέρ και το κινεί με δύναμη 400 ίππων. 'Ετσι, η τροπική αναπτύσσει σχεδόν άμεσως ταχύτητα ενός μιλίου την ώρα.

Πριν εκφενδονισθεί η τροπική, συμβαίνει ένας μικρός αθιθυμένος δείκτης, ανάλογος προς την κατεύθυνση που πρέπει ν' ακολουθήσει. 'Ετσι, δεν χρειάζεται να κληστροφή το πλοίο, για να σκοπεύσει το στόχο με τους τροπικολοιπτικούς σωλήνες του. Όπως κι' αν ριγεί η τροπική, θ' ακολουθήσει πάντως την διεύθυνση για την οποία έχει κανονισθεί.

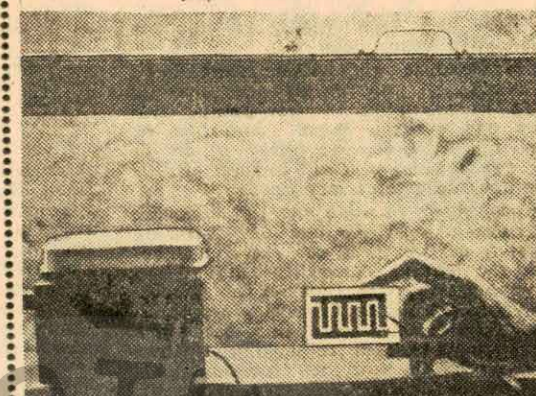
Κάθε παρέκκλιση απ' τον ώοισμένο δρόμο της διορθώνεται άμεσα από μιά «γυροσκοπική πυξίδα». Ένα είδος αβούρας που περιστρέφεται με πεπιεσμένο αέρα και με ταχύτητα 18.000 στροφών στο λεπτό. Συγχρόνως, η τροπική πλέει σε βάθος 5 μέτρων. (Αν ανέβει πιο πάνω ή κατέβει βαθύτερα, η υπερβολή της πίεσεως του νερού επίστα σ' ένα ευαίσθητο υδραστατικό υπάνηλο, το οποίο κινεί το αντίστοιχο τιμόνι και την ξαναφέρει στο κανονικό βάθος.

Άλλοτε, οι τροπικές αφήνουν πίσω τους άσπρες ποσάδες απ' τον ατμό και τον πεπιεσμένο αέρα που έβγαζαν απ' το σωλήνα εξασπίσεως της μηχανής των. 'Ετσι, γίνονται ανιληπτές απ' το εγνοικό πλοίο, το οποίο εύσπε κάποτε τον καιρό να τις αποφύγει. Συγχρόνως, προδίδουν τη θέση του υποβρυχίου, που τις είχε εκφενδονίσει. Στις νεότερες δυες τροπικές ο ατμός ψύχεται, βγαίνοντας στη θάλασσα από πολλές μικρές τούπες των έλικων, και γίνεται νερό. 'Εξ άλλου, ο αέρας σφυαλιζει λεπτάς φυσαλίδες, που ανεβαίνουν άσφα στην επιφάνεια και δεν διακρίνονται από μακριά.

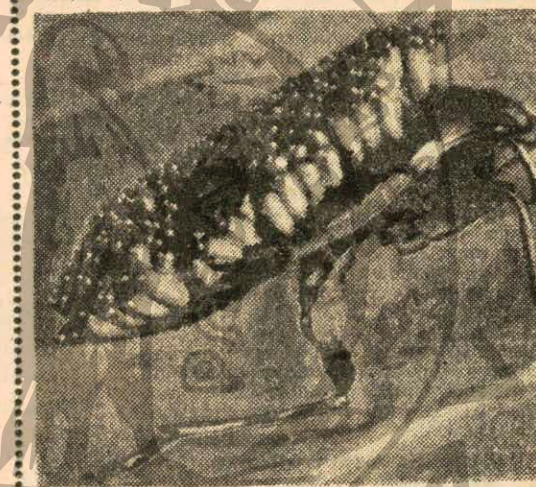
ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΙΣ

Οι Λονδρέζοι ξετρελλανόνται με μια νεορή σχοινοβάτι, που δίνει κάθε βράδυ παραστάσεις στο τσίρκο 'Ολύμπια. 'Η σχοινοβάτις αυτή περπατάει, περνώντας τα πόδια της σε θηλείες με το κεφάλι προς τα κάτω... και δεμένα τα μάτια... Το θέαμα αυτό είνε τόσο καταπληκτικό, που οι Άγγλοι βασιλείς αποφάσισαν για πρώτη φορά να πατήσουν το πόδι τους σ' ένα τσίρκο για να το παρακολουθήσουν!...

ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ ΤΗ ΒΡΟΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Στην 'Αμερική κατασκευάστηκε τελευταίως ένα ραδιοηλεκτρικό υπάνηλο που κουδουνίζει σαν ζυγνήτη, όταν πρόκειται να βρέση ή να χιονίση! Τοποθετείται σε σταθία για να ειδοποιή τις νοικοκυρές ότι πρόκειται να βρέση. Κι' έτσι εκείνες προλαμβάνουν εγκαίρως να κλείσουν τα παράθυρα ή να μαζέψουν τ' απλωμένα ρούχα.

ΠΕΡΙΕΡΙΓΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Αυτό που βλέπετε στην εικόνα μας δεν είνε κανένα ερωτικό ζώο... 'Απλούστατα, είνε ένας άρσενικός κορέος — υπό μενεθυναί φυσικά! — που έχει φορτωθεί τ' αυγά της... συμβίας του, τα οποία πρόκειται να τα κλωσήση!... 'Η φωτογραφία αυτή είνε εσάτως σ' ένα αμερικανικό επιστημονικό εργαστήριο.

Η Ζωή μου και τα υπομνήματά μου

Γα άπορμηνεύματα του ΠΑΝΑΓΗ ΚΟΥΤΑΛΙΑ
ΝΟΥ, του Έλληνα που κατέπληξε τον κόσμο
με την μυϊκήν του δύναμιν

10ον

Κυνήγι στη ζούγκλα

Είχα ήδη μία σημαντική περιουσία από τις αμοιβές που ελάμβανα για τις επιδείξεις μου κι από τα δώρα, πολλά από τα οποία ήταν μεγάλης αξίας. Από τον Πορτο Γκιόρτο Μανσαλίνα του Μεξικού κι από εκεί στο Ακαπούλκο, όπου συνεπλάκην μ' έναν Ισπανό πλοίαρχο έξι αφορμής μίας γυναίκας, που μου εξέδωλε με πολύ ζωηρό τρόπο το θαυμασμό της. Ο πλοίαρχος, που ήταν φίλος της, θέλησε να μου πηγάσει το λόγο και η απάντησή μου ήταν μία γερή γραθιά... που τον έστειλε στο νοσοκομείο.

Στο Μακόμπε της Καλιφόρνιας όπου πήγα κατόπιν, πάλεψα με τον διάσημο Γάλλο παλαιστή Ιελλιν, τον οποίον ανέτρεψα στο τέταρτο λεπτό. Από όλα τα μέρη της Καλιφόρνιας ήλθαν οι ολίγοι τότε έγκρατεστημένοι εκεί Έλληνες, να με γνωρίσουν και να με συγχωρούν.

Αφού έκανα το γυρο της Καλιφόρνιας επέστρεψα στο Περού, όπου με κάλεσε σε κυνήγι ο μεγαλειώδης κυνηγός αγριωνοθηριών της Νοτίου Αμερικής. Πραγματικά έμεινα μαζί του στη ζούγκλα 25 ημέρες. Κυνηγήσαμε πανθήρες, τίγρεις, λιοντάρια κι αγριοβούβαλους. Εγώ όμως δεν ήμουν καλός σκοπευτής και το μόνο που έκανα ήταν ν' αποτελειώνω τα τραυματισμένα θηρία. Στην κυνηγετική αυτή περίοδο αμας συνόδευαν και είκοσι Έρυσκοδερμοί, που ύστερα από κάθε κυνήγι χόρευαν εξωτικούς χορούς γύρω στα σκοτωμένα θηρία.

Δεν θα λησμονήσω μία συγκινητική συνάντησι που είχα στο Μοντενέρο της του Περού με λίγους Έλληνες έγκρατεστημένους εκεί. Μη ξέροντας πως αλλοίως να εκδηλώσουν τον ενθουσιασμό τους, έγραψαν μία πελωρία σημα α μήκους τριών μέτρων και την ανήρτησαν στο ξενοδοχείο μου. Εκεί λειτουργούσε και στίδος ταυρομαχιών. Ένας πλούσιος ταυρομαχος, ο Αντζούλη Μπαλτέο, με προκάλεσε δημοσία, λέγοντας πως θα μου μετρήσει 5.000 τάλληρα αν σκοτώσω έναν ταύρο. Δέχθηκα. Τον αγώνα παρακολούθησαν 20.000 θεαταί από ολόκληρη την περιοχή. Αυτή τη φορά όμως μία μικρή άπροσεξία παρ' όλο που μου στοιχίσε τη ζωή. Εύτυχως ανέκτησα την ψυχραιμία μου, έπιασα τα κέρατα του ζώου κι αφού το ζάλισα με πολλές και γρήγορες κινήσεις, του έκοψα το λαρύγγι με το μαχαίρι μου και το σκότωσα. Ο Μπαλτέο, βλέποντας το κατόρθωμά μου, θεώρησε φρόνιμο να δραπετεύσει, χωρίς να καταβάλει το ποσόν του στοιχήματος. Το βράδυ ο Δήμαρχος έδωσε μία δεξίωση προς τιμήν μου και χιλιάδες λαού με συνόδευσαν όταν επέστρεψα στο ξενοδοχείο μου.

Στην Κωνσταντινούπολη

Είχα ήδη χορτάσει από δόξες και τιμές και η μόνη μου επιθυμία ήταν να επιστρέψω στην πατρίδα μου. Πήγα στο Ρον 'Ισπείρον κι απ' εκεί μ' ένα γαλλικό πλοίο στη Μασσαλά. Μετά είκοσι μέρες έφτασα στην Κωνσταντινούπολη μαζί με την οικογένειά μου και με όλα τα σύνεργα που χρησιμοποιούσα στις επιδείξεις μου.

Στο τελωνείο του Γαλατά η αστυνομία μου κατέσχεσε τα τρία κανόνια, νομίζον-

τας πως τα προωρίζα για... επαναστατικούς σκοπούς. Έδωσε να γίνουν πολλα διασημάτα εκ μέρους της ελληνικής προεδρίας και γνωστών δημογυνών για να μου τα επιστρέψω. Αφανταστος ήταν ο ενθουσιασμός των Έλλήνων, αλλά και των ξένων. Μετά δυο εβδομάδες έκανα την πρώτη μου επίδειξι στο θέατρο του Κηπου της Δημοκρατίας. Μεταξύ άλλων επροκειτο να αγωνισθώ και μ' έναν φημισμένο αρμένι παλαιστή, (Πεχλιδανή), αλλά επειδή οι Κεφαλονίτες της Πόλης κι οι Αρμένιοι διαιρέθηκαν σε δυο στρατόπεδα κι ήσαν έτοιμοι να συμπλακούν, ο διευθυντής της αστυνομίας Μπαχρά πασάς εμπόδισε τον αγώνα. Έτσι περιορίστηκα μόνον στα βάρος και στην ταυτόχρονη εκπαιδευτική των τριών κανονίων που κρατούσα στους ώμους μου και στα χέρια μου.

Όλες οι εφημερίδες της Κωνσταντινούπολης δημοσίευσαν ύστερα από την παρουσίασι, εκτενέστερες πληροφορίες για τη ζωή μου και τη δράσι μου.

Λίγες μέρες αργότερα δέχθηκα την επίσκεψι δυο υπαλλήλων των ανακτόρων του Γιλδίλ. Φέρουσαν υποκρινόμενα σταυρούλκινες και στην άσχη νόμισα πως ήσαν μυστικοί αστυνομικοί κι έπρόκειτο να με συλλάβουν. Τους ρώτησα με κάποια ταραχή τι θέλουν από μένα και ουδ' απάντησαν ότι έπονται να μου διαδιδάσκουν διαταγή της Α. Μ. του Σουλτάνου να παρουσιάσω ενώπιόν του. Προσθήκα ότι ένα ανακτορικό αμάξι θα ήρχετο την επομένη το πρωί να με παραλάβει.

Αισθάνθηκα μεγάλη συγκίνηση. Σχεδόν δεν κινήθηκα εκείνη τη νύχτα. Το πρωί έτριμάσθηκα, καίεσα στο στήθος μου όλα τα παράσημα και μετάλλια που μου είχαν απονεμίσει στην Αμερική και περίμενα. Πραγματικά, λίγο πριν από το μεσημέρι έφτασε ένα πολυτελέστατο αμάξι, από το οποίο βγήκε ένας άλλος ανακτορικός υπάλληλος. Έκαμε έναν έδωσιό μου και είπε ότι έχει εντολή να με οδηγήσει στο Γιλδίλ.

Ενώπιον του Χαχίτ

Μετά μισή ώρα φτάσαμε στο Σερράι. Μόλις κατέβηκα από το αμάξι με παρέλασε

ΤΟ ΚΟΡΟΪΔΟ...

— Αυγήςε μία ώρα! Εύτυχως όμως που βρέχει κι έτσι δεν θα μαραθούν τα λουλούδια!...

Ένας ναυαγός και μ' οδήγησε στον άδονα του του Σουλτάνου Έλληνα Μαυρογένη πασά. Εκεί μου προσέφεραν καφέ και σουπιέτι. Ο Μαυρογένης με ρώτησε πολλά για τη ζωή μου και τη δράσι μου και κατόπιν με παρουσίασε στην Χαχίτ. Σύμφωνα με τις οδηγίες που μου είχαν δώσει έσκυψα και φίλησα τον τζουπέ του και κατόπιν τς γέει του.

Υστερα ο Σουλτάνος διάταξε να οδηγήσουν στην αίθουσα των διασημών Αρμένι παλαιστή Συμεών που τον είχαν καλέσει προηγουμένως στο Σερράι Γδυθήκαμε κι οι δυο σ' ένα γειτονικό δωμάτιο κι έπληκλούθησε η άλλη η οποία έκράτησε μόλις 7 λεπτά. Ο αντίπαλός μου έπεσε ήμισα νης σχεδόν και παρέστη ανάγκη να τον μεταφέρουν στο πρόχειρο νοσοκομείο για να τον συνεφέρουν. Εν συνεχεία με υπονοέωσαν να δώσω και δεύτερο αγώνα πάλης μ' ένα θηριώδη Τουρκο γιλιάνο τον οποίον έρωλε με το πρώτο. Ο Σουλτάνος με συνεχάρη και μου έδωσε ως δώρον 200 λίρες.

Από τότε παρουσιάσθηκα ενώπιον του Χαχίτ 11 φορές. Εν κησά τους καλλίτερος παλαιστής της Τουρκίας, όπως τον βούλγαρο Αλίτσα και τον Βόνιο Μάνα. Πάντα ο Χαχίτ μου έδινε μενάλια νομισματικά ποσά, τα οποία έυλοιαζε στους φτωγούς Έλληνες της Κωνσταντινούπολης.

Κάποτε, ούλιστα ο Σουλτάνος ενθουσιάσθηκε τόσο ώστε μου είπε:

— Ζήτησέ μου, Παναγή, ό,τι θέλεις και θα σου το δώσω αμέσως.

Τον παρακάλεσα να μου επιτρέψει να εισπράττω το πόσο αλγείας από τους ψαράδες της Προποντίδας. Το δέχθηκε αμέσως και κι' έδωσε εντολή στον άρηνγοματέα των ανακτόρων να ετοιμασθώ το σεντικό διάταγμα. Τους φόρους αυτούς δεν τους εισέπραξα ποτέ. Τους έχασα στους ψαράδες.

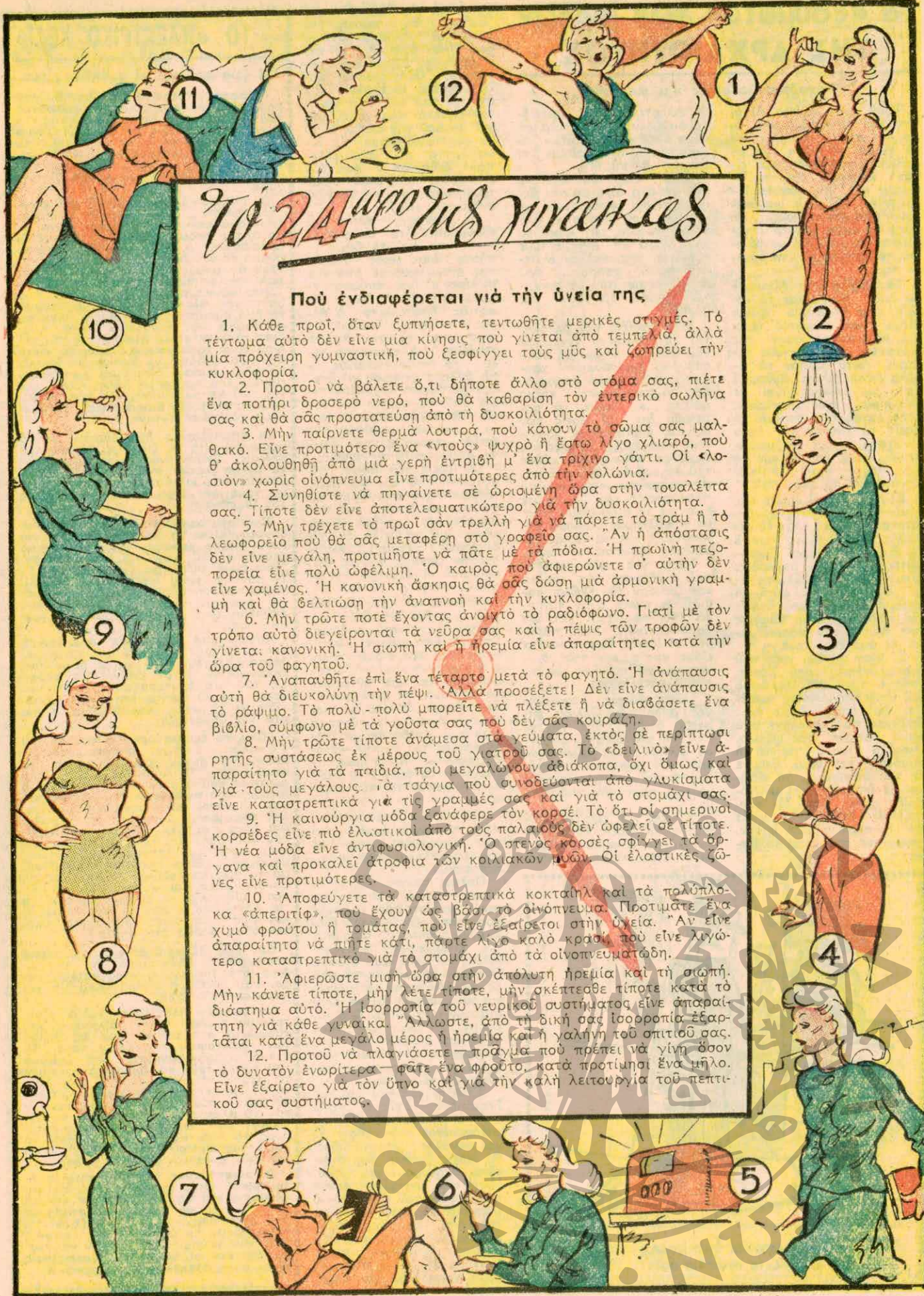
Μία άλλη φορά ο Χαχίτ μου έδωσε το παράσημο του Μετζνιδιέ και μία ολόγυνη ταυπακέρα. Οι έλληνικές και ξένες εφημερίδες της Κωνσταντινούπολης αφιέρωσαν σελίδες ολόκληρες για την περιγραφή των κατορθωμάτων μου. Κάθε μέρα με καλούσαν σε γεύματα και σε δεξιώσεις. Μία μέρα, ενώ έκανα περίπατο μέσα στο Δημοτικό κήπο, ξεροίζωσα — για να διασκεδάσω — ένα δέντρο μπροστά σε δυο γιλιάνες ανδρώπους. Κανονικά έπρεπε να με συλλάβουν επειδή απηνόρευτο, έπι ποινη φυλακίσω, το κόψιμο έστει και ενός κλαδιού. Όμως ο Μπελεντιέ Ρέισ (ο Διευθυντής) που παρακολούθησε αυτό το περιστατικό με παρεκάλεσε να... ξεροίζω ένα ακόυη. Το έκανα χωρίς δυσκολία υπό τς ένθουσιώδη χειροκροτήματα του πλήθους.

Στην Αθήνα

Από την Κωνσταντινούπολη πήγα στην πατρίδα μου την Κούταλη. Μου είνε άπολυτως αδύνατον να περιγράψω την υποδοχή που μου έκαναν οι συμπατριώτες μου. Απ' εκεί επσκέφθηκα την Αρτάκη, την Αφουσία, το Λευοίφυτον από το οποίον κινήτο η υπτέρα μου και τη Ρεδιαστό. Κατόπιν άγόρσασα ένα καράδι και ταξείδευα σε διάφορα λιμάνια, όπου έδινα πασατάσεις για φιλανθρωπικούς κυρίως σκοπούς. Μεταξύ άλλων επισκέψθηκα την Καλλιόπη, τη Συμύνη, τη Μυτιλήνη και το Αϊδαλή. Στο Αϊδαλή συγκεντρώθηκαν γιλιάνες Τουρκοί από τα χωριά του έσωτερκού για να παρακολουθήσουν τις επιδείξεις μου.

Το καλοκαίρι του 1884 πήγα με το καράδι μου στο Βόλο. Η άφεις μου προκάλεσε αληθινό συναγεμώ, ήσαν δε και απή την Αθήνα δημοσιογροφοί οι οποίοι μου ήσαν συννευέεις. Όταν μετά δυο έδωμάδες έφτασα στην Αθήνα, συνεβλήθη με τον θεατρικό επιγροματία Μήτρο Τσάκωνα κι άδονισα μία σειρά επιδείξεων στο «Ολύμπια». Οι επιδείξεις μου αυτές και τα δημοσιεύματα των εφημερίδων που περιέγραφαν μεταξύ άλλων και την περιπετειώδη ζωή μου στη Νότιο Αμερική και σ' άλλα μέρη του κόσμου έκαναν μεγάλη εντύπωση στους κατοίκους των Αθηνών και του Πειραιώς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος

Τό 24ωρο της γυναίκας

Που ενδιαφέρεται για την υγεία της

1. Κάθε πρωί, όταν ξυπνήσετε, τεντωθήτε μερικές στιγμές. Τό τέντωμα αυτό δεν είνε μία κίνηση που γίνεται από τεμπελιά, αλλά μία πρόχειρη γυμναστική, που ξεσφίγγει τους μύς και ζωηρεύει την κυκλοφορία.
2. Προτού να βάλετε ό,τι δήποτε άλλο στο στόμα σας, πιέτε ένα ποτήρι δροσερό νερό, που θα καθαρίση τον έντερικό σωλήνα σας και θα σας προστατεύση από τή δυσκοιλιότητα.
3. Μην παίρνετε θερμά λουτρά, που κάνουν τό σώμα σας μαλθακό. Είνε προτιμότερο ένα «ντους» ψυχρό ή έστω λίγο χλιαρό, που θ' ακολουθηθή από μία γερή έντριψι μ' ένα τρίχινο γάντι. Οι «λοσιόν» χωρίς οινόπνευμα είνε προτιμότερες από τήν κολώνια.
4. Συνηθίστε να πηγαίνετε σε ώριμμένη ώρα στην τουαλέττα σας. Τίποτε δεν είνε αποτελεσματικότερο για τήν δυσκοιλιότητα.
5. Μην τρέχετε τό πρωί σαν τρελλή για να πάρετε τό τράκι ή τό λεωφορείο που θα σας μεταφέρει στο γραφείο σας. Αν ή απόστασις δεν είνε μεγάλη, προτιμήστε να πάτε με τα πόδια. Η πρωινή πεζοπορεία είνε πολύ ωφέλιμη. Ο καιρός που αφιερώνετε σ' αυτήν δεν είνε χαμένος. Η κανονική άσκηση θα σας δώση μία άρμονική γραμμή και θα βελτιώση τήν αναπνοή και τήν κυκλοφορία.
6. Μην τρώτε ποτέ έχοντας ανοιχτό τό ραδιόφωνο. Γιατί με τον τρόπο αυτό διεγείρονται τα νεύρα σας και ή πέψις των τροφών δεν γίνεται κανονική. Η σιωπή και ή ηρεμία είνε άπαραίτητες κατά τήν ώρα του φαγητού.
7. Αναπαυθήτε επί ένα τέταρτο μετά τό φαγητό. Η άναπαυσις αυτή θα διευκολύνη τήν πέψι. Αλλά προσέξτε! Δεν είνε άναπαυσις τό ράφιμο. Τό πολύ-πολύ μπορείτε να πλέξετε ή να διαβάσετε ένα βιβλίο, σύμφωνα με τα γούστα σας που δεν σας κουράζη.
8. Μην τρώτε τίποτε ανάμεσα στα γεύματα, εκτός σε περίπτωση ρητής συστάσεως εκ μέρους του γιαιτρού σας. Τό «δειλινό» είνε άπαραίτητο για τα παιδιά, που μεγαλώνουν άδιάκοπα, όχι όμως και για τους μεγάλους. Τα τσάγια που συνδεύονται από γλυκίσματα είνε καταστρεπτικά για τις γραμμές σας και για τό στομάχι σας.
9. Η καινούργια μόδα ξανάφερε τον κορσέ. Τό ό,τι οί σημερινοί κορσέδες είνε πιο ελυστικοί από τους παλαιούς δεν ωφελεί σε τίποτε. Η νέα μόδα είνε αντίψυχολογική. Ο σπένος κορσές σφίγγει τα όργανα και προκαλεί άτροφια των κοιλιακών μυών. Οί ελαστικές ζώνες είνε προτιμότερες.
10. Αποφεύγετε τα καταστρεπτικά κοκταίλ και τα πολυπλοκα «άπεριτίφ», που έχουν ως βάση τό οινόπνευμα. Προτιμάτε ένα χυμό φρούτου ή τομάτας, που είνε εξαίρετοι στην υγεία. Αν είνε άπαραίτητο να πιήτε κάτι, πάρτε λίγο καλό κρασί που είνε λιγώτερο καταστρεπτικό για τό στομάχι από τα οινόπνευματάδη.
11. Αφιερώστε μισή ώρα στην άπόλυτη ηρεμία και τή σιωπή. Μην κάνετε τίποτε, μην λέτε τίποτε, μην σκέπτεσθε τίποτε κατά τό διάστημα αυτό. Η ισορροπία του νευρικού συστήματος είνε άπαραίτητη για κάθε γυναίκα. Άλλωστε, από τή δική σας ισορροπία εξαρτάται κατά ένα μεγάλο μέρος ή ηρεμία και ή γαλήνη του σπιτιού σας.
12. Προτού να πλυνάσθε — πράγμα που πρέπει να γίνη όσον τό δυνατόν ένωρίτερα — σάτε ένα φρούτο, κατά προτίμηση ένα μήλο. Είνε εξαίρετο για τον ύπνο και για τήν καλή λειτουργία του πεπτικού σας συστήματος.

Τὰ «θαύματα» τῶν ἱερέων τῆς ἀρχαιοτήτος

Ταχυδακτυλουργίες καὶ ἀπάτες

Τόσο στήν ἀρχαία Αἴγυπτο καί τή Βαβυλωνία, ὅσο καί στήν Ἑλλάδα καί τή Ρώμη, οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδωλατρικῶν θρησκειῶν εἶχαν εἰδικευθῇ στή τέχνη τῶν ταχυδακτυλουργιῶν, σάν τοὺς ἱκανώτερους θαυματουργοὺς. Μ' αὐτὰ τὰ μέσα λοιπόν ἐνεργούσαν τὸ λαὸ καὶ μεγάλωναν τὸ γόητρο καὶ τὴ δύναμὶ τους.

Τὰ εἰδώλα τῶν Αἱγυπτίων θεῶν κομπούσαν τὸ κεφάλι τους ἢ κάποιο ἄλλος μέλος τοῦ σώματός τους γιὰ νὰ ὑπαγορεύσουν τις διατάξεις τους σ' αὐτοὺς τοὺς πιστοὺς. Αὐτὰ λοιπόν τὰ εἰδώλα ἦσαν ἐγγύα, ἀσφαλιστὴν σάν τις κούκλες. Καί, μὲ τὴν πίεσι ἑνὸς ἐλατηρίου, στήν κατάλληλη στιγμή, οἱ ἱερεῖς τὰ ἔκαναν νὰ κινῶν τὸ κεφάλι, τοὺς ἐπιδοκίμαστικὰ, ἢ νὰ ἐκδηλώνουν τὸ θυμὸ τους, ἢ νὰ εὐλογοῦν σπώνοντας τὸ γῆρ τους!

Συγχρόνως, οἱ ἱερεῖς τῆς Αἱγύπτου ἦσαν ἐπίσης ἐνγαστρίμυθοι, κ' ἔτσι εἰδὼν ἐμύλια σ' αὐτοὺς θεοὺς τῶν ἡσέ διαφόρων «ιερέων» ζώων, γάτες, κατάρκες, ἀγελάδες, κλπ. Φαίνεται μάλιστα ὅτι ἀνέλαμβαν αὐτὴ τὴν δουλειὰ οἱ κατώτεροι ἱερεῖς καὶ προέφερον τις φράσεις πού τους εἶχαν προετοιμάσει οἱ ἀνώτεροί τους.

Σ' ἕνα ἀρχαῖο ναὸ, πού ἀνακαλύφθηκε στὴ Σουία, ὑπῆρχε πίσω ἀπ' τὸ θωμὸ τοῦ θεοῦ ἕνα μυστικὸ δωμάτιο, ἀπ' ὅπου ἀνέιξε ἕνας σωλήνας πού κατέληγε στὸ θωμὸ, ἐμπόρε, στὸ εἶδωλο. Ἀπὸ οὗτο πρὸς τὸ εἶδωλο, τὸ εἶδωλο, μὲ ὑπόκωψη καὶ μυστηριώδη φωνή! Ποτὲ δὲν φανταζόταν ὅτι μιλοῦσε μέσα ἀπ' τὸ σωλήνα ἕνας ἱερεὺς, κρυμμένος στὸ μυστικὸ δωμάτιο...

Ἄλλοτε πάλι, οἱ ἱερεῖς ἔκουναν ἕνα παιδί μέσα σ' ἐνὸς εἰδωλοῦ θεοτήτων, ἀφοῦ πρῶτα τὸ δίδασκαν τί ἔπρεπε νὰ πῇ.

Στὴν Πουμπία, δρεθκε ἕνα μεγάλο ἀγάλμα τῆς θεᾶς Ἰσιδος, ἐφοδιασμένο μὲ σωλήνες πού κατέληγαν στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ τοῦ. Μέσα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σωλήνες, ἀπὸ γυαλῶν οἱ ἱερεῖς τοὺς γοητεύουν, πού φαίνονταν σάν νὰ προέρχονται ἀπ' τὰ γέλη τῆς θεᾶς.

Στὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν, τὸ συνήθισμένο τέχνασμα τῶν ἱερέων ἦταν τὸς γυναικῶν—οἱ διφορούμενοι γοηταί, μὲ τὴν διπλὴ σημασία, σάν τὸ πασίγνωστο κῆρυξ ἀείδεις... Πρέπει νὰ σημειώθῃ ὅτι οἱ ἱερεῖς τῶν Δελφῶν διατηρούσαν μυστικούς ποσάτους σ' ὅλες τις μεγάλες πόλεις καὶ χώρας τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Ἐτσι, συγκέντρωναν πολλὴν μερ πληροφορίαι καὶ ἦσαν ἐν θέσει, μὲ τὸ συνδυασμὸ τους, νὰ προβλέπουν διάφορα γεγονότα, δίχως νὰ χρειάζεται μυστικὴ ἱκανότης γι' αὐτοὺς.

Ὅσο γιὰ τοὺς κλημένους πού ἀνέβαιναν ἀπ' τὴ γῆ καὶ ζάλιζαν τὴν Πυθίαν, καθισμένη πάνω στὸν τοῖπο δά της, φαίνεται πὺς δὲν ἦσαν φυσικοί. Τους παρήγαν οἱ ἱερεῖς, ἴσως ἀπὸ ἕνα εἶδος γαστρί, καὶ τοὺς διοχέτευαν μὲ σωλήνες ὡς τὰ πόδια τῆς Πυθίας.

Ἐνας εἰδικὸς ἀρχαιολόγος, ὁ δόκτωρ Ὀλλαντ, πιστεύει ὅτι ἡ Πυθία, γιὰ νὰ ζαλισθῇ πρὸς εὐκολία, μασοῦσε φύλλα ἑνὸς δηλητηριώδους καὶ μεθυστικοῦ φυτοῦ, πού περιείχε μὴ οὐσία ἀνάλγητη πρὸς τὴν νιτρίταλιν.

Σ' ἕνα ναὸ τῆς Ἀλεξανδρείας, οἱ ἱερεῖς ἐφαρμόζαν ἕνα κόλπο ὁμοίαν διαβολομένο, ὅταν ἤθελαν ν' αὐξή-

σουν τὰ εἰσοδήματά τους: Ἐκλείναν τις πόρτες τοῦ ναοῦ καὶ δὶλιναν ὅτι οἱ θεοὶ εἶχαν ὀργισθῇ κ' ὅτι ἀπαγορεύονταν θυσίαι καὶ προσφορές. Ὅταν λοιπὸν μαζεύονταν οἱ πιστοὶ ἔξω ἀπ' τὸ ναὸ καὶ τοὺς ἐξοργίζον ἀκετὰ πράγματα, αὐτοὶ ἀνάβαν μὴ φωτιά σ' ἕνα ἐξωτερικὸ θωμὸ. Σ' ἕνα λεπτό, οἱ πιστοὶ ἔδλεπαν ἔκθαυβοι ν' ἀνοίγουν οἱ πόρτες τοῦ ναοῦ, ὡς τότε, χωρίς νὰ τις ἀγγίξῃ ἀνθρώπινος γέρι!

Ἡ ἐξήγησις αὐτοῦ τοῦ «θαύματος» ἦταν ἀπλουστάτη. Κάτω ἀπ' τὸ θωμὸ ὑπῆρχε ἕνας κανὼς γῶρος, πού ἐπικοινωνοῦσε ἀπὸ ἕνα σωλήνα μ' ἕνα τεπάζιτο γεμάτο νερό. Μὲ τὴ ζέση τῆς φωτιάς, διαστέλλετο ὁ ἀέρας τοῦ κανοῦ γῶρος. Ἡ πίεσις τοῦ ἐδιωχνε ἀπ' τὸ τεπάζιτο μὴ ποσότητα νεροῦ, τὸ ὅποιο περνοῦσε ἀπὸ ἕνα σωλήνα καὶ ἔπρεπε νὰ δώσει κρυμμένα πίσω ἀπ' τις πόρτες τοῦ ναοῦ. Τὰ δονεῖα αὐτὰ δάσανταν τότε καὶ κινούσαν ἕνα ἀπὸ μηχανισμό, πού ἀνοίγε σιγά—σιγά τις πόρτες.

Οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάβυλ, τοῦ ἀρχαίου θεοῦ τῶν Φοινίκων, ἔδαναν πάνω στὸ θωμὸ τὰ σάβαντα τῆς θυσίας καὶ παρακαλοῦσαν τὸ θεὸ νὰ τὰ κινή, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι τὰ δέχονταν. Πράγματι, ἀναπνεύσαν ἐσφονικά φλόγες ἀπ' τὸ θωμὸ κ' ἔκαιναν ὅτι ὑπῆρχε πάνω σ' αὐτόν.

Ἐπρόκειτο, φυσικά, καὶ πάλι γιὰ ἕνα τέχνασμα τῶν ἱερέων. Κάτω ἀπ' τὸ θωμὸ, ὑπῆρχε ἕνα κρυφὸς γῶρος, ὅπου ἕνας ἱερεὺς διατηροῦσε μὴ φωτιά ἀναμμένη. Ὅταν οἱ ἄλλοι ἀπ' ἔξω τοῦ εἶδαν τὸ σύνθημα, τὴ δύναμιν ἕνα φασέρ. Οἱ φλόγες περνοῦσαν ἀπὸ ἕνα σύστημα σωλήνων, ἀνέβαιναν ὡς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ θωμοῦ καὶ ἔδαναν ἔξω. Κ' ὁ λαὸς πίστευε ὅτι ὁ θεὸς εἶχε στείλει τὴν φωτιά ἀπ' τὸν οὐρανόν.

Σ' ἄλλες περιπτώσεις πάλι, οἱ ἱερεῖς ἀνάβαν φωτὸς «φουανόπαιτες» μὲ τὴν κατάλληλη χρησιμοποίησι φανῶν.

Πολλοὶ ἀρχαῖοι ἱερεῖς ἔδαναν τις ἰδιότητες τῶν φυσικῶν μαγνητολῶν καὶ τοὺς χρησιμοποιοῦσαν κατὰ διαφορὰς τρόπους. Ἐφτιαναν π.χ. εἰδώλα ἀπὸ μαγνητολῶν καὶ ἄλλα ἀπὸ σίδηρο. Ἐδαναν τὰ μὲν κοντὰ στὰ δὲ καὶ διέτασαν τὰ σιδερένια νὰ κινῶν καὶ νὰ πλησιάζουν στὰ ἄλλα. Φυσικά, ἐκείνα... ὑπάκουον! Καὶ οἱ πιστοὶ ἔπρεφαν καὶ προσκυνούσαν τοὺς ἱερεῖς τῶν, πού εἶχαν τὴ δύναμιν νὰ διατάσσουν τοὺς θεοὺς!...

Στὸν αἰγυπτιακὸ ναὸ τοῦ Σεράπιδος, ὑπῆρχε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ εἰδωλοῦ, στερωμένος στὸ ταβάνι, ἕνας μεγάλος μαγνητολῶν. Οἱ ἱερεῖς ἐξοργίζαν ἕνα σιδερένιο δοῦμα τοῦ ἡλίου. Ὅταν τὸ κρατοῦσαν κοντὰ στὸ κεφάλι τοῦ εἰδωλοῦ, ὁ μαγνητολῶν τὸ τραβοῦσε ψηλά καὶ τὸ συγκρατοῦσε κολλημένο ἐπάνω του. Κ' οἱ ἱερεῖς ἐξηγοῦσαν αὐτοὺς πιστοὺς ὅτι κ' ὁ ἥλιος ἀκόμη γοητεύει τὸν Σεράπιδαν!

ΤΟ «ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΧΕΛΙ»

Ἡ ζωὴ τοῦ χελὶ εἰς συνήθειές του

Ἐπάρχουν διάφορα εἴδη ψαριῶν πού παράγουν ηλεκτρισμὸν στὶς θαλάσσες τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Τὸ περιεργότερο ὅμως ἀπ' ὅλα τὰ ψάρια αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶναι τὸ λεγόμενον «ηλεκτρικὸς ηλεκτροφόρος», ἢ ἀπλῶς «ηλεκτρικὸ χελί». Τὸ μήκος του μπορεῖ νὰ φθάσῃ τὸ 1 μέτρο καὶ 20 πόντους.

Οἱ ηλεκτρικὲς ἐκκενώσεις του εἶναι τόσο δυνατές, ὥστε μποροῦν νὰ πετάξουν ἀνάσκελα ἕναν ἄνθρωπον ἢ κ' ἕνα ἀλόγο ἀκούη. Εἰδικὲς μετρήσεις ἀπεδείξαν ὅτι ὁ ηλεκτρισμὸς τοῦ φθάνει συχνὰ τὰ 800 βολτ καὶ τὰ 40 βάττ. Ὅσο ἀντισταθμίζετο ἕνα αὐτὸν τὸ κεφάλι τοῦ κ' ἄλλο ἕνα σπῆν οὐρὰ τοῦ (ὅπου συγκεντρώνεται ὁ θετικός κ' ὁ ἀρνητικός ηλεκτρισμός) κ' ἐνῶσσε μετὰ τοῦ σώματος μὲ μὴ κινῆ ηλεκτρικὴ λῆψη, δὲν παράγει διόλου φῶς. Γιατὶ οἱ ηλεκτρικὲς ἐκκενώσεις τοῦ χελίου εἶναι τόσο μικρὲς διαστάσεις, ὥστε δὲν προλαμβάνει νὰ διαπυρρῇ νὰ νῆμα τῆς λάμπας. Ἀν ὅμως μεταχειρισθῶμε μὴ λάμπα μὲ «γέρον» (στ' αὐτὲς πού χρησιμοποιοῦνται στὶς πόλεις, κρυφῶς φωτεινὲς διαρροαί) τὴ βλέπουμε νὰ λάμπη έντονα.

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν ξέρουν πολλὰ πράγματα γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ ηλεκτρικοῦ χελίου. ἔχουν διαπιστώσει μόνον ὅτι τὰ μικρὰ χελία ἐγκαταλείπουν τοὺς γονεῖς τους κ' ἀρχίζουν νὰ ζοῦν μόνα τους ἀπ' ὅπου ἀποκτῶνται μῆκος 15-10 πόντων.

Ἐνῶ στὰ μεγάλα χελία ὁ ηλεκτρικὸς δύναμις εἶναι τὸ πολὺ 8-10 βολτ γιὰ κάθε πόντο μήκους τῶν, στὰ μικρὰ φθάνει τὰ 30 βολτ γιὰ κάθε πόντο. Ἐπομένως, αὐτὰ πού ἔχουν μῆκος 15-20 πόντων, εἶναι πρὸς ἀρκεία ἐξοπλισμένα ἀπ' τὴ φύσιν γιὰ νὰ ζήσουν μόνα τους, νὰ προσαρτεθῶν ἀπ' τοὺς ἐκθροῦς τους καὶ νὰ βροῦν τὴν τροφὴ τους.

Κάθε ἐκκενώσις ἑνὸς ηλεκτρικοῦ χελίου διαρκεῖ μόνον 2 χιλιοστὰ τοῦ δευτερολέπτου. Ἡ ταχύτης ὅμως τῶν ἐκκενώσεων αὐτῶν μπορεῖ νὰ φθάσῃ τις 400 στὸ δευτερολέπτο! Αὐτὸ γινεταί ἐπὶ 20 λεπτά κατὰ συνεχῆ. Ἐπειτα τὸ χελί ξεκουράζεται 5 λεπτά καὶ ξαναρχίζει.

Ὅλα τὰ ζωτικὰ ὄργανα τοῦ χελίου (στομάχι, ἔντερα, σπῆν, κ.λ.π.) βρίσκονται συγκεντρωμένα κοντὰ στὸ κεφάλι τοῦ. Τὸ ὑπόλοιπο μέρος τοῦ σώματος τοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ εἰδικὸς ιστοῦς, πού παράγουν τὸν ηλεκτρισμὸν. Οἱ ἴσμοι αὐτοὶ σχηματίζουν πολλὰς ηλεκτρικὲς μονάδες, πού ἡ καθεμιά τους παράγει περὶ πρὸς ἕνα δεκάτο τοῦ βολτ καὶ πού χωρίζονται μετὰ τοὺς μετὰς λεπτεῖς ἀπομονωτικὲς μεμβράνες. Εἶναι πραγματικὰ ἀξιοθαύμαστο πὺς κατορθώνει τὸ χελί νὰ τις συνδέῃ ὅλες καὶ νὰ ἀποτελῇ μὴ δυνατὴ συστοιχία κ' ἁμῶς κατὰ πιν τὴς ξαναρχίζῃ, σάν ν' ἀνοίγει κλεινὴν χιλιάδες ηλεκτρικὲς διακόψεις ἐκατοντάδες φορές στὸ λεπτό!

Δὲν ἔχει ἐξεκριθῇ μὲ ποῖο τρόπο παράγεται ὁ ηλεκτρισμὸς ἀπ' τὸν εἰδικὸν ιστό. Πάντως, ὁ ιστὸς αὐτὸς μοιάζει σάν πλαστικὴ ἀσπρὴ ζελατίνη καὶ περιέχει 92% νερό.

Τὰ μεγάλα ηλεκτρικὰ χελία εἶναι τελείως τυφλὰ γιὰτὶ παθαίνουν καταρράκτη στὰ μάτια ἴσως ἐξ αἰτίας τῶν ηλεκτρικῶν κλονισμῶν τους. Ὁ ὅσο ἀντισταθμίζονται ἀπὸ μακρὰ τὴν τροφὴ τους καὶ διευθύνονται πρὸς τὸ μέρος τῆς, ὁδηγούμενα ἀπὸ αὐτάς ηλεκτρικὲς ἐκκενώσεις (30-50 βολτ) πού παράγουν συνεχῶς. Ὅταν τὰ ηλεκτρικὰ αὐτὰ κύματα συναντήσουν ἕνα ἔμπόδιο, ἀντανάκλονται πρὸς τὰ πίσω καὶ τὰ δέχεται πάλι τὸ σῶμα τοῦ χελίου, ὅποτε διευθύνεται πρὸς κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν τροφὴν.

Οἱ ἐπιστήμονες πῆραν κομμάτια ηλεκτρικοῦ ιστοῦ πρὶν καὶ μετὰ τις ἐκκενώσεις καὶ τὰ ὑπέβαλαν σ' ἐκτενὴ ἀνάλυσιν, γιὰ νὰ βροῦν τις μεταβολὰς πού ὑπέστησαν. Ἐτε, ἐλπίζον νὰ διαφωτισθῶν τὸ μυστήριον τῆς λειτουργίας τῶν νεύρων γιὰτὶ ἔχουν τὴ γνώμην ὅτι καὶ οἱ νευρικές παρορμήσεις εἶναι ὅλες ηλεκτρικὰ φαινόμενα.

Οἱ ἔμποροι τοῦ ραδιοῦ

Καὶ ἡ πολλὰπλὴ χρησιμοποίησις του

Οἱ ἀδελφοὶ Πρέγκελ, δὴ Ἀμερικανοὶ αὐστηρικῆς καταγωγῆς, διευθύνουν μὴ ἐπιχειρήσι ἰδεώδη.

Ἐχουν ἕνα μόνον συναγωνιστὴ. Ἡ τιμὴ τοῦ προϊόντος τους εἶνε μεγάλη καὶ δὲν παρουσιάζει διακυμάνσεις. Καὶ τὸ προϊόν αὐτὸ δὲν φθαίνεται ποτέ, διαρκεῖ αἰώνως—ἡ μάλλον γιὰ πολλοὺς αἰῶνες, ἐφ' ὅσον θὰ ἔχη γάστρ τὴ μισθ ἀξία του ἔπειτα ἀπὸ 1.690 χρόνια.

Οἱ Πρέγκελ πούλουν ράδιον. Καὶ βρίσκονται ἐπικεφαλῆς τῆς μίας ἀπ' τις δύο ἐταιρίες, πού παράγουν αὐτὸ τὸ σπῆνιο ραδιενεργὸν μέταλλον.

Ὁ πολὺς κόσμος νομίζει ὅτι τὸ ράδιον χρησιμεύει μόνον γιὰ θεορατεῖα τοῦ καρκίνου. Στὴν πραγματικότητά ὅμως, ἔχει πλῆθος ἄλλων πρακτικῶν ἐφαρμογῶν. Χρησιμοποιεῖται π.χ. στὴν ἀνακάλυψιν πετρελαιοφόρων κοιτασμάτων. Μὴ μικρὴ ποσότης ραδιοῦ ἐκπέμπει ἀκτίνες, πού εἰσχωροῦν στὸ ἔδαφος, ἀντανάκλονται, γυρίζουν πίσω καὶ συλλαμβάνονται ἀπὸ μὴ σκευή. Ἀνάλγη τοῦ εἶδους τῆς ἀντανάκλασης, ἐξασκίδωνται ἀν ὑπάρχουν στασιμὰ πετρελαίου μέσα στὴ γῆ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δρεθκε πετρελαιο, σ' ἀκετὴ ποσότητα, γαμψιότερα ἀπ' τὸ βυθὸ πετρελαιοπηγῶν πού ἐθεωροῦντο ἐξαντλημένες καὶ μὴ διάτρησι τὸ ἀνέδασε στὴν ἐπιφάνεια.

Μὲ τις ἀκτίνες ἐπίσης τοῦ ραδιοῦ ἐξασκίδωνται ἀν ὑπάρχουν ἐλαττώματα σ' ἐκκενώσεις πετρελαιοφόρων πρῶτον. Οἱ ἀκτίνες X εἶνε ἀκατάλληλες γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, γιὰτὶ δὲν μποροῦν νὰ διαπεράσων τόσο πάρος γάλδους.

Μὲ συσκευὲς ραδιοῦ ἐξετάζονται ἐπίσης οἱ συγκολλησεις τῶν πλοίων, οἱ ἀτμοσφαιρικοὶ τοὺς ἐνῶ βρίσκονται σ' ἐπιτομήν, οἱ μεγάλοι ἀγωγοὶ πετρελαιοῦ, κλπ.

Ἐνας λεπτὸς σωληνίσκος, σάν βελόνα γραμμοφῶν, πού περιέχει 50 χιλιοστόγραμμα ραδιοῦ, εἰσάγεται ἀπ' τὴν ὑπὲρ ὡς τὸ λαμὸ, μετὰ τὸ κόψιμο τῶν ἀμυνδάλων, γιὰ νὰ ἐπιδοσθῇ τὸ σηματοδότημὸν ἱστών πού μπορεῖ νὰ προκαλέσων κόψισι.

Ἡ ἐτήσια παραγωγή ραδιοῦ τῆς εταιρείας Πρέγκελ εἶνε λιγώτερη ἀπὸ ἕνα τέταρτον τοῦ κιλοῦ. Κάθε ἀποστολὴ ραδιοῦ σ' ἐπιδοσθῇ δὲν ἐπιδοσθῇ, γιὰ λόγους ἀσφαλείας, νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ 2 γραμμάρια. Ἡ ποσότης αὐτὴ βρίσκεται μέσα σ' ἕνα

Ἐρωτοκρίσεις

—Τι εἶνε ἡ ἀπελπισία;
—Μὴ ἀνοικτὴ πόρτα πρὸς τὸν θάνατον τῆς ψυχῆς μας.

—Ποῖα εἶνε τὰ δύο πράγματα πού δὲν ἀποκαλύπτει ποτέ μὴ γυνίκα;
—Τὰ χρόνια τῆς καὶ πόσο ψεύτικα δόντια ἔχει.

—Τι εἶνε ἡ πλῆξις;
—Ἡ ἀρρωστία τῶν καρδιῶν πού στεροῦνται αἰσθήματος.

—Τι εἶνε ἡ ζωή;
—Ἐνας λογαριασμὸς στὸν ὁποῖο πιστῶτης εἶνε ἡ φαντασία μας καὶ χροσῶτης ἡ πραγματικότης.

—Τι εἶνε τὰ γηροετή;
—Ἐρωτοτροπία μὲ τὸ θάνατον.

καὶ κοτὶ μολυβένιο, κ' αὐτὸ μέσα σ' ἕνα ἐγγύα. Τὰ τοιχώματα τοῦ μολυβένιου κοτιοῦ ἔχουν πάχος ἀνάλγη πρὸς τὴν ποσότητα τοῦ ραδιοῦ καὶ τὸ χρονικὸ διάστημα πού θὰ διαρκέσῃ τὸ ταξίδι του. Ἐτσι, 2 γραμμάρια ραδιοῦ (πού κοστίζουν 50.000 δολάρια), γιὰ ν' ἀποσταλοῦν ἀπ' τὴν Νέα Ὑόρκη στὸ Σάν Φραντίσκο, πρέπει νὰ περιέχονται σ' ἕνα κοτὶ βάρος 850 κιλῶν!

Ἐπίσης στὸ ἐργοστάσιον τοῦ Πρέγκελ οἱ ἐργάτες προσυλάσσονται πίσω ἀπὸ χοντὰς μολυβένιες πλάκες, ἀδιαπέραστες ἀπ' τις ἀκτίνες τοῦ ραδιοῦ. Παρακολοῦθον δὲ τὴν κατεργασία τῶν ὑλικῶν μέσα ἀπὸ κρύσταλλα πού περιέχουν μολυβδό. Χάρις σ' αὐτὰ τὰ μέσα ἀσφαλείας, δὲν συμβαίνουν δυστυχήματα, μολοντὶ πρόκειται γιὰ μὴ ἐπικίνδυνον ἐργασία. Ὁ παλαιότερος ἐπιστήμων τοῦ ἐργοστασίου ἐργάζεται σ' αὐτὸ ἐπὶ 34 χρόνια, χωρίς νὰ πάθῃ ἀπολύτως τίποτε.

Οἱ κυριώτεροι πελάτες τῆς εταιρείας, γιὰ ράδιον καὶ οὐρανίον (τὸ δεύτερο ἐξάγεται ἀπ' τὰ ἴδια δοντὰ τοῦ ραδιοῦ), εἶναι διάφορες Κυβερνήσεις. Καλεῖ ὅμως δὲν ἔχει ποιεῖς εἶναι οἱ Κυβερνήσεις αὐτὲς καὶ τί ποτὶ ἀγοράζων.

Μὴ νέα κ' ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ραδιοῦ εἶναι γιὰ τὴν λίπανσιν τῆς γῆς. Ἐχει πράγματι ἀνακαλυφθῇ ὅτι ἡ ραδιενεργία ἐπιταχύνει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φυτῶν. Ἐγιναν πειράματα μὲ μίγματα κοινῶν λιπασμάτων καὶ ραδιενεργῶν οὐσιῶν. Μ' αὐτὰ λοιπόν, ἡ παραγωγή τῶν καρπῶν αὐξήθηκε κατὰ 28%, ἡ παραγωγή τοῦ λάχανου κατὰ 33% καὶ τῶν μαρουλίων κατὰ 53%. Τὰ κοκκινολαῖα αὐξάνονται κατὰ 6%, περιέχουν δὲ 9% περισσότερη ζάχαρ.

Σημειώθῃ ὅτι τὰ ραδιενεργὰ αὐτὰ ὑλικά στοιχίζουν ἀθηνά.

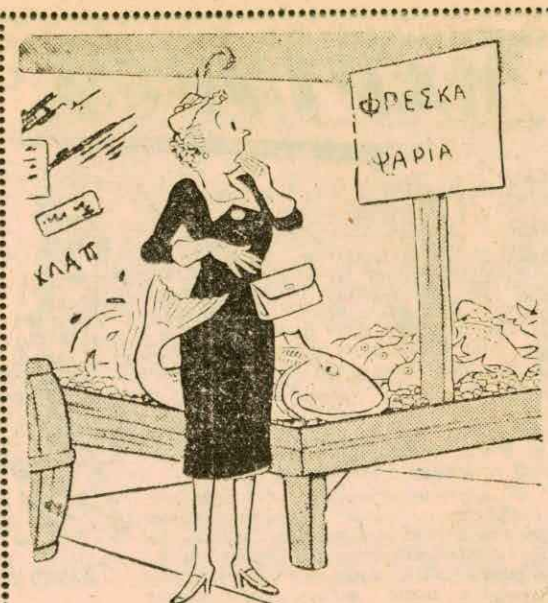
Πρέπει νὰ πούμε μερικὰ πράγματα καὶ γιὰ ἕνα ὑποπροϊόν τοῦ ἐργοστασίου Πρέγκελ, πού ἔχει περιεργότερες ἐφαρμογές. Λέγεται «πολόνιον» κ' εἶναι ἕνα μέταλλον λευκόφασι. Σ' ἕνα μεταξοβιομηχανία τοῦ Κονέκτικουτ, ἐπαλάν διαρκῶς οἱ κλωστὲς ὅταν μεγάλωνε ἡ ταχύτης τῶν μηχανημάτων. Ἀπ' ὅπου ὅμως τοποθετήθηκε κοντὰ στὸ μηχανημὰ ἕνα λεπτὸ φύλλο πολωνίου θάλεγε κανεῖς ὅτι ἔγινε κάποιο θαῦμα: Τὸ σπῆσιμο τῶν κλωστῶν σταμάτησε.

Τὸ πολόνιον ἐπιδοσθῇ ἐπίσης τὸ σπῆσιμο τοῦ χαρτοῦ στὰ ταχυτάτα τυπογραφικὰ πιεστήρια, καθορίζει τὸν ἀέρα ἀπὸ κάθε σκόνην στὰ τυποδοσθῇ, ἐξασφαλίζει τὰ ραδιοφωρικὰ παρῆσιτα κλπ. Ἐχουν κατασκευασθῇ ἡδη μπουτὶ αὐτοκινήτων πού περιέχουν λίγο πολόνιον κ' ἐξασφαλίζουν καλλίτερη καὶ μὴ σπῆσιμὸν στὸν κλινδόν. Ἡ ταχύτης τῶν ἀεροπλάνων θὰ γίνῃ μεγαλύτερη στὸ μέλλον, μὲ τὴν προσθήκην πολωνίου στὸ μέταλλον τῶν στεφῶν τους.

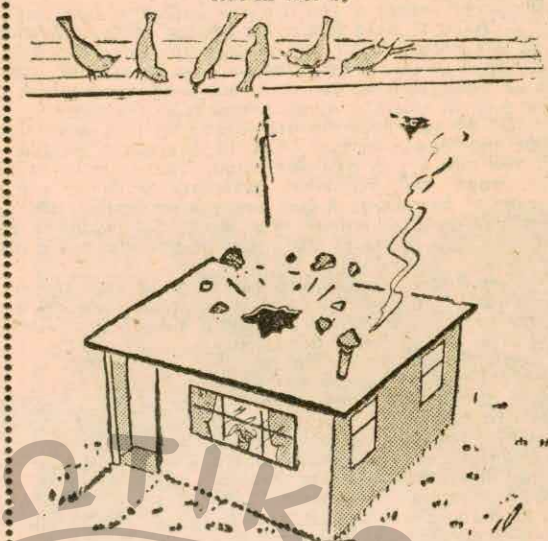
Ὅλ' αὐτὰ τὰ «θαύματα» τοῦ πολωνίου ὀφείλονται σ' ἐκκενώσεις ἀκτίνες τοῦ, πού ἐξουδετερώνουν τὸ στατικὸν ηλεκτρισμὸν τῆς ἀτμοσφαιρῆς, τῶν μηχανημάτων, κλπ, δηλαδή τὴν αἰτία πού προκαλεῖ τὸ σπῆσιμο τῶν κλωστῶν, τὸ σπῆσιμο τοῦ χαρτοῦ τῆς ἀετῆ καὶ τῆς βελίνας στὸς κλινδόνους τῶν αὐτοκινήτων, κλπ.

Τὸ πολόνιον εἶναι ἀθηνά. Ἐνα φύλλο ἀπ' αὐτὸ κοστίζει 50 δολάρια καὶ διατρεῖ τὴν ἐνεργεία του ἐπὶ 2 χρόνια.

Εἶναι ἐπίσης ἀσφαλὲς. Μπορεῖ δηλαδή νὰ ἀποσταλῇ μ' ἕνα κοινὸ ταχυδρομικὸ δέμα, γιὰτὶ οἱ ἀκτίνες τοῦ δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ διαπεράσουν κὰν τὸ χοντὸ χαρτὶ πού χρησιμοποιεῖ γιὰ τὴ συσκευασία του.

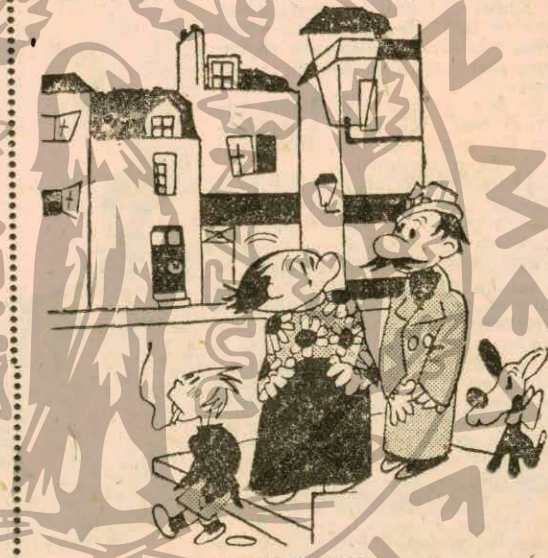

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

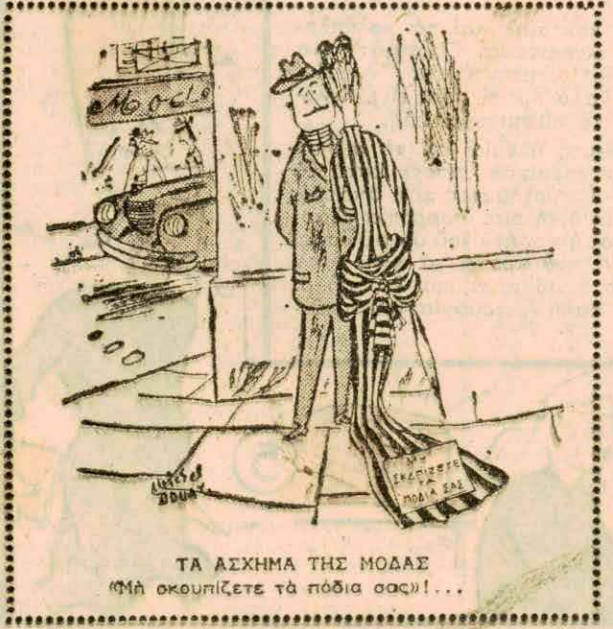
ΤΑ ΕΤΟΙΜΑ ΣΠΙΤΙΑ

Τὸ ἕνα πουλὶ στὸ ἄλλο: Πόρεξε, μωρέ! Τὸ τρύπησε μὲ τὴν κουτσουλιὰ σου!...

Ο ΑΙΣΙΟΔΟΣΟΣ

—Αὐτὸ τὸ παλινόπαιδο θὰ καταντῇ στὴν κρεμάλα!...
—Ἐλάτε δά, μὴν ἐλάστε τόσο ἀπαισιόδοξοι! Μπορεῖ νὰ τοῦ δώσουν χάρι!...

ΤΑ ΑΣΧΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ
«Μὴ οκομίζετε τὰ πόδια σας»!...

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΖΩΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

■ ΣΤΗ ΒΡΑΔΥ του Νοεμβρίου του έτους 1505, ένας άνθρωπος βόδιζε σκυφτός στο δρόμο που έφερε στη μονή των Βενεδικτίνων, στη Βενετία.

Σε λίγο, είχε φτάσει μπροστά στη βαρέα πόρτα και χτύπησε τη μικρή καμπάνα, που βρισκόταν πλάι. Τον ώθησαν αμέσως μπροστά στον ηγούμενο της μονής, που έβρισκε κατάπληκτος αναγνωρίζοντας στον επισκέπτη τον Άλντο Μανούτσιο.

— Τέτοια ώρα εδώ; τον ρώτησε.

— Όλες οι ώρες είναι κατάλληλες για τον άνθρωπο που θέλει ν' αφιερωθεί στο Θεό, απάντησε ο Μανούτσιο.

Κι' εξήγησε στον ηγούμενο πως είχε προσβληθεί κι' αυτός από την πανώλη που έκανε θραύσι τότε στην Ιταλία και την κεντρική Ευρώπη. Την εποχή, λοιπόν, που βρισκόταν στο νοσοκομείο, χωρίς συγγενείς, χωρίς φίλους, χωρίς κανένα γύρω του, είχε προσευχηθεί στο Θεό κι' είχε τάξει πως αν γινόταν καλά θ' αφιέρωνε στην ύπηρεσία του όλη την υπόλοιπη ζωή του.

— Άλλα τί άλλο έκαμε ως σήμερα; είπεν ο ηγούμενος. Μηπως δεν πέρασε όλη σου τη ζωή σαν ασκήτης; Και ποιά μεγαλύτερη υπηρεσία θα μπορούσες να προσφέρεις στο Θεό από το να προσπαθής να φωτίσεις τους ανθρώπους και να τους βγάλεις από την παγυλιά άμαρτίας που τους σκεπάζει;

Ο Άλντο Μανούτσιο ήταν ένας από τους μεγαλύτερους σοφούς της Αναγεννήσεως. Άλλ' οι απέραντες γνώσεις του, αντί να τον ρίξουν στο σχολαστικισμό, που αποτελούσε το σαράνι της εποχής του, του είχαν εμπνεύσει αντίθετως την ιδέα πως έπρεπε ν' αφιερώσει τη ζωή του για να βγάλει τους ανθρώπους από την άμαρτια και τις προλήψεις. Κι' έκαμε τη σκέψη πως το καλλίτερο μέσον γι' αυτό ήταν η διάδοση των άρχαίων συγγραφέων.

Είχε ξεκινήσει τότε από την πατρίδα του, την Αιμιλία, κι' είχε πάει στη Βενετία, όπου συγκέντρωσε και άλλους σοφούς γύρω του και ίδρυσε την περίφημη «Ακαδημία Άλντινα», που είχε ως σκοπό τη διάδοση των κλασικών γνώσεων. Έπειτα έφτιαξε ένα τυπογραφείο και άρχισε να τυπώνει σε μικρά, εύρηστα και φτηνά βιβλία, τους αρχαίους Έλληνες και Λατίνους συγγραφείς.

Με την έναρξη της κυκλοφορίας αυτών των βιβλίων, ο Μεσαιών, με όλες τις σκοτεινές προλήψεις και τη δεισιδαιμονία του, είχαν ουσιαστικά τερματισθεί. Μια νέα περίοδος προόδου και πολιτισμού είχαν άνοιξει για την ανθρωπότητα.

Μά τώρα ο Άλντο Μανούτσιο, κουρασμένος και απογοητευμένος από τη ζωή, είχε πάει στο μοναστήρι των Βενεδικτίνων για να ζητήσει εκεί την ανάπαυσι και τη γαλήνη.

— Δεν μπορώ να δεχθώ την αίτησί σου, του είπεν ο ηγούμενος. Θα άναφε:θώ στον Πάπα και αϊτός θα αποφασίση.

Πάπας της Ρώμης ήταν τότε ο Ιούλιος 2ος. Ή απάντησής του στην αίτησι του Μανούτσιο ήταν αρνητική.

«Τό έρπον σου δεν τελείωσε, έγραψε σε μία αυτόγραφη επιστολή προς το σοφό. Συνέχισέ το για το καλό της ανθρωπότητας και της θρησκείας».

Ή επιστολή αυτή ξανάδωκε το θάρρος και την πίστι του στον Μανούτσιο. Την εποχή εκείνη πλησίαζε τα σαράντα πέντε. Καί, ξαφνικά, ή καρδιά του άρχισε να χτυπά μ' ένα ρυθμό που του ήταν άγνωστος ως τότε.

Ο Άλντο Μανούτσιο, ξαναβρίσκοντας τις δυνάμεις και την πίστι του, είχε ξαναβρεί επίσης και την ανάγκη του για τη ζωή. Κι' αισθάνθηκε ένα φλογερό αίσθημα για την κόρη του πιδ πιστού από τους συνεργάτες του, του Άνδρέα ντι Άζολα, που ήταν ο καλλίτερος

Άλντο Μανούτσιο, ο μεγάλος σοφός της Αναγεννήσεως

στράφηκε τότε ολοκληρωτικά. Και χρειάστηκε επτά ολοκληρωμένα χρόνια γιά να μπορέση να το άνασυγκροτήση. Στο διάστημα αυτό, ο σοφός, αναγκάστηκε να επαιτη και το ψωμί του. Άλλα δεν δέχθηκε καμιά από τις θέσεις που του προσέφεραν οι ήγεμόνες των Ιταλικών κρατιδιών της εποχής.

Ο Άλντο Μανούτσιο, είπε στον Φραγκίσκο Γκοντζάγκα που του πρόσφερε να τον πάρη σαν γραμματικά του και να τον αμείβη πλουσιοπάροχα, δεν ανήκει μόνο στην οικογένειά του. Ζητιάνεψε ως τώρα για να την ζήση και θα έξακολουθήση να το κάνει αν παραστή ανάγκη. Άντικει περισσότερο στην ανθρωπότητα. Άν με συμπονήτε, όπως μου είπατε, βοηθήστε με να συνεχίσω το έργο μου. Ή εύγνωμοσύνη της ανθρωπότητας θα σας αποζημιώσει για ό,τι κάμετε για μένα.

Ο Γκοντζάγκα συγκινήθηκε απ' αυτά τα λόγια του, και, με τη βοήθειά του, ο Μανούτσιο κατόρθωσε ν' άνασυγκροτήση το τυπογραφείο του.

Ήταν το έτος 1513.

Δύο χρόνια αργότερα, τη νύχτα της 6 Φεβρουαρίου 1515, ο Άλντο Μανούτσιο πέθανε έσα στο τυπογραφείο του, ενώ τύπωνε ένα βιβλίο του Άριστοτέλους.

Προσθανάμενος το τέλος του, έκαμε νεύμα στον πεθερό του και π' στο συνεργάτη του Άνδρέα ντι Άζολα να πλησιάση και του ψιθύρισε με φωνή που μόλις άκούγονταν:

— Συνέινισε την έκτύπωσι πάνω στα σημάδια που έχω βάσει... Είπε περισιτό, να είδοποιήσης τη γυναίκα μου προτού έμνηστεύη... Και φρόντισε να κυκλοφορήσης ως το τέλος της εβδομάδας τον Άριστοτέλη...

Αυτά ήσαν τα τελευταία λόγια του.

Σήμερα οι εκδόσεις του Άλντο θεωρούνται και είναι πραγματικές πολυτίμες.

Οι Βιβλιοφίλοι το θεωρούν ως άτακτο να πετούν μια τέτοια έκδοσι που βγήκε από τα νεία του Άλντο ή των άποκόνων του. Και είναι πραγματικά θαυμάσιες οι εκδόσεις αυτές. Κομψές, σε καλό γαστί καλοτυπωμένες, χωρίς λάθη. Στις δημόσιες Βιβλιοθήκες μας αλλά και στις ιδιωτικές υπάρχουν άκετες τέτοιες εκδόσεις.

Τέτοιες εκδόσεις έφεταν προπολεμικώς στα παλαιοβιβλιοπωλεία. Σήμερα πλέον γάθηκαν κι' αυτές είναι άπάνταστα σπάνιες και δυσεφρετες και στοιγίζουν πανάκριβα.

Όποιος έχει την επιθυμία να τις θαυμάση μπορεί να ζητήσει να δη έκείνες της Έθνικής μας Βιβλιοθήκης.

Άκετες τέτοιες θαυμάσιες και πολυτίμες εκδόσεις υπάρχουν στην πλουσιωτάτη Γεννάδιος Βιβλιοθήκη.

από τους τυπογράφους της Αναγεννήσεως.

Οι γάμοι του σοφού Μανούτσιο και της νέας έγιναν έπειτα από λίγον καιρό. Τέσσερα παιδιά γεννήθηκαν από αυτό το γάμο.

Ο Μανούτσιο ζούσε τώρα εύτυχισμένος. Ή περίοδος αυτή ήταν από τις πιο δραστήριες της ζωής του. Έδινε διαλέξεις, προήδρευε στις συνεδριάσεις της Ακαδημίας του, έγραφε, μετέφραζε — έγνώριζε κατά βάθος δέκα γλώσσες — παρέδιδε μαθήματα και το βράδυ κλεινόταν στο τυπογραφείο του μαζί με τον Άνδρέα ντι Άζολα και άγρυπνούσε ως άργα τα μεσάνυχτα, για να τυπώση τα τυπογραφικά φύλλα που είχαν στοιχειοθετήσει την ημέρα οι εργάτες.

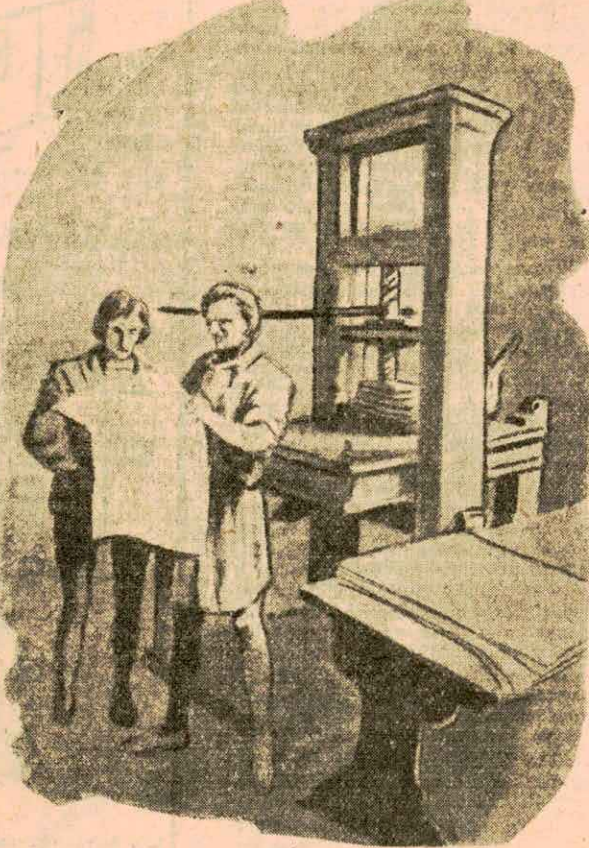
Άλλά, ξαφνικά, ο Λουδοβίκος 12ος της Γαλλίας, έσέβαλε στην Άνω Ιταλία και κατέλαβε τη Μάντουα, την Άζολα, τη Βενετία και πολλές άλλες πόλεις.

Το τυπογραφείο του Μανούτσιο καταστράφηκε τότε ολοκληρωτικά. Και χρειάστηκε επτά ολοκληρωμένα χρόνια γιά να μπορέση να το άνασυγκροτήση. Στο διάστημα αυτό, ο σοφός, αναγκάστηκε να επαιτη και το ψωμί του. Άλλα δεν δέχθηκε καμιά από τις θέσεις που του προσέφεραν οι ήγεμόνες των Ιταλικών κρατιδιών της εποχής.

Ο Άλντο Μανούτσιο, είπε στον Φραγκίσκο Γκοντζάγκα που του πρόσφερε να τον πάρη σαν γραμματικά του και να τον αμείβη πλουσιοπάροχα, δεν ανήκει μόνο στην οικογένειά του. Ζητιάνεψε ως τώρα για να την ζήση και θα έξακολουθήση να το κάνει αν παραστή ανάγκη. Άντικει περισσότερο στην ανθρωπότητα. Άν με συμπονήτε, όπως μου είπατε, βοηθήστε με να συνεχίσω το έργο μου. Ή εύγνωμοσύνη της ανθρωπότητας θα σας αποζημιώσει για ό,τι κάμετε για μένα.

Ο Γκοντζάγκα συγκινήθηκε απ' αυτά τα λόγια του, και, με τη βοήθειά του, ο Μανούτσιο κατόρθωσε ν' άνασυγκροτήση το τυπογραφείο του.

Ήταν το έτος 1513.

Το βράδυ ο Μανούτσιο κλεινόταν στο τυπογραφείο του μαζί με τον Άνδρέα ντι Άζολα για να τυπώση τα τυπογραφικά φύλλα...

Το «Γραφείο Ραντεβού»

Πού ζευγαρώνει τους νεαρούς σπουδαστές

Είπε αδύνατον σ' έναν Ευρωπαίο ν' αντιληφθώ πως καταλαβαίνουν τον έρωτα οι Αμερικανοί. Δεν τον βλέπουν σαν κάτι το ξεχωριστό, το μεγάλο, σαν μια δύσμη που μπορεί να φέρη την ευδαιμονία ή τη συμφορά, αλλά σαν μια κρινοτάτη έκδήλωσι της καθημερινής ζωής. Θεωρούν δηλαδή ότι ο άνθρωπος έρωτεύεται όπως τρώει ή κοιμάται, για να εκπληρώση μια φυσική και σωματική ανάγκη του. Σύμφωνα λοιπόν μ' αυτή την αντίληψη, βρίσκουν φυσικό και ανθρωπιστικό καθήκον το να βοηθήσουν σ' αυτή τη δουλειά.

Έτσι εξηγείται, γιατί το Κολλέγιο της πόλεως της Νέας Υόρκης άνασολήθηκε σόδορα με την έρωτική ζωή των σπουδαστών του. Για να διευκολύνη δε ταιριασμένα ζευγάρια, ίδρυσε ένα «Γραφείο Ραντεβού», που προσφέρει δωρεάν τις υπηρεσίες του στους ενδιαφερομένους! Για να μαστε ακριβέστεροι, πρέπει να εξηγήσουμε ότι το Γραφείο αυτό — μα ναδικό στο είδος του — δεν έχει ιδουθή έπισήμως απ' το Κολλέγιο, αλλά από μια κοινωνική φοιτητική όργάνωσι, με την άπόλυτη έπιδοκιμασία των καθηγητών του Κολλεγίου. Έχει δε έπεκτείνει ήδη τη δράσι του και σε άλλα άνωτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα της Ν. Υόρκης.

Πώς λειτουργεί το «Γραφείο Ραντεβού»; Άς υποθέσουμε ότι κάποιος σπουδαστής ένος απ' αυτά τα Κολλέγια, υποφέρει από... μοναξιά. Δεν έχει παρά ν' άποταθί στο Γραφείο και να δηλώση απλά:

— Θέλω μια φιλενάδα!

Μια συμπαθητική νέα γυναίκα θα τον ρωτήση το όνομά του, τη διεύθυνσι και τον αριθμό του τηλεφώνου του, το ύψος, το βάρος και τις αισθηματικές προτιμήσεις του. Θα έμδιασερή άκριμν να μάθη τα βασικηριστικά στοιχεία της προσωπικότητός του, τις άναπνεύσεις διασκεδάσεις και τις μικροαμίες του (π. γ. να παίξη ντόνινο ή να χορεύη σουϊγκ).

Με την πείρα που έχει ή ίδια, θα προσθέση σ' αυτά τα στοιχεία και την άτομική της κρίσι. Έπειτα θα φάξη στο άνευόν της, για να βοηθ. απ' όλα τα διαθέσιμα κορίτσια, ποιο τού ταιριάζει περισσότερο.

Για την άγάπη

★ Ο έρως είναι ύφασμα φτειαγμένο απ' τη φύσι και στολισμένο απ' τη φαντασία.

★ Οι γυναίκες βλέπουν τους άναπνεύμενους των όπας βλέπουν και τη ρουλέττα. Τους μεταχειρίζονται για να παίξουν λίγον καιρό κι' όμα κερδίζουν τους πετάνε ζητώντας νέους. Καμιά φορά όμως με τους νέους χάνουν ό,τι είχαν κερδίσει με τους πρώτους.

★ Υπάρχουν έρασται που μοιάζουν με τα φτερωτά έκείνα έντομα τα όποια παίρνουν το χρώμα του χόρτου πάνω στο όποιο καθόταν. Ή μεταμόρφωσις αυτή δεν είναι δύσκολη γιατί ποιος άνθρωπος ό,τι ο έρως δίνει το χρώμα του στο κάθε έρωτεύμενο όν;

★ Ο έπιπόλοιος έραστής είναι ένα παράσιτο που το βλοστώνει σε άκαλλιέρντους τόπους.

★ Όταν μας καταλάβη ο έρως, τότε... χείρε φρόνις!

★ Ο έρως μοιάζει με το χρώνο: ή ώραιότερη έποχή του είναι ή άνοιξις.

Άν πρόκειται π. γ. για ένα νέο που προτιμά τις βίαιες σωματικές άσκήσεις, το τένις, την όρειόσσια θάνα ή μεγαλύτερη άνοσσία να τον ζευγαρώση μ' ένα λεπτοκαμυμένο πλάσματάκι που άναπάει το σπ.τι. το γουζούρι, κι' ένα μολακό ντιόσι δίπλα στο άναμμένο τζάκι... Θα του βοηθ. λοιπόν ένα κορίτσι άθλητικού τύπου, που θα τον συνοδεύη στις έκδρομές του και θα συμμερίζεται το πάθος του για τα σπόρ.

Έπίσης, για ένα νέο τύπο διανομένου, που διαβάει φιλοσοφικά βιβλία, ή πιο άτασίαστη συντροφία είναι, άσφαλώς, μια κοπέλλα που τρελλάινεται για τη μουσική της τζάζ και για τα έλαφά έρωτικά μυθιστορήματα.

Διευθυντής του Γραφείου Ραντεβού είναι κάποιος Χέρουπ Χόροβιτς, παντομένος, και συνεπώς χωρίς τη δυνατότητα να χορηγοποιήση τη θέσι του για άτομικό του όφελος...

Τον βοηθούν στο έργο του δυο νέες γυναίκες, ή Έντνα Λέβιν κι' ή Άϊρεν Στέτσκι. Κι' οι δυο αυτές είναι περήφανες για την άποστολή τους και τη θεωρούν «ένενηκή». Μια έγκκληρις, σχετική με τους σκοπούς του Γραφείου, λέει ότι «ό έμμεσος ποσορισμός του είναι να βοηθ. τους σπουδαστάς να εύρυνουν την κύκλο των γνωριμιών τους και να τους παρέχη τη συνείδησι ότι το Κολλέγιο έμδιασέται και για κάτι άλλο εκτός απ' την άκαδημαϊκή τους εκπάδευσι».

Οι καθηγητάι του Κολλεγίου έχουν χαρακτηρίσει το έργο του Γραφείου Ραντεβού ως «μια μέθοδο διατηρήσεως ίσοροπίας μεταξύ της κοινωνικής και της άκαδημαϊκής ζωής των σπουδαστών».

Ός τώρα, το πρωτότυπο αυτό Γραφείο λειτουργήσε περίοημα και δίγως άπορόπτα. Το μόνο παράπονο των ίδουτών του είναι ότι δεν έχει παντρευτή ως σήμερα κανένα απ' τα ζευγάρια που διευκόλυνε. Γι' αυτό, έχουν υποσνεθή να προσφέρουν ένα βραβείο στο πρώτο άντοόνο που θα όφείλη τη γνωριμία του στο Γραφείο Ραντεβού.

Ή κρίσις της ένδυμασίας στην Άγγλιξ

Στά γορφέα του άγγλικού Υπουργείου Έφοδιασμού συνέδη ποό ήμερών ή ακόλουθη σκηνή:

Ένας νέος παρουσιάσθηκε στον άρμόδιο υπάλληλο και τον πασκάλεσε με εύγένεια να του δώση ένα συμπλωματικό κουτόνι για ένα πουκάμισο.

— Έχω ένα μοναδικό και έχει βρωμίσει πάνω μου, είπε.

— Άδύνατον! απάντησε ο υπάλληλος. Έχετε πάσει όλα τα κουτόνια σας.

— Τότε δεν μου μένει παρά να πάω σ' ένα στασιόπεδο γυνιστών, είπε ο νέος. Έτσι θα μπορέσω να βγάλω από πάνω μου αυτό το βρωμερό πουκάμισο... Άλλά γιατί να πάω τόσο μακριά;... Δεν είναι καλύτερα να ίδρύσω ένα στασιόπεδο γυνιστών εδώ που βρίσκομαι;

Καί, χωρίς να χάση καιρό, άνοιξε να βγάξη το ένα έπειτα από το άλλο τα ρούχα του.

Τροσσυμένος ο υπάλληλος έπρεξε να βοηθ. τους προϊσταμένους του, που έσπευσαν άμέσως να ίκανοποιήσουν το αίτημα του νέου. Του έχορήγησαν, μάλιστα, τρία κουτόνια, αντί του ένος που ζητούσε.

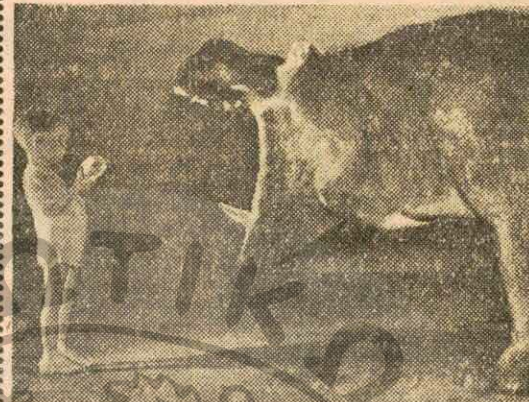
Μη χάνετε λοιπόν καιρό. Άν δεν έχετε δεύτερο πουκάμισο βάλτε σ' ένέργεια το κόλπο του νεαρού Άγγλου. Ή θ' άποχτήσετε έτσι πουκάμισο ή το λιγώτερο — θα πάτε στο φρέσκο!...

Δοκιμάστε.

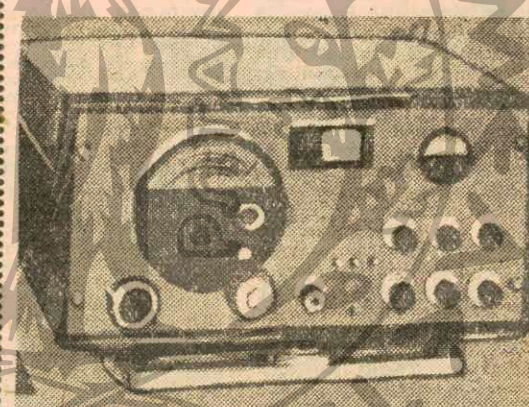
ΔΩΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΧΑΒΡΗΣ

Στο γαλλικό λιμένα της Χάβρης έφθασε πριν από λίγο καιρό το «άτιόπλοιο της άμερικανικής φιλικής», φέρνοντας 3500 τόννους δώρων, που συνελέγησαν σ' όλη την Άμερική για τους κατοίκους της πόλεως, εις άνάνησιν της συνδρομής και των περιποιήσεων των προς τα πρώτα τμήματα του άμερικανικού στρατού που άπεβίβασθαν στην Ευρώπη. Έξη ώραιότερες νέες υποδέχθηκαν τον πλοίαρχο του σκάφους Σμιθ κατά την άποβίβασι του και του εύχέθηκαν το «Καλώς ήλθετε». Τόσο δε έκείνος ένθουσιάσθηκε, ώστε πήρε μια από τις νέες στην άγκαλιά του!

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΘΗΡΙΟΥ

Ο μικρός αυτός, χωρίς να φοβάται καθόλου, προσφέρει ένα μπλο σ' έναν από τους ίπποπόταμους του ζωολογικού κήπου του Λονδών, χωρίς να προσέχη ότι το στόμα του θηρίου είναι τόσο μεγάλο, που θα μπορούσε να τον χάψη ολόκληρον!...

ΔΙΟΧΝΕΙ ΤΑ ΠΑΡΑΣΙΤΑ

Ένα νέο όργανο, το «Χαλλικράφτερ 5 Χ-42», που έφαρμοζόμενο σε μια συνήθη συσκευή ραδιοφώνου άπομακρύνει τελείως τα παράσιτα και δίνει μεγαλύτερη ένταση και διαύγεια στον ήχο.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Θα θεραπευθῇ ὁ διαβήτης ;

Ο σωτήριος ρόλος τῆς ινσουλίνης

Πρόσφατες επιστημονικές έρευνες έδωσαν να προσφέρουν κοινοποιήσεις έλπίδες στα έκατομμύρια θύματα του διαβήτη. τῆς αρρώστιας αυτής για την οποία δεν έχει βοή ακόμη κορυφαία θετική θεραπεία ή ιατρική επίσημη.

Εἶνε γνωστόν ὅτι ἡ ινσουλίνη ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ φάρμακον κατὰ τοῦ διαβήτη. Εἶνε μιά δομὴν πού παραγάγεται ἀπὸ τὸ πάγκρεας. Χρησιμοποιήθηκε ὡς ὁρμόνη πρὶν νὰ παρατείνῃ μόνον τὴ ζωὴ τῶν διαβητικῶν, κι' ὄχι γιὰ νὰ τοὺς θεραπεύσῃ.

Στοὺς διαβητικούς, ὁ δόσαντος εἶνε ἀνέκδοτος νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ σάκχαρο πού τοὺ προσέρχεται ὁ τροφῆς, γιὰ τὴν παραγωγήν θερμότητος καὶ κυττάρων ἐνεργείας. Τὸ σάκχαρον αὐτὸ συγκεντρώνεται τότε στὸ αἷμα, ἀνίσταται, ἢ ἀποβάλλεται μὲ τὰ οὖρα. Κι' ὁ ἀρρώστος ἀδυνατίζει διαρκῶς περισσότερο, γιὰτὶ δὲν συντηρεῖται τὸ σῶμα του.

Ἡ κακὴ αὐτὴ χρησιμοποίησις τοῦ σάκχαρου ἀπ' τὸν ὁργανισμὸ ὀφείλεται, σὲ ἔλλειψιν ἀρκέτης ινσουλίνης. Οἱ ἐνέσεις τῆς οὐσίας αὐτῆς φέρνουν μιά προσωρινὴν καλλίτερη.

Τώρα λοιπὸν οἱ νέες ἐρευνες ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἀντιβιοτική θεραπεία ὁ διαβήτης, σὲ ὠρισμένους περιπτώσεις κυρίως ὅταν δὲν ἔγινε προχωρήσει ἀκόμη πολὺ ἡ ἐκφύλιση τῶν ἰσθμῶν τοῦ πάγκρεατος, πού προκαλεῖ τὴν ἀνεπάρκεια ινσουλίνης μέσα στὸ σῶμα. Με ἐνέσεις ινσουλίνης, τὸνάντιται τότε τὸ πάγκρεας, θεραπεύεται μόνον τοῦ καὶ ξαναορίζεται νὰ λειτουργῇ κανονικά. Παῖνει ὅμως, ὅπως εἶπαμε νὰ μὴν ἔχει πᾶθει ἀκόμη μεγάλη φθορά, νὰ διατηρῇ ἀρκέτη ζωτικότητα.

Κατὰ τὴ γνώμην λοιπὸν τοῦ Ἀμερικανοῦ δόκτορος Οὐίλκερσον καὶ ἄλλων συναδέλφων του, πού ἐργάσθηκαν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴ πᾶν σὲ πειραματικῶς, μπορεῖ νὰ θεραπευθῇ τελείως ὁ διαβήτης, ἂν οἱ ἐνέσεις ινσουλίνης ἀρχίσουν ἀπὸ κωδὸς, ἀπ' τὴν παιδικὴ ἢ τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία τῶν διαβητικῶν. Πράγματι δὲ, οἱ γιατροὶ αὐτοὶ ἐπέτυχον θεραπείας παιδιῶν 12 — 17 ἐτῶν, πού παρουσίαζαν σοβαρὰ συμπτώματα διαβήτου.

Ἐπιβάλλεται λοιπὸν στὶς υπέρες νὰ πηγαίνουν κάθε τόσο τὰ οὖρα τῶν παιδιῶν τους γιὰ ἐξέταση καὶ ἀναλύσιν σακχάρου (αὐτὸ εἶναι τὸ πιδ γαστρικοστικὸ σύμπτωμα τοῦ διαβήτου). Ἰδίως ἐπιβάλλεται αὐτὴ ἡ ἐξέταση ἂν τὸ παιδί ἔγινε ὑπερβολικὴ δίαιτα, συνουσία, ἀδυναμία καὶ ἀτονία, μολοσπὶ τοῦ πολὺ καὶ συχνά. Ἀλλὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας, λιγότερο ἐνδεῆς εἶναι: ἐπιδόσεις καὶ φανούρα τοῦ δερματος ποικίλοι, ἱλιγγιοί, πόνοι, μούδιασμα, νευρικότης, βουπὸ τῶν αὐτιῶν.

Ἡ παχυσαρκία, οἱ δυνατὲς

συγκινήσεις, οἱ ἀδενικὲς ἀνωμαλίες, ἡ ἐγκυμοσύνη, διάφορες σφοδρὲς μολύνσεις, δγκοὶ τοῦ ἐγκεφάλου, κλπ., εἶνε λόγοι πού προδιαθέτουν στὸ διαβήτη καὶ κάνουν βαρύτερη τὴ μορφή του. Παρεπρήθη ἐπίσης ὅτι παθαίνουν συντότητα διαβήτη, οἱ γυναῖκες οἱ ὁποῖες γεννῶν παιδιὰ πού ζυγίζουν 5 κιλά ἢ περισσότερα.

Ἡ διατροφή πᾶζει σημαντικὸ ρόλο στὴν ἐξάνισιν διαβήτου. Ἡ πολλὴ ζάχαρη π. γ. κουράζει καὶ καταστρέφει τὴν σιγὰ τὸ πάγκρεας, προκαλώντας ἔλλειψιν ινσουλίνης.

Δυὸ ἄλλοι Ἀμερικανοὶ γιατροὶ, οἱ δόκτορες Γκαϊμπλερ καὶ Μάτις, ἀνακάλυψαν ὅτι ὠφελοῦν πολὺ κατὰ τοῦ διαβήτου οἱ βιταμίνες τῆς ομάδας Β: Β1, ριμποφλαβίνη, νικοτίνη, κ.λπ., παρὰ τοὺς ὅλους καὶ πυριδοξίνη. Ὅλες αὐτὲς ὑπάρχουν ἰδίως στὸ σπρόκτι, τὴ μαγειρὰ τῆς ὑπὸς, τὸ γάλα καὶ τὸ σιτάρι.

Οἱ καθηγητὲς Μόργκαν, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφόρνιας, ἔκαιε ἐπιτυχημένα πειράματα καταπολεμήσεως τοῦ διαβήτου μὲ μίγμα ριμποφλαβίνης καὶ βιταμίνης C πού ὑπάρχει στὸ γυῖο τῶν προτοκαλίων.

Ἀλλὰ συναδέλφοι του, δίδοντας στοὺς διαβητικούς μίγματα ινσουλίνης καὶ ἄλλων ἀναλόγων οὐσιῶν, καλλίτερος πολὺ τὴν κατάστασίν τους, καὶ τοὺς ἐπέτρεψε συγχρόνως νὰ τρώω ὅτιδήποτε καὶ νὰ μὴν ἀκολουθοῦν εἰδικὴ διαίτα.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐπιτυχίες δείχνουν ὅτι δὲν ἀπένει πολὺ ὁ καιρὸς πού θὰ θεραπευθῇ οἱ καὶ ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ, πού ρίξει γιλιὰδες ἀνθρώπους ζωές.

Z. ΛΑΛ

22 ὁκάδες γάλα

Ἐπάρχουν ἀγελάδες ὁλλανδικῆς ράτσας, πού δίνουν πλέον ἀπὸ 20 ὁκάδες γάλα τὴν ἡμέρα ὁλόκληρη τὸ ἔτος. Τὸ θᾶυμα αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται ἢ ἕνα νέο ἐπιστημονικὸ μέσον: μὲ τὴ συνθετικὴ ὁρμόνη (ιστιλθὲν) πού ἀνακαλύφθηκε τὸ 1939 ἀπ' τὸν Ἀγγλο κημικὸ Ντόντς. Ἐνέσεις τῆς οὐσίας αὐτῆς σὲ ἀγελάδες αὐξάνουν τὴν γαλακτοπαραγωγὴν τοὺς ἕως 22 ὁκάδες τὴν ἡμέρα.

Ἡ γῆ ἀποξηραίνεται βεβιαζικῶς

Τὸ νερὸ τῶν θαλασσῶν πού ἐξοτμίζεται ἐπιστρέφει στὴ γῆ:

Ὅχι, ἀπαντοῦν οἱ ἐπιστήμονες τοῦ γεωφυσικοῦ ἰνστιτούτου τῆς Βαλτιμόρης, ἐπεὶ αὐτὸ πᾶν πείραμα πού ἔκαμαν γιὰ νὰ τὸ ἐξεκρίθωσιν. Τὸ νερὸ πού ἐξοτμίζεται ἐπιστρέφει μὲ τὴ μορφή χιόνος, βροχῆς ὁροσίου κ.λπ. μόνον σὲ ἀναλογία 57-62%. Τὸ ὑπόλοιπο χάνεται.

Θὰ ρωτᾷτε, φυσικά, τί γίνεται αὐτὸ τὸ νερὸ πού δὲν ἐπιστρέφει στὴ γῆ. Κατὰ τὸν καθηγητὴ Λῶρενς ἕνα μέρος

ὁρατῶν τῆς ἀτμοσφαιρᾶς, λόγω τῆς μεγάλης ἐκσφρόντισης τῶν, κατορῶνουν νὰ ἐκφυγῶν ἀπὸ τὴν ἐλπί τῆς γῆς καὶ ταξιδεύουν μέσα στὸ διάστημα, ἀγνωστον πρὸς ποῖα κατεύθυνση.

Ἐτοί, κατὰ τὸν καθηγητὴ Λῶρενς ἡ γῆ χάνει οἱ ὁκάδες τὰ ἀποθέματα τῆς σὲ νερὸ. Καὶ θὰ ἔρθῃ μιά ἐποχὴ προφτεῦς, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ γῆ μας θὰ ἀποξηρανθῇ ἐντελῶς καὶ θὰ μεταβληθῇ σ' ἕνα ἀστρὸ ὁμοιο μὲ τὸν Ἀρην.

Δηλητηριάσεις ἀπὸ κισσὸ

Ἐνα εἶδος κισσοῦ προκαλεῖ κάποτε δηλητηριάσεις μόνον μὲ τὴν ἐπιψη. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον συνέβαιναν αὐτὲς οἱ δηλητηριάσεις παρέμενε ὡς προχθὲς μυστηριώδης. Ἀλλὰ τελευταῖα ὁ Ἀγγλος κημικὸς δόκτωρ Ὄννερ ἀνακάλυψε ὅτι ὁ κισσὸς περιέχει μιά ῥητίνην, πού περιλαμβάνει πάλι τρία δηλητήρια τοῦ τύπου τῆς «κατεχόλης». Τὰ δηλητήρια αὐτὰ διεισδύουν στὸ δερμα καὶ προκαλοῦν τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα. Προκαλεῖται τότε ἕνα ἐρύθημα καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος πού ἴληθε σ' ἐπαφῇ μὲ τὸν κισσὸ γερμίζει μὲ μικρὲς φλύκταινες, πού προκαλοῦν ὀδυνητὰς πόνο.

Σύμφωνα μὲ τὰ πειράματα τοῦ δόκτορος Ὄννερ οἱ νεγροὶ καὶ τὰ βρέφη δὲν προσβάλλονται ἀπ' αὐτὰ τὰ δηλητήρια. Ἀντίθετα μεταξὺ τῶν ἐνθλιπνῶν, ἡ ἀναλογία τῶν προσβαλλομένων ἀπὸ τὸ δηλητήριο τοῦ κισσοῦ φτάνει τὰ 75-80%.

Οἱ φλύκταινες αὐτὲς θεραπεύονται μὲ ἐμβάσεις τοῦ προσδληθέντος μέρους τοῦ σώματος μέσα σὲ χλωρὴ σαπουνάδα ἢ σὲ μιά διάλυσι ἰσων μερῶν οἰνοπνεύματος, ὕδατος καὶ χλωριούχου οἰδίου σὲ ἀναλογία 5%.

Τὸ τυρί φορεῖ ἀσθενειῶν

Σύμφωνα μὲ τὴν παρατηρήσιν τῶν Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων ἀπὸ τὸ 1883 ὡς τις ἡμέρες μας, ἐπιμειώθησαν οἱ «ἡνυμνέες Πολίτιες καὶ τὸν Καναδὰ 59 ἐπιδήμιες, μὲ 2.904 ἀσθενεῖς καὶ 117 νεκρούς, ὀφειλόμενες στὸ τυρὶ πού, ὡς γνωστόν, εἶνε φορεὺς διαφόρων μικροβίων, τῆς «σαλμονέλλας» τοῦ βακίλλου τοῦ Μελλιταίου πυρετοῦ, τοῦ βακτηρίου τοῦ «μποτυλισμοῦ» κ.λπ.

Γιὰ νὰ εἶνε τὸ τυρὶ ἀπαλλαγμένο ἀπ' αὐτὰ τὰ μικρο-

βία, πρέπει τὸ γάλα πού χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ νὰ εἶνε βρασμένο. Τὴς περισσότερες φορές, ὁμως χορηγοποιεῖται ἀδραστὸ. Ἡ ἐπεξεργασία πού υφίσταται κατόπιν δὲν καταστρέφει στὸ σύνολό τους τοὺς βακίλλους πού βρίσκονται μέσα σ' αὐτὸ, τουναντίον μάλιστα ὑποβοηθεῖ τὴν ἀνάπτυξιν μερικῶν ἀπ' αὐτοῦ.

Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ τυριοῦ παστεριωμένο γάλα. Μιά καλὴ προφύλαξις φοίνεται ἐπίσης ὅτι εἶναι ἡ παραμυθὴ τοῦ τυριοῦ σ' ἕνα μέρος πού νὰ μὴν ἔχη θερμοκρασία μεγαλύτερη ἀπὸ 5 βαθμοὺς ἐπὶ 60-120 ἡμέρες. Ὁ χρόνος αὐτὸς φαίνεται ὅτι εἶναι ἀρκετὸς γιὰ τὴν καταστροφὴ τῶν διαφόρων μικροοργανισμῶν.

Ἡ χειρουργικὴ στὴ τηλεοράσιν

Τὸ τελευταῖο συνέδριο τῶν Ἀμερικανῶν χειρουργῶν ἐμελέτησε μεταξὺ πολλῶν ἄλλων θεμάτων καὶ τὸν τρόπο μεταδιδόμεως τῶν ὁπνίων ἢ σημαντικῶν ἐγχειρήσεων ἢ ἀκόμη ἐκείνων πού παρουσιάζουν κάποια πτωτοπία, διὰ τῆς τηλεοράσεως.

Τὰ σχετικὰ πειράματα πού ἐγίνοντο πρὸς τὸ σκοπὸ αὐτὸ στὸ Ομοσπονδιακὸ νοσοκομεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης ἀπέδωκαν ἀριστα ἀποτελέσματα. Ἐτοί, οἱ κυριώτερες ἐγχειρήσεις τῶν ἀμερικανικῶν νοσοκομείων θὰ μεταδιδώσονται ἐφεξῆς διὰ τῆς τηλεοράσεως στὰ ἄλλα νοσοκομεῖα κλινικῆς κ.λπ. καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ οἱ χειρουργοὶ θὰ μποροῦν νὰ παρακολουθοῦν σὲ νὰ ἴδωσαν παρὼν, τὰς ὅλες τῆς ἐγχειρήσεως πού τοὺς ἐνδιαφέρουν.

Ἐνέσεις... χωρὶς ἐνέσι

Εἶχε παρατηρηθῇ κατὰ τὸν πόλεμον ὅτι συνέβαινε κάποτε νὰ ὀκασουν βόμβες ἐμποτιστικῆς ἰδίας καὶ νὰ κάμουν ἢ εὐχρησθῶν μύρια πύσσας ἢ χάλυβος μέσα στὸ δερμα τῶν ἀνθρώπων πού βοσκοκόντουσαν κοντὰ, χωρὶς ν' ἀφίσουν κανένα ἰχνος ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡ παρατήρησις βασίσθηκε ἢ ἐπὶ τοῖς μύσας βοσκῆς, μὲ διαστάσεις ηλεκτρικοῦ φανarioῦ μὲ πεπιεσμένο ἀέρα διάφορα ὕγρα μὲ τὸς ὁρμῆς, ὡς εὐχρησθῶν στὸ δερμα. Ἡ ἀνὺδρυν αὐτὴ μέθοδος ἀντικαθίστα τὴς ἐνέσεις καὶ δὲν ἀφίνει ὁρατὸ ἰχνη.

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ ΜΕ 10 «ΣΚΟΠΕΣ»!

Τὸ ἱατρικὸ τμήμα τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐνῶσεως γιὰ τὴν Πρόοδο τῆς Ἐπιστήμης ἐπιδόσε τελευταῖα ἕνα νέο τύπο μικροσκοπίου, μὲ τὸ ὁποῖο μποροῦν νὰ παρακολουθοῦν ταυτοχρόνως τὴν ἴδια μικροσκοπικὴ ἐξέτασι 10 ἐπιστήμων. Τὸ νέο αὐτὸ μικροσκοπικὸν προσφέρει μὲ πρὸς φέρει μὲ γάλας ὑπηρεσίες σὲ ὅλους ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ πειράματα στὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια.

ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ

Θεραπείας τῶν κωφῶν

Ἡ «δρακτυλικὴ ἐγχείρησις» τοῦ Δρος Μάνσι

Εὐχάριστα νέα ἀναγγέλλονται ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ γιὰ τοὺς κωφούς. Ὁ Δρ. Κουρτίς Χ. Μάνσι, εἰδικὸς ὠτολόγος τῆς Ν. Ὑόρκης, ἔχει ἀνακαλύψει καὶ ἐφαρμόζει μιά νέα μέθοδο, μὲ τὴν ὁποῖα ἐκκαθαρίζει τὴν ἀκοὴν σὲ περιπτώσεις, πού καὶ ἄλλω εἶδους ἐπευδῶσις ἐνὶ ἀποτύχει. Ἀνθρώποι, πού ἔχασαν τὴν ἀκοὴν τοὺς ἀπὸ παλαιῶν θύματος τῆς ὠτοσκλήρυνσης, πασχόντες ἀπὸ καταρροϊκὴ κώφωσι, ἀκούη καὶ κωφάλαλοι, γίνονται καλὰ καὶ ἀποκοῦν φυσιολογικὴ ἀκοή.

Μου ἔκανε κατὰ πλῆξιν, ἀφηγεῖται ὁ Ντάρων Κ. Ἀντριμ, ὅταν εἶδα μιά φίλη μου, πού τὴν ἔδεσε γρόνια ὁλόκληρα κωφῇ, καὶ μὴ φορὴ πιά τὸ ἀκουστικὸ καὶ νὰ ἀκούη θαυμάσια ὅτι τῆς ἔλεγα. Μου ἀνέφερε ὅτι τὴν ἐθεράπευσε ὁ Δρ. Μάνσι κι' ἐπειδὴ ὑπέφερα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὰ αὐτὰ μου, πῆγα καὶ τὸν ἐπισκέφθην. Ἀπὸ τὸ 1930, συνεπεία παρωτίτιδος, τὸ ἕνα μου αὐτὶ ἴσαν ἐντελῶς κωφῶν. Ὅλες μου οἱ ἐλπίδες σπορῶντο στὸ ἄλλο αὐτὶ μου πού κι' ἐκείνη, διαρκῶς ἢ ἐνοχλοῦσε. Ὑστερὰ ἀπὸ ὀγτὼ μὴνῶν θεραπεία τὸ δεύτερον αὐτὸ αὐτὶ ἐγίνε ἐντελῶς καλὰ. Τὸ κωφῶν μου «κωφάνεψε» κατὰ 30% ὅπως ἀπέδειξε τὸ ὁτομέτρο. Ἐπὶ πλέον ἔπαθα πιά νὰ ἔχω σ' αὐτὸ τὸν ἐκνευροστικὸ βόμβο, ἢ ῥιδικὴ ὁδὸς καθάρσις κατὰ παραδόξον τρόπο καὶ ἡ φωνὴ μου ἐγίνε πιὸ πύχη...

Τὴν τεχνικὴ πού ἐφαρμόζει ὁ Δρ. Μάνσι καὶ πού τὴν ὀνομάζει «δρακτυλικὴ ἐγχείρησις», τὴν ἀνακάλυψε ἐντελῶς τυχαία. Ὁ πατέρας του ἦταν χειρουργὸς καὶ ὁ Δρ. Μάνσι, ἐργαζόμενος ὡς βοηθὸς στὴν κλινικὴν του. Μιά μέρα τοῦ ἔφεραν ἕνα παιδί ἐντελῶς κωφόν, νὰ τοῦ ἀφαιρῇ τὴν ἀκοὴν. Τὸ παιδί αὐτὸ εἶχε ἀπὸ καιροὶ κωφάθῃ, συνεπεία ὀτοσκακίας. Καθὼς τὸ ἔδεταζε, κάμνοντας τὴ λεγομένη «ψηλάφωσι», τὸ δάκτυλό του Μάνσι γλύστρησε καὶ ἔπὶ ὑπερβολικῇ πίεσιν γώθηκε, στὸ φρυγανικὸ στόμιον τῶν εὐσταγίων σαλπίγγων, πού ὅπως εἶνε γνωστὸν συνδέουν τὸ «ἔσω οὖς» μὲ τὸν φάρυγγα. Ὁ γιὰ τοὺς δὲν ἔδωσε τὴ στιγμὴν ἐκείνη σημασία στὸ γεγονός αὐτὸ, συνέχισε τὴν ἐπευδῶσιν του καὶ ἀφῆκε τὴν ἀκοὴν. Πρασδόξως ὅμως, ὅταν τὸ παιδί συνήλθε εἶνε ἀποκτῆσει καὶ πάλι τὴν ἀκοὴν του. Τὸ φαινόμενο ὁμοῦ αὐτὸ, δὲν διήρκεσε πολὺ. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγων καιρῶν, τὸ παιδί ξανακωφάθηκε. Ὁ γονεὺς του, πού τόσο εἶχαν γοῶν μὲ τὸ «θαῦμα», ἐξαπλήγαν στὸν Δρ. Μάνσι καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ ἐπευδῇ καὶ πάλιν γιὰ νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν ἀκοὴν τοῦ παιδὸς. Ὁ Δρ. Μάνσι βεβήκε σὲ ἀμνηστία. Ἀν ἡ ἀνάκτησις τῆς ἀκοῆς ὀφειλόταν στὴν ἀφάρσιν τῶν σαλπίγγων, τὸ ἄλλο μποροῦσε νὰ κἀν: Τότε θυμήθηκε ὅτι τὸ δάκτυλό του εἶνε γωθὴ μέσα στὴς εὐσταγίας σαλπίγγες κι' ἄρχισε νὰ τὸ σκέπτεται πὺς ἐγίνε αὐτό.

Ἡ ἀνατομία διδάσκει ὅτι οἱ εὐσταγίας σαλπίγγες δὲν ἔχουν διάμετρο μεγαλύτερη ἀπὸ

ὅσῃν ἔχει ἕνα σπυρὶ γῆρας. Πὺς γώρεσε τὸ δάκτυλό του ἐκεῖ μέσα: Ἐορᾶσθηκε τότε σκληρὰ σπῆν κλινικὴ τοῦ πατέρος του καὶ ἐπὶ γρόνια ὁλόκληρα μελέτησε εἰδικῶς τὸ ζήτημα αὐτό. Ἐξέτασε τὴς εὐσταγίας σαλπίγγες 500 ἀσθενῶν καὶ κατέληξε στὴ σημαντικὴ διαπίστωση, ὅτι τὰ δάκτυλα τῶν ἀκατομικῶν ἐκτελῶν πού γίνονται ἐπὶ πτωμάτων, δὲν ἀνταποκρίνονται ἀπολύτως στὴν πραγματικότητά. Ὅταν ὁ ἀνθρώπος εἶνε ζωντανός, οἱ εὐσταγίας σαλπίγγες, εἶνε εὐρύτερες. Ἐπὶ πλέον ἐξακριβώσε ὅτι δὲν ἴσαν οἱ ἴδιες στοὺς ὕμνεις καὶ στοὺς κωφούς. Στὴς τελευταῖες, οἱ σαλπίγγες ἴσαν παραμορφωμένες καὶ ἐντελῶς κλειστές.

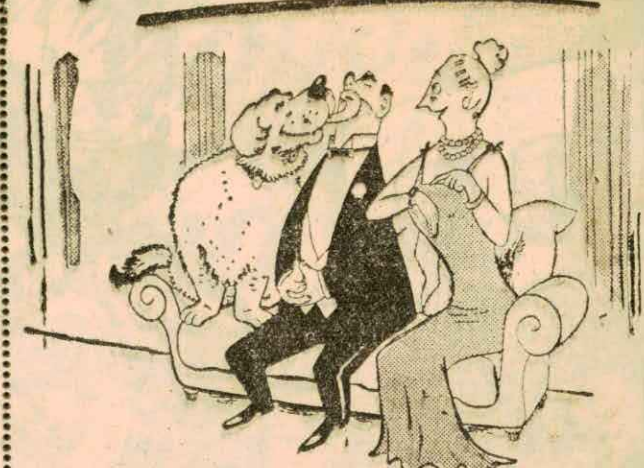
Τότε ὁ Δρ. Μάνσι ἀποφάσισε νὰ κἀν ἕνα πείραμα. Κάλεσε τοὺς γονεῖς τοῦ παιδιοῦ πού ἀναφέραμε καὶ τοὺς ὥστε, ἂν δέχονταν νὰ δοκιμάσῃ νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν ἀκοὴν τοῦ παιδὸς. Τὸς εἶπε ὅτι ὑποσὶ νὰ ἐπιτύχῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποτύχῃ. Οἱ γονεῖς δέχθηκαν καὶ ὁ Δρ. Μάνσι μὲ τὰ ἐξοπλισμένα καὶ εὐαίσθητα δάκτυλά του, ἐπεσκέφθη μετὰ προσοχῇ τὸ «ἔσω οὖς», πού εἶνε καὶ ὅταν ἐξέταζε τὴς ἀκοῦστικῆς τοῦ παιδιοῦ. Ἀφῆσε δηλαδὴ τὸ δάκτυλό του νὰ «γλυστρήσῃ» πάλι καὶ νὰ γωθῇ ὅτις εὐσταγίας σαλπίγγες. Καὶ, ὅπως ἔλεγε ἀργότερα ὁ ἴδιος «ἐπανελήθη τὸ θαῦμα». Τὸ παιδί μποροῦσε πάλι νὰ ἀκούη θαυμάσια. Δὲν τοῦ ἔμενε πιά καμιά ἀμφιβολία: Τὰ δάκτυλά του, ἀνοίγοντες ὀριστικὰ τὴς εὐσταγίας σαλπίγγες, τοῦ ἐκκαθάσαν τὴν ἀκοή. Ἐτοί, τὸ παιδί, ἔπαψε ὀριστικὰ πιά, νὰ εἶνε κωφόν.

Ἐκτοτε ὁ Δρ. Μάνσι συνέχισε τὴς μελέτες καὶ τὰ πειράματά του καὶ σῆμα εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀσθεντία τῶν ἡνυμνῶν Πολιτειῶν στὰ ζήτματα τῆς συστάσεως καὶ λειτουργίας τῶν εὐσταγίας σαλπίγγων.

Ὁ γιὰ τοὺς, πού θὰ κἀν τὴς ἐπευδῶσεις αὐτὲς πρέπει νὰ ἔγιν λεπτὰ καὶ εὐαίσθητα δάκτυλα, γιὰ νὰ βροῖσῃ μὲ τὴν ἀκοὴν τὴ βλάβη καὶ νὰ εἶνε καλὰ ἐξοπλισμένους γιὰ νὰ ὑπὸν καταστρέψῃ τὴς σαλπίγγες καὶ τοὺς ἰσθμῶς πού τὴς περιβάλλουν. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ νοείται μακρὰ πρακτικὴ ἐξασκήσις, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀπαιτούμενη ἐπιδεικνότητα.

Ὁ Δρ. Μάνσι πιστεύει ὅτι καθε εἶδους κωφὸς μπορεῖ νὰ θεραπευθῇ, μὲ μοναδικὴ προϋπόθεσι ὅτι θὰ ὑποβληθῇ ἐγκαιρῶς σὲ θεραπεία πού καταστραφῶν ἐντελῶς τὰ ἀκουστικὰ νεῦρα. Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι ἡ φύσις ἐγὲν προκρίσει τὸ ἀθρώπινον αὐτὸ μὲ ἀκουστικότητα 35% περίπου μεγαλύτερη ἀπὸ ὅση νοεῖται γιὰ νὰ ἀκούσῃ συνομιλίας, σὲ συνήθειαν τόνον. Καὶ γι' αὐτὸ πολλοὶ ἄθροιστοι δὲν καταλαβαίνουν ἐγκαιρῶς τὴν ἐλάττωσιν τῆς ἀκουστικότητος τῶν καὶ συνεπὲς τὴς μικρῆς βλάβης τῶν αὐτιῶν, πού ἀργότερα μεγαλύνουν καὶ ὀδηγοῦν στὴν κώφωσιν. Πρέπει ἐπομένως νὰ προσέχουν τὴς ἀρρώστειες, πού συνήθως «τυποῦν» τ' αὐτὰ, ὅπως εἶναι τὸ κυρλόγημα, ἡ γρίππη, ἡ ὀτοσκακία ἢ ἱλαρὰ, οἱ παρωτίτιδες, οἱ ριδικὲς ἀνωμαλίες, πού δημιουργοῦν φλόγῃς στὴς εὐσταγίας σαλπίγγες, κλπ., καὶ νὰ συμβουλευονται πάντα εἰδικούς ὠτολόγους.

Τελιωθεραπεία

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

— Εὐπνᾶ, Περικλῆ μου... Πρέπει νὰ φύγωμε...
— Ντροπῇ, Εὐγενίᾳ!... Μὰς βλέπει ὁ κόσμος!

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΣΥΖΗΤΙΚΟΣ ΚΑΥΓΑΣ

— Στάσου, γυναῖκα! Μὴν ἀγγίξεις τὰ πιάτα κι' εἶνε πανάκριβα!... Παραδίδουαι!...

Ζουζούδια στον ΤΑΦΟ ΤΟΥ

Η ΜΑΜΑΪ σάν ν'ταν χθές τή νύχτα πού πρωτοαρχισέ η τραγική αυτή ιστορία... Στεκόμαστε στο χώλο του νοσοκομείου, περιμένοντας το τραίνο που θα φέρνε τους τραυματίες. Άνάμεσα στις τόσες άλλες νοσοκόμες, ήμαστε ή Σουζάν κι' εγώ...

Περιμέναμε... Κι' ήρθαν τὰ φορεία, σέ άτελείωτη σειρά. Άκούγονταν στυμένα βογγητά και παραμιλητά. Κάποιο παλληκάρι αδύνατο, με μαλλιά άγρια κι' άνακατεμένα, κουλούσε ρυθμικά τὸ κεφάλι του κι' όλο έλεγε:

— Δέν έχω τίποτε! Δέν θά πεθάνω!

Κι' όταν ακόμη αργότερα μάθαμε τ' όνομά του — ήταν γραμματέας ένός διάσημου λογοτέχνη — για πολύ καιρό τόν φωνάζαμε: «Δέν έχω τίποτε, δέν θά πεθάνω!». Ό ίδιος δέν θυμόταν, φυσικά, τὸ παραμιλητό του και γελοῦσε όταν τὸ το θυμίζαμε.

Όσο κυλούσαν οί μέρες, τὸ παρατσούκλι του αὐτὸ ξεχνιόταν, κι' έμεινε στὸ τέλος «Έκείνος», με κεφαλαίο Ε για τὸ Σουζάν και με μικρό γιά μένα... Ένα άγνό αίσθημα είχε αναπτυχθῆ ανάμεσά τους, πού όλοι στο νοσοκομείο τὸ είχαμε αναλάβει — βάλουμε — ὑπὸ τὴν προστασία μας. Η Σουζάν ήταν μιά κοπέλλα έξυπνη, γεμάτη ζωή, πού αργότερα τὴ μάρανε ἡ ἐπάραξη, τὸ περιωρισμένο περιβάλλον τῆς οικογενείας τῆς, ἡ ἀδεια ζωῆς. «Έκείνος» ήταν μορφωμένος, με καλή ἀνατροφή και συμπαθητικός. Δέν ήταν όμως και πολύ γερός. Τὰ τραύματά του ἐπουλώθηκαν γρήγορα, ἀλλά ἡ κατάστασι τῆς υγείας του ήταν ἀνησυχαστική. Είχε ἀλλοστὲ πάθει πνευμονία στα παιδικά του χρόνια.

Έφτασαν οί ἡλιόλουστες μέρες τοῦ καλοκαιριοῦ. Ό τραυματίας έβγαине στὸν κήπο, κι' οί νονείς τῆς Σουζάν

τόν δεχόντουσαν συχνά στὸ σπίτι τους, θεωρώντας τον ὡς πιθανὸ γαμπρό τους. Ό ίδιος φαινόταν διατακτικός, κάπως φοβισμένος, και μιλούσε σπάνια. Τὸν τρόμαζε ἀραγε τὸ μέλλον, ἡ δεχόταν τὰ χάδια και τὴν τρυφερότητα τους δίχως νὰ πολυσκέπτεται τι θά γινόταν αργότερα;...

Πέρασαν ἔτσι μερικοί μῆνες. Καί, κάποια μέρα, μᾶς ἔφυγε με ἀναρρωτική ἀδεια. Ἀποχαιρετώντας τὴ Σουζάν, φαινόταν κάπως θλιμμένος. Καί, μολοντί δέν είχαν ἐκμυστηρευθῆ τίποτε ὡς τότε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ἡ θλίψη του αὐτὴ ἔδινε κάποια ἐλπίδα στὴ φίλη μου.

Ήρθαν ἔπειτα τὰ πρώτα γράμματά του, χαριτωμένα και κάπως φιλολογικά. Η υγεία του είχε ἀποκατασταθῆ ολότελα, μόνο πού δυσκολευόταν νὰ βρῇ ἔργασιά.

Η Σουζάν περίμενε καρτερικά. Δέν μπορούσε παρά νὰ τὴν καλέσει κοντά του, κάποια μέρα, και τότε θ' ἀρχίζουν μιά ζωὴ ὄνειρεμένη... Με τὸν καιρὸ όμως, τὰ γράμματά του όλο κι' ἀραιώναν, και στὸ τέλος ἔπαψε νὰ γράφει.

Μὰ φαίνεται πὼς ὁ ἔρωτας εἶνε σ' ἀλήθεια τυφλός. Γιατί ἡ Σουζάν τὸν δικαιολογούσε:

— Τὸν τραβοῦσαν πάντα οί ἀποικίες. Θάχῃ φύγει... και, μόλις ἐπιτύχῃ μιά καλή θέσι, θά με καλέσῃ κοντά του. Είχαμε συζητήσει μαζί γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα και ἔξερε πὼς δέν θά με πειράξῃ ἂν φύγω μακριά ἀπ' τὴν πατρίδα μου. Φυσικά, ἐγὼ δέν τὰ πίστευα, αὐτά. Μὰ για ποιὸ λόγο νὰ τῆς γκρεμίσω τὰ ὄνειρά τῆς, τὴ ζωὴ τῆς ἴσως;...

Πέρασαν χρόνια. Η Σουζάν είχε πᾶσει πιά νὰ μου μιλά γιὰ «Έκείνον». Νὰ τὸν είχε ξεχάσει ἀραγε; Γιατί όχι;... Ήξερα τόσες και τόσες ἄλλες, πού είχαν κάνει τὸ ἴδιο.

Συ. κινήσι διήγημα

— Θά σοῦ ζητήσω μιά χάρι, με παρακάλεσε μιά μέρα. Τώρα πού θά πᾶς στὸ Παρίσι, θέλω νὰ περάσῃς νὰ δῆς κάποιο δικηγόρο. Ήταν φίλος «του»! Βρῆκα τὴ διεύθυνσί του σέ κάποιο γράμμα «του» πολὺ παλιό. Θάθελα νὰ μάθω τί γίνεται... «Έκείνος»! Δέν ξέρω γιατί δέχθηκα και διηγήθηκα ὅλη τὴν ιστορία στὸν άγνωστό μου δικηγόρο.

— Μοῦ εἶχε μιλήσει για τὴ φίλη σας... μοῦ εἶπε αὐτά. Έχει πεθάνει ὁ δυστυχισμένος ἀπὸ πυματίωσι, ἔδω και πέντε χρόνια. Τὸν ἔθαψαν στὴ Νάντη.

Εἶχα φοβηθῆ πὼς ἡ εἰδησις αὐτὴ θά τάραζε τὴ Σουζάν. Γελάστηκα όμως. Μερικὲς φορές, βλέπετε, ἕνας νεκρός μᾶς ἀνῆκει περισσότερο, παρά ἕνας ζωντανός...

— Δέν ξέρω τί τὴν ἔπιασε τὴν κόρη μου, μοῦ εἶπε λίγους μῆνες αργότερα ἡ μητέρα τῆς Σουζάν. Ἐπιμένει νὰ παραθερίσουμε στὴ Νάντη. Κι' όμως ξέρει πὼς προτιμῶ τὸ θοῦνὸ ἀπ' τὴ θάλασσα.

Η Σουζάν ήταν τότε 40 χρονῶν. Κι' ήταν ἡ μόνη φάρὰ στὴ ζωὴ τῆς, πού ἐπέμενε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴ γνώμη τῆς.

Στὸ ταξίδι ἐκεῖνο, τίς συνώδευα κι' ἐγὼ. Λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀφίξί μας, ἡ Σουζάν εἶπε, κάποιο πρωί:

— Ξέχασα νὰ σοῦ πῶ, μαμά, πὼς στὸ ἔδω νεκροταφεῖο βρίσκεται κι' ὁ τάφος ἐκεῖνου τοῦ νέου, πού είχε ἔρθει ἀλλοτε τραυματίας στὸ νοσοκομείο και πού ἀλληλογραφοῦσε κατόπιν μαζί μου... Πρὶν φύγουμε, πρέπει νὰ τὸν στολίσουμε με λουλούδια.

Η μητέρα τῆς τὴν κύτταξε, ἀπορώντας, ἀλλά δέν ἔφερε ἀντίρρηση.

Όταν ξεκίησαμε, ὁ οὐρανὸς ήταν συννεφιασμένος. Μὰ δέν μπορούσαμε ν' ἀναθάσουμε τὸ προσκύνημά μας, γιατί τὴν ἄλλη μέρα θά φεύγαμε. Η βροχὴ ἔξοπασε στὴ μέση τοῦ δρόμου. Προχωρούσαμε, ἀμίλητες. Η Σουζάν κρατοῦσε μιά ἀνθοδέσμη ἀπὸ τριαντάφυλλα.

Μπήκαμε στὸ νεκροταφεῖο και προχωρήσαμε διαδίζοντας τὰ ὀνόματα πάνω στοὺς τάφους.

— Εγὼ θά πάω πρὸς τ' ἀριστερά και σὺ πρὸς τὰ δεξιά, πρότεινα στὴ Σουζάν. Έτσι θά κερδίσουμε καιρό.

Λίγα ὅχηματα πρὸ πέρα, ἀντίκρουα τὸν τάφο «του»! Ήταν σκεπασμένος με λουλούδια. Η ἡμερομηνία τοῦ θανάτου τοῦ συμφωνοῦσε μ' ὅσα μοῦ εἶχε πῇ ὁ φίλος του ὁ δικηγόρος... Τὸ νῆμα ὅμως αὐτὸ πού με κράτησε και δέν φώναζε ἀμέσως τὴ Σουζάν; Νάχα προαποθανὴ, ἀραγε ἐκεῖνο πού εἶδα σέ λίγο;... Άνάμεσα σ' ἄλλα στεφάνια και τις ἀνθοδέσμες, ξεχώριζε κι' ἕνα με τὴν ἐπιγραφή: «Στὸν πολυαγαπημένο μου σύζυγο»!...

Δέν εἶπα τίποτε. Ξαναγύρισα κοντά στὴ Σουζάν. Συνέχισαμε για ἀρκετὴ ὥρὰ τίς ἐρευνές μας, ἐνῶ ἐγὼ φρόντιζα νὰ τὴν ἀπομακρύνω ἀπ' τὸν τάφο πού ἀναζητοῦσε. Καί, όταν πιά ἡ βροχὴ είχε σταματήσει κι' ὁ ἥλιος ἐπερὶβάλλε ἀνάμεσα σ' αὐτὴν, γονατίσαμε μπροστά σ' αὐτὸ πρῶτο μνημα πού συναντήσαμε, και τὸ στολίσουμε με τὰ λουλούδια μας, μιά και δέν βρῆκαμε τὸν τάφο «Έκείνου».

Μιά γαλήνη είχε ἀπλωθῆ τώρα στὸ πρόσωπο τῆς Σουζάν. Μὰ κι' ἡ δική μου καρδιά ήταν ἡσυχὴ κι' ἱκανοποιημένη, γιατί, κρύβοντας τὴν ἀλήθεια, δέν εἶχα ἀφίξει νὰ γκρεμιστῇ τὸ ὄνειρό τῆς, ἔπειτα ἀπὸ 20 ὁλόκληρα χρόνια!...

ΣΕΛΙΝ ΛΟΤΤ

Το μαρτύριο μιας αθώας

17ον — Ταρανθάκη που την είδα.
— Συνέχισε η Ερριέττα.
— Φτάνει να μην ξαναέρθω.
— Αν το κάνω δεν μπορώ να τη
δώσω... Νομίζω, μάλιστα, πως είναι καθήκον
μου να προσπαθήσω να την παρηγορήσω.
Δεν μπορώ να ξεχάσω ποτέ την παλιά μας
φιλία.

— Βέβαια, πρέπει να σε συγγασώ για
τα αισθήματά σου... Όστόσο, φοβάμαι
πολύ για σένα αυτές τις συγκινήσεις...
— Θα συνθίξω και θαμιά ευτυχισμένη.
Δεν κατορθώω να την κάω να ξεχάσει κά-
πως τα βάσανά της...

— Ο κύριος Σταρανθάλ έψιθύρισε και
πάλι:
— «Η καμυήν!»
— «Επειτα, διευθυνόμενος προς το τζάκι,
έκυτταξε το έκκομες.
— «Αγαπητή μου φίλη, μου φαίνεται πως
είνε ώρα να ντυθείς, είτε αποτεινόμενος στη
γυναίκα του.

— Που θα πάμε λοιπόν άποψε; ρώτησε
εκείνη, σφίγγοντας με τα χέρια της το μέ-
τωπό της που τόνωνε να κινή.
— Στο γεύμα του Υπουργού των Οίκο-
νομικών, Το ξέλασε πως είμαστε από
προγότες καλεσμένοι:
— «Α ναι... Γεύμα επίσημο... Σε
μου, πως άνοιξα να βαρυνέμαι τον κόσμο,
τίς συγκινήσεις...
— «Κι' όστόσο πάντοτε ξεχωρίζεις μέσα
σε κάθε συγκέντρωση!
— «Αδιάφορο! Όλα αυτά με κουρά-
ζουν... Μ' εκνευρίζουν τώρα τελευταία,
με άφοσταίνουν...
— «Η κοινωνική μας θέση απαιτεί κι' αυ-
τή τη θυσία. Πρέπει να υποχωρούμε στις
απαιτήσεις της, μην το ξεχνάς ποτέ αυτό!
— «Ναι, το ξέρω. Το απαιτεί η θέση
μας, ψιθύρισε εκείνη μ' ένα μικρό χαμόγε-
λο στα νύχια.

— Ο κύριος Σταρανθάλ βγήκε από το δω-
μάτιο.
— «Ερριέττα πέρασε στο μπουντουάρ της.
— «Όλη την ώρα που ή καμαριέρα της την
περιποιόταν, σκεπτόταν ότι πολύ ευχαρί-
στος θα άλλαζε τη θέση της, προθυμότητα
θα έδινε όλες εκείνες τις ώρες της κοσμικής
ζωής για μια στιγμή πνευματικής ησυχίας
— για μια στιγμή που θα μπορούσε να νική
ανάπαυμένη τη συνείδησή της...

— Στις έφτα παρό τέταρτο, οι Σταρανθάλ
ανέβαιναν στο αμάξι τους που τους περι-
μενε στην αυλή του μεγάρου.
— Η κυρία Σταρανθάλ ήταν τυλιγμένη
μέσα σε μια γονιλή γούνα, που έκρυβε την
καινούρια τουαλέτα που φορούσε.
Τό όμαζε έφινε με τραγουδιό.

— «Η άθωότης δεν λήμπει πάντα!»
Βγαίνοντας από το μέγαρο της οδού
Γκρενέλ, η Αιμέ ανέβηκε με τη Μαρτίνα
στο αμάξι που τις είχε φέρει κι' έδωσε
στον αμαζά τη διεύθυνση του Ριχάρδου
Μπροτέλ.

— «Η Μαρτίνα θέλησε να την οδηγήση πι-
σω στο Παρσύ. Άσκητες συγκινήσεις είχε
υποστή την ημέρα εκείνη, και φοβότανε
καμιά περιπλοκή.

— «Άλλ' η Αιμέ δεν την άκουγε.
— «Ήθελε να λύση το ζήτημα εκείνο, δεν
υπορούσε πιά να ζή με τη φοιητή σκείψι
πώς ο άντρας της δεν την αγαπούσε, πως
της είχε πάρει την κόρη της...

— «Σ' όλο το διάστημα της διαδρομής, από
την οδό Γκρενέλ ως το Λουξεμβούργο, κα-
θόταν ήρεμη σε μια γωνία της άμαξας.
— «Η Μαρτίνα ήταν πολύ παραγμένη,
αλλά δεν τολμούσε να πη τίποτα. Κα-
ταλάβαινε κι' αυτή πως η κυρία της έπρε-
πε να ένεονήση με τάλυν.

— «Ήταν ξέ η ώρα, όταν οι δύο γυναίκες
μπήκανε στο μέγαρο, όπου έμενε ο καλλι-
τέχνης. Ο θυρωρός τις ρώτησε ποιόν ζη-
τούν.

— «Τόν κύριο Μπροτέλ! είπεν η Αιμέ,
διευθυνόμενη προς το ατελιέ, που ήταν
στο βάθος της αυλής, και κάνοντας νόημα
στη Μαρτίνα να την περιμένει.

— «Ο θυρωρός ήτανε συνηθισμένος στις έ-
πισκέψεις εκείνες. Πολλοί μπαίκαμε και δι-
ευθύνονταν κατ' ευθείαν στο ατελιέ, χωρίς
μάλιστα και να του μιλήσουν καθόλου.
— «Άλλωστε, βλέποντας την κομψή εκείνη
κυρία, που βάδιζε με βήμα σίγουρο, δεν
άνεκύνισε σ' αυτήν τη γυναίκα που εί-
χανε βγάλει άναίσθητη, πριν από τρεις μέ-
ρες, από το ατελιέ. Βυθισμένη σε λήθαρ-
γο, και την είχανε μεταφέρει στο νοσοκο-
μειακό άμαξι.

— «Όταν άνεκύνισε τη Μαρτίνα, ήτανε
πιά άργά. Η έπισκέπτρια είχε υπή στο
ατελιέ, χωρίς να γυμνήση, ανοίγοντας από-
τομα την πόρτα.

— «Ο Ριχάρδος έλογαζότανε, βιάζόμενος να
τελειώση ένα έργο του, που θα το έστελ-
νε στην Έκθεσι, σε λίγες μέρες. Κι' ήτα-
νε άποροφθήμενος από τη δουλειά του.

— «Νόμιζε πως θάταν κάποιος από το σπι-
τι, κι' ούτε καν στράφηκε. Η πόρτα κλεί-
στηκε ξανά. Άλλ' έπειδή εκείνος που υπή-
κε ούτε προηγουμένως ούτε μιλούσε, γύρισε,
κυτταξε κι' άπισθοχώρησε κάτωχρος, χω-
ρίς να νική τη δύναμη να προφέρη ούτε μια
λέξι.

— «Εκείνη ψιθύρισε:
— «Ριχάρδε!
— «Και προχώρησε, απλώνοντας τα χέρια
της, με τα μάτια γεμάτα ίκτασια και τρυ-
φερότητα, το στόμα μισάνοιγτο, σαν έτοι-
μο να προφέρη λόγια έρωτικά.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— «Ο Πόντος

— «Φρόσω, μου άνοιξης βιολι
που δεν μ' άρέσει και πολύ,
αν είναι αλήθεια όπως
όταν σ' άκούω, να μου λες
πως απ' τις κάλτσες τις καλές
σου έφινε ένας πόντος!

— «Πόντος προνέδες, πόντος και χθές
κι' όλο νιλάοικα μου θές
τους πόντους να μαντάσης,
ένω υπορούσες, φυσικά,
τις κάλτσες πιο προσεκτικά
κι' έσύ να κουμαντάρεις!

— «Αυτή σου η μανταριτζού
είνε πολύ κατοφερτζού
και δίχως ν' αμφοβαλω
με κάποια μηχανή κρυφή
πιάνει τον πόντο πουχει φύ —
και σου γαλάει άλλο!

— «Άσε τους πόντους. Βοέ
(Φοοσί,
και σκέψου το καλά
και συ
πως βάθρες το υπελά
(σου,
τους πόντους άσε όλο-
(σγεωός,
έγώ και ο πόντος ο
(γερός
έγώ... ο Θρασύβου-
(λάς σου!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— «Ο Ριχάρδος Μπροτέλ ένοιωσε το αίμα
του ν' ανεβαίνει στο κεφάλι.
— «Την άρπαξε από το χέρι και την άναγ-
κασε να σηκωθεί.
— «Σώπα! Άθλια! Σώπα! Μή συνδέσει

— «Ο γλύπτης άπισθοχώρησε περισσότερο,
απλώνοντας το χέρι του, σαν ν' α να της
απαγορεύση να πλησιάση.
— «Η Αιμέ δεν άντελήφθη τη χειρονομία
εκείνη.

— «Ήταν εκεί, άπέναντί της, ο άντρας ο ά-
γαπημένος, και, ο πάντοτε αγαπημένος,
παρ' όλες τις άδικες υποψίες του, παρ'
όλη τη σκληρότητα που της είχε δείξει.
Κι' αυτή καταλάβαινε θανάσιμα το φριχτό
ψυχικό μαρτύριο, που είχε νοιώσει, για να
προβή σε μια τέτοια πράξι.

— «Και, μ' όλη της τη γυναίκα έπείκεισα,
μ' όλο τον έρωτά της, η Αιμέ τον συγγα-
ρούσε.

— «Ριχάρδε, σε παρακαλώ... Πως υπό-
ρεσες και πιστεύεις... μια τέτοια άτι-
μία... Δεν έξερις πως, αν καταλάβαινα
ποτέ ότι έπρόκειτο να παρασυρθώ και ν'
άμαρτήσω, θα προτιμούσα καλύτερα να
πεθάνω.

— «Ο γλύπτης έκαμε πάλι μια χειρονομία
για να την άπομακύνη, πιο άπότομα σύ-
τη τη φορά.

— «Εκείνη δεν άπισθοχώρησε καθόλου.
— «Λυπήσου με! έπανελαδεν η πρώην
σύζυγός του, Λυπήσου με! Δεν θα πέσω
ποτέ στα χέρια σου... δεν είμαι έν-
νη... θα σου ζητήσω μονάχα να μ' άκού-
σης. Δεν υπορείς να το άρνείθης. Σκέψου
τι υποφέρω, άφίσε με να άποραπιστώ τον
εαυτό μου, άφου με κατηγόρησαν. Δεν ζη-
τάω τίποτε άλλο.

— «Ο Ριχάρδος άπισθοχώρησε μερικά βή-
ματα άκούη, βάζοντας έτσι, άμέσως σ'
αυτόν και σ' εκείνη, το έργο που τελείωνε:
τη Μαρία Μαγδαληνή στα πόδια του Χρι-
στού.

— «Κι' είπε με φωνή τόσο ψυχρή, ώστε έ-
κείνη ένοιωσε την καρδιά της να παγώνει.
— «Κάθε έξηγησι είνε περιττή. Δεν θέ-
λω καμιά έξηγησι. Είμαστε έξω και θα
μεινουμε για πάντα έξω. Δεν θ' άκούσω
τίποτα, γιατί δεν θα πιστέψω τίποτα!

— «Εκείνη τον κυττάζε πάλι, με μάτια δι-
σταλμένα από την έκπληξι, καταλυμένη.
— «Αφού έξερις το χαρογάντι μου, είπε
ο Ριχάρδος, έπρεπε να μην προβής σ' ένα
διάβημα που είνε σκληρό και για τους δύο
μας. Μεταξύ μας όλα τελείωσαν — όλα
πέθαναν! Ο νόμος μας έγνώρισε, δεν είσαι
πιά γυναίκα μου, κι' ο θεσμός, που μας
συνέδεε έφ' όσον ζωής, διαλύθηκε πιά. Έ-
γω μαζί μου την κόρη μου, μπορείς να τη
βλέπης κάθε δεκαπέντε μέρες, θα σου την
φείνουν στο σπίτι σου τακτικά. Αυτό είνε
όλο που υπορείς να περιμένης από μένα,
που είμαι διατεθειμένος να σου δώσω...
και μάλιστα ν' αναγκάζει ο νόμος και ν'
αυτό. Αν είνα το δικαίωμα να κάω ό τι
θέλω, δεν θα την έδλεπες ποτέ!

— «Η φωνή του Ριχάρδου Μπροτέλ, όσο
μιλούσε δεν άλλαζε καθόλου την κορεστή
ψυχρότητα της. Ένοιωθε κανείς πως, τα
λόγια που πέφταν από το στόμα του, ή-
σαν άπόφασι άμείλικτη.

— «Η καρδιά της Αιμέ πάγωνε περισσότε-
ρο. Θα υπορούσε καλύτερα ν' άντιμετωπι-
ση την όργη του συζύγου της, βάδρισκε
λόγια να του άπαντήση, να τον πείση...
— «Όστόσο του παρατήρησε:

— «Δεν μπορεί κανείς να καταδικάση
άνέκκλητα έναν άνθρωπο, χωρίς να τον ά-
κούση. Δεν ήμουν ποτέ σε κατάσταση να
υπερασπίσω τον εαυτό μου, με δικασαν,
χωρίς να μ' άκούσουν. Αυτό είνε φοβερό,
είνε άδικο! Δεν θάνης ποτέ τη σκληρότη-
τα να με δώδης... Σε ίκετώνα, πέφτω στα
πόδια σου, σέρονται μπροστά σου, δεν
υπορείς να με δώδης χωρίς να μ' άκού-
σης... Ριχάρδε, σου δοκίζωμαι ότι είμαι
άθώα!...

— «Είχε πέσει στα πόδια του και πιανόταν
από πάνω του, όπως πριν από λίγη ώρα
η Ερριέττα Σταρανθάλ έκανε σ' αυτήν.

— «Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της
ήσαν αλλοιωμένα και τον ίκέτεμε, όπως η
γυναίκα του Βουλευτού παρακαλούσε πριν
αυτήν.

— «Σου δοκίζωμαι, επανέλαβε, πως εί-
γες κάνει λάθος... Άφίσε με να σου έξη-
γήσω... Σου δοκίζωμαι στη ζωή της
Εύας...

— «Ο Ριχάρδος Μπροτέλ ένοιωσε το αίμα
του ν' ανεβαίνει στο κεφάλι.
— «Την άρπαξε από το χέρι και την άναγ-
κασε να σηκωθεί.
— «Σώπα! Άθλια! Σώπα! Μή συνδέσει

— «Τη δύναμη του παιδιού μας με το έγκλημα
σου... Σώπα... Φύγε!

— «Και την έπρωξε τόσο άπότομα, ώστε η
δυστυχ η γυναίκα γτύπησε στον τοίχο. Άλ-
λα δεν έπεσε. Για μια στιγμή τα γόνατά
της έλύγισαν, άνορθώθηκε όμως άμέσως.

— «Κι' έμεινε εκεί, άκούωντας στον τοί-
γο, με το χέρι παρόλο, τα μάτια μισό-
κλειστά. Τον άκούγε να μιλάει κι' ένοιω-
θε, κάθε λέξι που έμενε, σαν γτύπημα μα-
τωρικό στην καρδιά της! Και δεν είχε τη
δύναμη να πη ούτε μια λέξι...

— «Ήταν μπροστά της, γλυμός, βλοσυ-
ρός, με τα μαλλιά υπερδεμένα, τα μάτια
γεμάτα πότη από λύσσα και πότη από ά-
πελπισία.

— «Και με μιά άκαυτη χειρονομία, της
έδειχνε την πόρτα απ' όπου είχε υπή.

— «Θέλεις να μου δώσης έξηγησεις, ά-
θλια! Και τί θα μου έξηγησεις; Τα ξέρω
όλα, σε να σας παρακολουθούσα σε κάθε
σαντεβό σας... Τι άλλο θέλεις να μου
πής; Ότι η έλληση που ήτανε πιο δυνατή
από τη δική σου; Ότι είγες υποκύψει σε
μία στιγμή τούλλας... ότι υπάκουον πε-
ρισσότερα που δεν μπορεί κανείς να πα-
λάση; Μιά άλλη γυναίκα υπορούσε να
έπικαλοστή αυτά τα έπιχειρήματα ή ίσως
να δικαιολογιότανε κάπως. Έσύ όμως δεν
είγες καμιά δικαιολογία. Ήσουν το πιο
ευτυχισμένο πλάσμα που υπορούσε κανείς
να βοή στον κόσμο. Είγες περιούσια άρ-
κετή για να ίκανοποιήσης όλες σου τις
ίδιοτροπίες... Είγες κόρη που θάτανε το
καμάρι κάθε υπέρτα, άντρας που σε λά-
τρει... Και τί έκαμες την εύτυχία σου;
Τι έκαμες την εύτυνία μου; Γιατί τη δική
σου, επιτέλους, υπορούσε να την λερώ-
σης και να την καταστρέψης... Άλλα
τη δική μου; Σου άνήκε, Ήσουν έλευθερη
να συντοψής τη ζωή μου, να μου σπασά-
εις την ψυχή, να μου κομματιάσης την
καρδιά όπως έκανες! Δεν θυμήθηκες την ά-
γάπη μας; Τι θα μου πής; Τι θα δικαιο-
λογηθής; Ζούσαμε μιά άουροφή ζωή και
την κατέστρεψες, σκόρπισες στον άνεμο
την εύτυχία μας... Είνε πιά άργά τώρα,
για να μετανόησης, είνε άργά για να ζη-
τήσης συγνώμη. Κι' αν άκουα σε συγγα-
ρούσα, δεν θα γυνοούσαν μ' αυτό οι άουο-
φες μέρες του παρελθόντος, δεν θάπαυε
νόμαρσε στο έξης έξωνο μεταξύ μας. Δεν
θα μ' ευπόδισε να σου άπαγορεύω να πε-
ράσης το κατώφλι του σπιτιού, όπου μέ-
νει η κόρη σου.

— «Η Αιμέ είχε άνοίξει ξανά τα μάτια της.
— «Άπουκαυθήκε από -ήν όννη, έκαμε δυ-
τοία βήματα κι' έπειτα στάθηκε.

— «Το πρόσωπό της ήταν ήρεμο, στα μάτια
της ζωροφίζόταν τώρα ο οίκτος.

— «Σε λυπάμαι! τού είπε. Πρέπει να ύ-
ποφέρεις πολύ... Σε λυπάμαι, γιατί θα
υποφέρεις άκόμα περισσότερο την ημέρα
που θ' άναχωρήσης την πλάνη σου. Όσ-
κίστηκα στη ζωή της κόρης μου πως δεν
είμαι ένοχη. Το δοκίζωμαι και πάλι!

— «Το πρόσωπο του Ριχάρδου έγινε κατα-
κόκκινο. Άλλ' η θανάσιμη ωρότης του ά-
πλώθηκε ξανά...

— «Η Αιμέ πλησίαζε τώρα την πόρτα και
τον κυττάσε ήρεμα, με μια μελγχολική
άξιπρέπεια. Κι' αν η καρδιά του δεν μαλά-
ωσε, όστόσο δεν ένοιωθε πιά την όργη,
που τον είχε σπώδει πριν από λίγο σε
μιά άπό τις βιαίες εκείνες πράξεις για
τις όποιες μετανόει κανείς όταν ξαναήσθ
την ψυχραιμία του.

— «Προτού πιάση το πόμολο της πόρτας,
έκείνη στράφηκε:

— «Πληρώνω την άμαρτία μιας άλλης!
τού είπε. Τα γόναμάτα εκείνα, που βοήκες
μεσά στο συρτάρι μου δεν ήσαν νοσημέ-
να για μένα...

— «Ο Ριχάρδος έβαλε τα γέλια.
— «Αν αυτή είνε η δικαιολογία σου, ό-
πάντης, δεν έχει μεγάλη αξία και καλά
θα κάνης να μνή την επανάλειψη.

— «Ευσεολάβησα άπλως για να ανταλ-
λαγή μια έρωτική άλληλογραφία. Πρόσε-
ρα ύπνεσά σε μια φίλη μου...

— «Άρετά! Άρετά! Έχω σχηματίσει
την πεποίθησί μου, κι' αν κάτι πρόκειται
να την κλονίσω, βέβαια δεν θα το κατοο-
θώσουν αυτά που λες...

— «Ριχάρδε! φώναξε πάλι εκείνη με φα-
νή σπαρακτική, απλώνοντας τα χέρια ίκ-
τευτικά.

— «Κι' έκείνος, δείχνοντάς της πάντα την
πόρτα, επανέλαβε:
— «Τελείωσε! Σου το είπα και πριν:
Δεν μας συνδέει τίποτα πιά!

— «Κι' ενώ έλεγε αυτά τα λόγια, ξεχώριζε
κανείς στη φωνή του μια άόριστη συγκί-
νησι.

— «Την άντελήφθη, άραγε, η Αιμέ, όσο άδι-
όρατη κι' αν ήτανε:
— «Τα μάτια της πετούσανε φλόγες.

— «Ε, λοιπόν, δεν είνε αλήθεια πως κά-
θε θεσμός έσπασε άνάμεσά μας, φώναξε.
— «Λες ψεύματα στον εαυτό σου, όταν το
ίσχυρίζεσαι αυτό... Όταν δυο άνθρωποι
αγαπήθηκαν όπως αγαπηθήκαμε έμεις οι
δυο, ο έρωτας μπορεί ν' άνθιση ξανά, όσο
τούς μένει έστω και μια πνοή ζωής...

— «Όλα πέθαναν, ίσχυρίζεσαι, αλλά μέσα
στην ψυχή σου, κι' ενώ υλίστα πιστεύεις
πως είμαι ένοχη, υπάκουη άκόμη κάτι, η
άνανησι, όπως λες, του έρωτα που μας
είχε συνδέει. Η άνάνησι αυτή είνε άπο-
μεινάρι άγάπης... Με προφρονείς. Ριχάρ-
δε, με μισείς... Άλλ' η προφρόνησι αυ-
τή, αυτό το μίος είνε άκόμη έρωτας...

— «Σταμάτισε, πνιγμένη από τους λυγ-
μούς, Ήταν άουροφή έτσι, έξαλλη, παλλό-
μενη όλόκληρη, με τα μάτια άστραφτερά,
με τοεμένα τα νύχια...

— «Και σπινένισε:
— «Δεν θέλεις να μ' άκούσης... Έ-
στω! Δεν θα ταπεινωθώ περισσότερο, έξα-
κολουθώντας να σε παρακαλώ... Με δισώ-
νεις... Θα φύγω με το κεφάλι ψηλά...
Και για τούτη φορά δοκίζωμαι στις κόρες
αυτή τη ζωή: Είμαι άθώα!... Επλήρωσα
το σφάλμα μιας άλλης... Ωδουόα!

— «Κι' άνοίγοντας την πόρτα, βγήκε από
το ατελιέ.

— «Η παρείσκητη

— «Ο Ριχάρδος έμεινε στη θέση όπου τον
είχε άφίσει. Ένας παγωμένος ιδρώτας έ-
δρεχε το πρόσωπό του, τα γόνατά του λυ-
γούσαν. Αναγκάστηκε να καθήση.

— «Στήριξε τους άγκώνες του στα γόνατα,
έτισσε το κεφάλι μέσα στα χέρια του κι'
άνοιξε να σκέπτεται.

— «Αν έλεγε την αλήθεια: ψιθύρισε.
— «Άλλ' η αντίδρασι του ήρθε άμέσως: Δεν
υπορούσε, δεν ήθελε να άμφοβάλη!

— «Όχι μόνο η πεποίθησί του σπινιζότανε
πάνω σε βάσεις που ήσαν άκλόνητες, άλ-
λά κι' η άμφοβολία ήτανε νι' αυτόν μαρτύ-
ριο άφόρητο.

— «Μπορούσε να παραδεχθί πως θάροότα-
νε μια μέρα που θα σκεπτότανε σοβαρά
πως είχε γελαστή; Σε τέτοια περιπτώσι...

— «για ν' απαλλαγί από μιά άβάσταχτη ήθι-
κή βάσανο, άλλη λύσι δεν τού έμενε παρ'
να στρέψη έναντίον του το όπλο που είχε
χρησιμοποιήσει έναντίον του Λουδοβίκου
— «Αρνέβιλ και της γυναίκας του...

— «Τα λόγια εκείνα της Αιμέ: «Επλήρωσα
την άμαρτία μιας άλλης...» τον ταραζάν.
— «Άλλ' όχι! Έπρεπε να ριζώσει την πε-
ποίθησί του... Η πεποίθησι πως «έδική-
θηκε την τιμή τους» δεν έπρεπε να τον έγ-
καταλείψη ποτέ πιά.

— «Ξαφικά, άκουσε τη φωνή της κόρης του
από την αυλή:
— «Μπαμπά, το τραπέζι είνε έτοιμο!

— «Ύστερα από δέκα λεπτά, καθότανε στη
συνθησμένη του θέσι, άνάμεσα στην Εύα
και στην κ. Πυλιέ, ένοντας άπέναντί του
την δεσποινίδα ντε Μπροανκού.

— «Οι γυναίκες άντελήφθησαν την αλλοίω-
σι της ψυχραιμίας του.
— «Άλλά μόνο η Εύα, με την παιδιάτικ'
όφέλεια της τούμπας να τον ρωτήση:
— «Μπαμπά, άρωστος είσαι; Μπαμπά,
είσαι κουρασμένος; Μπαμπά, είσαι λυπη-
μένος;

— «Κι' έπειδή εκείνος δεν είχε άπάντησει σε
καμιά ερώτησή της, σάπασε κι' αυτή και
πήρε ύφος μελαγχολικό.

— «Εύτυχως, δεν είχε ιδί ή ούτε τη υπέρτα
της ούτε τη Μαρτίνα.
— «Κι' η κυρία Πυλιέ έπίσης άγνωσσε την
έπίσκεψη της Αιμέ.

— «Μόνο η Φαβιάνη ήξερε σε τί όφειλόταν
η ταραχή του Ριχάρδου.

— «Γυριζοντας από το συνηθισμένο της πε-
ρίπατο στο πάρκο, είνε άναγνωρίσει την
καμμοίρα που περίμενε. Με πόδια τρε-
μύμενα, ανέβηκε στο δωμάτιό της. Κι' ά-
πό το παρόθυό της είδε την κυρία Μπρο-
τέλ και τη Μαρτίνα ν' ανεβαίνουνε στο ά-
μαξι που τις περίμενε έξω από το μέγαρο.

— «Τί είχε έθδει να κάνει εκεί η Αιμέ;
— «Τί είχε συμβί άνάμεσα σ' αυτήν και σ'
εκείνη, που ήσαν άλλοτε γυναίκα του;
— «Τό κάθε τι έκανε τη Φαβιάνη να κυριεύ-
εται από άγωνία.

— «Την βασάνιζε τώρα ο φόβος μήπως ο
έρωσής της την έγκαταλείψη...
— «Για να τον κρατήση, για να τον έμπο-
δίση να έπιστρέψω σ' εκείνη, που φοβότα-
νε την έπίδοσί της... μ' όλο τον άνω-
πέροβλο φαναμό που υπήγνε μεταξύ τους
— «ήταν άποφασισμένη να κάνει τα πάντα!

— «Α! ψιθύρισε με φωνή υπόκοψη και
άπειλητική, εύχουμ να μνή παρουσιάζσθ
ποτέ σαν άτιμάλος μου, γιατί θα την συν-

Η «BENTETTA» ΜΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΣΤΗΘΟΣ
— «Η Τζέιν Ράσελ, η ήθοποιός του κινηματογράφου με το «μεγαλύτερο στήθος»
κυττάζει ένα άφρο σχέδιο της, που της έφτιαξε ο περιφημος ζωγράφος
Μονκόμεν, που κάθεται δίπλα της.

τοίχω! 'Αλλοίμονο σ' όποιον βρεθί στο δρόμο μου!

★
'Ακοίμως αυτό το βράδυ, ό Ριχάρδος και ή Φαδιανή είχαν όρισει ραντεβού.
'Ο καλλιτέγνης έπρόκειτο να περάσει τή βραδυά του στο σπίτι, όπως έκανε δυο-τρεις φορές τήν έβδομάδα.

Πήγαινε στο ατελιέ του, ενώ ή κ. Παυλί ανέβαινε στο δωμάτιό της και ή δεσποινίς ντε Μπραγκούρ έμενε στο σαλόνι για να παίξει λίγο πιάνο.

Τα δωμάτια του κυρίου Μπροτέλ ήταν στο ίδιο πάτωμα, επικοινωνώντας με το σαλόνι μέσα από το καπνιστήριο.

'Η Φαδιανή θά περίμενε να πάει κάθε θόρυβος στο σπίτι, για να διασχίση το καπνιστήριο. 'Ο Ριχάρδος θά βρισκότανε στο δωμάτιό του και θά τήν περίμενε.

Αυτό γινόταν από καιρό τώρα.

'Εκείνο το βράδυ, οι δυο έρασταί το άφείδωσαν όλο σπόν έρωτα.

Και το πρωί, που ξύπνησε ή Φαδιανή, έννοιωσε ένα αίσθημα άγνωστο ως τότε: Τής φαίνονταν πως εκείνος τήν άναπούσε πραγματικά.

Είχε έμπνεώσει όταν έπέστρεψε στο δωμάτιό της.

Ευτυχώς όμως γι' αυτήν, κανείς δεν είχε ξυπνήσει άκούα.

Η συμφωνία

Όταν ανέβηκε στο άμαξι, που περίμενε έξω από το σπίτι εκείνου, που ύπνηεν άλλοτε σύζυγος της, ή Αιμέ σχεδόν λιποθύηυσε.

Με το δίκνο της το φοδόναν αυτό ή Μαστίνα...

Είγαν ύποστη τόσες συγκινήσεις μέσα σέ μιά μέρα! Το τελευταίο ιδίως πλήγνυα τήν εκηπδένειν έντελώς. 'Ο σύζυγος της τήν είχε δώσει, χωρίς να θελήση ούτε καν να τήν άκούση!

Τού είχε φωνάξει ή άτυχη: «Είμαι ά-θώα! Το όρκίζομαι στη ζωή της κόρης μου, Πληρώγυ τήν άμαρτία μιās άλλης!» Μά τίποτε δεν τόν μαλάκωσε. Δεν πίστευε καθόλου στα λόγια της. Τί θάκανε τώρα; Τί θά του έλεγε άκούα για να τόν πείση;

'Η ιδέα πως ποτέ δεν θά τήν πίστευε ό άντρας της τήν είχε συντοίσει.

Καθόνανε μέσα στο άμαξι, με το κεφάλι κλυδωνιζόμενο, με το μέτωπο καταιδρωμένο, ανείσθητη. Τού κάκου ή Μαστίνα της έδινε να μιήσει κολώνια. 'Η Αιμέ δεν συν-ενογόταν.

Χρειάστηκε να σταματήσει το άμαξι μπροστά σ' ένα φαουακείο, να τήν περι-ποιηθί ένας γιατρός, για να συνέλθει μετά τρία τέταρτα και νάνε σε θέσι ν' ανέβη στο άμαξι και να γυρίση στο σπίτι της.

'Εξ αίτίας της ταραχής αυτής, ή Αιμέ έμεινε στο κρεβάτι τρεις μέρες, με συ-χνές προσβολές πυρετού, που μπορούσε να εύπτνέση άησυχία. Στις τρεις αυτές μέ-ρες, ή κυρία Στασανθάλ πήγαινε τακτικά, για να έπισκεφθί τή φίλη της. 'Αλλά δεν τήν δεχόντουσαν... 'Ο γιατρός είχε δια-τάξει να υή υπή κανείς στο δωμάτιο της άσφασης.

Σε λίγες μέρες, πήγε να τήν έπισκεφθί ή 'Εροδιέτα, με άδικα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεις

Εκδόσεις

Η (ΒΕΝΕΤΙΑ) ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΝΤΗΛ

'Εξεδόθη και κυκλοφόρησε το περίφημο βιβλίο του σοφού βυζαντινολόγου Καρόλου Ντήλ (Βενετία) κατά μετάφρασιν του κ. Σπύρου Μοτενιγίου. Το βιβλίο αυτό, που εορμειώσε, ό Γαλλία έξαιρετική έκδοτική επιτυχία, είναι πλήρες ελληνικού ένδοξόφροντος γιατί έκε, σελίδες που άνοφερόνται στη μεσαιωνική 'Ελλάδα και στο Βυζάντιο. 'Η 'Ιστορία της μεγάλης Δημοκρατίας του 'Αγίου Μάρκου, οι πα-ράδοχοι πολιτικοί θεσμοί της, το νυστη-ριώδες Συμβούλιον των Δέκα, ή ανάδυσις των αιτίων της άκμης και παρακμής της, ό ιδιαιτερός βίος των, 'Εντών με γραφικές λεπτομέρειες, είναι ένα μέρος από τα πε-ριέχόμενα του βιβλίου αυτού που είναι έξαιρετικής ένδοξας γινά για κάθε άνα-νώνστη.

★

'Εκυκλοφόρησε το περιοδικό τραγουδιών το (Μοντέρνο Τραγούδι) του Κώστα Μά-νεση. Περιέχει όλα τα τελευταία τραγού-δια και καλλιτεχνικών ποικίλην ύλην.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ... Ζητιάνα

Η σκανδαλώδης σταδιοδρομία μιās άπογόνου των Βαλβουά

—'Ελεήστε δυο φτωγά, που κατάνονται από το αίμα των Βαλβουά!

Οι διαβάτες της όδου Πασσύ ήταν συν-ηθισμένοι στο θέαμα αυτόν των δυο μι-κρών κοριτσιών — το μεγαλύτερο θά ή-ταν ως δέκα χρόνων και το μικρότερο έξη — που ζητιάνευαν όλη τήν ημέρα.

Μιά μέρα, πέρασε από τήν όδον Πασ-σύ ή μαρκησία ντε Μπουλαινβιλλιέ, σύζυ-γος του διεθυντού της άστυνομίας των Πα-ρισίων. Κι' όταν άκουσε τα δυο κοριτσά-κια να λένε πως κατάνονται από το αίμα των Βαλβουά, φώναξε το μεγαλύτερο κορι-τσάκι κοντά της και ζήτησε να μάθι τήν ιστορία τους.

'Η ιστορία αυτή ήταν απλή κι' άληθινή. Τα δυο αυτά κοριτσάκια κατάνονταν ά-πό το βαδώνιο 'Ερρίκο ντε Σαιν Ρεμύ, που ήταν νόθος άλλ' άναγνωρισμένος γιυός του βασιλιά 'Ερρίκου 2ου.

Οι βαδώνιοι ντε Σαιν Ρεμύ είχαν φτωγύ-νει, όμως, από τή μιά γενιά στην άλλη κι' ό τελευταίος, ό 'Ιάκωβος ντε Σαιν Ρεμύ, είχε συμπληρώσει τήν καταστροφή της οί-κογενείας του, νυμφευθείς μιάν υπηρέτριά του.

'Η γυναίκα αυτή ήταν έκφυλη και μέθυ-ρος κι' άφου σπατάλησε τα υπελείμματα της περιουσίας του βαδώνου τόν έστειλε να τελειώσει τις ημέρες του στο γηροκο-μείο.

'Αλλά και ή ίδια δεν είχε καλύτερη τύ-χη. Οι φίλοι της τήν έγκατέλειψαν. Κατέ-φυγε σε μιά τρώγλη κι' έμαθε τα παιδιά της να ζητιανεύουν.

'Η μαρκησία ντε Μπουλαινβιλλιέ συγ-κινήθηκε άπ' αυτή τήν ιστορία κι' έβαλε τα δυο κοριτσάκια στην άρνη σ' ένα παρθε-ναγωγείο του Πασσύ κι' άνογότρεα σ' ένα μοναστήρι, όπου φοιτούσαν οι νέες των κα-λών οικογενειών.

'Αλλ' οι δυο άδελφές είδαν τώρα πως θά μπορούσαν να εκμεταλλευθούν τήν κα-ταγωγή τους. 'Η μεγαλύτερη ιδίως, ή 'Ιω-άννα, αισθανόταν μιάν άπέραντη φιλοδο-ξία και ήταν άποφασισμένη να κάμει τα πάντα για να τήν ικανοποιήση.

Πραγματικά, σε ηλικία είκοσι χρόνων έ-δοραπέτευσε από το μοναστήρι και κατέφυ-γε στο Μπασ σ' όντ, στο σπίτι της κ. ντε Σουζόν σύζυγου άνωτέρου δικαστού. 'Η δεσποινίς ντε Βαλουά — αυτό ήταν το όνομα που είχε πάρει τώρα — έμεινε στο σπίτι του Σουζόν περισσότερο από έ-να χρόνο γιατί, στο μεταξύ, είχε γίνει φί-λη του δικαστού.

Αυτή ήταν ή πρώτη έρωτική περιπέτειά της και το πρώτο της άποφασιστικό βήμα στη ζωή.

'Αλλ' ή 'Ιωάννα δεν μπορούσε να μείνι αιώνας στο Μπασ σ' όντ. Τής χρεια-ζόταν ένας σύζυγος, για να καλυφθί πίσω από το θούά του. Και παντρεύτηκε τόν

Νικόλαο - 'Αντώνιο ντε λά Μότ, άνεσιό του κυρίου ντε Σουζόν, που τήν συπα-ρούσε.

'Αμέσως κατόπιν ή 'Ιωάννα πλαστογρά-φησε ένα δίπλωμα ευγένειας και έκαμε τόν άνδρα της κόμπια, για να γίνη κι' αυτή στο πλευρό του κόμπισα ντε λά Μότ - Βα-λουά.

'Εκείνο που συνέδεε τους δυο συζύγους ήταν ή περιφρόνησις των για τήν ήθική και το τυχοδιωκτικό πνεύμα των. Ξεκίνησαν, λοιπόν, για τή Παρίσι, άποφασισμένοι να εκμεταλλευθούν τις ιδιότητες των, αλλά, στο δρόμο, σταμάτησαν στο Σαδόν.

'Εκεί ή 'Ιωάννα έγοήτευσε τόν καρδινά-λιο ποίγκηπα ντε Ροάν, έπίσκοπο του Στρασβούργου και έμεινε για ένα διάστη-μα μαζί του, ενώ ό σύζυγός της, από... λεπτότητα, έκαμε μιá έκδρομή στα περί-ωρα.

Στο Παρίσι, με τα γούματα που ό ποίγκηπ ντε Ροάν είχε δώσει στην 'Ιωάν-να, νοίκιασαν ένα πολυτελές μέγαρο στην όδο Νεβ-Σαιν Ζιλ και, κάθε άπόγευμα, ανέβαιναν σ' ένα άμαξι, λέγοντας ότι πή-γαιναν στις Βερσαλλίες. Μήπως άλλωστε, ή 'Ιωάννα δεν ήταν έξαδέλφη της βασιλί-σας Μαρίας 'Αντουανέττας;

Σέ λίγο, ή καταπληκτική αυτή τυχοδι-ώκτρια είχε πείσει τους πάντες πως ήταν ή άνώσιστη φίλη της βασιλίσσης. Και το σπίτι της άογισε να γευίση από κόσμο, που τής ζητούσε διάφορα ρουσφέτια.

'Ετσι ή 'Ιωάννα θσαούριζε εις βάρος των άφελών.

Ποθούσε ώστόσο να κάμει μιá γεωή δου-λειά, που θά τή έξασφάλιζε μεγάλα κέ-δη. Τόν ίδιο καιρό πληροφορήθηκε ότι ή βασιλίσσα είχαν έκδηλώσει τή ζωική επι-θυμία ν' άποκτήση ένα πολυτελέστατο πε-ριδέραιο με διαμαντίνα που πουλούσε ένας άδαιμαντοπώλης στο Παρίσι. Το βασιλικό ταμείο ήταν όμως φτωγό εκείνη τήν έπο-χή και ή άνοσά είχαν άναζητήσει.

'Η 'Ιωάννα είχε μυρίσθι, από τ' άλλο μέρος, κάποιον κομψό αίσθημα του ποίγκη-πας - καρδινάλιου ντε Ροάν για τή βασι-λίσσα. Τόν έπεισε λοιπόν, να ένγνηση με-ρικές συναλλαγματικές, που έφεραν δθεν τήν ύπογραφή της βασιλίσσης και έμφο-νήθηκε στόν άδαιμαντοπώλη ως άπεσταλιέ-νη της Μαρίας 'Αντουανέττας.

'Εκείνος δεν έδίστασε να τής παραδώσθι το περιδέραιο. 'Αλλ' ή άπάτη άποκαλύ-φθηκε όταν παρουσίασε αυτές τις συναλ-λαγματικές στο βασιλικό ταμείο.

Στο μεταξύ ό ντε λά Μότ είχε φύγει στο έξωτερικό και είχαν άογίσει να πωλήσι τα διαμάντια του περιδεραιού στο 'Αυστε-ρνται και το Λονδίνο. 'Αλλ' ή γυναίκα του δεν ποδούτασε να τόν άκολουθήση. Συνε-λήθη τότε και το δικαστήριο τήν καταδί-κασε σε ισόβιο ένκλεισθι.

'Η 'Ιωάννα σε λίγο, όμως δραπέτευσε και κατέφυγε στο Λονδίνο.

Τό ζεύγος ντε λά Μότ άογισε τότε να ζή μιá πριγκηπική ζωή. 'Ετσι, σε λίγο, τα χρήματά τους σώθηκαν κι' άρχισαν τα δά-νεια.

'Αλλ' όί δανεισταί τους άογισαν με τόν καιρό να γίνονται άπαιτητικοί. Στο μετα-ξύ, είχε κρυγνθί ή επάνστασις στη Γαλ-λία και ό ντε λά Μότ άποφάσισε να έανα-γυρίση στο Παρίσι. 'Ετσι, ή 'Ιωάννα έ-μεινε μόνη στο Λονδίνο.

'Αλλά μιá μέρα, μερικοί δικαστικοί κλη-τήρες, συνοδευόμενοι από άστυνομικούς, υπήκαν έξαφνικά, στο σπίτι της για να κά-μουν κατάσχεσι στα έπιτάγιά της.

'Η 'Ιωάννα νόμισε τότε πως είχαν πάει να τήν συλλάβουν για τήν παλιά ύπόθεσι του περιδεραιού. Και, στην ταραχή της, ρί-χθηκε από το παράθυρο στο κενό κι' έσπα-σε τα πόδια της και τα πλευρά της.

'Εζηψε, ώστόσο, μερικούς μήνες άκό-μη. Και τεματίσε τή ζωή της όπως τήν είχε άογίσει: Ζητιανεύοντας στους δρό-μους... 'Ο θάνατος τήν βρήκε τόν Αύγου-στο του 1791 σε μιá άθλια τρώγλη κοντά στόν Τάμεσι και ό τελευταίος της στιγμές ήταν άφάνταστα μαυρωτικές. Γιατί τα πό-δια της είχαν ποσότη και το σώμα της εί-χε γευίσει από έλκη...

Αυτό ήταν το τέλος μιās ράθεντικής ά-πογόνου των βασιλέων της Γαλλίας.

ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΕΣ ΣΥΜΒΙΩΣΕΙΣ

'Υπάρχουν είδη στο ζωικό και στο φυτικό βασίλειο που δεν έχουν «βιολογική αυτόαρκεία», δεν μπορούν δηλαδή να τά Βγάλουν πέσα στόν άγώνα της ζωής μόνο τους και κα-ταφύγουν για να συμπληρώσουν τις έλλείψεις τους σε συμβιωτικούς συν-δυασμούς με άλλα είδη διαφορετι-κού τύπου.

Συνήθως αυτές οι συμβιώσεις γί-νονται μεταξύ ειδών του αυτού βα-σιλείου, μερικές φορές όμως συμ-βαίνει αυτό και μεταξύ ειδών δια-φορετικού βασιλείου, ενός φυτού π. χ. και ενός ζώου, είνε δε αυτές οι περιεργότερες.

'Ενα από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα τέτοιας συμβιώσεως παρέχει το δέντρο Κεκορπία, που φύεται στη Βραζιλία. Είνε ώραια φορεβιά φύλλα και μικρούς φαγώσι-μους καρπούς, που μοιάζουν στη γεύσι με βατόμουρα. 'Ο κορυός και οι κλάδοι, από μαλακό έξω — κα-τάλληλο για σκεδίες — είνε κύ-φιοι και σκληρά τζιν μικρά έσωτερι-κά γυρίσματα σάν του καλτιουά. Στα γυρίσματα αυτά βρίσκονται σκεδόν πάντοτε ένγκατεστημένα τα μέλη μιās οικογενείας άγρίων μυο-μηγκιών γνωστών με τ' όνομα «στρατιώτες».

'Εκεί μέσα φροντίζουν με κάθε τρόπο να κάνουν πιο άνετη τή δια-μονή τους διασυνδυάζοντας το έσω-τετικό της κατοικίας τους ανάλογα με το γούστο και τις ανάγκες τους. 'Ανοίγουν δηλαδή μικρές τρύπες στα ένδιάμεσα γυρίσματα για να δημι-ουργήσουν στον ένθρο και να τόν πνι-κό-βουν.

'Ετσι το δέντρο σώζεται, ενώ τα άλλα ολίγηρο ενδοσώματα της Προνοίας, γίνονται. Αυτό είνε το ένοίκιο που πληρώνουν οι άναγκα-στικοί μισθώται και είνε τόσο πο-λύτιμο, που παρ' όλο το άγροσο έ-νοικιστάσι, που τους στενάζει, τους είνε πάντοτε ευγνώμων ό κοι-κόκυπς.

Π. Γ. ΤΣΙΑΝΘΡΑΣ

Καθηγητής Φυσικών

♦♦

Βιβλίο κατάλληλο για τις γυναίκες

Η ΑΠΟΘ. Έμμ. Μαδακού

ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΛΙΟΤΙΣΣΗΣ 1 (Πλαιοίς Αγίου Μάρκου)

Γυναικείες μεταξωτές Δρχ.	5.800
» Μπαρολέ έξτρα »	3.000
» Κομπινιζόν »	6.500
» Ζέρσευ »	8.000
» Κυλόττες »	2.000
» μεταξωτές »	4.500
» Κορσέ μάλλινα (γυ. ναικεία) »	19.500
» Σοσόνια λευκά »	1.300
» Καλτσάκια παιδικά »	1.200
» Κοσκόλ μοντέρνα »	6.900
» Κάλτσες άνδρών ριγέ. »	1.800
» Μανδύλια άνδρών »	1.600
» Εσώθρακα κοντά »	5.000
» Υποκάμισα λινά »	16.500
» Υποκάμ. ποπλίν έξτρα »	28.000
» Και πολλά άλλα είδη με μικρό έλάττωμα στη μισή τιμή.	

συνήθουν συνεγόμενα δωμάτια, και άγάλογες στο έξωτερικό περιδέραιο των κλάδων για να επικοινωνούν πιο άμεσα με τόν έξω κόσμο.

'Η ένγκατάστασις τους είνε μόνι-μη, γιατί δεν έχουν καν άνάγκη ν' άπομακρυνθούν για να βρούν τήν τροφή τους. Το δέντρο, τους παρέ-νει άφθονα τα μέσα γι' αυτό. Στις βάσεις δηλ. των μίσγων που συγ-κρατούν τα φύλλα ύπάρχουν μικροί αδένες γεματοί από ένα γλυκό γυ-μό. Είνε τόσο άφθονος αυτός ό γυ-μός και άναενώνεται, με τόσο εύκο-λία, ώστε τα μυομήκια, που σπο-νι-κά έκ φύσεως όνι μόνον τόν τρώνε με άπληστία, αλλά και συγκεντρώ-νουν, για κάθε ένδεγόμενο, αρκετές ποσότητες στα διαμερίσματά τους.

Από τή συμβίωσι αυτή το δέν-τρο δεν ύφίσταται καμιά βλάβη, ούτε έξάντλησι.

'Ως εδώ φυσικά, θά μπορούσε να φαντασθί κανείς ότι γίνεται μιá μο-νοπλευρή εκμετάλλευσις και υαί-στα λίγο ληστική έκ μέρους των μυομηγκιών.

Τα πράγματα όμως δεν είνε ό-πως φαίνονται. 'Υπάρχει άντιπαρ-ση άνεκτήμητη έκ μέρους των ένοί-κων, γιατί στέκονται άγρυπνοι φου-ροί έτοιμοι να θυσιασθούν για να προστατέψουν, όταν παρουσιασθί άνάγκη τόν ιδιοκτήτη τους. 'Ανάγκη δε παρουσιάζεται πολύ συχνά.

Στη Βραζιλία ζή ένα άλλο είδος μυομηγκιών. ό «φυλλοκόπτες», που τρώει τα άποκλειστικά από φύλλα δέντρων, κορόντας τα από τους μ-ισθους. Όταν τα μυομήκια αυτά έμφοτισθούν με μιá περιούγη, όλα τα δέντρα άπομένουν σε λίγο άπογυ-μνωμένα, αέ θορήνητα λείψανα του παλιού τους μεγαλείου, καταδικα-σμένα σε μαρασμό. Μέσα στο θλι-δερό αυτό περιβάλλον της έρεϊπώ-σεως υφώνονται σάν τσάπια θαι-αμβου υπερήφανα και καταπαράσινα τα δέντρα της κεκορπίας, τα μόνα που δεν υπόκεινται να παρσώση στην καταστροφή ή θεομηνία. Το θαύμα αυτό συντελείται κατά τρόπον μάλ-λον άπλοον.

Μόλις έπιγγειοήσουν να πλησιά-σουν οι έπιδορυμείς οι ένοικοι ένγυ-νούνται έξαλλοι από τις μικρές τρυ-πίτσες που έχουν άνοίξει στον κορ-μό και στους κλάδους και σάν πασχαλινούς στρατιώτες πιστοί στα καθήκοντα που ή φιλοξενία τους έπι-βάλλει, έξορμούν για τήν υπεράσπι-σι του ποσάττου του και τοφοδού-ν των, με τέτοια μαγία, ώστε πολ-λύ σύντομα καταδύνουν να έπιβλη-θούν στον ένθρο και να τόν πνι-κό-βάλουν.

'Ετσι το δέντρο σώζεται, ενώ τα άλλα ολίγηρο ενδοσώματα της Προνοίας, γίνονται. Αυτό είνε το ένοίκιο που πληρώνουν οι άναγκα-στικοί μισθώται και είνε τόσο πο-λύτιμο, που παρ' όλο το άγροσο έ-νοικιστάσι, που τους στενάζει, τους είνε πάντοτε ευγνώμων ό κοι-κόκυπς.

Π. Γ. ΤΣΙΑΝΘΡΑΣ

Καθηγητής Φυσικών

♦♦

Βιβλίο κατάλληλο για τις γυναίκες

Η ΑΠΟΘ. Έμμ. Μαδακού

ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΛΙΟΤΙΣΣΗΣ 1 (Πλαιοίς Αγίου Μάρκου)

ΦΩΚΙΕΣ ΠΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ

Μιά άπό τις φώκιες του ζωολογικού κήπου του 'Αγίου Φρανκίσκου έμαθε να λέει τή λέξι «μωμά» και να τραγουδά 4 νότες. Στην άρχη έμαθε να τραγουδά μιá μόνον νότα. Σ' αυτήν προσέτε-σαν κατόπιν και άλλες. Τέλος ένας άπό τους φύ-λακες του κήπου, έπαναλαμβάνοντας άκατάπευ-στα μπροστά της τή λέξι «μωμά» κατάρθωσε να τήν κάμει να πη αυτή τή λέξι. 'Η φώκια αυτή δι-νει τώρα κάθε μέρα ένα ρεσιτάλ μαζί με μιá άλ-λη φώκια, που είνε επίσης άοιδός.

Τό σώμα μας, θαύμα άντοχής

Οι άρθρώσεις, τά έστχ, οι μύς

Είναι άδύνατον να φαντασθί κανείς πόση είνι πραγματικά ή άντοχή του ανθρώπινου σώματος και σε ποσες δοκιμασίες το υποβάλλουν οι άνάγκες της ζωής...

Οι άρθρώσεις π. χ. που ένώνουν τους μύρους με τόν κορμό, είνι τόσο άνεκτικές, ώστε θα μπορού-σαν να κρατήσουν βάρος ίσου τόννου. 'Η άρθρω-σις του γόνατος είνι ή ισχυρότερη άπ' όλες. 'Η άρθρωσις του άγκωνος είνι ή πιο εύκινητη.

'Ο σκελετός μας έχει κατά μέσον όρον 222 κό-καλα (ό αριθμός τους διαφέρει λίγο από άτομο σε άτομο). Το άνθεκτικώτερο άπ' όλα είνι ή περόνη του ποδιού. Μπορεί να συγκριτθή βάρος 1.800 κιλών!

Όλα τα θηλαστικά, έκτός ελαχίστων έξαιρέσεων έχουν 7 άνεκτικούς σπονδύλους στην σπονδυλική στήλη τους. Μ' άλλα λόγια, ό αριθμός των σπονδύ-λων αυτών είνι ό ίδιος, τόσο στον ποντικό όσο και στην κορηλοπαράδι με το μεκρόντο λαίω.

'Η έλαστικότητα των όστων είνι πολύ περισσότε-ρη άπ' όση πιστεύουμε συνήθως. Το κρανίο π.χ. μπο-ρεί να συσφιγθί και να ελαττωθί ό όγκος του κατά 10% χωρίς να ύπασι.

Ο άνθρωπος έχει 639 μύς. Ένας τετραννικός πόνιος μυικός ίσως μπορεί να σηκώση βάρος 5-12 κιλών, αναλόγως της έξασκήσεως. Οι ισχυρότεροι μύς είνι οι μαστήρες της σιαγόνας. Με τήν πίεσι που καταβάλλουν, θα μπορούσαν ν' άνασπώσουν περισσότερο άπ' το βιολογικό βάρος του ανθρώπου.

Ο συντονισμός των μυών μπορεί να γίνη ταχυ-τάτα. Ένας βιολιστής εκτελεί 10 κινήσεις στο δευ-τερόλεπτο. Ένας καλός πιανίστας μπορεί να χτυπή-ση με το δεξί του χέρι 740 πληκτρού σ' ένα λεπτό της ώρας. Ένας μεγάλος βαρτολόκος κάνει το ίδιο σε 35 δευτερόλεπτα. Οι μικρότεροι μύς του σκελετού βρίσκονται στα όργανα της όμιλης. 'Εκτελούν περι-που 25 κινήσεις στο δευτερόλεπτο — πολύ λιγώ-τες δηλαδή άπ' τα άνεκτοκότερα μέρη των πτερω-νών μινίγας που πετάει, τα όποια σπάνουν τα 320 στο δευτερόλεπτο.

Ένας άπ' τους μύς που έργάζονται περισσότερο, είνι το διάφραγμα, που γεμίζει κι' αδειάζει τους πνεύμονες. Άρχίζει να λειτουργή με τήν πρώτη φωνή του νεογέννητου βρέφους και δεν σταμα-τάει καθόλου ως το θάνατο. 'Ολο αυτό το διά-στημα των 70-κατά μέσον όρον ετών έκανε 500 εκατομμύρια κινήσεις. Οι όυοι, που μπορούν να συγκρατούν τις κινήσεις του διαφραγματος κατορ-θώνουν να μείνουν ως 4 1/2 λεπτά μέσα στο νερό.

Χάρις στη μύτη το σώμα μας είνι ικανό ν' άν-τιμετωπίζει τήν είσοδον άμέτρητων ποσών σκόνης. Κάθε είσοδον κομμάτι έξοχικού αέρος περιέχει 125 εκατομμύρια τέτοια μόρια. Στόν αέρα των πό-λεων ύπάρχουν πολύ περισσότερα: 5 δισεκατομ-μύρια σε κάθε εισπνοή, στο ύψος του κεφαλιού έ-νας ένπλικος. Στο ύψος του κεφαλιού ενός παιδιού, φθάνουν τα 50 δισεκατομμύρια.

Σ' όλη μας τή ζωή, ή μύτη μας έμποδίζει το πέ-ρασμα 22 κιλών σκόνης, συγκρατώντας τήν με τις μυριάδες τριχίτες του βλεννογόνου της. Οι όργα-τά αλευρομύλων, λατομείων, κλπ., εισπνέουν 50 κιλά σκόνης σ' όλη τήν ζωή.

Χάρις στις άρθρώσεις, τα όστα τους μύς και τα αλμυρά άγγεια μας κάνουμε 20.000 βήματα τήν ημέρα. Σε 80 χρόνια δηλαδή, φθάνουμε τα 500 έ-κατομμύρια άρκετα για να κάμνουμε έξη φορές το γύρο της Γης! Ποιος μπορεί λοιπόν ν' άμφισβητή-ση ότι το σώμα μας έχει άξιοθαύμαστη άντοχή;

Οι άρθρώσεις, τά έστχ, οι μύς

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Ζούσε, άλλοτε στη Βαγδάτη ένα κοριτσάκι όμορφο που το λέγανε Μπουν. Ήταν πολύ όμορφο, και τα μαλλιά της ήταν ξανθά, σ' έναν τόπο, όπου όλοι είνε μελαχροίνοι. Περνούσε τη ζωή της στους δρόμους της Βαγδάτης κλέβοντας φρούτα από τους μανωθδες περνώντας για παίγνιό και από τις γκαλιές, τις φορτωμένες με κεχρημάρι, με μεταξωτά και με μπαχαρικά ή σταματώντας μπροστά στους υποθιούς μουσικούς, που παίζανε λαούτο και ντέφι.

Στη Βαγδάτη ζούσε και μια άλλη γυναίκα, με χαρακτηριστικά λεπτά, αλλά ρυτιδωμένα που πουντράριζε τα μαλλιά της και φορούσε μετωκιστά φορέματα με ναντελλές και γι' αυτό το την έλεγαν «Νεράδα». Ε-λέγαν πως είχε ταξιδέψει πολύ και πως είχε ζήσει και στο Παρίσι.

Κάποτε, πού, είδε τη Μπουν να παίζει στην πλατεία με άλλα παιδιά, την έφωνασε κοντά της και τη ρώτησε:

— Μπουν, θέλεις νάχες όμορφα φορέματα και χρυσικά;

— Ναι, απάντησε εκείνη, μ' όλο που ήταν ακόμα πολύ μικρή.

Μια μέρα ο νερό - Σιλούν ο πλουσιότερος έμπορος της Βαγδάτης, καθήμενος σταυροπόδι πάνω στη ράχη του έλεφαντά του «Αλφ - Μπαμπ» περνούσε από την οδό Μπαμπου, πγαίνοντας στη δουλειά του. Είχε τη Μπουν, που έκανε έντυπωσι ή ομορφιά της, και την ρώτησε:

— Πώς σε λένε, μικρούλα;

— Μπουν, απάντησε εκείνη.

— Θέλεις νάρθης μαζί μου;

— Όχι.

— Θα σου δώσω όμορφα φορέματα και θα σ' έχω σαν κόρη μου.

— Τότε έρχομαι.

Ο Σιλούν, πρηνιστικά, βάσταξε την υποχείρι του. Έντυσε πλούσια τη Μπουν, της έπηρε δέκα σκάδες να την υπηρετούν και μίαν άλλη να της υφάει λαούτο. Όταν η Μπουν έγινε δεκαπέντε χρονών, ο Σιλούν τη ρώτησε:

— Θέλεις να γίνης γυναίκα μου, Μπουν;

— Όταν θάμαι γυναίκα σου, θα μπορώ να βγαίνω έξω; (ήθελε να πη: «να βλέπω άλλους άντρες») αλλά δεν τόλμυσε).

— Μερικές φορές ναι, φτάνει να μού μένης πιστή, απάντησε ο Σιλούν.

— Τότε ως γίνω όπως θέλεις.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ίδου το μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

Άν Κωνσταντίνου 12

Τηλ. 53.100

Σημ: Αι προσκοιζουσι το παρόν απόκοιμο λαμβάνουν δωρεάν κάτι.

γιατί δοκίμασε ναμια πιστή στον άντρα μου.

«Αλλ' όταν ο νεός την έσφιξε στην αγκαλιά του και την φίλησε στο στόμα, ξεχάσε και τον Σιλούν και τον όρκο της, κι άφένθηκε στην αγκαλιά του.

Έκείνη την ώρα, ο Σιλούν έρχότανε πάνω στον έλεφαντά του. Μόλις τον είδε από μακριά, η Μπουν έστριψε βιαστικά την πέτρα του δαχτυλιδιού της κι έγινε αμέσως ένα κοριτσάκι τεσσάρων χρονών.

Όταν ο Τουρίτι είδε τη Μπουν να μεταμορφώνεται, μ' αυτό τον καταπληκτικό τρόπο, έτρεψε τα μάτια του και τη ρώτησε πως έγινε αυτό το πράγμα. Έκείνη του έξηγισε πως είχε αποκτήσει το μαγικό δαχτυλίδι. «Επειτα ξαναγύρισε την πέτρα, και πήρε πάλι την κανονική της μορφή. Άλλα τότε πρόσδεε μίαν άλλοκοτη έκφορη στα μάτια του νέου.

— Α! Δεν μ' αγαπάς πιά! του είπε. Το καταλαβαίνω... Κι έφυγε κλαίνοντας.

★
Όταν, ύστερα από κάμποσον καιρό η Μπουν ξαναπανε στο υποσώπαι, είδε από μακριά, ένα νέο και μια νέα, τόν Μπινγκουνί και τη Μάγια. Γύρισε αμέσως το δαχτυλίδι ξαναγύρισε μικρούλα, και πλησίασε θορότα. Έκείνοι, δορμένοι καθώς ήταν στην αγάπη τους δεν της έδωσαν σημασία. Μάτρωε η καρδιά της Μπουν, όταν άκουσε τα παθητικά τους ερωτώλογα, κι όταν είδε τα φλογερά φιλία που αλλάζανε γιατί αυτή ποτέ της, ως τότε, δεν είχε ακούσει ερωτώλογα, ούτε αλλαζε με κανένα τέτοια φιλία.

Την άλλη μέρα έστειλε ένα νύμφα στη Μάγια, δίνον πως ήταν από τον φίλο της, πού της έγγραφε ότι δεν ήθελε πια να την ξαναγεί. Επειτα έτρεξε να βρει τον Μπινγκουνί, κάτω από το υποσώπαι. Κάθισε στα νύμφα του, κι εκείνος της φίλησε με σπορνή, θορόντας πως φάει ένα μικρό κοριτσάκι. Άλλ' η Μπουν γύρισε, κρυφά, την πέτρα του δαχτυλιδιού, κι αμέσως πήρε την πραγματική της ηλικία, κι ο νεός έσφιξε τώρα στην αγκαλιά του μια πραγματική γυναίκα!

— Αλλ' ο τούμος του άπ' ότι είδε ήτανε τόσο ώπετην έσφιξε απότομα κι έτρεξε να φύγει. Κι έτσι έμεινε πάλι ολουμενική και χωρίς αγάπη η Μπουν! Πήρε κλαίνοντας το δόμο για το μέγαρο του Σιλούν, κι ήτανε τόσο απογοητευμένη από τη ζωή της, ώπε ξαναγύρισε την πέτρα για να γίνη μικρό κοριτσάκι, και να ξεχάσει και πέταξε το μαγικό δαχτυλίδι μέσα στο ποτάμι!

Τώρα πιά, θάμενε για πάντα ένα κοριτσάκι τεσσάρων χρονών, με καρδιά μεγάλας γυναικας!

Ο Σιλούν τάχασε όταν την είδε έτσι μεταμορφωμένη, κι όταν άκουσε την ιστορία της, τη λυπήθηκε και της είπε πως θα την κρατούσε στο παλάτι του σαν παιδί του.

«Ετσι, πέρασαν μερικοί μήνες. Κι ένα πρωί, ο νερό Σιλούν βρήκε την Μπουν βυθισμένη στο Μεγάλο Ύπνο. Ο Άγγελος του θανάτου είχε ρηθ τη νύχτα, κι είχε πάρει την πονεμένη της ψυχή ψηλά στους ουρανούς που δεν υπάρχει λυπή και πόνος...»

— Κι εγώ σ' αγαπώ Τουρίτι, φιδύρισε εκείνη. Άλλα τι θέλεις από μένα;

— Όλα τα θέλω, αγάπη μου!

— Δεν μπορώ Τουρίτι,

ΖΥΛ ΛΕΜΑΙΤΡ

ΤΟ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟ

είναι γνωστό από το 1500

Τα πρώτα τεμπρά πειράματα

Είνε φυσικό να φανταζόμαστε ότι το αλεξίπτωτο είνε έφευρεσι μεταγενέστερη από το αεροπλάνο. Άλλα συνέδη το αντίθετο. Το αλεξίπτωτο έκαμε την εμφάνισή του ποτού ακόμη οι άνθρωποι άνοιγουν να σκέπτονται ότι θα μπορούσαν να πετάξουν στον αέρα.

Η πρώτη εμφάνισις του αλεξίπτωτου χρονολογείται από το έτος 1500.

Την εποχή εκείνη, ο μαγαστιάς του Μποπάλ καταδίκας μερικούς υπηρέτες του, πού είχαν υπεξαίρεισε διάφορα γουρά και άουγιά σκέυη από τα άνακτορά του, να οκτούν στο κενό από το ύψος ενός πύργου.

Την τελευταία στιγμή, όμως, σκέφθηκε να τους παράσχη ένα μέσον σωτηρίας. Καί, σύμφωνα με τη συμβουλή ενός σοφού βραχμάνου, διάταξε να δώσουν στον καθένα από τους καταδίκους ένα είδος μεγάλης ομπρέλλας.

Οι κατάδικοι ήταν δέκα έπτά. Άπ' αυτούς οι έντεκα έβγασαν σώσι από έσδοφ. Τόσι άλλοι προσέκοιραν δίσια από έσδοφ κι έσβαν κάταγμα των άστών των ποδιών. Οι υπόλοιποι δεν κατάθωσαν να νοσημοποιήσουν όπως έπρεπε την ομπρέλλα - αλεξίπτωτο και συνετίδισαν πάνω στο έσδοφ.

Εκτοτε, παρούμενες καταδίκες, ήταν πολύ συχνές στις Ίνδies. Καί οι κατάδικοι έρώζοντο τις περισσότερες φορές.

Ένα τέτοιο θεαματικό πείημα καταδίκων είνε παρακολούθησε ο Γάλλος ιατρός Λενουράν, κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού που έκαμε στις Ίνδies το 1779.

Γύρισε κατόπιν στην πατρίδα του, όπου διορρήκη καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Μοντελλιέ.

Άλλα το θέμα που είνε παρακολούθησε στις Ίνδies άσπαστολούς πάντοτε τον Λενουράν. Καί, μερικά χρόνια άργότερα, αποφάσισε να δοκιμάση ο ίδιος αυτό το πείημα στο κενόν με ομπρέλλα - αλεξίπτωτο.

Αυτό έγινε στις 26 Νοεμβρίου 1783.

Το άπνευμα αυτής της ημέρας ο καθηγητής Λενουράν οίχθηκε στο κενόν από τον πρώτο δόμο του σπιτιού του, έφωδισμένος με μια ομπρέλλα. πού είνε διάμετρο 80 έκτοστών του μέτροι.

Τα τόξα αυτής της ομπρέλλας ήταν από χαλβά και είχαν δ-θ ή γερά στη βάση της, για να μην άνατσογυροσθούν κατά τη διάρκεια της πτώσεως.

Η δοκιμή έπέτυχε. Ο καθηγητής έφτασε στο έσδοφ. Η έποση ήταν όμως λιγάκι δίσαι κι έσπεσε εέσθωσι του ενός ποδιού του.

Είνε περιττόν να σημειωθή ότι ο κόσμος τον πέραςε για τρελλό. Έγινε υάλιστα, σκέψις να τον άποσκαρύνουν από το πανεπιστήμιο και να τον κλείσουν σε φρενοκομείο.

Άλλ' ο Λενουράν ήταν προσηλωμένος στην ιδέα του. Καί, λίνον καιρό άργότερα, κατασκεύασε ένα αλεξίπτωτο πού είχε διάμετρο δύο μέτρων.

Αυτή τη φορά, όμως αντί να προσδεθή ο ίδιος σ' αυτό προτίμησε να κοιμάση κάτω από το αλεξίπτωτο ένα πρόβατο.

Το πείσμα έγινε στην Άδινιόν. Το αλεξίπτωτο με το πρόβατο οίχθηκε στο κενόν από το ύψος των επάλδεων του παλαιού φρουρού της πόλεως.

Το πείσμα αυτό έπέτυχε άπόλυτα. Ο καθηγητής Λενουράν έκαμε δύο άλλα πείσματα άκούη πηδώντας ο ίδιος στο κενόν.

Το αλεξίπτωτο είχαν έφευρεθή πιά. Την ίδια εποχή μόλις είχαν άρχισι να γίνεται λόγος για τα πρώτα αερόστατα.

Το άνοιγμα του λαμού παρουσιάζει κι αυτό διάφορες μορφές. Άλλοτε είνε

Η ΘΕΛΙΣ

Κουβεντούλες

«Δεν φαντάζεσε ποσο στενοχωρημένη είμαι, πού γράφει μια νεοπαντή άναγνώστρια. Ο άνδρας μου από την ημέρα πού γεννήθηκε το παιδάκι μας έχει διαρκώς παρσάνα μαζί μου. Λέει ότι δεν τον προσέχω σαν πριν, ότι τον παραμελώ, δεν φροντίζω τα ρούχα του, άσχολούμαι διαρκώς με το μωρό και δεν ένδιαφερόμαι άρκετα γι' αυτόν.

Μου έξιτορει ακόμη ένα - δύο γεγονότα και με ρωτά τι πρέπει να κάνη για να μη δυσχερεστή τον άντρα της και συγχρόνως να μη παραμελή το παιδάκι της.

Άκούστε, καλή μου φίλη, πρώτα απ' όλα πρέπει να έσθε πολύ ευχαριστημένη. Για να παραπονεύται ο άνδρας σας σημαίνει ότι σας αγαπά και δεν θέλει να χάση ούτε τόσο άα από την αγάπη σας. Σεις τον βρίζετε άδικον και παρσάλογον, αλλά ξεχνάτε πως οι άνδρες δεν είνε παρά μεγάλα παιδιά πού τα θέλουν όλα δικά τους: Είνε πολύ φυσικό να κακοφρονίσουν λιγάκι στον άνδρα σας το ότι μπαίνει σιγά - σιγά σε δεύτερη μοίρα και είνε επίσης φυσικό να διακοιμούνται και να παραπονιούνται γι' αυτό. Με αυτά πού σας λέω μη νομίζετε ότι σας συμβούλευω να παραμελήσετε το μωρό σας προς χάριν του μαματά του. Κάθε άλλο. Υπάρχουν όμως γίλιοι τρόποι για να δείξη μια γυναίκα στον άντρα της πως είνε το πν γι' αυτήν και πως η γέννησις του παιδιού δεν τήν άφένισε τίποτε, αλλά τούναντιον συμπλήρωσε την εύτυχία της. Λίγη προσοχή χρειάζεται και λίγη γυναικεία διάσθησις για να πάνε όλα καλά και να ποχή να παραπονιείται ο άνδρας σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

«Η μόδα

Μια από τις μεγαλύτερες τέχνες στη ραπτική δεν είνε πια θα ντυνέσαι εδοιούνας πολλά, αλλά πως θα ντυνέσαι εδοιούνας λίγα. Για να το έπιτύχης αυτό χρειάζεται σκέψις, χρειάζεται, πρό πάντων, έπίνοιση, και φυσικά το άπαραίτητο γούστο πού σ' αυτό το κεφάλαιο παίζει τον πρωτεύοντα ρόλο.

Πας μια φούστα μπορεί να εμφανίζεται διαφοροτρόπως και να παρουσιάζη κάθε φορά καινούργια τουαλέττα; Σ' αυτό πολύτιμη βοήθεια προσφέρουν οι μπλούζες.

Το έξαρτημα αυτό της γυναικείας τουαλέττας κατορθώνει να ανδράση κομψότητα και πρακτικότητα και γι' αυτό ποτέ δεν παύει να έχη την εύνοια της μόδας και κάθε χρόνο να παρουσιάζεται υπό νέαν μορφήν. Με μια και την αυτή φούστα μπορεί να φορέσετε διάφορες μπλούζες κι έτσι η εμφάνισις σας να φαίνεται κάθε φορά νέα.

Οι τωρινές μπλούζες, πού θεωρούνται πιο άμυγιέ, γίνονται από στενέ μπρούσε ή σκέτο και τα σγέδια τους είνε μάλλον έφαρμοστά στη μέση ή έχουν ένα μεγάλο άμυγισμόν πού βοηφεί πολύ στο να φαρόνται τους ώμους. Άλλοτε όμως το φάρδος αυτό έπιτυγχάνεται μ' ένα πλατύ γιακά.

Το άνοιγμα του λαμού παρουσιάζει κι αυτό διάφορες μορφές. Άλλοτε είνε

«Εσώρουχα της μόδας πού εσώφονουν τις γραμμές και τα στολίσματα του παλπού καιρού.

Εσώφονουν, αλλά χρησιμοποιούνται και για φορέματα πιο τουαλέττας. Όπως είνε όμως εύνητον, διαλέγουμε ύφασματα μονόχρωμα και όχι φανταζι.

Τα λαινάς φοριούνται έπισης χρησιμοποιούμενα για τανιέ κατώ από το έπανωφορι. Πολλές φορές για τα ταγιέρ αυτά χρησιμοποιούνται δύο είδη ύφασμάτων φανταζι και μονόχρωμα σε σχετικές φυσικά άποχρώσεις και η χρησιμοποιείται το ένα για φούστα και το άλλο για ζακέττα. ή το ταγιέρ είνε όλο μονόχρωμο και γορνιέται μόνο στις σπέτες, το γιακά, τα μανίκια με το διοιόχρωμο φανταζι. Τα φορέματα από λαινάς έχουν ως έπί το πλείστον άζο υστέρ κορσά και πολύ παρσάδειά φούστα με πίες, ή λίσες, ή κλός σε άκρος λογικό πού άποτελεί ένα διάμεσον μεταξύ της πολύ κοντινής φούστας και της πολύ μακράς πού με δυσκολία άποσκαρύνουν να φορέσουν οι γυναίκες.

Στα φορέματα αυτά βλέπομε πολλές

Παιδικά φορεματάκι σκωτσέζικα.

ζώνες, θερμαίνες και τα ίδια κομπιά, συχνά δε το άνοιγμα του λαμού συμπληρώνεται με ένα ώ πολύ σουρωτό.

Τα άσπρορουχί

Είπαμε πως μονάχα τη λέει άσπρορουχα διατηρούν, αλλά άσπρα σπανίως είνε, για να μην ποίμε δεν είνε ποτέ. Και όμως δεν θα μας φανή παρσάνο αν ξαναγυρίσωμε στα άσπρα έσώφονουσα μια πού ξαναγυρίσαμε ήδη στα «μισοφορία». Μάλιστα, μη σας φαίνεται παράξενη η λέξις «μισοφορία». Πολλές βέβαια από σας δεν θα έζορετε τι σημαίνει αυτή η λέξις άφου στην εποχή σας δεν έγνωρίζατε αυτό το έσώφρουχο. Το «μισοφορία» είνε ένα είδος κομπιναιζόν, γωρίς μπουστό, δηλαδή μια φούστα πολύ πλατεία και γίνεται με βολάν κάτω για να στρώνη επάνω σ' αυτό εδομοφα ή πλατεία και μακρά φούστα πού τόσο συνηθίζεται έφέτος. Το μισοφορία αυτό γίνεται από στενή ή φάιν στο χρώμα της τουαλέττας. Έτσι το έσώφουρο γυναικείο ντύσιμο άπλοποιείται ακόμη περισσότερο, άφου περιορίζεται μόνον σε σουτιέν και μισοφορία, άφηνοντας γυμνό το μεταξύ του σουτιέν και του μισοφορίου μέρους του σώματος.

Άλλα ποίος σκέπτεται τέτοιες λεπτομέρειες όταν διαπλάσει η Αύτης Έξοχότης η Μόδα; Έπειτα, τα ταγιέρ γυναικεία σώματα έχουν τόσο σκληραγωγνηθή με τα διάφορα σπόρ και τη ζωή στο ύπαιθρο πού δεν φοβούνται το κρύο.

Κοστούμι για σκι

Σε παλότερες εποχές πού να ποίμους κανείς να μύληση γι' άνδρικό παντελόνι όταν έπρόκειτο για γυναίκες; Τα τελευταία όμως χρόνια, με τον άθλητισμό, με το πατινάζ, με το τένις σιγά - σιγά το άνδρικό παντελόνι άρχισε να πλουτίζει την γυναικεία γκαρνταμάρια.

Κάθως δε οι Έλληνες δεν θέλουν να καθυστερούν σε τίποτε, έπομένον είνε ν' άσχολουμεθα και με το κοστούμι του σκι.

Η ραπτική τέχνη άκολουθεί την γυναίκα σε όλη της την δράσι και συνεπώς και στα σπόρ. Έπειδή δε η έπίθεμια όλων των ραπτικών και ραπτριών είνε πως να την παρουσιάσουν όσο το δυνατόν πιο κομψή τελειοποιήσαν όλα τα σπορτικά κοστούμια. Τι χρειάζεται για το σκι; Κάτι πού να προστατεύη από το κρύο και σιγά - σιγά να αφήνη ελεύθερες τις κινήσεις. Τι άλλο θα μας τα σώσει αυτά παρά ένα μάλλινο παντελόνι και ένα σουτέρ; Έπειδή όμως κάθε σπόρ έχει την παράδοσή του προσπαθούμε να μην άπομακρυνόμεθα από το κλασικό σγέδιο και το κλασικό χρώμα. Όπως το τένις δεν μπορούμε να το ίδουμε να παίζεται άλκοις παρά με άσπρο κοστούμι έτσι και για το σκι το κλασικό ντύσιμο είνε μαύρο παντελόνι και χρωματιστό σουτέρ ή μπλούζα πλεγμένη με κλειστό γιακά. Το παντελόνι πρέπει να είνε στενό και σφιγμένο τους αστραγάλους και το σουτέρ ή η μπλούζα να έχουν άσ συμπληρώμα μια κουκούλα έπισης πλεγμένη πού προστατεύει το κεφάλ

Το ίδιο συμβαίνει και με τα ταγιέρικά τους. Άλλάζοντας έσάφρα ή μπλούζα ή καπελάκι το κάνουν να φαίνεται κάθε μέρα καινούργιο.

Για τα κοριτσάκια σας

Για μικρούλες 4-9 χρόνων ταϊριάζουν μονοκόμματα φορεματάκια με έφαρμκούς μπουστους, κοντά μανίκια και πλατείες φούστες. Φτάνει από λαινάς έπισης έπανωφορία σε στυλ ρεδιγκότας «μιασά», σταυρωτά με γιακάδες άστρογγυλά φιλιά. Για μικρές 8-10 χρονών Φορεματάκια έπισης από λαινάς, με ένα μεγάλο κομψή πού τελειώνει στα μανίκια περιλαμβόνοντας φυσικά τους ώμους και το λαιμό. Φοσιτίστε αν φορή, γιακάδες ύπλο γυριστό, μανίκια τρούα - κάρ, ή μακρά με πουσάνι. Τα έπανωφορία γίνονται με μια σειρά κομπιά και μάλλον ριχτά, χωρίς ν' αποκλειώνται οι ρεδιγκότες.

Συνηθίζονται έπισης πολύ για κοριτσάκια φορεματάκια καθημερινά διάφορα λαινάς σκωτσέζικα, άλλα σ' ένα άλλο σγέδιο έντελώς μωδέρνο πού διαφέρει πολύ από τα κλασικά σκωτσέζικα. Με τα φορέματα αυτά φοριούνται παλτοδάκια μονοχρώμα σε σχετικό χρώμα πού να θυμίζη το σκωτσέζικο κι έτσι έχουμε ένα άραιστο στο σύνολον. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι και η παιδική μόδα δεν στερείται ούτε κομψότητας ούτε γούστου.

Η άλληλογραφία μου

Λεοντόκαρδον: Δεν πρόκειται περί τριχοφύγου γιατί τα σμηκτάματα είνε έντελώς διαφορετικά. Έλπίδα ότι με λίγη τήρησι του όργανισμού σας θα σταματήση το κακό. Μιά - δύο φορές την εβδομάδα μπορείτε να τρίβετε τις ρίζες με λίγο πετρέλαιο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

λι και τ' ατύα. Άπαραίτητο έπισης είνε ένα χοντρό έπανωφορι, πού ζεστό, με μεγάλο γιακά και πολύ σουρωτό.

Τα έξαρτήματα της κοκέτας

Συμβαίνει κάποτε να βαρούται κανείς το ίδιο φορέμα ή το ίδιο έπανωφορι και δεν μπορεί να το άλλάξη φορώοντας κάτι άλλο, γιατί δεν έχει. Στην περίπτωση αυτή εκείνο πού σώζει είνε τα έξαρτήματα και αυτό το ζέρει πολύ καλά κάθε κοκέτα και σπείζει ν' άνοορήσει κάτι απ' όλα αυτά πού αναστρέφει πάρα κάτω. Θα μου πείτε: αν μπορεί να τ' άνοορήσει. Φυσικά, αν μπορεί, αλλά υπολογίζουμε πως πιο εύκολα άνοοράει κανείς ένα μικρό έξαρτημα παρά ένα καινούργιο φορέμα.

Ας ποίμε λοιπόν ότι άνοοράει μια κυρία ένα νύσσιμο ζαμπόν ή ένα πλατείο ντραπέ ζώνη απ' αυτές πού τόσο συνηθίζονται έφέτος και άλλάζουν άμέσως ένα φορέμα ή προσθέτει στο φουστάνι της μια μπασκα άπ' αυτές πού μπαίνουν και βγαίνουν εύκολα. Άν αυτά όλα φαίνονται δαπανηρά άρκει έστω κι' ένα καινούργιο ζευγάρι γάστια, να είνε όμως καλοδιαλεγμένα και σε χρώμα ταριαστό. Μη ξεχνάτε ποσο της μόδας είνε τα δέχρωμα γάντια! Έπειτα έχουμε την τσάντα. Άν την διαλέξωμε με γούστο μπορεί άμέσως να πλουτίση την εμφάνισις μας. Αυτά κάνουν οι κοκέτες γυναίκες και γι' αυτό τις βλέπομε πάντα τόσο περιποιημένες και μονοτί φορούν καιρό το ίδιο φορέμα φαίνονται πάντα τόσο κομψό. Όλο τους το μυστικό έγκειται εις το πού προσηχουν τις λεπτομέρειες.

Το ίδιο συμβαίνει και με τα ταγιέρικά τους. Άλλάζοντας έσάφρα ή μπλούζα ή καπελάκι το κάνουν να φαίνεται κάθε μέρα καινούργιο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΟ ΛΑΔΙ «ΟΪΤΙΣΙΚΑ»

Τα κατεργασμένα του Μάρβιν

Ός το 1930, τα καρύδια του δεν-τρού «οϊτίσις» της Βραζιλίας δεν παρουσιάζαν κανένα πρακτικό ενδιαφέρον. Σήμερα το λάδι τους είναι το ένδεκατο σε σπουδαιότητα απ' τα προϊόντα που εξάγει η Βραζιλία. Χρησιμοποιείται για βενζίνη, υγρασάδες, τυπογραφικά μελάνια και άκετους άλλους σκοπούς. Κι' ο Αμερικανός Μάρβιν, που διωγόνωσε την παραγωγή του είχε εκατομμυριούχος σε δολάρια.

Στον πόλεμο, το λάδι αυτό πρόσφερε ανεκτίμητες υπηρεσίες. Τα τάνκς, τα πλοία και τα αεροπλάνα των Αμερικανών έπρεπε να βαφούν, κι' η υγονία χοιζόταν ένα στεγνωτικό λάδι, που έφτανε ως τότε απ' την Κίνα και την Ιαπωνία, σε ποσότητα 40.000 τόννων το έτος. Τα πολεμικά όμως γεγονότα εμπόδιζαν πια αυτή την εισαγωγή. Κι' η αμερικανική πολεμική βιομηχανία θά βρισκόταν σε δύσκολη θέση, αν δεν είχε το λάδι «οϊτίσις».

Εκατομμύρια δέντρα αυτού του είδους υπάρχουν στα δάση της βορείου Βραζιλίας. Πολλά απ' αυτά παράγουν 250—1000 λίτρα καρύδια, που περιέχουν 60% λάδι. Διδάσκει Βραζιλιάνοι επιχειρηματίες είχαν προσπαθήσει να χρησιμοποιήσουν το λάδι αυτό, αλλά είχαν αποτύχει. Όταν λοιπόν ο Μάρβιν ανέλαβε την ίδια προσπάθεια, τον ενόμισαν δολοφόνο...

Κι' όμως, αν ήξεραν το παρελθόν του, δεν θ' αμφέβαλλαν για την επιτυχία του. Ο Μάρβιν ήταν αυτοδημιούργητος και διαδολεμένος. Σε ηλικία 12 ετών, πουλούσε εφημερίδες, για να συντηρήσει την οικογένειά του. Σπούδασε έπειτα σε νυχτερινή σχολή. Μελετούσε απλότητα. Κοιού-

Ετοιμοί Κορσέδες Λαοτέξ Σουτιέν

Δι' όλα τα σώματα

Flex-Form

Λαυρόπουλος & Κοτρίων

ΕΡΜΟΥ 50

Σημ.: Αι Κυρίες των Έπαρχιών δύνανται να προμηθευθούν Κορσέδες ή Λαοτέξ γράφοντες το ανάστημά την περιφέρειαν και την μέσην εις μίαν γνωστήν ή συγγενή των.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

τα έκλεκτοτερα που υπάρχουν • ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ - ΠΑΤΗΣΙΩΝ

ταν πολλές βραδύες νηστικός. Κι όμως, γάρι στην αντίληψη και την ενεργητικότητα του, προώδεσε τόσο, ώστε στα 22 χρόνια του, είχε ανωτέρα θέση σε μια εταιρία του Σαν Φρανσίσκο, που πουλούσε προϊόντα γαλλικά και γαλλόβου. Πέντε χρόνια αργότερα, είχε αποκτήσει σημαντική περιουσία. Γοητευμένος απ' την ομορφιά και τα φυσικά πλούτη της Βραζιλίας, ίδρυσε εκεί γυμνάσια και ενοστώσια μεταλλουρίας.

Δεν τον ενδιέφερε όμως τόσο το γρήγορο όσο η μέθη της επιτυχίας. Το 1927 λοιπόν, όταν πια είχε «κατοικήσει» τις επιθυμίες του, βαρέθηκε, τα πούλησε όλα και αποτραβήχθηκε απ' τη δράση. Ήταν τότε 40 ετών και πολυεκατομμυριούχος.

Η κρίσις του 1929 τον κατέστρεψε τελείως. Έχασε ό,τι κι' αν είχε. Του άπομεινε μόνον ένα παλιό εργαστήριο... και μια ιδέα που τον απασχολούσε απ' το 1918. «Ανέβησε δηλαδή σ' ένα Γερμανό νηικό να μελετήσει το λάδι «οϊτίσις», για τη χρησιμοποίησή του στις ελαστικές.

Το λάδι αυτό είχε διάφορα προσόντα: στέγνυνε γρήγορα, δημιουργούσε ένα σκληρό επίστρωμα άποσπαστο από νηικές ούσεις κι' από υγρασία. Αλλά έφτανε η γίνε-ταν κολλώδης με το στέγνωμα.

Έπειτα από έτος έτους έρευνες, ο Γερμανός νηικός παρατήθηκε, συνιστώντας στο Μάρβιν να πάει να ενδιεφερέται για το λάδι εκείνο. Ο Μάρβιν όμως επέμενε. Πήρε δεύτερο νηικό. Όλλανδό, ο οποίος έκαμε το λάδι να μ' έζωρνη. «Ευε-ωστόσο ακόμη υπερβολικά πηχτό, τόσο που έπρεπε να κανείς... αθλητής, για να βάλει μ' αυτό! Ένας Άγγλος νηικός, διάδοχος του Όλλανδού, το έκαμε ρευστότερο κι' άλλοι επιστήμονες το τελειοποίησαν ακόμη περισσότερο.

Έβιμε όμως ακόμη ένα ελάττωμά του: δεν ήταν πάντα ομοιο. με σταθερές ιδιότητες. Αυτό ώφειλετο στον πρωτόγονο τρόπο μαζέματος των καρυδιών. Οι Ιθαγενείς τα άφαιναν συχνά να σαπίζουν έξι μήνες στο ύπαιθρο, μέσα στη βροχή, κι' έτσι γαλούσε το λάδι τους.

Ο Μάρβιν πήγε ο ίδιος επί τόπου, μέσα στη ζούγκλα. Οι Ιθαγενείς δέχθηκαν ν' ακολουθήσουν τις οδηγίες του για το μαζέμα των καρυδιών, άκοι να πληρωνόντουσαν προκαταβολικά. Ο Μάρβιν τους μοίρασε γιλιάδες δολάρια, χωρίς να πάρη αποδείξεις. Έχτισε κατά-πιν τελείες αποθήκες κι' ενοστώ-σια για την παραγωγή και το ραφινάρισμα του λαδιού. Χρεώθηκε όμως 300.000 δολάρια κι' αφοώσθη-σε απ' τους κόπους και τις άνω-νίες. Θά χρεωκοπούσε δέ, αν ο Πρό-εδρος της Βραζιλίας δεν έκτιούσε τη σημασία του έργου του για την έθνική οικονομία της χώρας και δεν διέτασε την Τσάπεζα της Βραζιλίας, να του δανείση όσα χρειαζό-ταν.

Ακολουθήσαν νέες προσπάθειες του Μάρβιν για τη διάδοσή του προϊόντος του στις ξένες άγορές και τέλος, επέτυχε άπλυστα. Πλήρωσε έτσι τα χρέη του κι' έγινε και πάλι πλούσιος.

Κι' όμως, προ 12 ετών, τον ενό-μιζαν δολοφόνο!

Ο Χίτλερ και η Εύα Μπράουν ΖΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ;

Μία νέα καταπληκτική ιστορία

Το «μυστήριο Χίτλερ» εξακολουθεί ν' απασχολή πάντοτε τη διεθνή κοινή γνώμη. Μία νέα έκδοχή εκκλωφόρησε τελευταία και αυτή τη φουά δεν φαίνεται ότι πρόκειται για μια άλλη υπόθεση.

Τα γεγονότα έχουν ως εξής: Πριν από μερικές βδομάδες, ένας Γερμανός αεροπόρος, όνοματι Πέτρο Μπαύγκαρτ ανακοίνωσε ότι ο θύλος σύμφωνα με τον όποιον ο Χίτλερ και η Εύα Μπράουν άποτεφρώθηκαν μέσα στα ύπογεια του μεγάρου της καγκελαρίας είναι από την άρχη ως το τέλος άσύντατος. Για τον άπλοστατο λόγο ότι ο ίδιος παρέλαβε τον Χίτλερ, την Εύα Μπράουν, την άδελφή της και το στρατηγό Ρόμεο μέσα στο αεροπλάνο του, την προηγούμενη της πώσεως του Βερολίνου, για να τους μεταφέρει στη Δανία. Έξ άφο-υπε των βουβαοδισμών της συμμαχικής αεροπορίας, όμως το αεροπλάνο άναγκάσθηκε να προσγειωθεί στο Μαγδεβούργο. Από εκεί, ένα άλλο αεροπλάνο τους μετέφερε σε μία έρημη άκτι όπου τους περί-μενε ένα ύποδρυχιο, που ξεκίνησε άμέσως για τη Νότιο Αμερική.

Όπως θα θυμούνται ίσως οι άναγνώσται μας, τον Αύγουστο του 1945 ένα γεωμανικό ύποδρυχιο παρεδόθη στις άρχες του Ρίου Ιανείου. Το πλω-μά του άποτελείτο από μέλη της προσωπικής σωα-τοφυλάκης του Χίτλερ.

Πριν από δέκα μέρες, λοιπόν, μερικοί ψαράδες είχαν ίδη αυτό το ύποδρυχιο ν' αναδύεται στην επι-φάνεια και να προσεγγίζει σ' ένα έρημικο μέρος της άκτής. Λίγη ώρα αργότερα άποδιβάσθηκαν στην ξε-ρά μερικοί άνδρες με πολιτικά και μία ή δυο γυναί-κες. Τρεις Ρόλε-Ρόυς, κομμένες πίσω από τα δέν-τρα, τους περίμεναν. Τα αυτοκίνητα ξεκίνησαν άμέ-σως προς την κατεύθυνση του Ποσαντές.

Στο κέντρον του Ποσαντές βρίσκεται η πλατεία της «Κυβερνήσεως», που πλησιάζει ολόγυρα από πολυτελέστατα μεγάρα. Σ' ένα απ' αυτά διέμενε ένας Γερμανός πρόσενος, ο κύριος φον ντε Γκόλτς. Κατά τα τέλη του Αύγουστου, τρία αυτοκίνητα σταμάτησαν ύποστά στην πόρτα του μεγάρου. Ή-ταν Κυριακή και πολλοί κύριους έκανε τον περιπάτο του στην πλατεία. Πολλοί από τους περιπατητές άνεγνώρισαν, λοιπόν, τον Χίτλερ σ' έναν από τους άναρώπους που κατέβηκαν από τα αυτοκίνητα. Δημιουργήθηκε άμέσως μεγάλος θόρυβος και επενέδη η άστυνομία, που ώδηγησε εκείνους που κατέβηκαν από τα αυτοκίνητα στο διοικητήριο του Ποσαντές.

Μία επίσημη ανακοίνωση, που έξεδω έπειτα από λίγη ώρα, έλεγε ότι δεν έπρόκειτο για τον Χί-τλερ, αλλά για κάποιον Μύλλερ, σωσία του.

Έπειτα από δυό ώρες, όμως, συνέβη το εξής: «Όλοι οι ένοικοι της έπαυλης όπου έμενε ο κύριος φον ντε Γκόλτς επιδιβάσθηκαν σε αυτοκίνητα και με τη συνοδεία πολλών υποσυγκλητών και ούκριντων της άστυνομίας διευδύνθηκαν στο σταθμό. Έ-κει τους περίμενε ένα είδικό τραίνο, που ξεκίνησε άμέσως, άγνωστο ποds ποιά κατεύθυνση.

Ός εδώ πρόκειται για γεγονότα βέβαια. Και τώρα η συνέχεια:

Πριν από μερικές ήμερες η κυρία Ντελέμος, σύ-ζυγος ενός πλουσιού Βιουηνάου της Άργεντινής και η κόρη της άνεγνώρισαν όπως ίσχυρίζονται τουλά-ιστον, τον Χίτλερ στον επιβάτη ενός τρένου, όπου βρί-σκονταν κι' αυτές. Ο επιβάτης αυτός συνοδεύονταν από δυό σωματοφύλακες ισραηλίων διαστάσεων.

Είπε άληθης ο ίσχυρισμός της κυρίας Ντελέμος και της κόρης της: Καί ο Χίτλερ, όπως και η Εύα Μπράουν ζούν πάντοτε: Μυστήριο.

Η νηκισελήψις

Μία από τις πιο περιέργες, άλλ' εύτυχως πολύ σπάνιες ασθένειες είναι η νηκισελήψις. Ο άσθε-νής, μόλις ύποστή μια όποιοδήποτε νευρική συ-κίνηση π. χ. μόλις γέλαση, θυώση, στενοχωρηθή κλπ. βυθίζεται άμέσως σε ύπνο ή καλύτερα σε λή-θαργο, που διαρκεί κάποτε πολλές ήμερες.

Τέτοια είναι η περίπτωση μιας νεαρής γυναίκας που νοσηλεύεται στο νοσοκομείο του Βιμπλντον. Η πρώτη έκδηλωση της ασθένειας της της πα-ρουσιάσθηκε μερικές ήμερες μετά το γάμο της. Είχε πάει τότε μαζί με το σύζυγό της στον κινη-ματογράφο για να παρακολουθήσουν το έργο του Σαρλώ: «Μοντέρνοι καιροί». Τα πολλά γέλια που έκαμε κατά τη διάρκεια της παραστάσεως την βύ-θισαν σε ύπνο και χρειώθηκε να την μεταφέρουν με φορείο στο σπίτι της.

Οι γιατροί συνέσπασαν στο άσυνγό της να μην της ληή τίποτε, που να είναι δυνατόν να την κάμν να γέλαση. Αλλά παρ' όλα αυτά, οι κρίσεις συ-νέχισθηκαν και την μετέφεραν στο νοσοκομείο.

Η πρωταρχική μέθοδος διαγνώσεως των νοση-μάτων των άναπνευστικών ορ-γάνων ήταν η άκροαστική, που λέγεται ότι επενόθη ά-πο τον Ίπποκράτη. Η μέθο-δος αυτή συμπληρώθηκε κατά τον πρόσμμενο αιώνα με την στηθοσκοπία, γάρις στην ά-νακάλυψη από τον Λαινέκ έ-νος είδικού άκροαστικού ορ-γάνου του στηθοσκοπίου.

Το μειονέκτημα και των δυο αυτών μεθόδων είναι ότι έξαστώνται άποκλειστικά ά-πο την άκροαστική ίκανότητα του εξέταζοντος ίατρού.

Γι' αυτό, η άνακάλυψις της ραδιογραφίας άποτελέσε ένα τεράστιο βήμα στην διάγνω-ση των πνευμονικών νοσημά-των. Προκειμένου π. χ. για τα πνευμονικά σπλήια η ραδιογραφική εξέταση φανε-ρώνει την ύπαρξη των σε μέ-ση όπου ήταν τελείως άδύνα-τον να τα άνακάλυψη η άπλη άκροαστική εξέταση. Αλλά και η ραδιογραφική εξέταση παρου-σιάζει ένα τεράστιο μειονέκτημα. Πραγματικά ποιά είναι η εί-κόνα που μας δίνει η ραδιογραφική πλάκα. Η πλάκα αυτή δεν μας δίνει την εικόνα ενός ώρισμένου μέρους του πνεύμονος αλλά τις εικόνες όλων των μερών που διασχίζει η άκτις Χ στην πορεία της.

Έτσι η φωτογραφία αυτή άποτελείται στην πραγματικό-τητα από πολλές εικόνες που είναι βαλμένες η μία πάνω στην άλλη και που προέρονται καθεμιά από διαφορετικό βάθος.

Γι' αυτό η ραδιογραφική πλάκα μας δίνει μίαν άκαθόρι-στη εικόνα, από την όποιαν λείπει η διαύγεια. Το κυριώτερο μειονέκτημα της όμως είναι ότι δεν μας έπιτρέπει να προσδιο-ρίσουμε με ακρίβεια σε ποιά βάθος βρίσκεται η βλάβη που πα-ρατηρούμε.

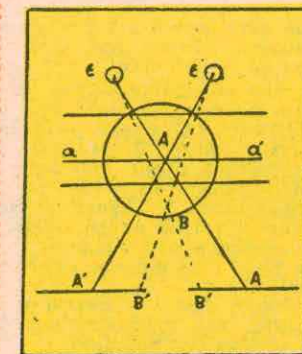
Ένας νέος τρόπος για την εξέταση των πνευμόνων

Για να γίνει αυτός ο προσδιορισμός θα έπρεπε να μπο-ρούμε να φωτογραφίσουμε τον πνεύμονα κατά τμήματα και με τέτοιο τρόπο ώστε η ραδιογραφία του κάθε τμήματος να μ'ν έπηρεάζεται από τα άλλα.

Η μέθοδος που μας έπιτρέπει να πάρουμε τέτοιες φωτο-γραφίες έπινόηθηκε το 1914 από έναν Πολωνό, τελειοποιήθηκε το 1921 από ένα Γάλλον έπιστήμονα και έαρη ίσώθηκε για πρ-ώτη φοά το 1930 από τον Ιταλό γιατρό Βαλεδουά.

Το έπιστημονικό όνομα αυτής της μεθόδου είναι τομογρ-αφία (από το έλληνικό τόμος έπειδή, όπως είπαμε, είναι σαν να κόβουμε τον πνεύμονα σε φέτες και να φωτογραφίζουμε καθεμιά απ' αυτές χωριστά).

Πώς γίνεται όμως αυτός ο τεμαχισμός; Αν κατά τη διάρκεια της ραδιογραφίσεως, δώσουμε στη λάμπα που ποίει τις άκτίνες Χ μία κανονική κίνηση, η εικόνα του ώρισμένου σημείου Α θα «σαρώση» την πλάκα και θα άπο-τυπωθή διαδοχικά σε διάφορα μέρη της. Αν όμως δώσουμε έπίσης και στην πλάκα μία κανονική κίνηση, κατ' αντίθετη διεύ-θυνση προς την πρώτη η εικόνα του σημείου Α θα άποτυπωθή πάνω σε ένα ώρισμένο μέρος της πλάκας και πάντοτε στο ίδιο.

Η ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΤΟ-ΜΟΓΡΑΦΙΑΣ

Σε διάστημα ενός δευτερολέπτου, μετατοπίζουμε την έσθια των άκτι-νων Χ από το σημείο Ε στο ση-μείο Ε'. Κατά το ίδιο διάστημα, η φωτογραφική πλάκα μετατοπίζεται με μία συμμετρική κίνηση από το σημείο Π στο σημείο Π'. Η συ-σκευή έχει προσανατολισθή πάνω στο σημείο Α π. χ. Η εικόνα του σημείου Α θ' άποτυπώνεται τότε συνεχώς στο ίδιο σημείο της πλά-κας (Α') και θα είναι άπολύτως κα-θαρή. Αντίθετα, η εικόνα του ση-μείου Β μετατοπίζεται βοσδότερα ά-πο την πλάκα. Καθ' όλη τη διάρκεια της κινήσεως θ' άποτυπώνεται συ-νέχως σε διάφορα σημεία της πλά-κας και θα είναι άκαθόριστη. Αυτό θα συμβή με όλα τα σημεία που βρίσκονται προς τα έμπρος ή πίσω

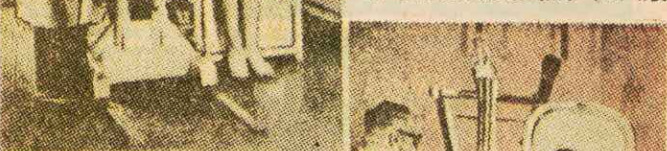
Έτσι η εικόνα αυτού του σημείου θα είναι άπολύτως καθαρή. Το ίδιο θα συμβή και με όλα τα σημεία που βρίσκονται έπάνω και κάτω από το δοθέν σημείο Α. Αντίθετα, οι εικόνες των σημείων που βρίσκονται έμπρος ή πίσω απ' αυτό το σημείο δεν θα έκτυπωθούν στο ίδιο μέρος της πλάκας και θα είναι συ-γκεχυμένες και άκαθόριστες.

Έτσι, για κάθε σημείο θα προέπη να πάρουμε μία χωρι-στή φωτογραφία, που θα μας δείγνη αυτό το σημείο πολύ κα-θαρά και όλα τα άλλα γύρω άκαθόριστα και συγκεχυμένα.

Σύμφωνα με τη μέθοδο Βαλεδουά, δίδεται στη λάμπα και την πλάκα μία σύγχρονη κίνηση, που είναι όμοια μ' εκείνην του έκκεντρου. Μπορούμε έτσι να εξέτασουμε όποιοδήποτε μέ-ρος του πνεύμονος. Η ακρίβεια αυτής της μεθόδου είναι τόσο μεγάλη ώστε μπορούμε να φωτογραφίσουμε το έσωτερικό του πνεύμονος ανά δυό εκατοστό-μετρα, να τον τεμαχίσουμε, δη-λαδή, σε φέτες πάχους δυό ε-κατοστημέτρων και να φωτο-γραφίσουμε χωριστά την καθε-μιά απ' αυτές.

Στα ραδιογραφικά ίνστιτού-τα, όμως, περιόρίζονται συνή-θως σε δώδεκα φωτογραφίες.

Η τομογραφία άποκαλύ-πτει και τις ελάχιστες βλάβες του πνεύμονος, άκόμη και εκεί-νες που έπικαίχονται από τις πνευρές ή από ένα άλλο δονα-νον (καρδία, ήπαρ) ή τέλος ά-πο μία πνευμοθώρα. Μας άπο-καλύπτει επίσης μιά φυσιώ-δη έπεξεργασία από την πώ-

τη στιγμή της εμφα-νίσεως της, πράγμα που δεν συμβαίνει με τη ρα-διογραφία.

Η τομογραφία πα-ρέχει τέλος πολύτιμες πληροφορίες για την έ-φαρμογή ενός πνευμο-νοθώρακος και καθοδη-γεί με άπολύτη ακρί-βεια το χειρουργό σε περίπτωση άποστή-ματων ή όγκων του πνεύ-μονος.

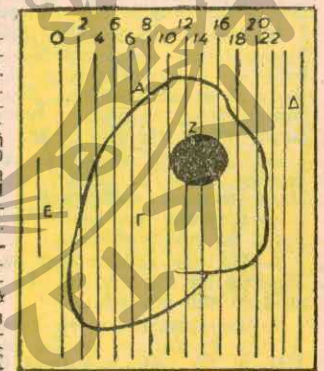
Σήμερα, στην Αμερική, όλα τα μεγάλα άκτινολογι-κά ένοσαστήρια έφαρμόζουν τη μέθοδο Βαλεδουά και εξέταζουν «τομογραφικά» τους πνεύμονες των άσθε-νων. Έξ άλλου, οι περισσ-ότεροι γιατροί τώρα όχι μόν-ον στην Αμερική, αλλά και στην Ευρώπη θεωρούν ως άπαραίτητες για μία ακριβή διάγνωση των πνευμονικών νοση-μάτων αυτές τις τόσο άποκαλυπτικές φωτογραφίες της τομο-γραφίας.

Ο Γάλλος δόκτωρ Γκροσσέ, σε μία πρόσφατη άνα-κρίνωσή του στην Ιατρική Ακαδημία του Παρισιού, έτόνισε ιδιαίτερας ότι η τομογραφία προσφέρει σήμερα πολύτιμες ύπη-ρεσίες στους έπιστήμονες, γιατί έπιτρέπει την άσφαλή διάγνωση μίας όποιασδήποτε βλάβης του πνεύμονος και τον καθορισμό του καλύτερου τρόπου για την θεραπεία της.

ΟΙ ΤΟΜΕΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΟΝΟΣ

Τμή του πνεύμονος ανά 2 έκατο-στά έκ των έμπροσθεν προς τα ό-πισθεν. Α. Θωρακικών τοίχων. Γ. Πνεύμον. Δ. Φωτογραφική πλάκα. Ε. Λάμπα με άκτίνες Χ. Ζ. Πνευ-μονική βλάβη. Όπως δείγνεται η εί-κόνα η βλάβη Ζ δεν θα έμφανισθή στις φωτογραφίες των τμημάτων 10 και 20. Θα έμφανισθή μόλις στη φωτογραφία του τμήματος 12. Η πλήρης έμφάνισή της θα γίνει στη φωτογραφία των τμημάτων 14 και 16.

του νοητού επιπέδου αα'. Όλα ό-μως τα σημεία που βρίσκονται πά-νω σ' αυτό το νοητόν επίπεδο θα έμφανισθούν καθαρά. Η συσκευή μπορεί να προσανατολισθή προς ό-ποιοδήποτε άλλο σημείο και να μας δώ-καθαρές εικόνες του έπιπέ-δου ΒΒ' κτλ.

17ον — Τί φοβάσαι; Έδώ πρόκει-
ται να σώσεις το τουάρι σου...
Δεν θα μείνεις άλλωστε παρά με-
ρικά λεπτά! Θα ξανασκεπάζω το
φέρετρό και θα είλω άπάνω λίγο χώμα...
Όταν φύγουν οι ένθροοί σου, θα σε βγάλω
άπ' εκεί...
Ο Ισαάκ δέχθηκε, θέλοντας και μή.
Φρόντισε μόνο να συστήση στο νεκροθά-
φτη: — Μή μ' άφίσης πολλή ώρα!...
Έκείνος έβαλε το σκέπασμα στη θέσι
του και πέταξε πάνω μερικές φτυσιές χώ-
μα. Όταν οι προσώπιδοφόροι πλησίασαν
και τον ρώτησαν αν είχε ίδη κανένα εκεί
γύρω, αυτός άπάντησε άνοιχτά και συνε-
γίζοντας τη δουλειά του νέμισε τον τάφο.
Οι κουκουλοφόροι έφυγαν, άπογορευ-
μένοι.
"Αλλά ο νεκροθάφτης άπτι να έλευθερώ-
ση τον Ισαάκ, σκέφθηκε ότι το σακί του
θα περιείνε κι' άλλα πολύτιμα πράγματα...
Τόν άφισε λοιπόν μέσα στο φέρετρο, θαμ-
μένο ζωντανό!
Σε μερικές ημέρες άνοιξε τον τάφο κι'
είδε ότι ο γιατρός είχε βοή φοικτό θάνα-
το, κοντά στη νεκρή γυνά. Έπηρε τότε το
σακί του κι' εύκαιρίστηκε την τύχη που
του είχε στείλει ένα τέτοιο θησαυρό...
ΚΔ'.

Όταν ο πιστός Μπουριάν έφτασε, τη
νύχτα στο μέγαρο του κύριου Λορεντά-
νι, βοήκε τον γέρο εύγενή άπασχολημένο
με την έκτέλεσι του σχεδίου του. Στο γοσ-
φείο του βρισκόταν ήδη ένας άγνωστος, με
τη μαύρη στολή των δονάκων της Κυβε-
νήσεως. Ο Μπουριάν τον κύτταζε με δυσ-
πιστία.
— Ήσυχασε, του είπε ο Λορεντάνι.
Είνε φίλος, πιστός όσο και σύ.
Ο Μπουριάν κύτταζε με έκπληξι τον άν-
θρωπο εκείνο, τον οποίο δεν είχε γνωρίσει
πατέ κι' ο οποίος ώστόσο ήταν ντυμένος
όπως οι συνάδελφοί του. Δεν έκαμε όμως
περισσότερες ερωτήσεις, έχοντας άπόλυτη
έμπιστάσιν στο Λορεντάνι.
— Πρέπει να φροντίσεις να υπή ό άν-
θρωπος αυτός στο δωμάτιο του Μεγάλου
Ιεροεξεταστού, του είπε ο γέρος κύριος.
— Δυσκόλη δουλειά! Άφού το θέλετε
ήως, θα προσπαθήσω...
— Θα τον κούψης εκεί μέσα, όταν το
δωμάτιο θα είναι άδειανό. Τα υπόλοιπα εί-
νε δική του δουλειά...
— Έπιτομέμετέ μου να παρατηρήσω ότι,
αν δεν έπιτύχη το σχέδιό σας, έλοι στο
Μέγαρο θα μάθουν άμέσως ότι ένώ βοή-
θησα να υπή ό μυστηριώδης άγνωστος,
Και τότε, είμαι ναμένος!

— Φοβάσαι λοιπόν; Θα μ' εγκαταλεί-
ψης στην πιο κρίσιμη στιγμή;
— Όχι δεν φοβάμαι... Σκεφθήτε όμως
ότι έπειτα δεν θα έχετε πια κανένα έπι-
στο εκεί μέσα, για να μάθαίνετε τι έτοι-
μάζουν εναντίον σας!
— Μην ανησυχήτε. Μπουριάν επένεθε ό
άγνωστος με τη μαύρη στολή. Όλα θα
πάνε καλά. Ξέρω τη δουλειά μου...
Ο Μπουριάν τον έσκακτύλαξε... Δεν
υπορούσε να θυμηθί που και ποτε είχε ξα-
νακούσει τη φωνή του... Ωστόσο, ή φυ-
σιονομία του του φαινόταν έντέλως άγνω-
στη. Είχε γενιάδα κατάμουρη, μύστα μα-
κούα καλλά και άιστοκρατικούς τόπους.
— Καλά λοιπόν, είπε άποφασιστικά ό
Μπουριάν. Έμπιστεύομαι σε σας. Είμαι
στη διάθεσί σας.
— Με τη βοήθεια του Θεού, θα νικήσω-
με! δήλωσε ό Λορεντάνι.

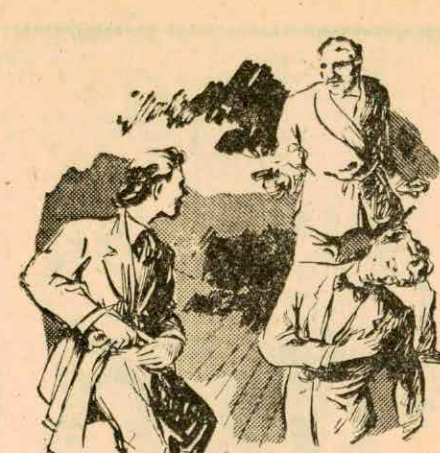
Ας ξαναγυρίσωμε όμως για λίγο στον
πρίγκηπα Πέκτορ.
Μετά την περιπέτειά του με την ώραία
Έρνα, δεν είχε βοή πια ήσυχία ούτε στιγ-
μή. Τον βασάνιζαν ό άνικανοποίητος πό-
θος του κι' ή ταραχή για το χάσιμο των
πολυτίμων χαρτιών του. Βρισκόταν σε μία
άπεριόραστη κατάπτωση, ήταν έντέλως ά-
ποκνηνωμένος...
Δεν φανταζόταν καν ότι τον είχε ποτί-
σει ή Έρνα με το ναρκωτικό. Ήταν τόσο
θέβαιος για τον έωτά της!... Ποιοί άρα-
γε είχαν επένει κι' είχαν καταστρέψει την
εύτυχία του!...
Ανέθεσε στον Ισαάκ να διαφωτίση το
μυστήριο. Κι' εκείνος έπωδελήθηκε, για να
του πάρη τα άλλα ενογοποητικά χαρτιά,
τα οποία παρέδωσε στον Μπελλάρ.
Ένώ ό Πέκτορ περιεμε το γιατόό,
και την εξέγισι του αίνιγματος, δέχθηκε
μία άλλη επίσκεψι, άπρόσπτη: Ένας άπε-
σταλιμένος του Συμβουλίου, παρουσιάσθη-
κε στο μέγαρό του. Ο Μέγας Ιεροεξετα-
στής του παρήγγελλε μ' αυτόν ότι ό Ι-
σαάκ τους είχε προδώσει και τους δύο,
πουλώντας στη Γαλλική Πρεσβεία τα χαρ-
τιά που τους είχε πάρει με δόλο. Τού συ-
νιστούσε άκόμη να μνή άνησυχία, γιατί,
την ίδια νύχτα, θα είχε συνιριθί ή καινού-
για υπηκοοσφία του πρεσβευτού της
Γαλλίας και των συνενόχων τους. Αυτή τη
φορά, θα γυπτούσε το κακό άπ' τη ρίζα...
— Ήταν καιρός! φώναξε ό πρίγκηψ.

Ένα από τα μεγαλύτερα γραφεία
κηδεών της Νέας Υόρκης έστειλε με
την ευκαιρία του Νέου Έτους
στις... υποθετικές πελάτισσες του
ημερολόγιο που παριστάνουν μία
δημοφι νέα, με την άκολουθή επε-
ξηγησι από κάτω: "Τόσον ώραία θα
είσοστε μέσα στο φέρετρό σας, όταν
θα πεθάνετε". Γιατί το γραφείο αυ-
τό ανακαμβάνει και ταριχεύει...
Αλλά πολλές από κείνες που έλα-
βαν αυτά τα ημερολόγια έσπευσαν
να καταγγείλουν τον μακάβριο αυ-
τό επικειρισμια και ζητούν άπ' τις
αρχές την άυστηρή τιμωρία του.

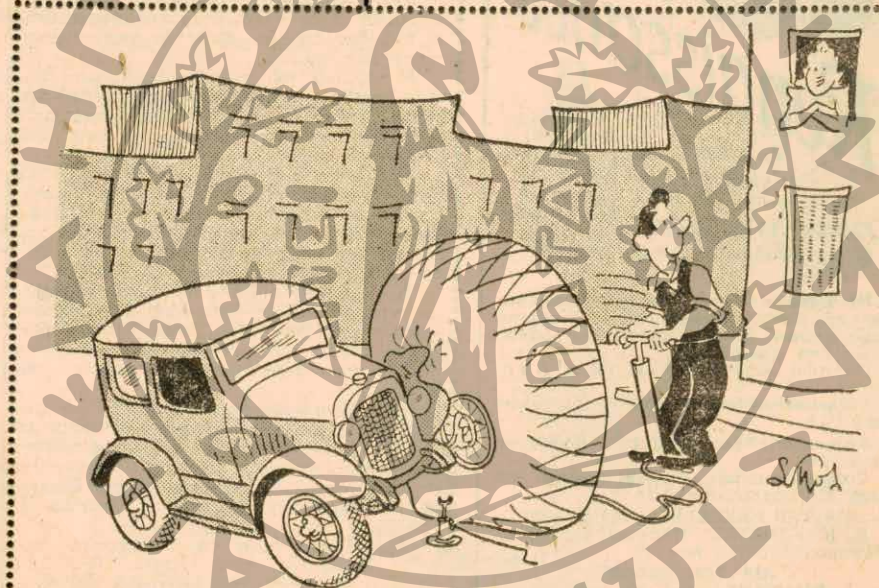
Πέστε στον κύριό σας ότι, αν με γοισαθή,
θα είμαι στη διάθεσί του, μαζί με τους άν-
θρώπους μου.
Όταν έμεινε μόνος, άρχισε να πηγαί-
νει μέσα στο γραφείο του σαν θηρίο.
Αν είχε στα γόδια του τον Ισαάκ, θα τον
κουμάτιαζε... Τον θεωρούσε υπεύθυνον
για όσα κακά τον είχαν βρή. Έπειτα ύπο-
πτεύθηκε ότι ό ίδιος του είχε κλέψει και τα
πρώτα έγγραφα.
Έώρα λοιπόν θα βρισκόνταν στα γόδια
των ένθρων μου... της γυναίκας του άνε-
ψιού μου! — σκέφθηκε. — Κινδυνεύει ή
περιουσία μου!... Θα μάθω δλος ό κό-
σμος πως την άπόντησα, πως έδωλόφθη-
σα τον άνιψιό μου και κατέστρεξα έπειτα
τη γυναίκα του και την κόρη του!...
Ένα τέτοιο σκάνδαλο, θα τού στοίγιζε
τη θέσι του πρεσβευτού! Θα καταντούσε
φτωχός, άτιμωμένος, εξοριστος, αυτός, ό
πλούσιος και δυνατός άνοικτος!
Ήσυχασε ώστόσο κάπως, στη σκέψι ότι
ό Μέγας Ιεροεξεταστής τον είχε διαβεβαί-
ώσει για την σύντομη συνιριθί των κοινών
ένθρων τους. Κι' άρχισε πάλι να όνειρευ-
ται την Έρνα, να έπιίξη ότι θα κυτώθα-
νε να την ξαναβρή, να την κάνει έπί τέλους
δική του. Ο έως τον ξετοέλλαινε. Είχε
ύποσχεθί ήνεμονική άμοιβή στους ύπρε-
τες του, αν κατώρθωναν να του φέρουν ει-
δήσεις της πολυαναπημένης του.
Τη νύχτα αυτή, βασανίσθηκε, στοιφογυ-
ρίζοντας στο κρεβάτι του, μ' όλες τις
σκέψεις που του έζάλιζαν το μυαλό. Όταν
υπόρεσε ν' άποκοιμηθί, τον τυράντησαν
φοικτοί έφαιδες. Κάποια στιγμή, ενώ έ-
βλεπε ότι του έκοβε το κεφάλι ό δήμιος μ'
ένα άστραφτερό σπαθί, έζήτησε έπί τέ-
λους άπ' την άγωνία. Κι' είδε έμπρός του
ένα ύπρητό του, που είχε υπή τότε μόλις
στην κρεβάτοκάμαρά του.
— Τι θέλεις; τον ρώτησε. Γιατί βρίσκε-
σαι εδώ;
— Ω, Ύψηλότατε, αν ξέρατε!... τραύ-
λισε έκείνος.
— Τι συμβαίνει! Μίλησε!...
Ο ύπρητής άρχισε τότε μία άφήγησι,
που πάγωσε το αίμα του πρίγκηπος...
★
Ας έρθωμε όμως πάλι στο Μπουριάν
και στο μυστηριώδη σύντροφό του.
Μπόρεσαν να υπούν κι' οι δύο στο Δο-
νικό Μέγαρο, χωρίς κανένα έμπόδιο. Ο-
λοι ήσαν τον Μπουριάν, και τον εσυμπα-
θούσαν μάλιστα για τη γενναιοδωσία του
— που ώφείλετο στα μέσα τα οποία του
παρείχε ό Λορεντάνι. Δεν ύποπτεύθη-
καν λοιπόν καθόλου τον άνθρωπο που τον
συνόδευε. Πίστεψαν ότι ήταν ένας άπ' τους
κουφούς πράκτορες της κυβερνήσεως, τους
εγκατεστήμενους στις άποικίες του Κρά-
τους, κι' ότι είχε έρθει στην πρωτεύουσα
για ύπρησιακού λόγους.
Έτσι, οι δύο άνδρες υπόρεσαν να φτά-
σουν ως την πόρτα του Ιδιαίτερου διαμε-
ρίσματος του Μεγάλου Ιεροεξεταστού. Ο
Μπουριάν ρώτησε το σιναδέλφο του, που
φρουρούσε αυτή την πόρτα:
— Είνε εύπλητος άκούη ό άσπρηγός;
— Ναι, Έονάζεται στο γραφείο του...
άπάντησε έκείνος. Έχει πολλή δουλειά
άπόψε.
— Είως περιμένει, δήλωσε ό Μπουριάν.
Ας μνή άνοικτες.
Έμπηκε στο διαμέρισμα, μαζί με το
σύντροφό του και τον ώδήγησε στην άδεια-
ή άκούη κρεβάτοκάμαρα του Ιεροεξετα-
στού.
Η στιγμή αυτή ήταν ή πιο έπικίνδυνη...
Αν τους εύρισκε κάποιος εκεί μέσα, θα
το πλήρωναν με τη ζωή τους!...
Στο φως ενός κλεφτοφάνταρου του Μπου-
ριάν, ό άλλος διέκρινε την πόρτα ενός με-
γάλου ντουλαπιού του τοίχου. Κυψέθηκε
αμέσως μέσα σ' αυτό. Ο Μπουριάν τον
σκέπασε με διάφορα ρούχα, έτσι ώστε να
μή τον ίδη ό Ιεροεξεταστής αν τύγαινε
ν' άνοιξη το ντουλαπιό. Κι' άπασε την πόρ-
τα λίγο άνοιχτή, για να υποθί έκείνος ν'
άκούη ό τι συνέβαινε στο δωμάτιο.
— Καλή τύχη! του ψιθύρισε, ποίν τον
άφισι μόνον.
Πέρασε άσκητή ώρα... Έπειτα άκού-
σθηκαν βήματα, που πλησίαζαν στο δω-
μάτιο. Και πήλκαν δυο πρόσωπα.
«Μήπως δεν τολμά να κοιμηθί μόνος, ά-
πό φόβο προδοσίας; — διερωτήθηκε ό

γνωστος με άνησυχία. — Αν είν' έτσι,
δεν θα μπόρεσω ίσως να βγώ άπ' εδώ ζων-
τανός!...
Έντωστε το αυτό του και κατάλαβε ότι
δ ένας άπ' τους δύο ήταν καμοισός.
— Γρήγορα. Ριζάντο! του είπε ό κύ-
ριος του. Είμαι τόσο κουρασμένος άπόψε!
— Έονάζεσθε πολύ, έξονώτατε. Ο' ά-
ρωστήσατε στο τέλος... άπάντησε έκείνος.
— Μα πως ν' αναπαυθί κανείς, άνάμε-
σα σε τόσες συγκυρίες;... Η άπαισιή
όμως νύχτα θα είναι ή τελευταία! Άύριο θα
έχουν τιμωρηθί όλοι οι προδότες, και κα-
νείς πια δεν θα σκεφθί να ύπονομεύση τη
δυναμία μας.
Ο κουμμένος άγνωστος κατάλαβε ότι ό
Ιεροεξεταστής γδύνονταν για να πάση στο
κρεβάτι. Ο καμοισός τον ρώτησε αν
γοισαζόταν τίποτε. Έπειτα τον καληνύ-
χτισε.
— Ν' άφώσω το φως άναμμένο; του
είπε.
— Ναι, άπάντησε έκείνος, θέλω να είδω
άκούη μερικές πατιές στις σημειώσεις μου.
Ο ύπρητής βγήκε άπ' το δωμάτιο. Ο
κύριος του άρχισε να ξεφυλλίζει το σημειω-
ματάριό του... Έπειτα από λίγη ώρα,
έπαψε πια το τοίξιμο των χαρτιών. Τώρα
άκουγόταν μόνον ή κανονική άναπνοή του
Ιεροεξεταστού που είχε άποκοιμηθί.
Σιγά-σιγά, ή άναπνοή του έγινε ένα έ-
λαφρό ροχαλιτό.
«Κοιμάται βαθύα. Βλέπω! — σκέφθηκε
ό άγνωστος. — Έτσι, θα είμαι έλεύθερος
να κάνω ό τι θέλω».
Βγήκε άθόρυβα άπ' την κούπη του. Το
δωμάτιο φωτιζόταν αδύνατα από ένα λύ-
χνο, άκουμπισμένο κοντά στο κρεβάτι. Ο
Ιεροεξεταστής είχε άποκοιμηθί διαβάζον-
τας τις σημειώσεις του. Το νερό του κρα-
τούσε άκούη τα χαρτιά του.
Ο άγνωστος είδε σε μία άκρη μιά ά-
σπρη ρούπα, που γοισιμεσε για την παω-
λή του αλατίτα του Ιεροεξεταστού. Την έ-
πηρε και τη φόρεσε. Έβγαλε την περού-
κα του και την ψεύτικη γενιάδα του. Βε-
βαιώθηκε ότι το μαγαζί του βρισκόταν στη
ζώνη του.
Πλησίασε τότε τον κοιμισμένο. Έσκυψε
στο αυτί του κι' έβγαλε ένα στιγνό ρύ-
λασμα. Έτσι ώστε να τον άκούση έκείνος,
όχι όμως κι' όσοι βρισκόντουσαν έξω άπ'
το δωμάτιο.
Ο Ιεροεξεταστής έζήτησε, τινάχθηκε
κι' άνακάθηκε στο κρεβάτι του, φωνάζον-
τας:
— Τι τρέχει;... Ποιος είναι;...
Έπειτα έμεινε κυτάζοντας με μάτια
γουλομένα έκείνον που βρισκόταν έμπρός
του...
★
Είδαμε πως ό ύπρητής του Πέκτορ,
άοικσε να του διηγήται τις άπίστευτες και
τρομερές είδησεις, που είχαν φτάσει άπ'
το Δονικό Μέγαρο.
— Ηοθε ποδ όλίγουν εδώ, του είπε, ένας
άπ' τους μυστικούς πράκτορες της κυβερ-
νήσεως... Ήταν καταρομαγμένος...
Είπε ότι γάθικαν δλα, ότι πρέπει να δια-
σθώμε, να φύγουμε γρήγορα, για να γλυ-
τώσουμε άπ' τις άντεκδικήσεις που περιέ-
νουν τους φίλους του πρώην καθεστώτος...
— Μα... τί σημαίνει αυτό; τραύλισε ό
Πέκτορ. Πως είναι δυνατόν...
— Ο Μεγάλος Ιεροεξεταστής δολοφο-
νήθηκε ποδ όλίγης ώρας, στην κρεβάτο-
κάμαρά του!
— Δολοφονήθηκε;... Πως; Πότε;...
Ποιος τόλμωσε;... Πως υπόρεσε;... Εί-
νε αδύνατον, άπίστευτο!
— Κι' όμως είναι αλήθεια... Όλο το
Δονικό Μέγαρο βόσκειται άνω-κάτω. Η
είδησι διαδόθηκε σαν άστραπή, κι' οι συ-
νηθισμένοι ταραγοποιοι μαγειρεύουν τώρα
καινούργια επανάστασι... Φωνάζουν στους
δρόμους ότι πρέπει να λυρωθί ή Βενετία
άπ' τους προδότες... Και ούλοιάζουν:
«Θάνατος στον πρεσβευτή της Ρωσσίας!»
Ο πρίγκηψ τινάχθηκε δόκιος κι' άοικσε
να πηγαίνόσεται, μέσα στο δωμάτιο,
προσπαθώντας να τακτοποιήση τις σκέψεις
του... Όλα είχαν γκοισισθί γύρω του!
Δεν υπορούσε πια να περιμένη βοήθεια ά-
πό πουθενά!...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η άνχνδρη δολοφονία
του Βίκτωρος Νουάρ

Ένα από τα πιο άποτρόπαια έγκλη-
ματα που αναφέρει ή ιστορία, ήταν ή
δολοφονία ενός νεαρού δημοσιογράφου
και συγγραφέως, του Βίκτωρος Νουάρ,
άπό τον πρίγκηπα Πέτρο Βοναπάρτη,
θείο του αυτοκράτορος Ναπολέοντος
3ου.
Μεταξύ εκείνων που εξέτάσθησαν
κατά τη δίκη ήταν και ό έπίσης δημο-
σιογράφος Ούλριχ ντε Φονβιέλ, αυτό-
πτης μάρτυς του έγκλήματος.
Όταν, λοιπόν, ό πρόεδρος του δικα-
στηρίου του άπηύθυσε την τυπική έρώ-
τησι αν έχη καμιά συγγένεια με τον
κατηγορούμενο, άπάντησε:
— Πως θέλετε να το έρω, κύριε πρό-
εδρε; είπε. Η μητέρα του κατηγορου-
μένου είχε τόσους φίλους, που δεν
είνε άπίθανο να βρισκόταν άνάμεσα
σ' αυτούς κι' ό πατέρας μου.
Πραγματικά, ό Πέτρος Βοναπάρτης
ήταν γιός του Λουκιανού Βοναπάρτου
και της Άλεξανδρίνης ντε Παλεσάν,
που είχε σκανδαλίσει άλλοτε το Παρίσι
με τους όργιαστικούς έρωτές της.
Αλλά ποιο ήταν το έγκλημα ό Νουάρ
πρίγκηπος;

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ
(Σκίτσος Σ. Πολενάκης)

κόπο κατώρθωσε να φθάσει ως την πόρτα.

«Αλλά το περιστρόφο του πρίγκιπος είχε πέντε σφαίρες. Ο Πέτρος Βοναπάρτης το διηύθυνε κατόπιν εναντίον του Φονθιέλ και τον πυροβόλησε δυο φορές χωρίς να τον πετύχει.

«Ο Φονθιέλ ήταν κι' αυτός ωπλισμένος. Αλλά δεν κατώρθωσε να βγάλη το περιστρόφο από τη θήκη του. Βλέποντας τότε ότι ο Βοναπάρτης έτοιμαζόταν να τον πυροβολήσει και πάλι, έτρεξε προς την πόρτα και βγήκε έξω για να σωθή.

«Ο Βίκτωρ Νουάρ είχε σωριαστεί κάτω. Τον μετέφεραν άμέσως σ' ένα φαρμακείο, όπου ο δυστυχισμένος ξεψύχησε έπειτα από λίγα λεπτά.»

Το έγκλημα αυτό προκάλεσε μεγάλη αγανάκτηση στο Παρίσι και χρειάστηκε να κινητοποιηθεί όλη η φρουρά της πρωτεύουσας και να καταληφθούν όλες οι επίκαιρες θέσεις για να συγκρατηθεί η όρμη του πλήθους.

Ο Πέτρος Βοναπάρτης είχε ένα ελεεινό παρελθόν. Είχε σκοτώσει άλλοτε ένα φρουρό του Πάπα, γιατί τον εμπόδιζε να μπει στο Βατικανό, είχε γίνει ήρωας αίματηρών έπεισοδιών στην Κέρκυρα, κατά τη διάρκεια μιας επικήμεινός του εκεί, και είχε ανοίξει στα δύο το κεφάλι ενός συναδέλφου του στη Βουλιά των Όμοτιμων, χτυπώντας τον με το μπαστούνι του, επειδή είχε τολμήσει να έχει διαφορετική γνώμη.

Ωστόσο έπρόκειτο να γλυτώσει και αυτή τη φορά. Γιατί η κυβέρνηση συνεκρότησε ένα δικαστήριο από 36 συμβούλους νομαρχιών, που ήταν άφωτιστοι στον Ναπολέοντα και απήλλαξαν τον πρίγκιπα, με τη δικαιολογία ότι είχε βρεθεί σε κατάσταση άμυνας.

«Αλλά η Αυτοκρατορία πλησίαζε προς το τέλος της. Έπειτα από μερικούς μήνες η δημοκρατία εγκαθιδρύθηκε στη θεία της. ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΡΙΒΡΟΝ

Είμαι ευχάριστη
εξομολογώτοια
για μια
Renaissance
και
εδώ
είναι
το
GENIKH ANTIPPOΣHΠEIA
BERANZEP 13 APOΦOP 108

Με χορσιν όλγων ημερών επαναφέρεται τα όπρω μολλία εις το φυσικό τους χρώμα. Μούρο, καστανό ή ζανθό όπως ήτο αρχικώς.
Πώλησις λιονική: Διά τας Αθήνας:
Φαρμακαποθήκη Ν. Βάκη: Κάνινγρος αριθ. 11.
Φαρμακαποθήκη Φάρματ: Κάνινγρος αριθ. 15.
Φαρμακαποθήκη Ίωσηφοπούλου και Σια: Σωκράτους αριθ. 34 Α.
ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗ
Κ. Ν. ΓΟΝΑΤΑΣ: Πλατεία Εμπορίου, Μέγαρον Μιραϊλόγλου 16.
ΔΙΑ ΤΟΝ ΒΟΛΟΝ
Ι. ΔΙΑΝΕΛΗΣ: Ίωλκού αριθ. 69.
ΔΙΑ ΚΑΡΔΙΤΣΑΝ
ΔΗΜ. Κ. ΠΑΠΑΤΖΗΜΟΥΛΟΣ
Φαρμακείον

ΚΑΡΛΟ ΣΑΛΑ ο φιλόσοφος της θείας

Πώς αντιμετώπισε το θάνατο

Η ιστορία του Κάρλο Σάλα είναι από τις πιο περίεργες, που αναστέλλουν τα έγκληματικά χρονικά.

Είχε γεννηθεί το 1738 στο Κασλέττο της Άνω Ιταλίας, που βρισκόταν τότε υπό αυστριακή κατοχή, κι' όπως ήταν όμορφος κι' από τους δύο γονείς του και δεν είχε καμιά περιουσία, ένας θείος από τη μητέρα του σκέφθηκε πως το καλύτερο θα ήταν ν' ακολουθήσει το έγκληματικό στάδιο.

Πραγματικά, σε ηλικία 18 ετών, ο Κάρλο Σάλα μπήκε ως μοναχός στη μονή του Άγιου Ιωσήφ. Αλλά δεν αισθανόταν καμιά ανάγκη για τη μοναχική ζωή. Κι' έπειτα από δυο χρόνια έφυγε κρυφά από το μοναστήρι. Δεν ήξερε ακόμη που θα πήγαινε ούτε τι θα έκανε, αλλά σκέφθηκε πως το σωστό θα ήταν να είσοποιήσει το θείο του για την απόφασή του.

Πήγε τότε στο σπίτι του, αλλά δεν τον βρήκε εκεί. Και επειδή ήθελε να του κάμει γνωστή την αναχώρησή του από το μοναστήρι και να του άφηνε και κάποια ανάμνηση... πήρε από ένα συρτάρι 2665 γουστά νομίσματα και διάφορα γουστά σκεύη και αντικείμενα κι' έξαφάνισθη.

Η καταδίωξις των κακοποιών δεν ήταν εύκολη και ο Κάρλο Σάλα κατώρθωσε να περάσει χωρίς δυσκολία στην Έλβετία.

Έκει πέταξε τα ράσα του μοναχού, προσήλθε στον καθολισμό και παντρεύτηκε μια θυγατέρα από την οποία απογynήθηκε δυο παιδιά.

Η γυναίκα του πέθανε, όμως, στο δεύτερο τοκετό και ο Κάρλο Σάλα, άσοφ την έκλαψε για λίγο καιρό, παντρεύτηκε μιά άλλη νέα, που του έδωσε, μάλιστα, μια σημαντική προίκα.

Ο Σάλα έμενε κοντά στο Φοναί, όπου είχαν εγκατασταθεί ο Βολταίρος. Έκανε, λοιπόν, συχνές επισκέψεις στο μεγάλο φιλόσοφο κι' έπηρεαζόταν από τις ιδέες του δημοσίου μερικά φιλοσοφικά δοκίμια, που εκδόθηκαν από όλους καλά.

Αλλά ο Κάρλο Σάλα δεν ήταν κατωμένος για την ήρεμη ζωή. Μια μέρα εξαφανίστηκε από την πόλη όπου έμενε, χωρίς να πη τίποτε ούτε στη γυναίκα, ούτε στα παιδιά του. Κι' από τότε γάθηκαν τα ίχνη του.

Είχε ξανάρθει τώρα μοναχός. Το σωστό, όμως, είναι ότι φορούσε το μοναχικό ένδυμα, όταν και όπου του χρειαζόταν. Γιατί τον υπάλοιπο καιρό τον περνούσε στα γαστροπαίγνια και στα κέντρα διασκέδασης διαφόρων πόλεων της βορείου Ιταλίας.

Αλλά πού ήταν τα εισοδήματά του; Ο Σάλα είχε γίνει ληστής. Αλλά είχε διαλέξει το είδος της ληστείας που ήταν ακριβότερο και λιγότερο επικίνδυνο. Αντί να τρέχει στα βουνά και να κινδυνεύει κάθε στιγμή ληστευτεί τις εκκλησίες, που έχουν πάντα τις πόρτες τους ανοιχτές και δεν φρουρούνται από κανένα.

Αλλά, ποιος θα υποπτευόταν ένα μοναχό, που βάδιζε με σκυμμένο το κεφάλι και σταυροκοπιόταν με κατάνυξη υποστά σε κάθε εκκλησία;

Ο Σάλα δεν περιοριζόταν μόνο στα νοήματα που εύρισκε μέσα στο θησαυροφυλάκιο της εκκλησίας. Έπαιρνε επίσης τα γουστά και άρτυρα σκεύη, τα αμύα των ιερών κτλ. Έπειτα ζούσε μια δογματική ζωή με τα νοήματα που συγκέντρωνε και όταν το τελεώε λήστευε μια άλλη εκκλησία...

Ταπεινός μοναχός κατά την ώρα της δοξασίας, εμφανιζόταν κατόπιν ως κόμης, ως στρατηγός, ως Ισπανός μεγιστάς, ως Έδωας τραπέζης... Και κανείς δεν μπορούσε να τον υποπτευθεί. Ταξίδευε πάντα με πολυτελέστατα αμάξια, νοίκιαζε μέγαρα στην Βενετία ή τη Μπρέστια κι' έκανε δώρα μεγάλης αξίας στις φίλες του, που τις άλλαζε όπως και τα έσώρωνε γά του.

Σε διάστημα 9 ετών είχε ληστέψει 69 εκκλησίες κι' είχε αλλάξει 17 ονόματα. Αλλά, εσφαλμένα, αισθάνθηκε την ανάγκη να τακτοποιήσει τη θεία του. Πήγε, λοιπόν, στη Ρώμη, κατώθησε να επιτύχει μια ακρόαση εκ μέρους του Πάπα και, πέφτοντας στα πόδια του, του εξομολογήθηκε τα σφάλματά του. Δηλαδή, ότι είχε φύγει κρυφά από το μοναστήρι του Άγιου Ιωσήφ, ότι είχε δολοφονήσει για ένα διάστημα από τον καθολισμό και ότι είχε πιστώσει στις φιλοσοφικές θεωρίες του Βολταίρου και του Ρουσσώ. Για όλα τα άλλα, δεν έκανε λόγο, όπως ήταν έπιμένο.

Ο Πάπας δεν δυσκολεύθηκε να του δώσει άφεση αμαρτιών.

— Άγιο πάτερ, είπε ο Σάλα, θέλω μια γραπτή συγχώρησι από την αγιότητα σας. Ο Πάπας του την έδωσε πρόθυμα.

Το γραπτό αυτό ανέφερε ότι ο Πάπας είχε ακούσει την εξομολόγησι όλων των αμαρτημάτων του Σάλα και ότι σαν στοργικός πατέρας του παραχώρησε τη συγχώρησι του γι' αυτά.

Ο Σάλα έδωσε στην τσέπη του αυτό το γραπτό και... άνοιξε τη δόρασι του μέρα στη Ρώμη. Αλλά εύρισκε στις εκκλησίες ελάχιστα νοήματα. Γι' αυτό, αναγκάστηκε να παίρνει διάφορα έρω σκεύη. Στο τέλος, φόρτωσε τρία μεγάλα αμάξια κι' έφυγε για την Μπρέστια.

Αλλά ένα από τα αμάξια αναποδονούστηκε στο δρόμο και τα αντικείμενα που υπήρχαν μέσα κύλησαν κάτω.

Ο Κάρλο Σάλα συνελήφθη τότε και καταδικάστηκε σε μαρτυρικό θάνατο. Έστειλαν τότε προσωρινώς, μέρι της ημέρας της καταδίκης του, τον Κάρλο Σάλα στη μονή του Άγιου Ιωσήφ του Αποκεφαλισθέντος, με την ελπίδα ότι θα μετανοούσε. Αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Το πρωί της 25 Σεπτεμβρίου του 1774 τον μετέφεραν, τέλος, στον τόπο της εκτελέσεως.

Προηγουμένως, οι μοναχοί τον ώδήγησαν στην εκκλησία της μονής που την είχαν ντύσει όλη στα μαύρα.

— Είπε, λοιπόν, μεγάλη Παρασκευή σήμερα! ρώτησε ο Σάλα.

Αλλά άμέσως έπειτα έσκασε στα γέλια.

— Καταλαβαίνω, είπε, Είνε για μένα... Δεν άζει τον κόπο...

Όταν η πένθιμη συνοδεία έφτασε στην πλατεία της Βέτσα, όπου θα γινόταν η εκτέλεσις, ο Σάλα περιεργάστηκε με μεγάλη περιέργεια τα σύνεργα του θνήτου.

— Ευχόμαι! του είπε έπειτα, Κάμε τη δουλειά σου γρήγορα και καλά.

Ο δήμιος του έκοψε το δεξί χέρι από τον καρπό κι' ο Σάλα πήρε μόνος του το ψητό κοτόπουλο που είχαν ετοιμάσει γι' αυτό το σκοπό και το έφαγε πάνω στην πληγή του για να σταματήσει την αιμορραγία.

Κατόπιν υπέστη χωρίς καμιά διαμαρτυρία το δόγμα του στήθους και της πλάτης του με πυρακτωμένες ταινίες.

Ακολούθησε ο απαγχονισμός.

Ο Σάλα έδωσε μια σπουδαία στο δήμιο, πήδησε πάνω στο βάθος, πέσε στη θηλιά στο λαιμό του και κατόπιν, παύοντας δολιχά τη δύναμή του, τινάχθηκε στο κενό...

Οι καλλίτερες ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ του κόσμου

Τα καθήκοντά τους στον Ο.Η.Ε.

Πουθενά άλλοι ίσως δεν απαιτούνται τόσα προσόντα για μια υπάλληλο, όσα για τις γραμματείες του Ο.Η.Ε. Νά πως τα καθορίζει ο προσωπάρχης του Ο.Η.Ε. κ. Σαλ Φόνκ: «Πρέπει να είναι ούτε πολύ ώριμες ούτε πολύ άσχημες, ούτε πολύ νέες, ούτε πολύ μεγάλες, να μην έχουν προσωπικές φιλοδοξίες, να είναι ήρεμες, αντικειμενικές, δίως ιδιαιτερές προτιμήσεις, να δείχνουν ένα μετριομένο ενδιαφέρον και πολύ τάκτ. Να λύνουν τα άτομικά προβλήματα 600 αντιπροσώπων, προερχομένων απ' όλα τα μέρη του κόσμου, και να δίνουν στον καθένα την εντύπωσι ότι είναι δικές του γραμματείες».

Ο Φόνκ διάλεξε τις τρεις γραμματείες του Ο.Η.Ε. μέσα από χιλιάδες υποψηφίες κι' αφού δοκίμασε πολλές άλλες. Οι τρεις αυτές τυχερές είναι: η Μαργαρίτα Λανγκζάε, ορσικής καταγωγής, σύζυγος Δανού διπλωμάτη, λεπτή, με μαύρα μαλλιά. Η Μύριαμ Ίντις, ξανθή κι' έλκυστική Πολωνέζα, 21 ετών. Κι' η Αμερικανίδα Κόνσταντ Κάν, κατνη, 23 ετών. Η πρώτη — που θεωρείται προϊσταμένη — μιλεί άριστα γαλλικά, δανικά, Ισπανικά και γερμανικά και καταλαβαίνει καλά τη διπλωματική νοοτροπία. Η δεύτερη μιλεί γερμανικά, αγγλικά και τις σλαβικές γλώσσες.

«Ενα απ' τα πολλά καθήκοντά τους είναι να δέχονται τα τηλεφώνηματα για τους αντιπροσώπους (συνήθως περί τα 100 την ημέρα, σε περιόδους δέ Γενικής Συνελεύσεως ως 250). Φροντίζουν τότε να βρουν εκείνον για τον οποίον προορίζονται. Ζητώντας τον απ' τους κλητές των αίθουσών των συνεδριάσεων. Τα τηλεφώνια του Ο.Η.Ε. δεν κοιδοουνίουν, αλλά είναι εφοδιασμένα με φωτεινά σήματα και με «βουβήτας».

Συνγνν ή γραμματείες της υπηρεσίας παίρνει αυτή τη τηλεφώνημα, το γράφει και το πασάιδει στον παραλήπτη. Έχουν περάσει έτσι απ' τα χέρια των τριών γυναικών τηλεφώνηματα τόσης ιστορικής σημασίας, ώστε ο κάθε ρεπόρτερ θάκανε την τύχη του υ' ένα απ' αυτά. Έπίσης οι τρεις γραμματείες έχουν ακούσει σπουδαιότερες συζητήσεις διαφόρων αντιπροσώπων με τα αντίστοιχα Υπουργεία των Έξωτερικών. Είνε όμως η ένεμυθεία προσωποποιημένη. Ούτε ο ικανώτερος δημοσιογράφος δεν κατάφερε ποτέ να τους πάρη λόγια...

«Ενας απ' τους αντιπροσώπους, που κουράζον λιγώτερο τις γραμματείες, είναι ο Άντορ Γκρουέκο. Στις σπάνιες δε περιπτώσεις που ζητεί τις υπηρεσίες τους δεν παραμελεί ποτέ να συγκαλέ τη μίς Ίντις για τα τέλεια ρωσικά της, ή να φλυαρήσει λίγη με την κ. Λανγκζάε.

Το κοινόν μπορεί να μη ελεύθερα στην αίθουσα αναπαύσεως των αντιπροσώπων, αλλά μόνο για να τους ιδη από μακριά. Αν επιχειρήσει κανείς αδιάκριτος να τους ενόχληση, π. γ. να τους ζητήσει αυτόγραφα, έπαιδαίνον οι γραμματείες και τών έμποδίζουν, με πολλή ευγένεια. Οι έπισκέπται μπορούν μόνο να μπουν από μια πόρτα της αίθουσας και να βγουν από άλλη.

Συνγνν κάνουν αυτή την έπισκεψή τα μέλη αμερικανικών γυναικείων οργανώσεων, και τότε η Κόνσταντ Κάν — η μόνη Αμερικανίδα γραμματείας — είναι υποχρεωμένη ν' απαντήσει στις πιδ απορόπτες έρωτήσεις τους: Π. γ. «Ο σέρ Άλεξάντερ πίνει μόνο σκαυέζικο ουίσκυ... Είνε αλήθεια ότι ο Γκρουέκο φορεί ψηλά τακούνια, για να φαίνεται ψηλότερος απ' τον Μπαρούζ;» Εύτυχώς, έχει πια μάθει απ' έξω ό,τι άφορα τους γνωστότερους αντιπροσώπους και τα επαναλαμβανέιν «άκόμη και στον ύπνο της» όπως λέει η ίδια χαμογελώντας.

Η έργασία των τριών γραμματεών άρχίζει κάθε πρωί στις 9.30. Πριν απ' τις 10, έρχονται τα πρώτα τηλεφώνηματα, γράμματα, κλπ. Σε λίγο φάνουν κι' οι αντιπρόσωποι. Οι γραμματείες δίνουν με υπομονή και ευγένεια όλες τις πληροφορίες που τους ζητούν πολλοί απ' αυτούς. Τους υπειδεικνύουν που θα πωνίσουν το κάθε τι, τα δρομολόγια τριώνών και άεροπλάνων, την κατάσταση των δρόμων και του καιρού κλπ. Δακτυλογραφούν επίσης τις συντομες έπισημοές άνακαινές προς τους αντιπροσώπους. «Αν είναι μεγάλες, τις δίνουν στις δακτυλογράφους του Ο.Η.Ε. Αναλαμβάνουν, τέλος, να βρουν διάφορα έγγραφα ή βιβλία που χρειαζόνται οι αντιπρόσωποι και τους φέρνουν, σ' έπαφή με την υπηρεσία της Γραμματείας.

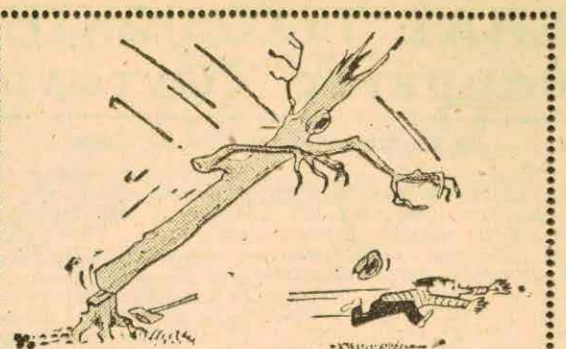
Οι τρεις γραμματείες έχουν καταπληκτική μνήμη για πρόσωπα, ονόματα και τίτλους. Μετά την πρώτη μέρα της Γενικής Συνελεύσεως, αναγνωρίζουν πια αλάφτα όλους τους αντιπροσώπους. Ένα μέλος της Ινδικής αντιπροσωπείας άπόρησε όταν άκουσε να τον λένε «κύριο Μείζον», που έξηγησαν πως ότι συνήθιζαν να τον ονομάζουν έτσι μεταξύ τους, γιατί μοιάζει καταπληκτικά με τον Άγγλο ήθοποιό του κινηματογράφου Τζέιμς Μείζον!

Διάφοροι αντιπρόσωποι αναθέτουν στις γραμματείες να πάρουν στο τηλεφώνιο τις μακρινές πρωτεύουσές των. Όταν μπαίνουν έπειτα στον τηλεφωνικό θάλαμο για να συζητήσουν, οι γραμματείες τους συνοδεύουν πάντα να μιλούν σιγά, γιατί τα τοιγώματα των θαλάμων δεν έχουν ηχητικά άπομονωσι. Καμιά φορά, άπειλείται έπεισόδιο, όταν, ένω τηλεφωνεί κάποιος αντιπρόσωπος, μπαίνει κατά λάθος στον ίδιο θάλαμο κάποιος άλλος, που ήταν πρό ολίγου αντίπαλος του πρώτου σε μια σοβαρή συζήτηση. Αλλά οι γραμματείες έπαιδαίνουν, έξηγούν ότι πρόκειται περί λάθους και τακτοποιούν τα πράγματα.

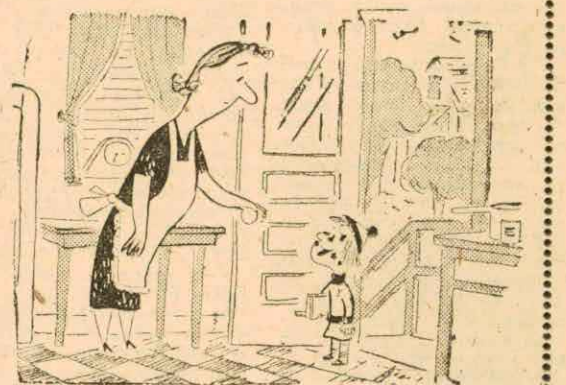
Συνγνν οι γραμματείες αναλαμβάνουν να κάνουν ιδιωτικές φάσεις τηλεφώνηματα των αντιπροσώπων. Έχουν μάθει δε να λένε σε όλη ανεδόν τις γλώσσες: «Ο άργήρη άπόψε για το φαγητό, άγάπη μου»... Συνήθως έργάζονται 40 ώρες τη βδομάδα. Κατά τη διάρκεια όμως των Γενικών Συνελεύσεων, φάνουν τις 80. Παίρνουν μισθό 2.100—2.800 δολάρια το έτος, άφείλουν δε να ντύωνται εύπορώς, αλλά όχι φανταχτερά. Τους έπιτρέπεται να κουδενιάζουν με τους αντιπρόσωπους, διγ όμως να συναντηθούν μαζί τους έξω απ' το γραφείο.

Θεωρούν τη δουλειά τους κοινή, σαν τις άλλες. Όταν μια έφημερίδα ζήτησε απ' την κ. Λανγκζάε ένα άρθρο όπου να περιγράφη την έργασία της, έκρινε το έρωσε όσο υπορούσε καλύτερα, αλλά ο άρχισυντάκτης της έφημερίδας της τότε πέστρεψε με την παρατήρησι ότι του έλειπαν το χρώμα και τα έπεισόδια.

— Τι θέλετε να σας κάνω; είπε τότε η κ. Λανγκζάε. Δεν μου έπιτρέπεται να γράφω τίποτε γι' αυτό που ονομάζεται «χρώμα». Τα δε υπόλοιπα είναι ρουτίνα, όπως σε κάθε δουλειά.

Η εκδίκηση του δέντρου...

Μαμάκα! Άρχισα να γράφουμε στο σχολείο με μελάνι!...

Εκείνη: Είσαι βέβαιος, άγάπη μου, ότι δεν έχασες να πληρώσει το λογαριασμό στο νκασόνι;...

Μωρέ πως έγινε έτσι; — Ζάρωσε από το φόβο του!...

ΕΝΑΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ θαμμένος ζωντανός

Το φορτικό τέλος του Κλεμάν Πασκάλ

Ένας απ' τους πιο δια-
βολειμένους άπατεώνες του
αιώνα μας, ήταν, ασφαλώς,
ο Γάλλος Κλεμάν Πασκάλ.
Ο περιβόητος αυτός τυχο-
διώκτης είχε πάσει το ψευ-
δώνυμο «μαρκήσιος Ήλιος»
ντε Σαμπτυμπέρ, απ' ένος
για να επιτυγχάνει εύκολω-
τερα τα κόλπα του κι απ'
έτερου από μεγαλομανα.
Αυτό ακριβώς το ελάττωμα
της μεγαλομανίας του στοι-
χισε τη ζωή, όπως θα ιδού-
με στο τέλος.

Ο Πασκάλ γεννήθηκε στο
Σαιν-Ντενί κι ήταν γυνίος
ένος λογιστού. Ακολούθησε
το επάγγελμα του πρακτι-
κού μηχανικού και, σε ηλικία
20 ετών, παντρεύτηκε
με την αδελφή ενός συνα-
δέλφου του. Η κλίσις του ο-
μως προς την τυχοδιωκτική
ζωή δεν τον άφισε να γίνει
έναν καλός και μετριομένους
οικογενειάρχου. Απ' το
1912 ως το 1914, έγκατα-
στάθηκε στη Βασέτι κι έ-
κανε πολλά το φαρμακοποιο
και κατόπιν τον κτηνίατο.
Δεν είχε καμιά απ' τις ει-
δικές γνώσεις που απαιτού-
σαν αυτά τα επάγγελάτα.
Είχε όμως γόνιμη φαντασία,
κι έτσι κατάφερε να τα
βγάλει πέρα.

Θα φυτοζωούσε ώστόσο
στο όλο του το βίο, αν δεν έ-
γινώριζε σ' ένα λαόκτο νταν-
σινγκ της Μοναχίας για
τυχοδιωκτορία. Τη Μαλού,
που είχε φαντασία περισσό-
τερη απ' τη δική του, «Α-
καλοθάνατος της υποδείξε-
της, άνοιξε στο Μπαρντόν
ένα ένοσαστήριο έπισκευή
τορναγιού υλικού. Έπέτυχε να
του εμπιστευθούν άκοκτα ο-
γύμισα, τα πούλησε για
800.000 φράγκα κι έξαφα-
νίσθηκε.

Αργότερα, τον ξεαναβό-
σκει στο Παρίσι. Είπε πα-
ρει τώρα το άριστοκορικό
δυναμ' Άντν ντε Βαντορού,
είπε έγκαταλείπει τη σύζυγό
του κι έκανε μαζί με τη
Μαλού «μεγάλη ζωή». Εί-
χαν ένα ύπεροο άμοικανικό
αυτοκίνητο και σύνταξαν

στα κοσμικά σαλόνια...
φροντίζοντας, βεβαίως, ν' α-
ποφειγούν πάντοτε την ά-
στυνομία!

Κατόπιν ο Πασκάλ κατά-
φερε διαφόρους χυμικούς να
φτιάσουν για λογαριασμό του
άλλα με πίστωση καλλυντι-
κά προϊόντα και τα ρεκλα-
μάρισε εύοτάτα. Διακρού-
οντας ότι «κάνουν τη γυ-
ναϊκά νέα και ώραια και τις
δίνουν μια ύπεράτη κι ά-
κατανίκητη χάσι, που έ-
τελλαινει τις καρδιές».

Συνκέντρωσε έτσι άκοκ-
τες παραγγελίες, εισπράτ-
τοντας τις σχετικές προκα-
ταβολές και υιοθάζοντας
μόνο μερικά δείγματα καλ-
λυντικών στους αντιπροσώ-
πους του και σ' έλάχιστους
γκριμιστές πελάτες. Ά-
φού τσέπωσε έτσι ένα σε-
δαστό ποσό, εξαφανίσθηκε.

Αργότερα σκάωσε μια
άλλη άπάτη, στη Ναντί, ο-
που πούλησε δίδην άμειο-
κανικά αυτοκίνητα. Πλούσι-
ος πιά, νοίκιασε, το 1924,
ένα πύργο, κοντά στο Ντι-
νόν κι έγινε ο «μαρκήσιος
Ήλιος ντε Σαμπτυμπέρ, γε-
νικός διευθυντής των Όρυ-
νείων του Τονκίνου. Ιππότης
της Λεγεώνας της Τιμής!

Ονειρευόταν ώστόσο μια
εξαιρετική περιπέτεια, τυ-
που Άρσέν Λουπέν. Έγκα-
τέστησε λοιπόν στον πύργο
του ένα μυστικό δωμάτιο,
άπομικνωμένο απ' τον έξω-
τετικό κόσμο, με τους τοί-
χους του ντυμένους έτσι ώ-
στε να μην περνά ο παρο-
μικός ήνος. Ο σκοπός του
ήταν να προσκαλέση στον
πύργο τους μεγαλύτερους
κοσμματοπώλες των Παρι-
σιών, με την πρόφασι ότι ή-
θελε να προσφέρει δώρα στη
σύζυγό του για τα γενέθλιά
της, να τους παρασύρει στο
μυστικό εκείνο δωμάτιο και
να τους φυλακίσει. Έπειτα
θα τους άποκομίει με
άτιμους γλωσσολογίους. Τους
άπολους θα διωγέτευε από
ταύτες του ταβανιού, και θα
τους έπαιρνε τα βαρύνια

κοσμήματα που θα είχαν
μαζί τους.

Πραγματικά, έβαλε σ' έ-
φαση τον σάβανό του. Λί-
γη ώρα όμως άφού έστειλε
τις σχετικές προσκλήσεις,
παρουσιάσθηκε στον πύργο
έναν μόνο κοσμματοπώλη.
Κι αυτός όμως ήταν... Έ-
νας άστυνομικός της Άσφα-
λείας, ο όποιος, στην κατά-
λληλη στιγμή, άποκαλύφθηκε
και φώναξε:

— Πιάστηκες, μαρκήσιε!

Κι έτσι ο «μαρκήσιος»
κλεισθηκε στη φυλακή για
5 χρόνια, για τα παλιά του
κατορθώματα.

Όταν άποφυλακίσθηκε,
σκέφθηκε να κερδίσει γρή-
γορα με άλλο τρόπο: έκδι-
δοντας τα άπομνημονεύμα-
τά του. Τους έδωσε όμως
τον τίτλο «Ιππότης της Θέ-
μιδος» και τα παρουσίασε
σαν ιστορία των μελών μι-
ας μυστικής εταιρείας «με
σκοπό της την αναζήτησι
και την τιμωρία των εγκλη-
ματιών που έξεναν απ' τη
Δικαιοσύνη».

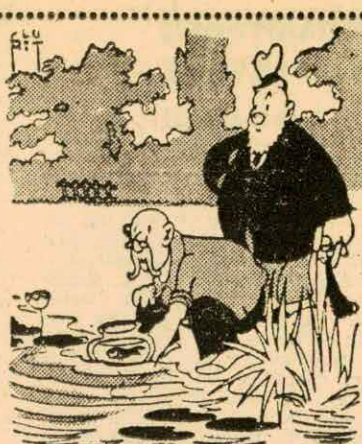
Ένας έκδοτης του Ντι-
νόν ανέλαβε να τυπώσει το
έξωφρενικό αυτό έργο. Για
να έξασφαλίσει την πώλησή
του, ο «μαρκήσιος» σκέφθη-
κε ότι άποπρεπε να κάνει κά-
ποια γυμνή και πρωτότυ-
πη ρεκλάμα, που θα τον έ-
φερε στην πρώτη γραμμή
της έπικαιρότητας.

Ποσιώτερο απ' όλα του
φάνηκε πως ήταν... να τον
θάψουν ζωντανό! Έφτιαξε
ο ίδιος το φέρετρό του, έ-
φωδισμένο μ' ένα σωλήνα,
για να παίρνει άέρα. Συνε-
νοήθηκε δε με κάποιον σύν-
τροφό του να τον θάψει για
νύκτα κοντά στο δάσος του
Βοννέιν και να είδοποιήσει
κατόπιν την άστυνομία. Τις
έφημερίδες και τους φωτορε-
πώτες, για να πάει να τον
ξεθάσουν. Ένε μάλιστα ύ-
πονοάσει ήδη ένα συμβό-
λαιο με μια μεγάλη προμήν
έφημερίδα για την άποκλει-
στική δημοσίευσι των περι-
πετειών του.

Πράγματι, ο Πασκάλ κι'
ο συνένονός του έσκαψαν
τον τάφο, στο φως ενός ή-
λεκτρικού φαναριού. Ο πρώ-
τος, ξεπλώθηκε μέσα στο
φέρετρο. Ο άλλος έβαλε στη
θέσι του το σκέπασμα και
γέμισε το λάκκο με γύψο.
Το άλλο πρωί, ο σύντρο-
φος του «μαρκησιού» πήγε
στο μέρος εκείνο, για να ρω-
τήσει το θαμμένο φίλο του αν
είχε φτάσει η ώρα για να
τον ξεθάσουν. Δεν έπηρε ο-
μως καμιά άπάντησι. Τρο-
μαγμένος τότε απ' τη συ-
αίσθησι της εθύνης του, έ-
τρεξε στην άστυνομία.

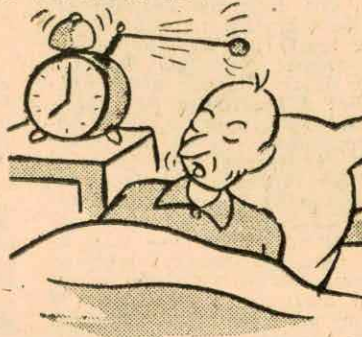
Έπειτα από λίγο, οι ά-
στυνομικοί είχαν ξεθάσει το
φέρετρο και το είχαν άνοι-
ξει. Ο ψευτο-μαρκήσιος ή-
ταν νεκρός! Είχε πεθάνει ο-
πό ασφυξία γιατί ένας δώ-
λος γάμος είχε φράξει το
σωλήνα άερισμού, που θα
του έξασφάλιζε την άσπνση
του. Η σάσις του κι' η έκ-
φρασις του προσώπου του έ-
δειχναν ότι είχε ύποφέρει
φοκιά, παλεύοντας άπελλι-
σμένα για να βγεί απ' τον
τάφο του.

Έτσι τελείωσε, με μια
άκομη άπάτη η οδύσσεια
ένος απ' τους μεγαλύτερους
τυχοδιώκτες της Γαλλίας κι'
ολόκληρος της Εύρώπης.

ΤΟ ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ

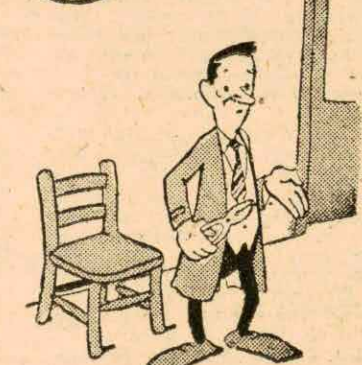
— Κάθε Κυριακή, του κάνω το μπά-
νιο του στο ποτάμι!...

Το ζυγνιπτήρι του κουφού...

— Κούκου! Ποιος είναι;

— Έπληναι διαρκώς πέντε λεπτά
πρόσά... Έτσι το διώρωσα!

ΑΣΠΕΡΓΚΙΛΛΙΝΗ το νέο φάρμακο

Πρώτη έκδόση της πενι-
κιλλίνης

Το συνάχι αυτή η άπλη, άλ-
λά τόσο ένοναπτική άδιαθεσία,
ήταν ως σήμερα ο έφιάλτης των
έπιστημόνων. Γιατί, παρ' όλες
τις προσπάθειες και τα πειρά-
σμά των, δεν είχαν κατορθώ-
σει να βρουν ένα ειδικό φάρ-
μακο, που να άπορή να το
καταπολέμηση άποτελεσματι-
κά.

Άλλά το ειδικό αυτό φάρμα-
κο φαίνεται ότι βρέθηκε επί τέ-
λους.

Η άσπεργκιλλίνη — όπως
το άνωμασαν οι έπιστήμονες —
είναι μια ούσις που βγαίνει από
ένα μύκητα, όπως ακριβώς και
η πενικιλλίνη.

Ο μύκητας αυτός άνήκει στην
εξάστη κατηγορία, είναι δηλα-
δή, ένα είδος μούχλας, που πα-
ρουσιάζει πολλές διοριότητες με
το «πενικιλλινόν», από το όποιον
βγαίνει η πενικιλλίνη.

Η παρασκευή του φαρμάκου
είναι έξαιρετικά εύκολη και συ-
νεπώς και το κόστος της παρ-
αγωγής του πολύ μικρότερο σχε-
τικά με την πενικιλλίνη.

Η ούσις που εξαγεται απ'
αυτόν τον μύκητα έχει «άντιβιο-
τικές» ιδιότητες είναι σε θέση,
δηλαδή να καταστρέψει ώρισε-
με βακτηρίδια.

Μεταξύ αυτών των βακτηρι-
δίων συμπεριλαμβάμεται και ο
σταφυλόκοκκος στον όποιον ο-
φείλονται οι δερήνες και ο άν-
θραξ, Γι' αυτό η άσπεργκιλλί-
νη γορησιμοποιείται σε μεγάλη
κλίμακα εναντίον των δερματι-
κών παθήσεων και ειδικότερα
των σταφυλοκοκκώσεων. Το «έ-
ο φάρμακο άπέδωσε επίσης άοι-
στα άποτέλεια σε περιπτώ-
σεις ωτίτιδας.

Άλλά τα πειράσματα που έ-
γιναν τελευταία απέδειξαν ότι
η άσπεργκιλλίνη θεραπεύει με
την ίδια άποτελεσματικότητα
και το συνάχι.

Η ύπεροχή της άπέναντι της
πενικιλλίνης συνίσταται στο έ-
ξος:

1) Η τιμή της πενικιλλίνης
είναι, ως γνωστόν, πολύ μεγάλη
και η παρασκευή της περιωρι-
σμένη.

2) Η πενικιλλίνη άποβάλλει

Αιμι Καραγιάννη
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ
ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
RIGIER, GUERRELA VIGNE
& DAYDOU FILS
ΚΟΡΤΙΚΗ
ΠΑΡΤΙΚΗ
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ ΚΙΝΗΣ 54
Έναρξ Οφθαλμολογική
ΤΗΛ. 33-398

ται ταχύτητα από τον δονανι-
σμό και γι' αυτό οι ένεσεις
πρέπει να γίνονται κάθε τρεις
ώρες. Αντίθετα, δύο ένεσεις
άσπεργκιλλίνης την ήμερα,, μια
το πρωί και άλλη το βράδυ, εί-
νε άκοκτες.

3) Η άσπεργκιλλίνη διατη-
ρείται στη συνήθη θερμοκρα-
σία.

Σε περιπτώσεις ένκεφαλικού
καταρρού, όπως καλείται έπι-
στημονικά το συνάχι, γίνονται
7-10 ένδομυϊκές ένεσεις ά-
σπεργκιλλίνης, άνά δύο την ή-
μέρα, χωρίς διακοπή.

Οι ένεσεις αυτές είναι άκό-
δινες. Στο μέρος όπου έγινε η
ένεσις σπνυστίζεται μόνον ένα
μικρό ερυθρόμα, αλλά και αυτό
εξαφανίζεται πολύ γρήγορα. Σε
μερικές περιπτώσεις, που είναι,
όμως, πολύ σπάνιες, παρατη-
ρείται, έξ άλλου, μια έλασφή
άνοδος της θερμοκρασίας, που
υπορεί να φτάσει τους 39 βαθ-
μούς.

Και αυτά άκόμη τα νήπια
άνέχονται εύγερότατα τις δυο
ένδομυϊκές ένεσεις άσπεργκιλ-
λίνης την ήμερα.

Παράλληλα με τις ένεσεις εί-
σάγεται επίσης σκόνη άσπεργ-
κιλλίνης στη ρινική κοιλότητα.
Έτσι, τα θεραπευτικά άποτέ-
λεια του φαρμάκου έκδηλώ-
νται ταχύτερα.

Η έπίδοσις της άσπεργκιλ-
λίνης έκδηλώνεται πολύ γρήγο-
ρα. Συνήθως, παρατηρείται μια
αίσθησι καλλιθέσεως έπειτα
από την τεταστή ένεσι. Η ο-
ριστική θεραπεία έπείγονται έ-
πειτα από τρεις ή τέσσερες ή-
μέρες, άκόμη και στις περι-
πτώσεις έντόνου καταρρούς που
συνεχίζεται από άρκετο χρονικό
διάστημα.

Φαίνεται, έξ άλλου, ότι ο ά-
σθενής που έθεραπεύθη με ά-
σπεργκιλλίνη άποκτά μια άνο-
σία, που παρτείνεται επί έδδο-
μάδες και μήνες. Η διάκριση
αυτής της περιόδου άνοσίας
ποικίλλει κατά τα άτομα.

Πρέπει να σημειωθεί, όμως,
ότι η άσπεργκιλλίνη δεν άπατε-
λει πανάκεια, όπως, άλλωστε,
και η πενικιλλίνη. Υπάρχουν
άτομα στα όποια δεν έχει καμιά
άπολύτως έπίδοσις. Όταν
η σειρά των 8 ή 10 ένεσεων
δεν έπιφέρει κανένα άποτέλε-
σμα, είναι προτιόν να έπιμει-
νουμε περισσότερες.

Τι περιμένουν λοιπόν οι...
κοντοί γαμπροί; Άς σπεύσουν
να έπωφεληθούν!

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ της οικογενείας

Το φταίξιμο ήταν του Χάρου.
Κι' όμως δεν του κρατάω κά-
κια, γιατί είμαι βέβαιος πως
δεν είχε την παραικική ύστε-
ρόδουλη πρόθεσι, όταν μούστει-
λε ένα αντίτυπο του «Δικηγό-
ρου της Οικογενείας».

Τα πράγματα πήγαιναν μια
γαρά, όσο το βιβλίο έμενε σ'
ένα ράφι της βιβλιοθήκης μου.
«Ήθελε όμως κι' η μέρα που δεν
είχα τί άλλο να διαβάσω. Κι'
έτσι άρχισε το κακό!

Πήρα στην άρχη στα γέλια
μου τον κομωδεμένο τόμο και
τον φυλλομέτρησα άδιάφορα.
Έπειτα έπεσα κυριολεκτικά με
τα μούτρα στο διάβασμα...
Κι' αυτό κράτησε ως που η
φωτιά έσβυσε στο τζάκι και τα
μαλλιά μου είχαν σπκωθή δο-
θια στο κεφάλι μου απ' τι
φοίχη... Άν φαντάζεστε πως
είμαι ύπερβολικός, δεν έχετε
παρά να ρίξετε μια ματιά στο
κεφάλαιο «Ένοικιαστήρια συμ-
βόλαια», έχοντας ύπ' όψιν σας
ότι μόλις προ όλίγων ήμερών
είχα ύπογράψει το δικό μου.

Κατά τις 2 μετ' τα μεσά-
νυχτα, η Μπαρμπάρα, η γυναι-
κά μου, κατέβηκε άνησυχη απ'
την κορεδατοκάμαρά της.
— Δεν έχεις σκοπό να πέ-
σης να κοιμηθείς; με άώτησε.
Έρεσις τί ώρα είναι; Έρεσις πως
τα έγλα έσβυσαν στο τζάκι.
— Τ' άφισα έπίτηδες κι' έ-
σβυσαν της έξήγησα. Δεν ένω
καμιά όρεξι να βάλω φωτιά
στο σπίτι!

— Μα δεν είμαστε άσφαλι-
σμένοι;
— Έγουμε άσφαλίσει τα έ-
τά κλαδιά των δέντρων του κή-

«Έτσι κι' έγινε. Δυο μέρες
αργότερα, πήραμε ένα γράμμα
του θείου μας, που μας εύχαι-
στούσε για το δώρο μας και
μας άνεκοίνωνε ότι δυστυχώς
ήταν ύπογρωμένος ν' αναβάλει
την έπίσκεψή του, δεδομένου ό-
τι έτοιμάζε κάποια άγωγή έ-
νοπιαν ένος γείτονα του, που
τα κλαδιά των δέντρων του κή-

Όταν στεγνώνουν τα ρούχα της άκορεδάτιδος...

Αστυνομικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο δολοφόνος

Η ανάσα των σκυλιών που τραβούσαν το έλκυρο, πάγωνε μόλις έβγαίνει απ' το στόμα τους. Ο αστυνομικός Μάγουμ είχε άνοιξει ν' αμφιβάλη αν θα βγαίνει ποτέ απ' το απέραντο εκείνο και γιονισμένο καναδικό δάσος. Αν είχε γάσει το δάσος, όπως φοβόταν, δεν του μινε καμιά έλπίδα... Τό κορμί του μούδιαζε, τον κυριεύε νύστα άκατανίκητη. Μά, αν έπεφτε να κοιμηθώ, θα τον εύρισκαν την άλλη μέρα νεκρό, θαμμένο κάτω απ' το γιόνι.

Εξαφνα, καθώς μαστίγωνε απελπισμένα τα σκυλιά, διέκρινε δεξιά του, σ' ένα ξέφωτο του δάσους, μια μικρή καλύβα. Σε λίγο, γυμνούσε την πόρτα της.

Του άνοιξε ένας 'Ινδιάνος, κρατώντας έτοιμη την καρμπάνα του. Ο Μάγουμ γαυονέλασε.

— Κάνεις πολύ καλά! είπε. Σ' αυτά τα μέρη πρέπει να φυλάγεται κανείς. Μη φοβάσαι δ-

Κυρίες μου,

Όσες θέλετε μια περιμανάντ έντελως φυσική και όχι την συντηρημένη που έχετε, διότι πρόκειται διό έντελως νέας έφευρέσεως φάρμακον που κατέχει μόνο το ενοστοσίσι μας.

Διατηρεί τα μαλλιά στη φυσική τους στιλπνότητα μαλακά και δεν άφινει ί-κνως φαλλίδας.

ΧΑΡΙΝ ΡΕΚΛΑΜΑΣ 10.000

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΔΑΝΙΗΛ

Πειραιώς 25. Τηλ. 55-517.

Πωλούνται υπομνήματα οφ δλα τα μεγέθη 6.000 δρχ.

Ριζική θεραπεία — Ταχεία εξαφάνισις

ΠΑΝΑΔΩΝ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΙΩΝ, ΦΑΚΙΔΩΝ, ΤΡΙΧΟΠΤΩ-ΣΕΩΣ, ΑΚΜΗΣ (σπυριά νεότητος), ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙ-ΧΩΣΙΣ, ΤΑΧΕΙΑ, ΑΝΩΔΥΝΟΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΣΗΜΑ-ΔΙΑ. ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΞΗΡΟΥ ΚΑΙ ΛΙΠΑΡΟΥ ΔΕΡΜΑ-ΤΟΣ κ.τ.λ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΙΟΕΛ. Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33-039.

Η πρώτη έπίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ.

μως από μένα. Είμαι αστυνο-μικός. Ένωμοτάχης Μάγουμ. Θάχης άκούσει, β.δαια, τ' ό-νομά μου. Ζητώ άσυλο γιά μέ-να και γιά τα σκυλιά μου ως αύριο τό πρωί και πληροφορίες γιά τον κυνηγό Μούσου. Σκό-τωσε ένα συνάδελφό του και τον αναζητώ γιά να πάσω την αμοιβή που έταξαν οι συγγε-νείς του θύματος. Έμαθα πως φάνηκε απ' αυτά τα μέρη.

— Πως είν' αυτός ο Μού-σου; ρώτησε ο 'Ιθαγενής, γυρί-ς να κατεβάσει τό όπλο του.

— Δεν τον είδα ποτέ μου... Μου είπαν όμως ότι μου μοί-ζει, καταπληκτικά στα γένεια, σ' αυτή, στη μύτη. Αν τον δώ, θα τον αναγνωρίσω αμέ-σως.

— Αυτός είν'! φώναξε ο 'Ινδιάνος, χαμηλώνοντας έπιτέ-λους την καρμπάνα του. Πέρα-σε προηδές τό βράδυ απ' εδώ και μου ζήτησε λίγο ρούμι. Δεν τον είδα καλά, γιατί είχε κατεβασμένη ως τη μύτη τη γούνηνη κουκούλα του. Θυμάμαι όμως πως είχε γένεια σαν τα δικά σου!

— Μήπως είδες κατά πού τραβήξε;

— Ναί. Πήρε τό δάσος του Χαλασμένου Κάστρου, απάντη-σε ο 'Ινδιάνος.

— Όπως όλοι οι άνθρωποι της φυλής του, αποστρεφόμεν κι' αυτός τό φόνο κι' ήταν πρόθυ-μος να βοηθήσει υπή τη συλ-ληψη του Μούσου. Ο αστυνο-μικός σκέφθηκε λίγο κι' έπειτα είπτε:

— Ο καιρός έχει χαλάσει τώρα τελευταία. Δεν πιστεύω λοιπόν ν' απομακυνθήκε πολύ ο Μούσου. Θάνα τώρα κρυμμέ-νος στο Χαλασμένο Κάστρο... Θά ζεσταθώ λίγο κι' έπειτα θα ξεκινήσω!

— Θα φύνης τέτοια ώρα γιά τό Χαλασμένο Κάστρο;

— Ναί. Δεν μπορώ να ήσυ-νάσω, όσο σκέπτομαι πως ο Μούσου βρίσκεται εδώ κοντά...

★
Ο 'Ινδιάνος άρχισε να κοι-μηθώ, τη νύχτα εκείνη. Ζούσε από πολλά χρόνια μόνος στην έρημη καλύβα του. Σκότταν άκουδδες και πουλούσε τα το-μαρία τους. Ήταν μαθημένος πιά στην ερημιά.

Όστόσο, εκείνο τό βράδυ, ή μοναξιά τον βάρισε. Ο αστυ-νομικός είχε φύγει από ώρα γιά τό Χαλασμένο Κάστρο, πεζός, άφού έβαλε τα σκυλιά του σε μια απ' τις άποθήκες της κα-λύβας. Καθισμένος τώρα έμ-πρός στο τζάκι, ο 'Ιθαγενής σκόλιζε υπναρικά τη φωτιά. Κάθε τόσο έλεγε πως ήταν και-

ρός να κοιμηθώ. Μά δεν τό ά-ποφάσισε να σηκωθεί απ' τη θέ-σι του. Είχε την έντύπωση ότι ένας φοβερός κίνδυνος τοιγού-ζε έξω απ' την καλύβα του. Κα δεν μπορούσε να διώξη απ' την ψυχή του τό καταθλιπτικό αυτό συναίσθημα...

Τόν πήρε ο ύπνος κατά τα γαράματα. Δεν κοιμήθηκε όμως πολλήν ώρα. Ξαφνικά τινάχθη-κε απ' τό στρώμα του, όπου είχε πέσει ντυμένος, κι' έτρεξε ν' άνοίξει την πόρτα. Ο αστυ-νομικός βρισκόταν απ' έξω. Φαινόταν πολύ ταραγμένος.

— Τι άπόκρυφες; τον ρώτησε ζωηρά ο 'Ινδιάνος. Ανακάλυ-ψες τό Μπούσου;

— Εκείνος τούρισε μια λοχή ματιά, γαμήλωσε τό κεφάλι και μπήκε στην καλύβα, άμίλητος.

— Τι έγινε λοιπόν; τον εα-ναούτησε ο 'Ιθαγενής. Σε βοή-θησαν οι πληροφορίες που σου-δωσα; Βρήκες τό Μούσου στο Χαλασμένο Κάστρο;

— Ναί! απάντησε υπόκωφα ο αστυνομικός.

— Και τί τον έκανες;

— Τί ήθελες να τον κάνω; Τόν σκότωσα.

— Ο φονιάς τιμωρήθηκε ο-πως του άξιζε!

— Ναί, ναί... Πρέπει να άμολογήσω ότι, αν δεν ήσουν έσύ, δεν θα κατώρθωνα να τον ανακαλύψω.

— Άφού αναγνωρίζεις την έκδούλευσί μου, πρέπει να κά-νεις κάτι γιά μένα... είπτε ο 'Ιν-διάνος.

— Ό,τι θέλεις.

— Είπε δίκαιο, νομίζω, να μου δώσης ένα μικρό μέρος απ' την αμοιβή που θα πάρος απ' τους συγγενείς του σκοτω-μένου κυνηγού.

Ο αστυνομικός νέλασε, άλ-λά μ' ένα γέλοιο σατανικό, πούκαμε να παγώσει ή καρδιά του 'Ινδιάνου.

— Βέβαια, ψιθύρισε, έχεις και σ' δικαίωμα στην αμοι-βή. Τό σωστό μάλιστα είναι να πάρης αμέσως τό μεροτίκι σου!

Γρήγορος σαν άστραπή τού-δης τό περιστοφό του και σημάδεψε στο στήθος τον έυ-δρόντητο 'Ιθαγενή.

Την ίδια στιγμή όμως άνοι-ξε άπότομα ή πόρτα... κι' έμ-φανίσθηκε ένας δεύτερος Μά-γουμ, χωρίς γούνα, αίμόφυρτος, έξανθλημένος! Κρατούσε ένα μεγάλο περιστοφό.

— Ψηλά τά χέρια, Μούσου! φώναξε.

Ο πρώτος Μάγουμ έκανε να στρώση τό περιστοφό του έ-ναντίον του. Άλλά ο δεύτερος πυροδότησε. Τό όπλο έπεσε απ' τό χέρι του πρώτου που γέμισε αμέσως αίματα. Τότε ο δεύτερος συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις του, άσπαξε ένα σγοι-νι κι' έδεσε νοήνορα πισθάν-κωνά τον αντίπαλό του, που βροντούσε απ' τους πόνους.

Ο 'Ινδιάνος είχε παρακο-λουθήσει τη σκηνή αυτή, κατα-λαβαίνοντας ότι ο ένας απ' τους δύο άντρες ήταν ο αστυ-νομικός κι' ο άλλος — εκείνος με τη γούνα — ο Μούσου. Ο αληθινός αστυνομικός έπρε-σε κατόπιν σ' έναν πάνκο, εξα-ντλημένος. Είχε δυο τασύματα, στο πόδι και στο στήθος.

— Έγώ είμαι ο Μάγουμ, εί-πε γαυονέλωντας στον 'Ιθαγε-νή. Πήγα στο Χαλασμένο Κά-στρο, όπως μουγες πη. Βρήκα εκεί κρυμμένο τό Μούσου. Πρόλαβε όμως και με πυροδό-λησε πρώτος... Νόμισα πως μ' είχε σκοτώσει και πήρε τη γούνα μου και τα γαστρία μου.

γιά να έμφανισθώ ως Μάγουμ, άφού μιλούσαμε τόσο πολύ...
Όταν έφυγε, σηκώθηκε και με δυσκολία σύσθηκε ως έξω, γιά να ζητήσω βοήθεια από σένα. Πρόφτασα εύτυχώς να σε σώ-σω απ' την έκδίκησι του φo-νιά...

Σε παρακαλώ να μās φοβ-τώσης και τους δυο στο έλκυ-θορο και να μās μεταφέρεις στο πλησιέστερο χωριό. Έγουμε κι' οι δυο ανάγκη από 'Ιστοική περίθαλψη. Θα πάωσι γιά τον κόπο σου ένα μέρος από την αμοιβή μου. Τό άξίζεις...

ΟΥ-Γ-ΛΛΙΑΜ ΡΑΡ

Τό ώρεσκόπιο του Δαλαί Λάμα

Πολύ άνησυχοι απ' τό ώρε-σκόπιο του Δαλαί-Λάμα που συνιστά έξαιρετικά μέτρα προ-φυλάξεως απ' όλους τους ξέ-νους, οι Θιβετιανοί άστρολόγοι άποφάσισαν τό κλείσιμο των συνόρων της γώρας τους ως τό 1950. Έτσι, ματαιώθηκε μια άγγλική άποστολή, που σκό-πευε να επινειόση για ανά-δρασι στο όρος Έβερεστ.

Ο σημερινός Δαλαί-Λάμα είνε 14 ετών. Γεννήθηκε στις 17 Δεκεμβρίου 1933, την ήμέ-ρα δηλαδή που πέθανε ο πα-κάτογός του. Οι Θιβετιανοί υ-ποναί τον άνεκάλυψαν έπειτα από 5 ετών έντατικές έρευνες.

Τά όνόματά του είνε «Ζαυ-πάλ Νυκαδάνγκ Λουτσάνγκ Βι-σέυ Τενζίνγκ Ζυάτσα» δηλαδή «Γοητευτικό Λάμα Δύναμι-ς του Λόγου Λάμης της Άντι-λήψεως Άπόλυτης Φρόνησις. Θεματοφύλαξ του Δόγματος και της Άπεραντσύνης του Όκεανού».

Θεωρείται ως ή 14η ένασκάκις του Βούδδα. Συνενίζει τάς τις σπουδές του, με τη διδασκαλία σοφών μοναχών. Όταν τό 1951 έμψ-λικήθη ή ανάλαβη πρηνυστι-κή έξουσία και θα μπορέ πιά ν' άδισσορή για τη γνώμη των συμβούλων του.

Οι έπίσημοι άστρολόγοι έ-νουν παίζει πάντοτε σπουδαίο ρόλο στις πολιτικές έναγνίες διαφώσεων των τής Άνατολής.

Η ήμερομηνία π. ν. της ύπο-νοση της συνθήκης ανεξαρ-τησίας της Βιρμανίας ανεβλή-θη δύο φορές γιατί τό ζήτησαν οι Βιρμανοί άστρολόγοι.

Οι Άγγλοι άστρολόγοι βε-βαιώνουν ότι δεν μπορούν να καταλάβουν τους πόδους των Θιβετιανών συνόδ'λων τους, γιατί τό άστρο δεν φανερώ-νουν τίποτε τό καταστρεπτικό.

Κατά τη δική τους γνώμη ο κίνος σθαδός κίνδυνος γιά τό Θ δέτ είνε ή διεύσδυσις «πυρ-πορλαγγιτών».

ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 25

Η μόνη πλήρης Δανειστι-κή Βιβλιοθήκη, που λειτουργεί στην Αθήνα, με χιλιά-δες βιβλία (έλληνικά, γαλ-λικά άγγλικά). Εγγράφε-ρθε συνδρομηταί πληρ-ώνοντας δέκα χιλιάδες γιά δυο μηνών συνδρομή και πέντε χιλιάδες έφ' άπαξ έγγύησι (που έπιστρέφε-ται) κι' έχετε τό δικαίωμα να διαβάσετε όσα βιβλία θέλετε. Παρακολουθούμε δ-λα τά καινούρια βιβλία που έκδίδονται, έλληνικά και ξένα.

ΠΙΝ από λίγο καιρό, ο «νιζάμ» της Χαύντεραμπάντ, που είνε, ως γνωστόν, ο πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου, πάντρεψε τις δυο κόρες του με τους δυο γιους του «ναμπάμ» Μπαχαμπτούρ. Οι δυο αυτοί γάμοι έ-γιναν άφορμή ν' άποκαλυφθώ ότι οι πε-ρίφημοι θησαυροί της Γκολκόνδης, γιά τους όποιους τόσος λόγος έχει γίνει ως σήμερα, δεν αποτελούν άπλό θρύλο άλλ' ότι υπάρχουν πραγματικά.

Η Χαύντεραμπάντ είνε τό σημερινό όνομα του παλαιού σουλτανάτου της Γκολκόνδης.

Σύμφωνα με την παράδοσι, οι σουλτανοί της Γκολ-κόνδης είχαν συγκεντρώσει κατά τον 15ον και τον 16ον αιώνα άμυθήτους θησαυρούς, που τους είχαν κρύψει σε άγνωστο μέρος. Αναρίθμητοι θρύλοι είχαν δημιουργηθώ σχετικά με αυτούς τους θησαυρούς. Άλλ' ή γνώμη των 'Ιστοικών που άσχολήθηκαν μ' αυτό τό ζήτημα ήταν ότι οι θησαυροί αυτοί διηρπάγησαν κατά τό μεγαλύτερο μέρος τους από τον Μογγόλο αυτοκράτορα Ώρένγκ - Ζέμπ και ότι ένα άλλο μέρος τους κατεστράφη κατά τη λεηλασία των άνακτόρων και των ναών της Γκολκόνδης.

Η λαϊκή αντίληψις ήταν, όμως, ότι αυτοί οι θησαυροί ύπήρχαν πάντοτε. Και αυτή τη φορά άποδείχθηκε ότι εκεί-νοι που είχαν άδικο ήσαν οι 'Ιστοικοί. Όχι μόνον ύπαρ-χουν οι περίφημοι θησαυροί της Γκολκόνδης, αλλά και όλοι οι θρύλοι οι σχετικοί μ' αυτούς δεν απέχουν καθόλου από την πραγματικότητα.

Νά πως άφηγήθηκε μια από τις πριγκήπισσες σ' έναν Άγγλο δημοσιογράφο, έπειτα από έξουσιοδότησι του πα-τέρα της, την έπίσκεψή της στο μέρος όπου φυλάσσονται οι θησαυροί. Όπως θα ίδώ ή άναγνώστης, ή φροβήσις των είνε τέτοια, που δεν ύπάρχει κανείς κίνδυσις κλοπής.

Σύμφωνα με την άφήγησι της πριγκήπισσης, την έπο-μένη του γάμου των, ο νιζάμ κάλεσε τις δυο κόρες του και τους συζύγους των, γιά να τους κάμη γνωστόν ότι θα τους έπέτρεπε να ίδούν με τά ίδια των τά ματία τους πε-ριφήμους θησαυρούς της Γκολκόνδης, που μια μέρα θα περ-νούσαν στην κατοχή τους, άφού δεν είχε άρρηνες άπα-γόνους.

— Σύμφωνα με την παράδοσι, τους είπτε, εκείνοι που θα κατορθώσουν να φτάσουν ως τό δωμάτιο όπου φυλάσσονται οι θησαυροί δικαιούνται να πάρουν μαζί τους φεύγοντας όσα χρυσάφι και πολυτίμους λίθους μπορούν να μεταφέ-ρουν πάνω τους. Μπορείτε, λοιπόν, να κάμετε και σεις χρήσι αυτού του δικαίωματος.

Κατόπιν άνάθεσε στον άρχιερέα της Χαύντεραμπάντ να άδηγήση τους νεονύμφους στο μέρος όπου φυλάσσονται οι θησαυροί.

Ο άρχιερέας και δυο φρουροί είνε οι μόνοι που γνωρί-ζουν αυτό τό μέρος καθώς και τά μέσα της άποφυγής των

Ένα παραμύθι που είναι αληθινό

διαφόρων παγίδων που προστατεύουν τους θησαυρούς.

Τά έπτά αυτά πρόσωπα — οι τέσσε-ρις νεονύμφες, ο άρχιερέας και οι οι δυο φρουροί — έφτασαν σ' έναν παληό μισοερείτωμένο ναό.

Έκει ο άρχιερέας σταμάτησε μπρο-στά σε μια κολώνα και άκούμπησε τό χέρι του σ' ένα σημείον. Η μαρμά-ρινη κολώνα ύποχώρησε τότε και τους άφησε να περάσουν.

Οι έπτά έπισκέπται άρχισαν να κα-τεβαίνουν μια στενή σκάλα. Η κατάβασις κράτησε ένα τέ-ταρτο της ώρας. Έπειτα προχώρησαν άνάμεσα από στοές, που έμοιαζαν σαν λαδύρινθοι, έπί μισή περίπου ώρα.

Τέλος, έφτασαν μπροστά σε μια μπρούντζινη πόρτα. Ο άρχιερέας άκούμπησε και πάλι τό χέρι του σ' ένα σημείο και άμέσως ή πόρτα άνοιξε διάπλατα.

Οι νεονύμφες προχώρησαν μερικά βήματα, άλλ' άμέ-σως ώπισθοχώρησαν τρομαγμένοι. Δέκα πελώριες τίγρεις χύμηζαν έναντίον των.

Ο άρχιερέας έκαμε τότε ένα πλατάγισμα της γλώσσης και προφύγε τρεις σνύτομες λέξεις. Τά θηρία άποτραδή-χητκαν άμέσως στο βάθος του ύπογείου θαλάμου σαν ύ-πνωτισμένα.

Έτσι, οι πριγκήπες και οι γυναίκες των μπόρεσαν να διασχίσουν άνερόκλητοι αυτό τό θάλαμο.

Σε λίγο, βρέθηκαν μπροστά σε μια δεύτερη μπρούν-τζινη πόρτα, που ύποχώρησε όπως και ή πρώτη. Άλλά μόλις έκαμαν να προχωρήσουν μέσα σ' αυτό τον καινούρ-γιο θάλαμο άκούσαν ανατριχιαστικά σφυρίγματα γύρω τους και είδαν τότε αναρίθμητους κομπρα και άλλα δηλη-τηριώδη φίδια να σέρνονται προς τό μέρος τους.

Ένας από τους φύλακες άρχισε τότε να παίζει ένα γρήγορο ρυθμό πάνω σ' έναν δούλο από καλάμι. Τά φίδια κυλούριαστικαν άμέσως και άφησαν έλεύθερο τό περά-σμα στους έπισκέπτας.

Μπήκαν κατόπιν σ' έναν τρίτο θάλαμο. Άστραπές έσκι-νούσαν από παγού, από την όροφή, από τό πάτωμα, από τους τοίχους. Η ατμόσφαιρα ήταν βαρεία και πλημμυρ-σμένη από άρώματα. Και, σε λίγο, οι πριγκήπες και οι γυ-ναίκες τους ένοιωσαν μια δυνατή ζάλη και τά γόνατά τους λύγισαν. Ο άρχιερέας έφερε τότε ένα μπουκαλάκι στη μύτη των και μόλις εισέπνευσαν τό άρώμα που ύπήρχε μέσα σ' αυτό, συνήλθαν άμέσως.

Πέρασαν έπειτα μια τέταρτη πόρτα και βρέθηκαν τέ-λος στο δωμάτιο με τους θησαυρούς. Τεράστιες ποσότητες χρυσού σε ράβδους ήσαν άναποθηκευμένες εκεί μέσα. Όσο γιά τους πολυτίμους λίθους σχηματίζαν σωρούς.

Η άφήγησις της πριγκήπισσης μοιάζει σαν τά παρα-μύθια των Χιλίων και μιας Νυχτών. Άλλ' όπως βλέπετε μερικά παραμύθια είνε άπολύτως αληθινά.

Οι έπτά έπισκέπται άρχισαν να κα-τεβαίνουν μια στενή σκάλα. Η κατάβασις κράτησε ένα τέ-ταρτο της ώρας. Έπειτα προχώρησαν άνάμεσα από στοές, που έμοιαζαν σαν λαδύρινθοι, έπί μισή περίπου ώρα.

Τέλος, έφτασαν μπροστά σε μια μπρούντζινη πόρτα. Ο άρχιερέας άκούμπησε και πάλι τό χέρι του σ' ένα σημείο και άμέσως ή πόρτα άνοιξε διάπλατα.

Οι νεονύμφες προχώρησαν μερικά βήματα, άλλ' άμέ-σως ώπισθοχώρησαν τρομαγμένοι. Δέκα πελώριες τίγρεις χύμηζαν έναντίον των.

Ο άρχιερέας έκαμε τότε ένα πλατάγισμα της γλώσσης και προφύγε τρεις σνύτομες λέξεις. Τά θηρία άποτραδή-χητκαν άμέσως στο βάθος του ύπογείου θαλάμου σαν ύ-πνωτισμένα.

Έτσι, οι πριγκήπες και οι γυναίκες των μπόρεσαν να διασχίσουν άνερόκλητοι αυτό τό θάλαμο.

Σε λίγο, βρέθηκαν μπροστά σε μια δεύτερη μπρούν-τζινη πόρτα, που ύποχώρησε όπως και ή πρώτη. Άλλά μόλις έκαμαν να προχωρήσουν μέσα σ' αυτό τον καινούρ-γιο θάλαμο άκούσαν ανατριχιαστικά σφυρίγματα γύρω τους και είδαν τότε αναρίθμητους κομπρα και άλλα δηλη-τηριώδη φίδια να σέρνονται προς τό μέρος τους.

Ένας από τους φύλακες άρχισε τότε να παίζει ένα γρήγορο ρυθμό πάνω σ' έναν δούλο από καλάμι. Τά φίδια κυλούριαστικαν άμέσως και άφησαν έλεύθερο τό περά-σμα στους έπισκέπτας.

Μπήκαν κατόπιν σ' έναν τρίτο θάλαμο. Άστραπές έσκι-νούσαν από παγού, από την όροφή, από τό πάτωμα, από τους τοίχους. Η ατμόσφαιρα ήταν βαρεία και πλημμυρ-σμένη από άρώματα. Και, σε λίγο, οι πριγκήπες και οι γυ-ναίκες τους ένοιωσαν μια δυνατή ζάλη και τά γόνατά τους λύγισαν. Ο άρχιερέας έφερε τότε ένα μπουκαλάκι στη μύτη των και μόλις εισέπνευσαν τό άρώμα που ύπήρχε μέσα σ' αυτό, συνήλθαν άμέσως.

Πέρασαν έπειτα μια τέταρτη πόρτα και βρέθηκαν τέ-λος στο δωμάτιο με τους θησαυρούς. Τεράστιες ποσότητες χρυσού σε ράβδους ήσαν άναποθηκευμένες εκεί μέσα. Όσο γιά τους πολυτίμους λίθους σχηματίζαν σωρούς.

Η άφήγησις της πριγκήπισσης μοιάζει σαν τά παρα-μύθια των Χιλίων και μιας Νυχτών. Άλλ' όπως βλέπετε μερικά παραμύθια είνε άπολύτως αληθινά.

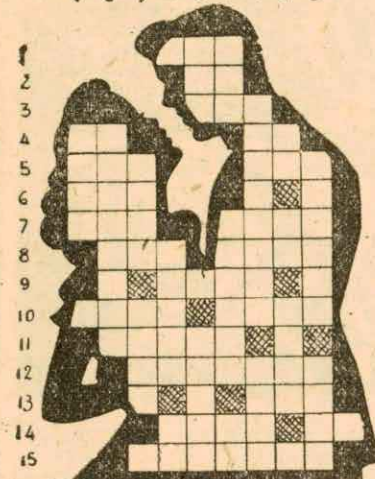
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο το ζευγάρων ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Σπόρ χειμερινό.
- 2) Αναφορικό τροπικό επίρρημα.
- 3) «Μπόμπ...» ήθοιός του κινηματογράφου.

- 4) Πρόθεσις.— Αριθμός.
- 5) Άνθρωπος: ο καθένας.— Όρ-γανο αίσθησής.
- 6) Σύνδεσμος.

1 2 3 4 5 6 7 8 9

- 7) Νότα μουσικής.— Δευτροστοιχία (ξενικ).
- 8) Δύο τέταρτα άνθη μας δίνουν ένα πλάγος.— Κίνηση ύπνου.
- 9) Υιός του Ισάκ.
- 10) Αρχηγός θρησκείας (το όνομά του).— Βούλωμα.
- 11) Μη συμμετοχή.
- 12) Είδος σκληρού τυριού (άγγλ.).
- 13) Δεν λείπει κανένα.
- 14) Σημείο της αριθμητικής.—Νότα μουσικής.
- 15) Είδος παιγνιδιού με τάβλι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Μεγάλο αφηγηματικό ποίημα.
- 2) Την εξασφάλισαν μερικοί με το λαχείο των Συντακτών.
- 3) Τόπος κατάλληλος για την φοροεπιδόσεις πλοίων με σιτηρά (ξεν.).— Ψημένη.
- 4) Περιεχόμενα από θάλασσα.— Ό,τι και το προηγούμενο, αλλά στα γαλλικά.
- 5) Ανεκάλυψε το μικρόβιο της φυματίωσης.— Τα χωράφια αυτά δεν αποδίδουν τίποτε.

- 6) Πρώτο συνθετικό πολλών λέξεων, που δηλώνει ομοιότητα.— Δεν άνηκε στην λευκή φυλή.—Δύο γράμματα που σημαίνουν για τους Αγγλούς: «Έν τάξει».

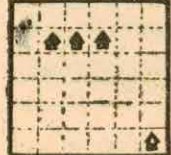
- 7) Χύνω σε κάποιον άβυσσο νερό από κεφάλι.—Δίνω δύναμη και ζωηρότητα.
- 8) Σύμφωνο.—Τροπικόν επίρρημα.— «Μαρί...»— τεντάρ του προπολεμικού γαλλικού κινηματογράφου και ήθοιός του θεάτρου.

- 9) Άκουσία και είαία συστολή μύων του σώματος μας.—Τό...— δεν κάνει τον παπά.

Α. Δ.

Η κληρονομιά

Ένας πλούσιος χωρικός πεθαίνοντας, άφησε στους τέσσερες γιους του ένα απέραντο αγρόκτημα με τέσσερα σπίτια.

Τα σπίτια βρίσκονταν στις θέσεις που δείχνει η εικόνα μας.

Ο χωρικός αυτός στην κληρονομιά του έβαλε έναν παράδεισο δρόμο. Τό κάθε κομμάτι που θα έπαίριαν τα παιδιά του να έχω ένα σπίτι και να είναι ίσο σ' έκτασι και όμοιο σ' σχήμα με τ' άλλα.

Οι τέσσερες γιοί του παιδεύτηκαν λίγο για να μοιράσουν το κτήμα σύμφωνα με την επιθυμία του πατέρα τους, αλλά στο τέλος τα κατάφεραν.

Μπορείτε να δείτε πώς χώρισαν το αγρόκτημα.

Το μαγικό γράμμα

Ανταλλάξετε ένα οποιοδήποτε γράμμα των κάτωθι επτά λέξεων με ένα άλλο σύμφωνο του αλφαβήτου, πάντοτε το ίδιο, και προσπαθήστε να σχηματίσετε όκτω νέες λέξεις με έντεκα διαφορετικά σημεία:

Σκευός — Άργος — Μέρος — Μέ-γας — Κτήμα — Θέρος — Όπιον.

Πρόβλημα σκέψης

Δύο τράινα ξεκινούν ταυτόχρονα το ένα από την Αθήνα και το άλλο από την Θεσσαλονίκη. Το τράινο των Αθηνών αναπτύσσει ταχύτητα 60 χιλιομέτρων την ώρα και το τράινο της Θεσσαλονίκης 50 χιλιομέτρων. Ποιο από τα δύο τράινα θα έρθει σε μεγαλύτερη απόσταση απ' την Αθήνα κατά την στιγμή της διασταυρώσεώς των;

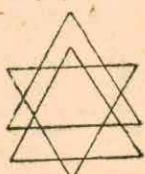
Κρυμμένη παροιμία

Εάν έρθτε όλες τις λέξεις που έπε-ξηνοίμε κατατρεχά και τις τοποθετή-τε την μία κάτω από την άλλη, τότε διαβάζοντας στη σειρά τα αρχικά γράμ-ματα τους και εν συνεχεία τα ΤΕΤΑΡ-ΤΑ εκ των άνω προς τα κάτω, θα μπο-ρέσετε να σχηματίσετε μία γνωστή πα-ροιμία.

Ίδου η σημασία των διαφόρων ζη-τούμενων λέξεων:

- 1) Αφαίρεσις δια της θίας, κλοπή.
- 2) Απαραίτητο σε μία κουζίνα: ως κύριον όνομα, πεδίων στρατιωτικῶν ά-σκησεων προς Α. των Αθηνών.
- 3) Σ' αυτά φυλάσσονται διάφορα πολ-ύτιμα έγγραφα.
- 4) Βουλή της Αιτικής.
- 5) Δεν έχουν έντελες επίσημο χα-ρακτήρα.
- 6) Νομισματική μονάδα.
- 7) Κοινώς λέγεται χρυσή.
- 8) Ζεσταίνει τον στρατιώτη τον χει-μώνα.
- 9) Όστούν του χεριού.
- 10) Σύνδεσις, συνάφεια.
- 11) Δημιουργημα.
- 12) Δικαστικός λειτουργός ανώτερου δικαστηρίου.
- 13) Χώρα της Ν. Ασίας.
- 14) Όργανο των ανθέων.
- 15) Χωρίς αυτή μία πέννα είναι ά-χρηστη.
- 16) Ανακατώνω.
- 17) Σωματική ή ψυχική άνησυχία.

Δύσκολο μέτρημα

Ίσχυρίζεσθε ά-σφαλώς ότι ξέρε-τε να μετράτε. Μπορείτε να βοη-θώτε τότε πόσα με-τρικά σχήματα υπάρχουν στην εί-κόνα που σας πα-ραθέτουμε;

Τα τσιγάρα του αλήτη

Ένας αλήτης δεν έχει ν' αγοράσει τσιγάρα. Μαζί του λοιπόν γόπες απ' το δρόμο και, με 7 απ' αυτές, φτάνει ένα τσιγάρο. Έχει μαζέψει εν όλω 49 γόπες. Για πόσο θα του επαρκέσουν, αν καπνίζει ένα τσιγάρο κάθε τρία τέ-ταρτα της ώρας;

Τι ώρα ήταν;

Ο μικρός Γεωργάκης ρώτησε στο δρο-μιο έναν κύριο, τι ώρα είναι κι' αυτός του απάντησε: «Πριν από ένα τέταρτο ήταν το μισό του τέταρτου των δύο τρίτων των δώδεκα ωρών».

Ο μικρός Γεωργάκης που δεν ήταν δυνατός στην αριθμητική περιμένει από σας να του πείτε τι ώρα ήταν.

Άθρεσιμα και γινόμενα

Μπορείτε να έρθετε σε 5 δευτερόλε-πτα τρεις αριθμούς, που δίνουν τον ίδι-ον αριθμό ως άθροισμα όταν τους προ-σθέσουμε, ή ως γινόμενα όταν τους πολλαπλασιάσουμε;

Στοιχειώγητες

Είμαι νήσος, άλλ' αν έρωσ ένα γράμμα μου αλλάξής, εν τώ όίμα—μή τρομάξής! Νήσος άλλη θα προσέδω!

Δημιδές κίνινγκ

Είμαι ένα προβάκι, που το γάλα του το τρώνε, το τυρί του δεν το τρώνε.

Οι λύσεις στη σελ. 70

Η Χρυσομαλλούσα

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε μία μάγισσα. Μία μέρα που καθόταν στη σπηλιά της απέξω και σφύ-ριζε με τη μαγική φλογέρα της στα φίδια κι' έ-κεινα χορεύαν γύρω της, πέρασε κοβάλλα στ' άσπρο άτι του το βασιλόπουλο της χώρας.

Τό άτι κλημιντρίσε σε μία στιγμή και τ'α φίδια τρόμαξαν. Η μάγισσα θύμωσε τότε και γυρίζοντας στο βασιλόπουλο του φώναζε:

— Την κατάρα μου νάχης! Να μη βρής ήσυχία στη ζωή σου αν δεν βρής την Άνθούσα, την Σαν-θούσα, τη Χρυσομαλλούσα.

Ακούγοντας τ'α λόγια της το βασιλόπουλο από-ρησε και φώναζε στη μάγισσα:

— Αν δε μου πής ποιά είναι η Άνθούσα η Σαν-θούσα, η Χρυσομαλλούσα δε σου πάρω το κεφάλι!

— Η Άνθούσα, η Σανθούσα ή Χρυσομαλλούσα, του απάντησε η μάγισσα είνε η πεντάμορφη του κό-σμου και όποιος κερδίση την καρδιά της θάναι ο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος πανω στη γη.

— Εγώ θα την βρω και θα κερδίσω τη καρδιά της αποκρίθηκε το βασιλόπουλο.

Κι' άμέσως χτύπησε το άσπρο άτι του και τρα-βήξε για τ'α πέρατα του κόσμου. Περπάτησε μέρες και νύχτες πέρασε βουνά και δάση και μία μέρα έφτασε μπροστά σ' ένα μαρμαρένιο παλάτι, που τό φύλαγαν σαράντα δράκοι.

— Τίνος είναι αυτό το παλάτι; ρώτησε το βασιλό-πουλο έναν ζυλοκόπο.

— Στο παλάτι αυτό κάθεται η Άνθούσα, η Σαν-θούσα, η Χρυσομαλλούσα μα η μάνα της είναι λά-μια και τη φυλάει άγρυπνα, του απάντησε ο ζυλο-κόπος.

— Εγώ θα τη κλέψω, είπε το βασιλόπουλο και θ'α τη κάνω γυναίκα μου.

Κι' άμέσως παράγγειλε να του φτιάξουν μία μεταξένια σκάλα για ν' ανέβη τη νύχτα στο πα-λάτι.

Μα ο σκoiνιάς που θ'α του έφτειανε τη σκάλα του είπε:

— Παλληκάρι μου, τι ν'α την κάνης τη μετάξινη σκάλα; Άν η Άνθούσα, η Σανθούσα ή Χρυσομα-λλούσα σ' αγαπάει σφύριξε της τη νύχτα κι' αυτή θ'α σου ριζή τ'α μαλλιά της για ν'α πιστώης ν' ανέ-δης στην καμαρά της.

Έτσι κι' έγινε. Μόλις νύχτωσε το βασιλόπουλο στάθηκε κάτω απ' τα παράθυρα της πεντάμορφης κι' άρχισε να τραγουδά:

Ρίξε τ'α μαλλιά σου ρίχτα να τ'α κάμω εγώ σκαλιά ν' ανεβώ μέσα στη νύχτα να σου δώσω δυό φιλιά.

Μόλις τόν άκουσε η Άνθούσα, η Σανθούσα, η Χρυσομαλλούσα έρριξε τ'α μακρύα χρυσά μαλλιά της και το βασιλόπουλο βρέθηκε στην άγκαλιά της. Μα την ίδια ώρα άκούστηκε βουή κι' αντίγρα. Τρό-μαξε η Άνθούσα η Σανθούσα, η Χρυσομαλλούσα — Έρχεται η μάνα μου η λάμια! φώναξε.

Κι' έκρυψε το βασιλόπουλο μέσα σ' ένα σεν-τούκι.

Μόλις μπήκε η λάμια στο παλάτι μύρισε τόν άέρ-και φώναξε:

— Ανθρώπινο αίμα μου μυρίζει!

Κι' άρχισε να ψάχνη για ν'α βρή το βασιλόπουλο. Δεν τ'α κατάφερε όμως κι' έπεσε κατακουρασμένη και κοιμήθηκε.

Τη νύχτα η Άνθούσα η Σανθούσα, η Χρυσομαλ-λούσα πήρε το βασιλόπουλο και φύγανε.

Μα σε λίγο ξύπνησε η λάμια κι' άρχισε να τούς κυνηγά καθάλλα σ' έναν μαύρο άπτο.

Τότε η Χρυσομαλλούσα πούχε κι' αυτή μαγική δύναμη έκοψε μία μπουκλα απ' τ'α μαλλιά της, την έρριξε πίσω της κι' η μπουκλα έγινε ένα μεγάλ' ούννεφο, τούς έκρυψε κι' έτσι ξεφύγαν κι' έφθ-σαν στη χώρα του βασιλόπουλου. Έκει έκανον τούς γάμους των με μεγάλες χαρές και ζήσανε τρισευ-τυχισμένοι. Κι' η κακή μάγισσα με τ'α φίδια έσκασε απ' το κακό της κι' έγινε χίλια κομμάτια.

Παιδικόν πνεύμα

Η θεία Μαρία φεύγει και λέει στον τετραπέρατο άνηψιό της:

— Έλα μικρέ μου δός μου την τάντα μου γρηγόρα, γιατί η ώρα είναι έξ παρα πέντε.

— Έγνοια σου, θεία, και δεν χάνεις το τράινο, άπαντ'α ο άνηψιός της. Ο μπαμπάς έβαλε το ρο-λόγι του ένα τέταρτο μπροστά... για ν'α φύγης μία ώρα άρχητερα!

★

Πρόκειται για κάποια χρονολογία.

— Εγώ, λέει ο Τάκης, την ήξερα... άλλα τη λη-σώνησα!

— Εγώ πάλι λέει η Μαρίκα, την θυμάμαι... άλ-λά δεν την ξέρω!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Χ. ΟΥΕΛΣ

Το γινί των τερατων

Επιστήμη του υπνωτισμού, που όλοένα αναπτύσσεται, δόσκει με τη δυνατότητα ν' αντικαταστή-σουμε τ'α παλιά αταξιαστικά ένστικτα, με νέες υποβολές, που «μπαλάντζονται» πάνω σε κλη-ρονομικές ή υμνικές ιδέες. η που παίρνουμε τη θέσι τους.

Για ν'α πούμε την αλήθεια, αυ-τό που λέμε ψυχική ανατροπή δεν είναι παρά μία τεχνητή με-ταμόρφωσις και μία διαστοφή του μαχητικού ένστικτου. Η μεγάλη διαφορά, ανάμεσα στον άνθρωπο και στον πίθηκο, βρί-σκεται στο λάουγγα, μου είπε ο Μορώ, στη δυνατότητα δηλα-δή ν'α σφηνισμένη διάφορους φθόγγους— σύμβολα, με τούς όποιους μπορεί ν'α έκρασθι ή σκέψι.

Σ' αυτό το σημείο, δεν ή-μουν της ίδιας γνώμης, άλλ' άρνήθηκε ν'α δώση σημασία στην παρατήρησι μου. Έπανε-λαβε πώς έπρόκειτο περί γε-γονότος εξακριβωμένου κι' εξα-κολούθησε ν'α μου έκθετη τις ένορασιές του.

Τόν ρώτησα γιατί είχε πά-ρει το άνθρωπινο σχήμα ως πρότυπο. Μου φαινότανε τότε —και μου φαίνεται και τώρα— άκομμη—πώς σ' αυτή την έλκο-γή κυβότανε κάποια μονήρη.

Όμολόγησε πώς είχε δια-λέξει αυτό το σχήμα τυχαίως.

—Θα μπορούσα, μου είπε, θαύμασια ν'α μεταμορφώσω έ-να λάμα σε πρόβατο, κι' ένα πρόβατο σε λάμα. Άλλα δεν περιορίστηκα να κατασκευάσω ανθρώπους μονάχα. Μιά—δύο φορές...

Σώπασε για μία στιγμή.

—Αυτά τα νούκια! συνέχισε σε λίγο. Πόσο νήρωςα κλη-σαν! Και ν'α που έχασα μιάν ολόκληρη μέρα για ν'α σας σώσω τη ζωή και χάνω άλλη μιάν ώρα ακόμα για ν'α σας δώσω εξηγήσεις.

—Όσο, μου είπα, ακόμα δεν καταλαβαίνω. Ποιά είναι η δικαιολογία σας που επιβάλλε-τε τόσο μαυρίσματα; Τό μόνο πράγμα, που για μένα τούλα-γιστον, θα μπορούσε να δικαιό-λογησι αυτές τις μεταμορφώ-σεις ζωτανών όντων, θα ήτανε κάποια έφευρη...

—Ακριώς, μου είπα, Άλλά, καθώς βλέπετε, είμαι σφαι-ρικός διαφορετικά. Βλέπουμε τ'α πράγματα μ'α αλλοιότιμο πρίσμα. Έσείς είσαστε ύλι-στις.

—Δεν είναι καθόλου ύλι-στις, τόν δέκονα ζωρά.

—Σύμφωνα με τη δική μου άποψι... Γιατί άκριβώς αυτό τό ζήτημα της όδύνης είναι έ-κείνο που μας χωρίζει. Έσ' ό-σον ο πόνος θα είναι η δάσι, πάνω στην όποια σπρίτσει τις ιδέες σας για τό καλό και τό κακό, θα ήσαστε ένα ζω, σας τό λέω καθάσα που σκεπτεται ίσως λιγότερο υπερδεδειγμέ απ' ό,τι ένα όποιοδήποτε ζω. Αυ-τή η όδύνη...

Ανασέκωσα τούς ώμους μου μ' άνυπομονησία, άκούοντας τ'α σοφίσματα.

—Είναι τόσο μικρό πράγ-μα, εξακολούθησε. Ένα πνεύ-μα, πραγματικά έλεύθερο, που

ενδιαφέρεται για τις άνακαλύ-ψεις της επιστήμης, πρέπει ν'α παραδεχθί πώς η όδύνη είναι κάτι τό άσημαντό. Πιθανόν, έκτός απ' αυτόν έδώ τόν πλα-νήτη, από τό μύριο της σκό-νης του κόσμου, που είναι άό-ρατο από τό πιο κοντινό άστρο πιθανόν, λέω, ν'α μη συναντά-ται πουθενά άλλοι αυτό που εμείς τό λέμε «πόνος». Οι νό-μοι, πώς τους όποιους διαδί-ζουμε πασπατευτά... Έξ άλ-λου, ακόμα κι' άπάνω σ' αυτή τη γή, ακόμα κι' άνάμεσα σε κάθε τι που ζή τί είναι ο «πό-νος».

Και, καθώς μιλούσε, έδγα-λε από την τσέπη του ένα μι-κό σφυγιά, τόν άνοιξε και τρά-βηξε την πολυθρόνα του. Έτσι ώστε ν'α μπορώ ν'α βλέπω κα-θασά τό υποό του. Έπειτα, διαλέγοντας τη θέσι, έδύθισε ψυχαίσι τ'α λάμα στη σάρκα του και τήν εταδύθησε.

—Άσφαλός θα τό έχετε ί-δθ κι' άλλοτε αυτό, μου είπε. Δεν αισθάνεσθε τίποτα παρα-πάνω απ' ό,τι θ'αναιώθετε με μία ταμπάκι δελόνας. Τί συμπεραί-νουμε λοιπόν; Κάθε ζωτανή σάρκα δεν νονεί, ούτε ακόμα και τ'α νεύρα, ούτε κι' όλα τ'α φρενικά νεύρα. Δεν ύπάρχει κα-θένα ίχνος πόνου στις αισθή-σεις του όπτικού νεύρου. Άν πληγώσετε τό όπτικό νεύρο, βλέπετε άπλώς λάμψεις, όπως, αν πληγώσετε τό άκουστικό νεύρο, άκούτε δούδο μέσα σ'αυτιά. Τ'α φυτά δεν αισθάνον-ται κανένα πόνό, τα κατώτερα ζωά, όπως ο άστερίας π.χ., εί-ναι πιθανόν ότι δεν νοιώθουν έ-πίσης πόνό. Δεν έχω ίδθ ποτέ μου ως τώρα πράγμα άνώφε-λο, που ν'α υπή εκριζώθη και ν'α μην εκλείψη από τη ζωή. Λοι-πόν, ο πόνος είναι άνώφελος...

Έξ άλλω, είμαι ένας άθρο-πος που πιστεύει στη θρησκεία, Πρεντίκ, όπως κάθε άνθρωπος ανθρώπους μονάχα. Μιά—δύο φορές...

—Όσο, μου είπα, ακόμα δεν καταλαβαίνω. Ποιά είναι η δικαιολογία σας που επιβάλλε-τε τόσο μαυρίσματα; Τό μόνο πράγμα, που για μένα τούλα-γιστον, θα μπορούσε να δικαιό-λογησι αυτές τις μεταμορφώ-σεις ζωτανών όντων, θα ήτανε κάποια έφευρη...

—Ακριώς, μου είπα, Άλλά, καθώς βλέπετε, είμαι σφαι-ρικός διαφορετικά. Βλέπουμε τ'α πράγματα μ'α αλλοιότιμο πρίσμα. Έσείς είσαστε ύλι-στις.

—Δεν είναι καθόλου ύλι-στις, τόν δέκονα ζωρά.

—Σύμφωνα με τη δική μου άποψι... Γιατί άκριβώς αυτό τό ζήτημα της όδύνης είναι έ-κείνο που μας χωρίζει. Έσ' ό-σον ο πόνος θα είναι η δάσι, πάνω στην όποια σπρίτσει τις ιδέες σας για τό καλό και τό κακό, θα ήσαστε ένα ζω, σας τό λέω καθάσα που σκεπτεται ίσως λιγότερο υπερδεδειγμέ απ' ό,τι ένα όποιοδήποτε ζω. Αυ-τή η όδύνη...

Ανασέκωσα τούς ώμους μου μ' άνυπομονησία, άκούοντας τ'α σοφίσματα.

—Είναι τόσο μικρό πράγ-μα, εξακολούθησε. Ένα πνεύ-μα, πραγματικά έλεύθερο, που

ενδιαφέρεται για τις άνακαλύ-ψεις της επιστήμης, πρέπει ν'α παραδεχθί πώς η όδύνη είναι κάτι τό άσημαντό. Πιθανόν, έκτός απ' αυτόν έδώ τόν πλα-νήτη, από τό μύριο της σκό-νης του κόσμου, που είναι άό-ρατο από τό πιο κοντινό άστρο πιθανόν, λέω, ν'α μη συναντά-ται πουθενά άλλοι αυτό που εμείς τό λέμε «πόνος». Οι νό-μοι, πώς τους όποιους διαδί-ζουμε πασπατευτά... Έξ άλ-λου, ακόμα κι' άπάνω σ' αυτή τη γή, ακόμα κι' άνάμεσα σε κάθε τι που ζή τί είναι ο «πό-νος».

Και, καθώς μιλούσε, έδγα-λε από την τσέπη του ένα μι-κό σφυγιά, τόν άνοιξε και τρά-βηξε την πολυθρόνα του. Έτσι ώστε ν'α μπορώ ν'α βλέπω κα-θασά τό υποό του. Έπειτα, διαλέγοντας τη θέσι, έδύθισε ψυχαίσι τ'α λάμα στη σάρκα του και τήν εταδύθησε.

—Άσφαλός θα τό έχετε ί-δθ κι' άλλοτε αυτό, μου είπε. Δεν αισθάνεσθε τίποτα παρα-πάνω απ' ό,τι θ'αναιώθετε με μία ταμπάκι δελόνας. Τί συμπεραί-νουμε λοιπόν; Κάθε ζωτανή σάρκα δεν νονεί, ούτε ακόμα και τ'α νεύρα, ούτε κι' όλα τ'α φρενικά νεύρα. Δεν ύπάρχει κα-θένα ίχνος πόνου στις αισθή-σεις του όπτικού νεύρου. Άν πληγώσετε τό όπτικό νεύρο, βλέπετε άπλώς λάμψεις, όπως, αν πληγώσετε τό άκουστικό νεύρο, άκούτε δούδο μέσα σ'αυτιά. Τ'α φυτά δεν αισθάνον-ται κανένα πόνό, τα κατώτερα ζωά, όπως ο άστερίας π.χ., εί-ναι πιθανόν ότι δεν νοιώθουν έ-πίσης πόνό. Δεν έχω ίδθ ποτέ μου ως τώρα πράγμα άνώφε-λο, που ν'α υπή εκριζώθη και ν'α μην εκλείψη από τη ζωή. Λοι-πόν, ο πόνος είναι άνώφελος...

Έξ άλλω, είμαι ένας άθρο-πος που πιστεύει στη θρησκεία, Πρεντίκ, όπως κάθε άνθρωπος ανθρώπους μονάχα. Μιά—δύο φορές...

—Όσο, μου είπα, ακόμα δεν καταλαβαίνω. Ποιά είναι η δικαιολογία σας που επιβάλλε-τε τόσο μαυρίσματα; Τό μόνο πράγμα, που για μένα τούλα-γιστον, θα μπορούσε να δικαιό-λογησι αυτές τις μεταμορφώ-σεις ζωτανών όντων, θα ήτανε κάποια έφευρη...

—Ακριώς, μου είπα, Άλλά, καθώς βλέπετε, είμαι σφαι-ρικός διαφορετικά. Βλέπουμε τ'α πράγματα μ'α αλλοιότιμο πρίσμα. Έσείς είσαστε ύλι-στις.

—Δεν είναι καθόλου ύλι-στις, τόν δέκονα ζωρά.

—Σύμφωνα με τη δική μου άποψι... Γιατί άκριβώς αυτό τό ζήτημα της όδύνης είναι έ-κείνο που μας χωρίζει. Έσ' ό-σον ο πόνος θα είναι η δάσι, πάνω στην όποια σπρίτσει τις ιδέες σας για τό καλό και τό κακό, θα ήσαστε ένα ζω, σας τό λέω καθάσα που σκεπτεται ίσως λιγότερο υπερδεδειγμέ απ' ό,τι ένα όποιοδήποτε ζω. Αυ-τή η όδύνη...

Ανασέκωσα τούς ώμους μου μ' άνυπομονησία, άκούοντας τ'α σοφίσματα.

—Είναι τόσο μικρό πράγ-μα, εξακολούθησε. Ένα πνεύ-μα, πραγματικά έλεύθερο, που

ενδιαφέρεται για τις άνακαλύ-ψεις της επιστήμης, πρέπει ν'α παραδεχθί πώς η όδύνη είναι κάτι τό άσημαντό. Πιθανόν, έκτός απ' αυτόν έδώ τόν πλα-νήτη, από τό μύριο της σκό-νης του κόσμου, που είναι άό-ρατο από τό πιο κοντινό άστρο πιθανόν, λέω, ν'α μη συναντά-ται πουθενά άλλοι αυτό που εμείς τό λέμε «πόνος». Οι νό-μοι, πώς τους όποιους διαδί-ζουμε πασπατευτά... Έξ άλ-λου, ακόμα κι' άπάνω σ' αυτή τη γή, ακόμα κι' άνάμεσα σε κάθε τι που ζή τί είναι ο «πό-νος».

Και, καθώς μιλούσε, έδγα-λε από την τσέπη του ένα μι-κό σφυγιά, τόν άνοιξε και τρά-βηξε την πολυθρόνα του. Έτσι ώστε ν'α μπορώ ν'α βλέπω κα-θασά τό υποό του. Έπειτα, διαλέγοντας τη θέσι, έδύθισε ψυχαίσι τ'α λάμα στη σάρκα του και τήν εταδύθησε.

—Άσφαλός θα τό έχετε ί-δθ κι' άλλοτε αυτό, μου είπε. Δεν αισθάνεσθε τίποτα παρα-πάνω απ' ό,τι θ'αναιώθετε με μία ταμπάκι δελόνας. Τί συμπεραί-νουμε λοιπόν; Κάθε ζωτανή σάρκα δεν νονεί, ούτε ακόμα και τ'α νεύρα, ούτε κι' όλα τ'α φρενικά νεύρα. Δεν ύπάρχει κα-θένα ίχνος πόνου στις αισθή-σεις του όπτικού νεύρου. Άν πληγώσετε τό όπτικό νεύρο, βλέπετε άπλώς λάμψεις, όπως, αν πληγώσετε τό άκουστικό νεύρο, άκούτε δούδο μέσα σ'αυτιά. Τ'α φυτά δεν αισθάνον-ται κανένα πόνό, τα κατώτερα ζωά, όπως ο άστερίας π.χ., εί-ναι πιθανόν ότι δεν νοιώθουν έ-πίσης πόνό. Δεν έχω ίδθ ποτέ μου ως τώρα πράγμα άνώφε-λο, που ν'α υπή εκριζώθη και ν'α μην εκλείψη από τη ζωή. Λοι-πόν, ο πόνος είναι άνώφελος...

Έξ άλλω, είμαι ένας άθρο-πος που πιστεύει στη θρησκεία, Πρεντίκ, όπως κάθε άνθρωπος ανθρώπους μονάχα. Μιά—δύο φορές...

—Όσο, μου είπα, ακόμα δεν καταλαβαίνω. Ποιά είναι η δικαιολογία σας που επιβάλλε-τε τόσο μαυρίσματα; Τό μόνο πράγμα, που για μένα τούλα-γιστον, θα μπορούσε να δικαιό-λογησι αυτές τις μεταμορφώ-σεις ζωτανών όντων, θα ήτανε κάποια έφευρη...

—Ακριώς, μου είπα, Άλλά, καθώς βλέπετε, είμαι σφαι-ρικός διαφορετικά. Βλέπουμε τ'α πράγματα μ'α αλλοιότιμο πρίσμα. Έσείς είσαστε ύλι-στις.

—Δεν είναι καθόλου ύλι-στις, τόν δέκονα ζωρά.

—Σύμφωνα με τη δική μου άποψι... Γιατί άκριβώς αυτό τό ζήτημα της όδύνης είναι έ-κείνο που μας χωρίζει. Έσ' ό-σον ο πόνος θα είναι η δάσι, πάνω στην όποια σπρίτσει τις ιδέες σας για τό καλό και τό κακό, θα ήσαστε ένα ζω, σας τό λέω καθάσα που σκεπτεται ίσως λιγότερο υπερδεδειγμέ απ' ό,τι ένα όποιοδήποτε ζω. Αυ-τή η όδύνη...

Ανασέκωσα τούς ώμους μου μ' άνυπομονησία, άκούοντας τ'α σοφίσματα.

—Είναι τόσο μικρό πράγ-μα, εξακολούθησε. Ένα πνεύ-μα, πραγματικά έλεύθερο, που

ενδιαφέρεται για τις άνακαλύ-ψεις της επιστήμης, πρέπει ν'α παραδεχθί πώς η όδύνη είναι κάτι τό άσημαντό. Πιθανόν, έκτός απ' αυτόν έδώ τόν πλα-νήτη, από τό μύριο της σκό-νης του κόσμου, που είναι άό-ρατο από τό πιο κοντινό άστρο πιθανόν, λέω, ν'α μη συναντά-ται πουθενά άλλοι αυτό που εμείς τό λέμε «πόνος». Οι νό-μοι, πώς τους όποιους διαδί-ζουμε πασπατευτά... Έξ άλ-λου, ακόμα κι' άπάνω σ' αυτή τη γή, ακόμα κι' άνάμεσα σε κάθε τι που ζή τί είναι ο «πό-νος».

— Μὰ πρόσεξα πὼς δὲν φανήκα

ΜΩΡΙΣ ΣΤΟΛΤΣ

.....

Ήλθαν πια, την ώρα που ο Ζάν Μπραντάν γύριζε στο κτήμα του. Ο δρόμος ήταν μισοκατεστραμμένος και περνούσε ανάμεσα από άγρια σφοικινικά τοπία. Ο Μπραντάν οδηγούσε το αυτοκίνητό του με μικρή ταχύτητα, προσέχοντας στα εμπόδια που μπορούσαν να παρουσιαστούν μπροστά του.

Εξαφνα φρενάρισε. Είχε ιδεί ένα σκούρο και ακίνητον όγκο πάνω στο δρόμο. Πήδησε απ' τ' αυτοκίνητο, πήγε κοντά και κύτταξε. Ήταν μία γυναίκα πολύ νέα, μία Ιθαγενής, με κανονικά χαρακτηριστικά κι' ένα στιγματισμό στο σαγόνι, κατά το έθιμο της χώρας της.

Τα μάτια της άνοιξαν, τρεμόπαιζαν, καθώς έπεσε πάνω τους το φως του ηλεκτρικού φαναριού του αυτοκινήτου.

— Πώς λέγεται; τη ρώτησε εκείνος στη γλώσσα της.

— Αϊσά! μουμούρισε η κοπέλλα.

— Τι γυρεύεις εδώ;

— Κύλησα απ' την πλαγιά του βουνού, καθώς μάλευα ξεροκλαδά... Πονώ, δεν μπορώ πια να κοιμηθώ...

Κάθε άποικος της Αφρικής είχε και λίγο γιατρό. Ο Μπραντάν εξέτασε το δεξί πόδι της Αϊσά. Ήταν σπασμένο στην κνήμη και είχε ποσάβη.

— Και τώρα τί θα γίνει; Βόγγησε η νέα.

Η κατασκήνωσι της φυλής της άπειχε ως 6 χιλιόμετρα, διπλάσια δηλαδή απ' την απόστασι του σπιτιού του Μπραντάν.

— Έχεις οικόνοεις; ρώτησε ο Ζάν.

— Κανένα. Είμαι μόνη μου. Δουλεύω εδώ κι' εκεί... Ω, πώς πονώ!

Τα σαρκώδη γέλια της κοπέλλας έτρεμαν από ένα συγκρατημένο λυγμό. Ο Μπραντάν τη λυπήθηκε και πήρε την απόφασί του:

— Θα σε πάρω στο σπίτι μου, της είπε. Η γυναίκα μου είναι πολύ καλή. Θα σε περαιοποιήθω ως πού να γιαιρευτής. Έννοια σου, δεν θ' άσχησε να γίνης καλά...

— Ο Άλλάχ να σ' εύλογή! μουμούρισε η πληγωμένη.

Ο Μπραντάν την έφοτώσε στο αυτοκίνητό του, με τις μεγαλύτερες προσφυλές και ξεκίνησε πάλι, προσπαθώντας ν' αποφεύγει τα τραντάγματα του δρόμου.

★

Η γυναίκα του Ζάν, η Γκαμπριέλ, τον τρεύει στο κατώφλι, άνησχη. Έτρεξε προς τ' αυτοκίνητό του μ' ένα στεναγμό άνακουφίσεως.

— Πόσο άγρησες, Ζάν! του είπε. Αρχίζα να φοβάμαι!

— Μά δεν υπήρχε λόγος, άγάπη μου... Βρήκα στο δρόμο μία πληγωμένη και σου τη φέρνω να τη γιαιρευτής.

— Θα δοκιμάσω... Τί έχεις, μικρή μου;

Η Αϊσά ξανάρχισε την άσχησή της, με λείεις κοιμένες απ' τον πόνο.

Η Γκαμπριέλ την άκουγε με συμπόνια.

— Έννοια σου, θα γίνης γρήγορα λά, τη βεβαίωσε. Τηλεφώνησε στο ατρό, Ζάν. Έγώ θα την ξαπλώσω 'ό κρεβάτι...

Σε λίγο έφτασε ο γιατρός με το

— Άσε με να μείνω μαζί σου! τον παρακάλεσε η Αϊσά. Θα δουλεύω σαν σκλάβά σου...

παραβαλισμένο αυτοκίνητάκι του. Ακίνητη, σε το σπασμένο πόδι κι' υπέδειξε στη Γκαμπριέλ τις άπαιτούμενες περιποιήσεις.

Η νέα Ιθαγενής, με τον άγριο κι' αδόμαστο χαρακτήρα, δεν άσχη-

— Άσε με να μείνω μαζί σου! τον παρακάλεσε η Αϊσά. Θα δουλεύω σαν σκλάβά σου...

— Άσέ με τότε να μείνω μαζί σου!

Δραματικό διήγημα

σε να δείξη την ζωηρή εύγνωμοσύνη της για όσα της προσέφερε το αντρόγυνο. Την εξέδηλανε με τροπο πρωτόγονο και συγκινητικό. Αγκάλιασε απ' το λαιμό τη Γκαμπριέλ, όταν έσκυβε πάνω της, η φιλούσε με πάθος τα χέρια του Ζάν, που ήξερε να την μετατοπίζη στο κρεβάτι της χωρίς σκέδον να την κινή. Τις στιγμές εκείνες, η ματιά της γινόταν τόσο γλυκεία και τρυφερή, πρόσφερε τόσο αυθόρμητα την καρδιά της — το μοναδικό πλοῦτο της — ώστε ο Μπραντάν ένοιωθε κάποια άμχανια, γύριζε άλλοῦ το πρόσωπό του και έπροσποιείτο ότι δεν είχε ιδεί τίποτε...

Τέλος, η Αϊσά μπόρεσε να σηκωθί και να κάμει τα πρώτα βήματά της στην αυλή. Στην άρχή ήταν λίγο γλωπ κι' άδυνατισμένη. Έπειτα όμως ξαναβρόηκε αλότελα τις δυνάμεις της. Έξακολουθούσε μόνο να κοιτασίνη έλαφρά απ' το ένα πόδι. Ένα βράδυ, που ο Ζάν βρόηκε μόνος μαζί της, της είπε:

— Είμαι — εύτυχισμένοι πούγινες καλά,

τον παρακάλεσε. Θα δουλεύω σαν σκλάβά σου, θα με κάνης ό,τι θέλεις...

Καθώς του μιλούσε, είχε οίξει τα γυμνά της μπράτσα γύρω απ' τους ώμους του και τον κυττούσε με ματίς που γυάλιζαν παράξενα.

Ο Ζάν ένοιωσε τη φλογερή της άναπνοή να του χαιδεύει το πρόσωπο κι' ένα άλλόκοτό όργος πέρασε το κορμί του.

Βρίσκονταν, εκείνη την ώρα, στον κήπο, κάτω από μία χουρμαδιά με τεράστια φύλλα. Τα μισοφωγγαρο μόλις είχε βγί και, στο άμφο βολο γλωπός του, έδλεπε τα μάτια της νέας να κίνη σαν από πυρετό και τα σαρκώδη της χείλη να τρέμουν...

Το λαστιχένιο της κορυμ' σφιγγόταν άπάνω του κι' ένοιωσε μία ζάλη να τον κυριεύη.

Χρειάστηκε να καταβάλη μεγάλο κόπο για να μπόρεια ν' αποτραβηχτή από την άγκαλιά της.

Με χέρια που έτρεμαν, άναψε ένα τσιγάρο κι' άρχισε να καπνίζη σιωπηλός, προσπαθώντας να συνέλθη από την ταραχή του.

Η Αϊσά έμεινε πλάι του άκουμπώντας το χέρι της στον ώμο του.

Πέρασε λίγη ώρα. Έπειτα εκείνη μίλησε πρώτη.

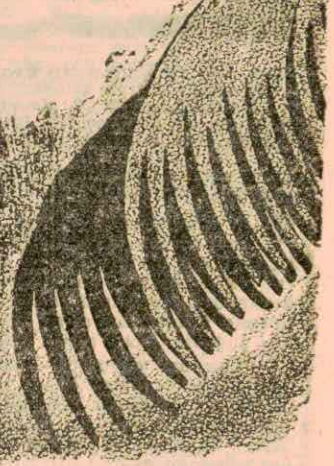
Με φωνή βραχνή, αλλοιωμένη τον ρώτησε:

— Λοιπόν, άφέντη;

— Θα μ' άφισης να μείνω κοντά σου;

Ο Ζάν φοβήθηκε κάποια μελλοντική περιπλοκή — δεν ήξερε κι' ο ίδιος ποιά άκριβώς — κι' άπάντησε, μαλακά αλλά σταθερά:

— Σε βεβαίω, Αϊσά, είναι προτιμώτερο

να ξαναγυρίσης στους δικούς σου...

— Είσαι ο πατέρας κι' η μητέρα μου, άπάντησε. Θα σε υπακούσω, θα φύγω... Αν, όμως μία μέρα, σε άπελήση κάποιος κίνδυνος, θα τρέξω να σε προειδοποιήσω.

— Σ' εύχαριστώ... είπε ο Ζάν μ' άδιαφορία.

Γιατί είχε πλησιάσει τη στιγμή εκείνη η Γκαμπριέλ, κι' ο άντρας της, εύτυχισμένος που την είχε κοντά του, δεν έδινε καμιά προσοχή στην ύπσχη της μικρής.

Ποιός κίνδυνος άλλωστε θα μπορούσε ποτέ να παρουσιασθή, στο ήσυχο 'Αλγέριο;

Κι' έμως, το Μάιο του 1945, άρχισε να προμηνιέται αυτός ο κίνδυνος. Στην πρωτεύουσα, είχαν γίνει εθνικιστικές εκδηλώσεις. Αφού άκουσε από ραδιόφωνο την περιγραφή των γεγονότων, η Γκαμπριέλ γύρισε κι' είπε στον άντρα της, που καπνίζε την πίπα του κοντά της:

— Λες να έχουμε κι' εδω φασαρίες;

— Μά τί ίδεες είν' αυτές; φώναξε εκεί-

νος, βάζοντας τα γέλια. Έμεις βρισκόμαστε τόσο μακριά απ' την πόλι! Κι' οι Ιθαγενείς μάς άγατούν...

Μά η Γκαμπριέλ δεν συμμερίζονταν καθόλου την ήσυχία του Ζάν. Και τα γεγονότα τη δικαίωναν...

Ένα άπόγευμα, ο Ζάν βγίκε απ' το σπίτι για να βεβαίωθι ότι ο σταύλος ήταν καλά κλεισμένος. Καθώς περνούσε απ' την αυλή, που είχε άρχισι πια να σκατεϊνιάζη, είδε ξαφνικά να ξεπροβάλλη έμπρός του μία σιλουέττα, μία Ιθαγενής, ντυμένη με τα καλλίτερα ρούχα της, μ' ένα κολλιέ από φλουριά και κοράλια στο λαιμό.

— Αϊσά!... φώναξε με έκπληξη ο Μπραντάν.

— Ναί, έγώ είμαι άφέντη. Έρχομαι να σε σώσω, όπως σου υποσέσθηκα.

Η φωνή της κοπέλλας ήταν γλυκεία σά ναδί. Τα μάτια της γυάλιζαν από την έκπληξη.

— Νά με σώσης; Από τί; Από ποιόν; ρώτησε ο Μπραντάν.

— Κραυήθηκε ο έρεός πόλεμος, άπάντησε σοβαρά η Αϊσά. Άυριο, θα νυθί πολύ αμα...

Απόψε τη νύχτα, θάρθουν εδω κάμποσοι Άσάδες. για να σε σφάξουν και να κάψουν το σπίτι σου! Ήσθα να σε πάσω και να σε πάω σ' ένα άσφαλισμένο καταφύγιο. Κάνε νοήνορα!

— Δεν είναι δυνατόν! είπε κατάπληκτος ο Ζάν. Τί έχουν μαζί μου αυτοί οι άνθρωποι;

— Μά δεν άκουσες, άφέντη, τί σου είπα; Κραυήθηκε ο 'Ιερός Πόλεμος! Χτές το βράδυ είχαν μαζεθί όλοι οι σείχηδες της περιοχής στο χωριό μου κι' έγώ τους άκουσα που λέγανε πως τώρα ήταν η κατάλληλη στιγμή για τους Μουσουλμάνους ν' άποτινάξουν το ζυγό των άπίστων. Μοίρασαν όπλα σ' όλους τους άντρες και κανόνισαν προί θα χτυπούσαν στο κάθε μέρος. Οι άντρες του χωριού μου ανέλαβαν να χτυπήσουν αυτήν εδω την περιοχή, κι' άκουσα έναν εξάδελφό μου που έλεγε πως αυτός, με κάτι άλλους φίλους του, θάσχοταν άκόμω να χτυπήση το σπίτι σου και να σε σφάξη. Άκούσε με, άφέντη. Η ζωή σου κινδυνεύει!

— Ξέρω να την υπερασπίσω! άπάντησε υπερέφανα ο Ζάν.

Η Αϊσά του έσφιξε δυνατά το μπράτσο. Τα μάτια της έλαμπαν — το ίδιο παράξενα, όπως και το άλλο εκείνο βράδυ, όταν ήσαν οι δύο τους, κάτω από τη χουρμαδιά — κι' η φωνή της έτρεμε:

— Άφέντη είναι πολλοί και δεν θα μπόρεις να κάνης τίποτα. Θα σε σκοτώσουν... Τόγουν άποφασίσει... Έλα μαζί μου...

— Θα σε κούψω σ' ένα μέρος όπου δεν θα μπόρουν να σε βρούν...

Μλούσε με τόση πειστικότητα ώστε ο άποικος αισθάνθηκε να κλονίζεται η άφρονισιά που είχε δε ξει ως τότε. Υπήρχε λοιπόν αληθινά ο κίνδυνος εκείνος, που δεν είχε θελήσει να τον πιστέψει! Πλησίαζε ίσως...

— Οπισώδηπτε, έπρεπε να ξασφαλίση την άγαπημένη του Γκαμπριέλ.

— Ο Άλλάχ να σ' έχη καλά, Αϊσά! άπάντησε. Τρέχω να ειδοποιήσω τη γυναίκα μου, για να βοηθήμε μαζί σου.

Κι' έκανε ένα βήμα προς το σπίτι. Αλλά η Ιθαγενής τον σταμάτησε, πιάνοντάς τον απ' το μπράτσο.

— Όχι, πρόσφερε με τραχύτητα Μπρατάν. Να σώσω ένα μόνον άνθρωπο; έσένα! Έλα να φύγουμε γρήγορα!

— Μά είσαι τρελλή! φώναξε ο Ζάν.

— Τρελλή;... Δεν έχεις καταλάβει λοιπόν πως σ' άγαπώ;

Η Αϊσά είχε κρεμασθή με πάθος στο λαιμό του Μπραντάν. Εκείνος ένοιωθε τη ζέσθη του κοριού της πάνω στο δικό του. Τον τύλιγε η διαπεραστική αυρωδιά ενός φυλαχτού από κορφαί γαρύφαλλου, που φορούσε εκείνη φιλήσης... τώρα...

το βράδυ η Αϊσά — γιατί το φυλαχτό αυτό είνε, για τις γυναίκες του Άλγερίου, το άσφαλέστερο έρωτικό φίλτρο.

Ζητιάνευε ένα φίλι του Ζάν. Μά εκείνος την έσπρωξε άσκούα, με μία άπότομη κίνηση, και πρόσφερε με σφιγμένα δόντια:

— Όστε λοιπόν, για να εύχαριστήσης τη γυναίκα που σε περαιοποίησε με τόση άφοσίωσι, θέλεις σήμερα να της συντριώσης την καρδιά; Ντροπή σου, γαμένο κορίτσι!

Η Αϊσά έκανε ένα πηδύμα προς τα πίσω, σαν νάγε δειντή υαστίνωμα.

— Θα μείνης λοιπόν μαζί της; φώναξε άγρια.

— Φύγε! άπάντησε ξερά ο Ζάν.

Μ' ένα γέλιο πούμοιασε με άναφυλλητό, η Αϊσά, άπομακρύνθηκε και χάθηκε στο σκοτάδι.

★

Ο Μπραντάν γύρισε βιαστικά στο σπίτι συλλογισμένος. Κλείδωσε κι' άμπαρώσε καλά πόρτες και παράθυρα, με περισσώτερη φροντίδα απ' τη συνηθισμένη, κι' άνέθηκε στο μικρό γραφείο του, όπου συναντούσε πάντα την Γκαμπριέλ, μετά το τέλος της καθημερινής δουλειάς του.

Η γυναίκα του τον περίμενε, σκυμμένη πάνω απ' το κέντημά της. Η ώμοφιά της κι' η σκέψη της άδυναμίας της την έκαναν άκόμω περισσότερο άγαπητότερη στον άντρα της. Κι' η πρότασι της Αϊσά του φάνηκε άκόμω πιο έγκληματική...

Η Γκαμπριέλ τον κύτταξε με τα γαλανά της μάτια, έσπασε σαν το καθαρό νερό. Εκείνος άπάντησε στη βουδή έρώσή της μ' ένα χάδι. Έπειτα της είπε, με προσποιητή ξεγνοιασιά:

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

με τους δυο Ιθαγενείς υπηρέτες μας. Πιστεύω να μάς μείνουν πιστοί. Τους εύρηγέθησας πάντα δυο μπορούσαμε...

Ο ένας απ' τους δυο υπηρέτες είχε εξαφανισθή. Ο άλλος όμως καθάρισε το όπλο του, άποφασισμένος να πολεμήση δίπλα στον άφέντη του.

Αλλά κι' η Γκαμπριέλ ήξερε καλά να χρησιμοποιή το τουφέκι και το πιστόλι.

Έτσι, το αντρόγυνο κι' ο υπηρέτης ύπόρσαν, άνωρομένοι πάνω στην ταρατσα, ν' αντίσταθουν στους έπίδρομους ως ότου έφτασε τα γαράματα ένα υπνακόκνητο στρατιωτικό άπόσπασμα. Οι Άσάδες σκορπισθηκαν άμέσως, άφίνοντας πίσω τους άσκούτους νεκρούς.

Ενώ ο Ζάν εύναριστούσε τον ύπόλογο πόδι δικού τους το άπόσπασμα, ένας στρατιωτής πλησίασε κι' άνήγγειλε στον άξιωματικό:

— Βρήκαμε μέσα στο δάσος, άνάμεσα στα ναούκλαδα, μία γυναίκα που ψυχομαχεί. Έχει ένα μαγαίο γαμένο στο στήθος της...

Μία γυναίκα! Ταραγμένος από ένα προσάθημα, ο Ζάν είπε ζωηρά στο στρατιώτη:

— Πού βρίσκεισαι; Όδηγήστε με κοντά της!

Έτρεξε ως το δάσος, με καρδιοχτύπι. Γονάτισε κι' άναγνώρισε την Αϊσά. Άνασκήωσε το κεφάλι της. Εκείνη του ψιθύρισε, μ' ένα σδύσμενο ναούκλαδο:

— Είσ' έσύ;... Με σκότώσαν... γιατί σε είνα ειδοποίησι... Σ' άγαπώ... Είμαι εύχαριστημένη... πού σ' έσωσα...

— Θα με φιλήσης... τώρα;...

— Άγάπη μου, δεν έχεις τίποτα.

— Πειθαίνομ;...

Ο Μπραντάν έσκυψε πάνω απ' τα άγρωμα γείλη της. Και, μαζί με το πρώτο και τελευταίο φιλί τους, η φλογερή ψυχή της Αϊσά πέταξε προς τον παράδεισο του Άλλάχ...

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

— Μά δεν υπάρχει κίνδυνος! Τηλεφώνησα στην αστυνομία, στην πόλι, και μου ύποσέθηκαν να μάς στείλουν βοήθεια. Θα κρατήσουμε εύκολα, ως πού να ξημερώση.

— Άγάπη μου, με προειδοποίησε η Αϊσά ότι μπορεί να μάς επιτεθί μία συμμορία απόψε τη νύχτα.

— Το φοβόμουν... μουμούρισε η νέα γυναίκα.

Μάθετε καλούς τρόπους

Τὰ δεινὰ βιβλία, τὰ γεύματα, τὰ πάρτυ

Ο μεταπολεμικός κόσμος έχει αρχίσει να ξεγυμνεί τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς. Τους θεωρεί ίσως «πολυτέλεια», στη σημερινή τόσο ταραγμένη εποχή μας. Κι όμως, αν όλοι οι άνθρωποι μάθαιναν να φέρωνται, θα εύρισκαν πιθανότατα τον τρόπο να διευθετήσουν με καλή θέληση τις διαφορές που τους χωρίζουν και τους σπρώχνουν προς τον πόλεμο. Οι σχέσεις μεταξύ των ατόμων αντανακλών και στις σχέσεις μεταξύ των κρατών—έφ'σον τὰ άτομα αποτελούν το σύνολον.

Πρώτα απ' όλα, πρέπει να διδαχθούν τὰ παιδιά καλούς τρόπους. Κι η αγωγή θα γίνει απ' την ωμιλία τους. Ένα ξερό «Ναι» ή ένα «Όχι», ως απάντησις στις ερωτήσεις που τους απευθύνονται, γιγνέται πλέον άσχημα στ' αλήθεια. Τὰ καλοαποτεθειμένα παιδιά, εκείνα που—για το καλό τους—έχουν διδαχθεί να σέβονται τους μεγαλύτερους των, έχουν συνηθίσει να προσθέτουν σ' αυτή την μονολογική απάντησις τις λέξεις: «Κύριε Τάδε» ή «Κυρία Δείνα». Μιλώντας στους γονείς των, θα πουν: «Ναι, μαμά» ή «Όχι, μπαμπά». Μ' αυτή την εγκρατή καλλιέργεια του σεβασμού, αποκτούν ήθικες βάσεις για να εκτιμήσουν άνογότιστα πὸ καλά τὴ θρησκεία, τὴν ἐκπαίδευσιν, τὸ γάμο κι' όλους τους άλλους κοινωνικούς θεσμούς. Αν αντίθετως δὲν σέβονται κανένα, θα γίνουν άνθρωποι δυστυχημένοι, πτωχοὶ στὸ νοῦ, ἀνεομάτιστοι, δίχως καν σεβασμὸ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ τους.

Ο σεβασμὸς ἀποτελεῖ μὴ καλὴ συνήθεια. Κι' οἱ

καλὲς συνήθειες εἶναι ἀνεκτίμητες.

★
Ας ἀφίσουμε ὅμως τώρα τὰ παιδιά κι' ας ἀνοήθουμε με τους «μεγάλους».

Δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι καλὸς πιά νὰ ἐπιστρέψετε στους φίλους σας τὰ βιβλία που τους δανειστήκατε; Κατανοεῖ δὲν θὰ σκεπτόταν δέδια πότε νὰ δανεισθῇ κομμάτια καὶ νὰ τὰ κρατήσῃ στὸ σπίτι του ἐπὶ δεκάδες ἢ μήνες. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἡ ἴδια ἀντίληψις ὅταν πρόκειται γιὰ βιβλία. Πολλοὶ δὲν διστάζουν νὰ τὰ κρατήσουν ὅσο τους ἀρέσει. ἢ καὶ νὰ μὴ τὰ ἐπιστρέψῃ ποτέ. Δὲν ξέρουν, φαίνεται, ὅτι τὰ βιβλία ἀποτελοῦν συχνὰ τὸ πολυτιμώτερο ἀγαθὸ τοῦ ἰδιοκτήτου των κι' ὅτι κι' οἱ πρὸ πολυάσχολοὶ ἀκόμη ἄνθρωποι θυμούνται πολὺ καλά σὲ ποιους ἔχουν δανείσει βιβλία.

Κάμετε μὴ ἐπιθεώρησι στὴ διδολογία σας κι' ἐπιστρέψετε ἀμέσως ὅσα βιβλία εἶναι ἐξῆς ἀδιάφορο ἂν δὲν σας ἔχουν καμὲν σκεπτικὸς λόγος οἱ ἰδιοκτῆτες τους. Γιατὶ νὰ τους ἀοίστε νὰ σκεπτόνται ὅτι σχεδὸ πάντες εἶναι εἰδος κλοπῆς εἰς βάρος τους; Ὁ ἀληθινὰ μορφωμένος ἄνθρωπος, πού ξέρει νὰ φέρεται, ἔχει βαθυτάτη τὴ συνείδησι τῆς ἰδιοκτησίας.

★
Ὅταν σας καλοῦν σὲ γεῦμα σ' ἕνα σπίτι, ἡ εὐγένεια ἐπιβάλλει νὰ παίρνετε λίγο ἀπ' ὅλα τὰ φαγητὰ πού σερβίρονται. Ἄν ὥστόσο κανέτε δαίτα, μπορεῖτε ν' ἀρνηθῆτε ὡςισμένοι, πού δὲν σας τὰ ἐπιτρέπει ὁ γιαιτός σας. Μὴν ἀντίσετε ὅμως νὰ μιλάτε γιὰ τοὺς πε-

ρισμοὺς αὐτοὺς πού σας ἐπιβάλλει ἡ διαίτα σας. Τέτοια ἱστορικά θέματα δὲν ἔχουν καμιά θέσι σ' ἕνα γεῦμα. Προκειμένου μάλιστα νὰ ἐξαναγκασθῆτε νὰ μιλήσετε γι' αὐτὰ, εἶναι προτιμώτερο νὰ πάρετε λίγο ἀπ' τὰ ἀπηνουσεμένα φαγητὰ καὶ νὰ προσποιηθῆτε ὅτι τρώτε.

Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο ν' ἀφινετὲ πάντοτε μὴ ὑποκεινὰ φαγητὸ στὸ πιάτο σας, γιὰ νὰ φαίνεται «καθὸς πρέπει». Ἄν σας ἀρέσῃ τὸ φαγητὸ, τὸ τρώτε ὅλο. Μπορεῖτε μάλιστα νὰ γερετε λίγο τὸ πιάτο σας—ὅχι πρὸς τὸ μέρος σας, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀντίθετο—γιὰ νὰ μαζέψετε μὴ νόστιμη σάλτσα.

Οἱ ἔπαινοι τῶν φαγητῶν πού σερβιρίσθηκαν, ὅχι μόνον ἐπιτρέπονται, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλονται σ' ἕναν φιλοξενούμενο.

★
Ὅταν φυγεῖτε ἀπὸ ἕνα πάρτυ, δὲν χρειάζεται ν' ἀποχαιρετήσετε ὅλους τοὺς άλλους προσκεκλημένους, ἐκτός ἂν ἡ ἀναχώρησί σας προσέλκυσι τὴν προσοχὴ τους. Ἄν κανέτε τὸ ἀντίθετο, μπορεῖ νὰ παρασύρετε καὶ άλλους νὰ σας μιμνήσκων καὶ νὰ διαλύσετε ἔτσι τὴ συγκέντρωσι.

Τὸ σωστότερο λοιπὸν εἶναι ν' ἀποχαιρετήσετε ἥσυχος καὶ διακριτικὰ τοὺς οἰκοδεσπότες καὶ νὰ φύγετε δίχως νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανεὶς άλλος.

Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι δυνατόν ὅταν οἱ προσκεκλημένοι εἶναι λίγοι κι' ἀποτελοῦν μόνο μὴ μικρὴ συντροφιά. Στὴν περίπτωσι αὐτή, τοὺς ἀποχαιρετῆτε ὅλους. Δὲν χρειάζεται νὰ τους δώσετε τὸ χέρι. Ἰδίως ἂν κάθωνται σὲ ἀπόστασι ἀπὸ σας καὶ σκορπισμένοι σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ σαλονιοῦ. Ἀπεναντίας θὰ κάμῃ μάλλον ἐνοχλητικὴ ἐντύπωσι ὁ πρὸςπαρὸντος σας μὴ σὰ στὸ δωμάτιο γιὰ νὰ μιλάσετε νεύσιους σὲ ἄλλους.

Χαιρετῆτε λοιπὸν ἀπὸ μακριὰ μὴ μὴ μικρὴ ὑπόκλησι. ἔκείνους μὴ τοὺς ὁποίους ἐγγετὲ γνωρίζετε.

★
Ἀκόμη πρὸς περὶττες καὶ νεμεριττες εἶναι οἱ γερασῆς μετοξὺ γυναικῶν.

★
Οἱ οἰκοδεσπότες οφείλουν νὰ συνοδεύουν ὡς τὴν ἐξώπορτα τοὺς φιλοξενούμενους των πού φεύγουν. Στὸ ζήτημα αὐτὸ δινάζεται οἱ γνώμες. Τὸ λογικώτερο ὅμως εἶναι νὰ μὴ μένουν μόνον οἱ ὑπόλοιποι ἐπισκέπται, γιὰ νὰ ἴδω ἔκείνους πού φεύγει. Μ' ἄλλα λόγια, προτιμώτερο νὰ μὴ φεύγῃ αὐτὸ τὸ σελόνι ὁ κύριος ἢ ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ—ἐκτός ὅταν ποδεῖται νὰ συνοδεύσουν ἕνα πρόσωπο ἐξαιρετικῆς κοινωνικῆς θέσεως.

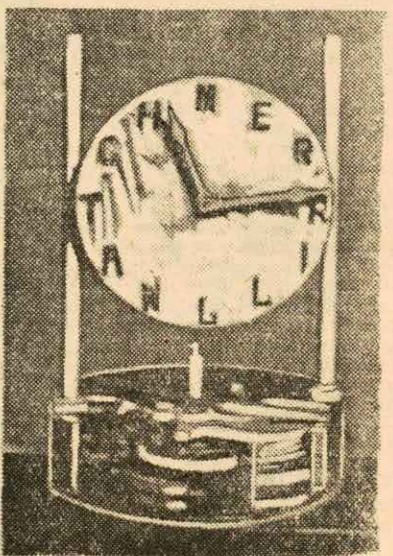
★
Πάντως, τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐξαρτάται ἀπ' τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν διαθεσίαν τοῦ καθενὸς ἀπ' τὴν περιστάσει. κλπ.

★
Γενικά, ὁ κάθε ἐπισκέπτης δὲν πρέπει νὰ ἐπιδιώκῃ ἐγγυητικὰ νὰ μονοπωλῇ ὅλη τὴν προσοχὴ τῶν οἰκοδεσποτῶν, εἰς βάρος τῶν ὑπολοίπων φιλοξενούμενων.

ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ...

Στὴ Βουλὴ τῆς Κολομβίας, ἕνας συντηρητικὸς βουλευτὴς ὀνόματι Πάμπλο Τόρο, ἀφού ἐξήντησε ὅλα τὰ ἄλλα ἐπιχειρηματὰ του, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ κάμῃ τὸν φιλελεύθερο βουλευτὴ Κίσερο Ὀρντονέζ Κουνίτερο ν' ἀλλάξῃ γνώμη, ἐβόλεσε στὸ τέλος, τὸ περισσότερο τοῦ, γιὰ νὰ τὸν... μεταπερίσῃ. Ἄλλ' εὐτυχῶς, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του τὸν συγκράτησαν ἐγκαιρῶς, προτοῦ χρησιμοποίησῃ τὸ τελευταῖον ἀκαταμάχητο ἐπιχειρηματῶν. Οἱ ἐφημερίδες τὴν ἄλλη μερὰ, σχολιάζοντας αὐτὸ τὸ γεγονός ὡς πρωτοφανὲς στὰ κοινοβουλευτικὰ χρονικά, ἐπεγράμμισαν ὅτι ἀπὸ ἐναν... συντηρητικὸ βουλευτὴ θὰ ἐπεριμενε κανεὶς περισσότερη ἐπιφυλακτικότητα καὶ ὀλιώτερο... ἔπαυα.

ΕΝΑ ΞΥΛΙΝΟ ΡΟΛΟΓΙ

Ένας ωρολογιοποιὸς τοῦ Πορτογὰ τῆς πολιτείας τοῦ Ἰντάχο, κατοκεῖ, σὲ ἕνα ρολογι ἀποκελιστικὰ ἀπὸ ὕλο. Οἱ ῥολοὶ, τὰ ἐλαττήρια, οἱ βίδες τὰ πάντα σ' αὐτὸ εἶναι κομμένα ἀπὸ ὕλο δρυός, πού ἔχει βαφὴ μ' ἕνα εἰδικὸ βερνίκι. Τὸ ρολογι αὐτὸ ἔχει τὸ μειονέκτημα ὅτι καθυστερεῖ δέκα λεπτά ὅτι εἰκοστὸ τῶρο. Ὁ ὑπομονητικὸς αὐτὸς ὥρολογιοποιὸς χορεύσθηκε ἕνα ὀλόκληρο χρόνον γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ ἀξιόθαυμαστο αὐτὸ ἔργον τῶν χειρῶν του. Σήμερα ὅμως ἐκκυρτάζεται πᾶν ὅστις δάφνης του, γιὰτι μαζὶ μὲ τὴν φήμην αὐτὴν καὶ ἡ πελατεία του.

Τὰ νέα εἶδη γυαλιοῦ

Ἡ χρησιμοποίησις τῶν στη βιομηχανίαν

Στὰ πρῶτα πειράματα γιὰ τὴν παρασκευὴ τῆς ἀτομικῆς δόμβας, χορεύσθηκαν νὰ παρακολουθήσουν μὴ χημικὴ ἀντίδρασι μετὰ ἀπὸ ἕνα χοντρὸ γυάλινο διάφραγμα. Ἡ ὕστα ὅμως πού βρισκόταν πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ διάφραγμα—μὴ ἐνῶσις φθορίου—εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ κατατρώγῃ τὸ γυάλι καὶ νὰ βολώνῃ συνεπῶς τὴν ἐπιφανεία του, ἔτσι πού παρεμπόδιζε τὴν παρατηρήσει τῶν ἐπιστημονικῶν.

Χορεύσθηκαν λοιπὸν ἕνα νέο εἶδος γυαλιοῦ, πού νὰ μὴν ὑφίσταται αὐτὴ τὴ χημικὴ φθορά. Πράγματι, ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ εἶχε κατασκευασθῇ ἕνα γυάλι ὄχι ἀπὸ ἄμμο, ἀλλὰ ἀπὸ πεντοξειδίον τοῦ φωσφοροῦ. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἀληθινὸ ἐπαναστατικὸ νεωτερισμὸ, δεδομένου ὅτι ἡ ἄμμος ἀποτελοῦσε ἐπὶ 20 αἰῶνες τὴν βασικὴ πρώτη ὕλη τῆς ὑαλοποιίας καὶ τὰ 60-80% τοῦ βάρους τοῦ γυαλιοῦ.

Τὸ γυάλι ἀπὸ πεντοξειδίον φωσφοροῦ ἦταν γνωστὸ ἤδη στὴν Ἐπιστήμην ἀπὸ 15 χρόνια παρουσίαζε ὅμως θεωρητικὸ μόνον ἐνδιαφέρον, γιὰτι ἐθεωρεῖτο ἀσάθεος. Οἱ πολέμικες ἀνάγκες ἔκαμαν τοὺς Ἀμερικανούς ἐπιστήμονες νὰ τὸ τελειοποιήσουν, νὰ τοῦ δώσουν σταθερὴ μορφή ὥστε νὰ γίνῃ κατὰλληλο γιὰ πρακτικὲς χρήσεις.

Παρ' ὅλη τὴν ἐντελὴς διαφορετικὴ πρώτη ὕλη του, τὸ νέο αὐτὸ γυάλι ἔχει τὴν ἴδιαν φυσικὴ ἰδιότητα μὲ τὸ συνηθισμένο: ἐυφάνισι, διαφάνεια, ἐλαστικότητα, κλπ. Ἡ ἀντοχή του εἶναι μεγαλύτερη κι' ἡ κατεργασία του εὐκολώτερη νιστὶ γίνεταί σὲ καυηλότερη θερμοκρασία.

Τέλος εἶναι τὸ πρῶτο γνωστὸ γυάλι πού δὲν τρώγεται ἀπὸ τὴν ἐνῶσις τοῦ φθορίου. Ἡ ἰδιότης του αὐτὴ εἶναι πολὺτιμη, γιὰτι τὸ φθορίον, ἔχει πολλὰ ἐφαρμογὰς στὴ βιομηχανίαν ὡς ἐνῶσις τοῦ φθορίου.

LANOLINE
Mondaine

ΑΝΤΙΠΡ. Γ. ΚΑΛΑΜΠΟΚΗΣ
ΑΠΕΛΛΟΥ 1, ΤΗΛ: 33-236

φαντικῶν ὕλων, ἐντομοκτόνων, ἀγγειοπλαστικῶν, ἀπρόσταξος πετρελαίων, τεγνυτοῦ καουτσούκ, κλπ. Σ' ὅλες αὐτὰς τὴς βιομηχανίαις, τὰ κατὰ γυάλια καὶ τὰ ἄλλα ὀπτικά δοῦνα πού χρησιμοποιοῦν ὅσοι χειρίζονται τὴς ἐνῶσεις φθορίου, χορεύσονται ἀντικατάστασι κάθε 3 μήνες, γιὰτι οἱ ἄνθρωποι τὰ καταστρέφουν. Ἐπίσης τὰ ἐνοργάστια αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ γίνουν τζάμια. Στὸ ἐξῆς ὅμως, μὲ τὸ νέο γυάλι, θὰ λείψουν ὅλες αὐτὲς οἱ δυσνέσεις. Ἐπίσης στὰ χημικὰ ἐνοργάστια θὰ χρησιμοποιηθῇ πολὺ τὸ νέο γυάλι, προκειμένου γιὰ πειράματα μὲ φθορίον.

Κατὰ τὴς δοκιμῆς του, τὸ νέο γυάλι, ἔμενε βουτηγμένο ἐπὶ 5.000 ὥρες μετὰ σὲ ὑδροφθορικόν ὀξύ, χωρὶς νὰ πάθῃ ἀπολύτως τίποτε ἐνῶ τὸ κοινὸ γυάλι θὰ ἔλυονε σὲ λίγες ὥρες μόνον.

Οἱ δοκιμῆς αὐτὲς εἶναι ἐπικίνδυνες, γιὰτι τὸ ὑδροφθορικόν ὀξύ προκαλεῖ σοβαράτα καὶ δυσκολοθεράπευτα ἐγκαύματα, πού γίνονται αἰσθητὰ μόνον ἐπειρὰ ἀπὸ ὥρες. Οἱ χημικοὶ λοιπὸν πού τὴς ἀναλαμβάνουν, φοροῦν καουτσουκένιες στολές, γάντια καὶ μὴ ποσολακτικὴ μασκα.

Μὲ τὴν προσθήκην ἄλατος σιδήρου στὴ μάζα τοῦ νέου γυαλιοῦ, παραγίνεται ἕνα ἄλλο εἶδος τοῦ πού ἔχει μὴ ἰδιότητα ἐπίσης πολὺτιμη: Ἐμποδίζει δηλαδὴ τὴ διάβασιν τῶν «ὑπερῶν» θερμοκρατικῶν ἀκτίνων. Μ' ἄλλα λόγια, ἀφίνει νὰ περάσῃ ὅλο τὸ φῶς εἰς φωτεινὴς πηγῆς, συγκρατεῖ ὅμως τὰ 90% τῆς θερμότητος τῆς.

Μπορεῖ λοιπὸν νὰ χρησιμοποιηθῇ σ' ἕνα πλῆθος περιπτώσεων. Π. γ. στὰ κινηματογραφικὰ μηχανήματα ὅπου ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ πάσῃ φωτὶς ἡ ταινία ἀπ' τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα τοῦ προβολέως τὸ γυάλι αὐτὸ εἶναι χρησιμώτατο. Ἐπιτοέπει ἀκόμη καὶ νὰ σταματήσῃ τὸ ἐξελίγναι τῆς ταινίας γιὰ τὴ λεπτομερέστερη εξέτασι μὴς ὡσιμῆς εἰκόνας τῆς, χωρὶς πρὶν τὸν κίνδυνον τῆς ἀνσπλέξεως. Συγχρόνως εἶναι κατὰλληλο γιὰ τὴν προβολὴν ἐνῶν ταινιῶν, γιὰτι δὲν ἀπορροεῖ ἀνεῖδον καθόλου τὴς ὁρατῆς φωτεινῆς ἀκτίνος.

Ἐξ ἄλλου, μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τέτοιου γυαλιοῦ σποῦς προβολέως τῶν στούντιο τοῦ κινηματογράφου ἢ τῆς τηλεόρασις δὲν θὰ ὑποφθοῦν πρὶν οἱ ἡθοιοὶ ἀπ' τὴν θερμότητα.

Ἀλλάζοντας τὴς ἀναλυσὲς τῶν συστατικῶν, οἱ εἰδικοί ὑπόρρεσαν νὰ φτιάσουν κι' ἕνα τρίτο εἶδος γυαλιοῦ, πού ἀφίνει νὰ περάσουν σχεδὸν ὅλες οἱ ὑπεριώδεις ἀκτίνες—ἐνῶ τὸ κοινὸ γυάλι τὴς σταματεῖ. Αὐτὸ θὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ λαμπες «τεχνικοῦ ἡλίου» γιὰ παρὰβασιν νοσοκομειῶν καὶ σπιτιῶν, κλπ. καὶ θὰ φέρῃ ἰσχυρὰς μεταβολὰς στὴν ἀρχιτεκτονική. Ὅταν τὰ σπιτία ἐφοδισθοῦν μὲ τέτοια τζάμια, θὰ ὑπορῇ νὰ καθέσθῃ κανεὶς μετὰ ἀπ' τὸ παρόντος τοῦ καὶ νὰ μαυρίσῃ μὲ τὸ νειμωγιάτικο ἡλιο, ὅπως τὸ καλοκαίρι, στὴν πλάξ! Κι' οἱ ἀρρώστοι θὰ ἐπωφελοῦνται ἀπ' τὴς ὑπεριώδεις ἀκτίνες τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, πού παράγουν μετὰ σπὸν ὀργανισμὸ πολὺτιμες βιταμίνες D.

Τὰ δύο πρῶτα εἶδη τῶν νέων γυαλιῶν ἔχουν ἄραγε ἤδη νὰ πωλοῦνται, στὸ ἐμπόριον. Τὸ τρίτο θὰ ὑπάρχῃ σ' ἕνα ἔτος.

Γιατί αὐτοκτονῶ

«... Σὲ λίγες ὥρες δὲν θὰ ὑπάρκω πιά στὴ ζωῇ. Ὁ αὐτοκτονισμὸς τὸ πρῶτο βήμα εἶναι ἐπὶ 5.000 ὥρες μετὰ σὲ ὑδροφθορικόν ὀξύ, χωρὶς νὰ πάθῃ ἀπολύτως τίποτε ἐνῶ τὸ κοινὸ γυάλι θὰ ἔλυονε σὲ λίγες ὥρες μόνον.

Οἱ δοκιμῆς αὐτὲς εἶναι ἐπικίνδυνες, γιὰτι τὸ ὑδροφθορικόν ὀξύ προκαλεῖ σοβαράτα καὶ δυσκολοθεράπευτα ἐγκαύματα, πού γίνονται αἰσθητὰ μόνον ἐπειρὰ ἀπὸ ὥρες. Οἱ χημικοὶ λοιπὸν πού τὴς ἀναλαμβάνουν, φοροῦν καουτσουκένιες στολές, γάντια καὶ μὴ ποσολακτικὴ μασκα.

Μὲ τὴν προσθήκην ἄλατος σιδήρου στὴ μάζα τοῦ νέου γυαλιοῦ, παραγίνεται ἕνα ἄλλο εἶδος τοῦ πού ἔχει μὴ ἰδιότητα ἐπίσης πολὺτιμη: Ἐμποδίζει δηλαδὴ τὴ διάβασιν τῶν «ὑπερῶν» θερμοκρατικῶν ἀκτίνων. Μ' ἄλλα λόγια, ἀφίνει νὰ περάσῃ ὅλο τὸ φῶς εἰς φωτεινὴς πηγῆς, συγκρατεῖ ὅμως τὰ 90% τῆς θερμότητος τῆς.

Μπορεῖ λοιπὸν νὰ χρησιμοποιηθῇ σ' ἕνα πλῆθος περιπτώσεων. Π. γ. στὰ κινηματογραφικὰ μηχανήματα ὅπου ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ πάσῃ φωτὶς ἡ ταινία ἀπ' τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα τοῦ προβολέως τὸ γυάλι αὐτὸ εἶναι χρησιμώτατο. Ἐπιτοέπει ἀκόμη καὶ νὰ σταματήσῃ τὸ ἐξελίγναι τῆς ταινίας γιὰ τὴ λεπτομερέστερη εξέτασι μὴς ὡσιμῆς εἰκόνας τῆς, χωρὶς πρὶν τὸν κίνδυνον τῆς ἀνσπλέξεως. Συγχρόνως εἶναι κατὰλληλο γιὰ τὴν προβολὴν ἐνῶν ταινιῶν, γιὰτι δὲν ἀπορροεῖ ἀνεῖδον καθόλου τὴς ὁρατῆς φωτεινῆς ἀκτίνος.

Ἐξ ἄλλου, μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τέτοιου γυαλιοῦ σποῦς προβολέως τῶν στούντιο τοῦ κινηματογράφου ἢ τῆς τηλεόρασις δὲν θὰ ὑποφθοῦν πρὶν οἱ ἡθοιοὶ ἀπ' τὴν θερμότητα.

Ἀλλάζοντας τὴς ἀναλυσὲς τῶν συστατικῶν, οἱ εἰδικοί ὑπόρρεσαν νὰ φτιάσουν κι' ἕνα τρίτο εἶδος γυαλιοῦ, πού ἀφίνει νὰ περάσουν σχεδὸν ὅλες οἱ ὑπεριώδεις ἀκτίνες—ἐνῶ τὸ κοινὸ γυάλι τὴς σταματεῖ. Αὐτὸ θὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ λαμπες «τεχνικοῦ ἡλίου» γιὰ παρὰβασιν νοσοκομειῶν καὶ σπιτιῶν, κλπ. καὶ θὰ φέρῃ ἰσχυρὰς μεταβολὰς στὴν ἀρχιτεκτονική. Ὅταν τὰ σπιτία ἐφοδισθοῦν μὲ τέτοια τζάμια, θὰ ὑπορῇ νὰ καθέσθῃ κανεὶς μετὰ ἀπ' τὸ παρόντος τοῦ καὶ νὰ μαυρίσῃ μὲ τὸ νειμωγιάτικο ἡλιο, ὅπως τὸ καλοκαίρι, στὴν πλάξ! Κι' οἱ ἀρρώστοι θὰ ἐπωφελοῦνται ἀπ' τὴς ὑπεριώδεις ἀκτίνες τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, πού παράγουν μετὰ σπὸν ὀργανισμὸ πολὺτιμες βιταμίνες D.

Τὰ δύο πρῶτα εἶδη τῶν νέων γυαλιῶν ἔχουν ἄραγε ἤδη νὰ πωλοῦνται, στὸ ἐμπόριον. Τὸ τρίτο θὰ ὑπάρχῃ σ' ἕνα ἔτος.

του θὰ τὸν ξανάφθινε κοντὰ μου. Μὰ δὲν ξαναγύρισε... Ἀνογότιστα ἔμαθα πὺς ὁ Ζαν-Πιέρ εἶχε φύγει ἀπ' τὴ Γαλλία γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ στὸ ἐξωτερικὸ τὴν ἐρωμένην του.

» Δὲν σκέφθηκαν νὰ ζητήσω διαζύγιο καὶ νὰ ξανάβρω ἔτσι τὴν ἐλευθερίαν μου. Γιὰ ποῖο λόγο; Εἶναι τὸ παιδί μου πού μὲ παρηγοροῦσε. Ἐπειτα ἦσαν τὰ μαῦσα χρόνια ὁ πόλεμος...

» Ἐδῶ καὶ δύο χρόνια ἡ ζωῇ μου ἄλλοιζε. Ἐξῆς νὰ σὰς πῶς στὸ διάστημα πού μ' ἀφῆσε ὁ ἄνθρωπος, δοκίμασα τὸν μεγαλύτερο πόνο πού μπορεῖ νὰ νοιώσῃ μὴ γυναικα: ἔγασα τὸ παιδί μου, τὸν Κλώντ, ἀπὸ τύφο. Ἀγ! ἡ ἀγωνία μου, ἡ ὁδύνη μου δὲν περιγράφονται. Μονάχα ἐνῶ ὑπορῶ νὰ ξέρω τὴς μαύρες μέρες πού πέρασα. Ἐπειτα ὁ πόλεμος, ὁ χρόνος πού τὰ ἐπουλώνει σιγὰ-σιγὰ ὅλα, μ' ἔκαναν νὰ ξεγᾶσω τὴ λήθη μου. Καὶ ξανάβρισκα τὴ ζωῇ. Ἐταί δέγνηκα μερικὲς προσκελήσεις. Σὲ μὴ φιλικὴ μου οἰκονομία γυνώρισα τὸν Φίλιππο. Μοῦ ἄρεσε καὶ τὸν ἄρεσα. Τὸν συνάντησα πολλὰς φορὲς καὶ τὸν κάλεσα, μάλιστα καὶ στὸ σπίτι μου. Ἦταν νέος, ναριτωμένος, ἔξυπνος. Τὸν ἐρωτεύθηκα ἐπὶ πάθος, μὰ κι' ἐκεῖνος δὲν ἔμενε ἀδιάφορος. Περᾶσαμε μαζί ὥρες μέρες, ἡμέρες εὐτυχισμένους. Τοῦ τὰ ἔδωσα ὅλα μὲ ὅλη τὴν δομὴ μὴς ὡσιμῆς γυναικάς, μὴς γυναικὸς πού γυροῖ τὴν ἐντύπια. «Γιὰ ποῖο λόγο—μοῦ εἶπε μὴ μέρα—δὲν νυθεύει τὸ διαζύγιό σου; Ὁ μεγαλύτερος πόθος μου εἶναι νὰ παντρευτοῦμε».

» Συμβουλευτῆκα λοιπὸν τὸν δικηγόρο μου, τὸν κ. Μενάρ. Δὲν ἤξερα πιά πού ζοῦσε ὁ Ζαν-Πιέρ. Μὰ τάχα ζοῦσε; Μήπως εἶναι σκοτωθῇ στὸν πόλεμο; Ἦσουν πάντα νόμιμη γυναικα του.

» Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἔλαβα ἀπ' τὸν δικηγόρο μου τὴς πληροφορίες γιὰ τὸν ἄντρα μου. Ὁ Ζαν-Πιέρ, ἀφού πολέμο καὶ ὡραῖο σπιτάκι μας θὰ ὑπορῇ νὰ περάσῃ πρὶν οἱ ἡθοιοὶ ἀπ' τὴν θερμότητα.

Ἀλλάζοντας τὴς ἀναλυσὲς τῶν συστατικῶν, οἱ εἰδικοί ὑπόρρεσαν νὰ φτιάσουν κι' ἕνα τρίτο εἶδος γυαλιοῦ, πού ἀφίνει νὰ περάσουν σχεδὸν ὅλες οἱ ὑπεριώδεις ἀκτίνες—ἐνῶ τὸ κοινὸ γυάλι τὴς σταματεῖ. Αὐτὸ θὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ λαμπες «τεχνικοῦ ἡλίου» γιὰ παρὰβασιν νοσοκομειῶν καὶ σπιτιῶν, κλπ. καὶ θὰ φέρῃ ἰσχυρὰς μεταβολὰς στὴν ἀρχιτεκτονική. Ὅταν τὰ σπιτία ἐφοδισθοῦν μὲ τέτοια τζάμια, θὰ ὑπορῇ νὰ καθέσθῃ κανεὶς μετὰ ἀπ' τὸ παρόντος τοῦ καὶ νὰ μαυρίσῃ μὲ τὸ νειμωγιάτικο ἡλιο, ὅπως τὸ καλοκαίρι, στὴν πλάξ! Κι' οἱ ἀρρώστοι θὰ ἐπωφελοῦνται ἀπ' τὴς ὑπεριώδεις ἀκτίνες τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, πού παράγουν μετὰ σπὸν ὀργανισμὸ πολὺτιμες βιταμίνες D.

Τὰ δύο πρῶτα εἶδη τῶν νέων γυαλιῶν ἔχουν ἄραγε ἤδη νὰ πωλοῦνται, στὸ ἐμπόριον. Τὸ τρίτο θὰ ὑπάρχῃ σ' ἕνα ἔτος.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

σπυκη σ' ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης. Από κει τα κατάφερε, αν και άρρωστος, να το σκάσει και να ξαναγυρίσει στη Γαλλία. Μα πού;

— Πέρασε κάμποσος καιρός. Στο μεταξύ ο έρωτάς μου και οι σκέψεις μου με το Φίλιππο μεγάλωναν. Τις προάλλες ο δικηγόρος μου με έδοξε πως ο άντρας μου βρισκόταν στο νοσοκομείο του Βαλ-ντε-Γκράς και πως είχε προσβληθεί από παράλυση. Δεν ξέρα για ποιο λόγο, δεν ξέρα τι μ' έσπευζε να πάω στο νοσοκομείο. "Αν! καλλίτερα να έσταξα τα πόδια μου. Σήμερα δεν θα ήμουν μιά δολοφόνος!

— Οί γιατροί μου είπαν όρθα κοστὰ πως ο Ζαν-Πιερ θα έμενε παράλυτος σ' όλη του τη ζωή.

— Θέλετε να τον δήτε, κυρία μου; με ρώτησαν.

— Ναί, φυσικά.

— Δεν ένοιωθα καμιά συγκίνηση. Τί με βίαζε να τον δω; Νά δώ τον άντρα μου που τόσο μ' έκανε να υποφέρω; Ίσως ο έλκος...

— "Επειτα από λίγο, βοήθηκα σ' ένα μεγάλο θάλαμο, που τα παράθυρά του είχαν θέα προς τον κήπο. Πάνω στο κρεβάτι ήταν πλεγασμένοι ένας άντρας, ακίνητος κι άγνώριστος, τόσο είχε αλλάξει.

— "Ομολογώ πως τον πλησίασα με μίσος, δίχως να νοιώθω καμιά ταραχή. Με κύτταξε και είπε:

— Φρανσίν! έσύ έδω...

Πως θα λύσετε συντόμως το οικονομικό σας πρόβλημα και σταδιοδρομία σας

Αυτό θα το επιτύχετε τότε μόνον, όταν οπουδήποτε το πρωτότυπο Σύστημα Κοπτικής -Ραπτικής (ΣΥΓΓΡΑΦΙΔΟΥ) που δίδει την δυνατότητα και στάς τελείως άρχαίους μαθητρίαι να κόβουν και να ράβουν ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΣ χωρίς καρφίτσες και πρόβες, ο-ποιοδήποτε σχέδιον έντος βρο-χυτάτου διαστήματος. Γι' ΑΥΤΟ και είναι το μόνον ΣΥΣΤΗΜΑ έν Έλλάδι όπου απέσπασαν τα ιδιαίτερα συγχρητήρια δι' έν-γράφου παρα τού Υπουργείου. Εθν. Οικονομίας (Τμήμα έπαγ-γελματικής εκπαίδευσης) έ-ξαιρούν την άνωτερότητα αυτού.

ΕΔΡΑ ΑΘΗΝΩΝ: οδός Νίκης και Υπερείδου αριθ. 3 (ΣΥΝ. ΤΑΓΜΑ).

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Νικηφόρου Όψκα αριθ. 5 (Λ. ΠΥΡΓΟΣ).

ΣΗΜ.: Διά τούς άπόρους πυ-ροπώτες και πολυτέκνους τα ήμισυ των διδάκτρων.

ΚΕΦΑΛΟΠΟΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΠΟΝΟΣ
ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΠΟΝΟΣ
ΠΕΡΝΑ ΑΜΕΣΩΣ
ΜΕ ΤΟ
ΚΑΛΜΟ
ΣΕ ΠΡΑΞΙΝΟ ΚΟΥΤΙ

ΕΛΕΝΗ ΣΑΣΣΕΡΙΩ

Μοδες... τί καλή που είσαι...
— Ναι, του άπάντησα με κακία. Ήρθα. Ίσως να προτι- μούσες να δής κάποιον άλλη.

— "Οχι. Φρανσίν, συ είσαι γυναίκα μου.

— Κι' όμως με παράτησες.

— "Ας μη μιλούμε για ότι έγινε...

— Φυσικά δεν σε συμφέρει. Πάντα ήσουν έγωίστης και ά- ναισθητος.

— Ξέσπασα τότε και τού τα είπα από την καλή. Τόν μισού- σα. Δεν τόν ρώτησα ούτε μιά φορά για την άρρώστειά του, δεν βοήκα ούτε μιά λέξη για να τόν παρηγορήσω. Στάθηκα ά- καρδη ως το τέλος. Τού είπα πως αυτός ήταν αίτια που πέ- θανε το παιδί μας. τού είπα πόσο υπέθεσα, πόσο δυστύχη- σα και βοήκα ακόμα την τολ- μη, να τού δηλώσω πως δεν τόν αγαπούσα πιά, πως δεν τόν λυπόμουν και πως είχα δοθῇ σ' έναν άλλον άντρα, τόν Φίλιππο. που με λάτρευε και τόν λάτρευα.

— "Όταν άκουσε όλ' αυτά και πού πάντων τις σκέψεις μου με τόν Φίλιππο, με κύτταξε με μεγάλη άπορία και κούνησε το κεφάλι του. Δεν είπε τίποτα. Φανόταν συντριμμένος. Μονά- κα με ρώτησε σιγά:

— Θα ξαναδής. Φρανσίν;

— Ίσως...

— Το βράδυ εκείνης της ημέ- ρας συνάντησα το Φίλιππο και τού τα διηγήθηκα όλα. Με πή- ρε στην άγκαλιά του, με φίλη- σε και μου είπε πως έπρεπε να πε- σω τόν Ζαν-Πιερ να μου δώση το διαζύγιο.

— Ξαναπήγα την επομένη στο νοσοκομείο. "Όταν είπα στον άντρα μου πως έπρεπε να με βοηθήσει να πάω το δια- ζύγιο, μου άπάντησε ξερά:

— "Οχι. Ποτέ. Για να ζή- σης με το φίλο σου;

— "Επέμεινα, φώναξε, απείλη- σα. "Ο Ζαν-Πιερ έμεινε άνέμ- νωτος. Τότε δεν ξέρω τί μ' έ- πιασε. "Όμηση πάνω του σαν τοελλή. "Αρπαξα τα σεντόνια του, τσάνισα και ύστερα — Οσέ μου! πως υπέθεσα να το κάνω αυτό; — τα πέρασα στο λαιμό του και τόν έσφιξα μ' ό- λη μου τη δύναμη. Πού τήν βοή- κα αυτή τη δύναμη; Μέσα σε λίγα λεπτά ο Ζαν-Πιερ κοι- τώταν νεκρός. Τόν είχα πνί- ξει!...

— "Εσφυα από το νοσο- κομείο σά να με κυνηούσαν...

— Πέρασα μιά νύχτα άγω- νίας. Την άλλη μέρα, είχα το θάρρος να ξαναπάω στο νοσο- κομείο. "Ο γιατρός που τόν συνάντησα στόν προθάλαμο μου είπε με τρόπο πως σέ μιά στιγμή απελπίσας για την κα- τάστασί του, ο Ζαν-Πιερ είχε αυτοκτονήσει κάνοντας ένα βρόχο στο λαιμό του με τα σεντόνια του! "Εσφυα δὲθεν συντριμμένη.

— "Ήμουν πιά έλεύθερη να άπολαύσω τόν παράνομο έρω- τά μου με το Φίλιππο. Φυσικά δεν τού έχω πῆ τίποτα. Δεν έξοι πως είμαι ένκλημής. Μα οι τύψεις με βασανίζουν. Δεν μπορώ να ζήσω πιά. Κάθε νύχτα βλέπω το φάντασμα τού άντρός μου. Κάθε νύχτα πνίγ- νωμαι...

— "Η ζωή μου κατάντησε μαρτύριο. Νά, γι' αυτό αυτο- κτώ. Τί θα πῇ ο Φίλιππος, ο άγαπημένος μου; Παιρνω το περίσσοφο. Τό άκουμπά στο στήθος μου που τ' άνιωνασα. Τό νεύρι μου τρέμει λίγο...

— Μα θα πετῇ στην καρδιά...

ΕΛΕΝΗ ΣΑΣΣΕΡΙΩ

Οί ντέτεκτιβ τών διαζυγίων

Αφάνταστη θρασύτης και σκανινικά τεχνάσματα

Μπορεί ή Άμερική να θεωρηθεί ή χώρα τών διαζυγίων, οί σχετικοί όμως νόμοι της είνε ασυμπτωτικοί και τὰ δικαστή- ριά της δεν εκδίδουν ποτέ διαζύγιο άν δεν έχουν άπτεες απο- δείξεις. Αυτός είνε ο λόγος για τόν όπριο έχει τώρα τελευταία αναπτύξη ένα είδικό και πολύ προσοδοφόρο επάγγελμα. τού ντέτεκτιβ διαζυγίων.

Όρισμένοι ιδιωτικοί ντέτεκτιβ έχουν ειδικευθῇ στο να άνευρίσκουν και να πιστοποιούν άναμφισβήτητα, ώρισμένους λόγους, που καθιστούν αδύνατη την περαιτέρω συζυγική συμ- βίωση. Σ' αυτούς συνήθως καταφεύγουν γυναίκες και άνδρες για να βρουν μιά φανερή άπόδειξη της άπιστίας τού... έτε- ρου τών ήύσεος και να επιτύχουν το διαζύγιο.

Ένας τέτοιος περίφημος ντέτεκτιβ στην Καλλιφορνια, είνε ο Γκοάγου Μούλτον, που κερδίζει από τη δουλειά αυτή, γίλια τριώνχιλιων δολλάρια την εβδομάδα! Το γραφείο του κι' ο ίδιος είνε γνωστός με την έπωνυμία: «Κατασκοπεύω». Χώνεται μέσα στα ξένα σπίτια, κούβεται πίσω από παραπε- τίσματα, σκαρφαλώνει στις στέγες και πηδάει μέσα από πα- ράθυρα, τοποθ'τεί μικρόφωνα κάτω από κρεβάτια και στοι- φωνιζίζει παντού με μιά φωτογραφική μηχανή στο χέρι. έτοι- μη να άσπρήει το άποκαλυπτικό στιγνιστόπο.

Ένωείται ότι εογάζεται κατά έντελώς έπιστημονικό τρό- πο, γρησιουποιώντας ακόμη και φωτογραφικές μηχανές με πε- ριοσκοπία, για να πάρει μιά ένδοξαφόρα φωτογραφία. Σπα- νίως δὲ άποτυγχάνει σ' οποιοδήποτε άποστολή.

Μιά φορά παρακολουθούσε εβδομάδες όλόκληρες, κατ' έντολήν τού συζύγου της, σημαντικές προσωπικότητες της κοι- νωνίας τῷ Σάν Φραντσίσκο, την Πατριτίσια Μάκκον Σα πλσρ. Δυσκολεύθηκε πολύ, αλλά στο τέλος άνακάλεσε ότι ή Πατρι- τίσια, άπατούσε τόν άνδρα της με έναν ευγενή τόν Σάολ ντε Λιαούρ, γιού της κοήσης Αντρέ ντε Λιαούρ και κληρονόμο τών έκτακτοιμωίων τού δεύτερου συζύγου της τραπεζίτου Κόοκρε.

Μιά μέρα είδε τούς δυο έραστές μέσα σ' ένα αυτοκίνητο. Χωρίς να γάση καιρό πήδηξε στο μαρσ- πιέ, άνοιξε την πό- ρτα και γώηκε κι' αυτός μέσα στο αυτοκίνητο. "Η Πατριτίσια τόν κατήγγειλε για άδικο έπίθετο με... φωνικά όργανα. Στο δικαστήριο όμως δεν υπέθεσε ν' άποδείξει παρά μόνο ότι ηε- ρικοί πόντοι είναν φύγει από τις κάλτσες της ενώ ο Μούλτον παρουσάσε τη φωτογραφία τών δυο έραστών. "Ός που να γί- νη μάλιστα ή δίκη για το διαζύγιο, που ένωείται ότι το πήρε ο Σαίπλσρ, είνε κατορθώσι να τραθήει ακόμη και έγγρωμες ταινίες από άλλες έρωτικές συναντήσεις τού ντε Λιαούρ με την Πατριτίσια!

"Όποιος όμως σκάβει το λάκκο του άλλου, κινδυνεύει να πέση μέσα ο ίδιος», όπως λέει ή παροιμία. Κι' ο Μούλτον, που δὲ δίσταζε μπρός σε τίποτα, προκειμένου να επιτύχη ένα διαζύγιο, παρά λίγο να πάση και ο ίδιος... τα παπούτσι- στο νεύρι, από την ώραία του συζύγου

"Η κ. Μούλτον τόν παντοεύθηκε από άγάπη κι' άπόκτη- σε μαζί του δυο ώραιότατα ποιδάρια. "Όταν τα παιδιά μεγα- λώσαν κάπως και άνοιξαν να πηγαίνουν στο σχολείο, άνοιξε κι' αυτή να βοηθή τόν άντρα της στη δουλειά του. Πέρασαν έτσι μερικά χρόνια άκετά καλά, γιατί την ίκανοποιούσαν κι' αυτή τα άποδοπα τού επανγέλωτος. "Ετσι τα έσοδα της οικογενείας πολλαπλασιάσαν σημαντικά. Με τόν καιρό όμως άόνησε να άπιδείη το επάγγελμα τού συζύγου της. Της φα- νώταν πιά γελοίο να καθέται να παραφυλάει, ενώ ο άντρας της γνώριζε κάτω από τα κρεβάτια τών ξενοδοχείων ή σκαρφα- λωνέ στις στέγες τών ξένων σπιτιών. "Ελεγε μάλιστα ότι και τα παιδιά της δεν μπορούσαν να υποφέρουν τις κοροϊδίες τών συμμαθητών τους για το επάγγελμα τού πατέρα τους.

Ζήτησε λοιπόν να γωρίση από τόν άντρα της και υπέθα- λε αίτηση διαζυγίου. Με γίλια δάσανα ο Μούλτον κατώρθωσε να την πείση να άποσύρη την αίτηση. Κι' εκείνη δέχθηκε υπό τόν όρον ότι δεν θα τού γρησιεύει πιά ως βοηθός και δὲν θα είνε ούτε την παρρηκική άνάμει στις υποθέσεις του.

Ένωείται ότι ο Μούλτον, δὲν σκέπτεται να σταματήσει τη δουλειά του, έα' όσον υπάρχουν συζύγοι, που πληρώνουν άμέσως, ως πρώτη δόσι, 500 δολλάρια, για να βρουν έναν όποιοδήποτε λόγο διαζυγίου.

Ένας άλλος έξ ίσου περίφημος ντετεκτιβ διαζυγίων είνε στην Καλλιφορνια ο Ουίλλιαμ Πένινγκτον, ο έπονομαζόμενος «Πήκ-έ-Μπου». Είνε ένας μικρόσωμος άνδραπάκος, αλλά πολύ έξυπνος που γώνει τη ύψη του παντού. Μιά φορά κά- ποια κυρία Μπράντ είνε πληρωμένος ότι ο συζύγος της την άπατούσε. "Ο Πένινγκτον άνέλαβε την ύποθεσι και ή κ. Μπράντ βοηθού τού Πένινγκτον, στην καταδίωξη τού άπίστου συζύγου.

Μιά ημέρα οί δυο τους εισώρησαν στο πολύ κομικτό ξενοδοχείο τού Σάν Φραντσίσκο «Μάρκ Χόπκινς» και χωρίς να ρωτήσουν έτρέξαν σ' ένα διαμέρισμα κι' άνοιξαν χωρίς να ντυθήσουν την πόρτα. "Ο συζύγος και μιά ώρα έαυθῇ με θαυμάσιο μεταξωτό νυκτικό ήσαν εκεί. "Η κ. Μπράντ «άντιε- τώπισε» τόν άνδρα της κι' ο Πένινγκτον βοήκε την ευκαιρία να πάρει με τη μηχανή του, φωτογραφία της ώραίας ξανθής. "Η κ. Μπράντ πήρε έτσι το διαζύγιό της.

Οί ντετεκτιβ αυτοί κερδίζουν πολλά γιατί διατηρούν άμει- ωπη την έμπιστοσύνη τού κοινού.

Οί ληστές της Σφαίρας

Συνήθειες

"Ο «Άμερικάνος», άνθρωπος σπουταία- σμένος, ήγυρος και φρόνιμος, άπ' το καιρό πουρθε στην Άθηνα κι' άγοράσε ένα σπι- τι, το πιο όμορφο μέσα στο συνοικισμό, σωστό κοινοστάτο. Βγήκε άπ' τα κακάλα του. Οί διάφοροι μικρούδες τόν βγάλανε στα τρυφερότατα και ήθελε να ξενυχτά. Γόρευε λοιπόν άπ' την Έφταλία να τού κάνη γιαντινι, να βρή κοκάι να μεσολα- βήση στην γυναίκα του με μιά ψευτιά, για να μπορέσει να πα- ρη υπερπαι και πράγμα να υπερ- μπαντρή, ο γερ- τασχίνταρος.

Κι' ή Έφταλία πούχε άχτι τη γυ- ναίκα του, γιατί ή- τανε λυλοφασισμέ- νη και φαρσηλού- σια τούτε:

— Αφού θές να φύγης και να μην έχης γρίνες ματζύ- τση, να κάνης πως δεν μπορείς να φας την μέρα και να κοι- μήθης τη νύχτα. Κι' έγώ θα σά κανονίσω στο τί και φι.

Πραγματικώς, σε λίγες μέρες, ή «Άμε- ρικάνος», άνήσυχ, κι' άπελπισμένη ήλεγε στην Έφταλία:

— Άχ! μάς γλωσσοφάγατε! "Από τότε που πάτησε το πόδι του στην Άθηνά ο άν- τρας μου γαίρι δὲν είδε. Χρόνια πάλεψε μ' άνθρώποι και θέρια, να καιη δυο γρά- ρα. "Η ζωή του στην Άμερική ήτανε ένα ρολόγι! Και τώρα είνε σε κακό χάλι!

— Μα τί έχει; την ρώτησε ήδεν άνήσυχ ή Έφταλία.

— Όλη νύχτα δὲν μπορεί να κλείση μάτι και τη μέρα κοιμάται σαν το φόβιο άλογο! Οί γιατροί που κάνουν κοινοστάτο, άλλοι εί- πανε πως... έχει νερό στο κεφάλι κι' άλλοι ύποδοτή!

— Την τύφλα τους! φώναξε ή Έφταλία. "Ακου, κερά μου. "Ο παθός είνε γιατρός. Και μένα ο άντρας μου σαν ήρθαμε πρόσ- φυγοι άπ' τη Σιμύρη ήπασε κακά χάλια. Σόρκα, γηπεταία, λειπορυγίες. "Ο γιατρός ο κορινθίος τούκανε ρετιέτες και ρεμνία μά ούλα υπόσκα. Τότες έγώ, πιο ουστά δένα, έρθκα το γιατρικό του. "Αμα τόν ήξελα και συλλογιούνταν τόν πηγαίνα στην Κηφισιά. Γιατί οί όρμονι τση με τ' άφραλα δέντρα του θυμίζανε Μπουτζί και τούελα στο γκενέζελι: «Νικολάκη, τώ- ρα στο ντουρέκι θα καρσισάντσης το υπα- κάλινο τού Λάστιχα». Και παρά κάτω τού φώναζε: «Σκούσε να δής το Κοζαγάκι»

— Ένα σεφίρι πάλι τόν πηγαίνα με δι- χαλαμπάλικι, πουρηματζέδες ζευγαριό με πούλωνα και θελοσπέτ, για να θυμ- ήθ το Μπαρμαγανέ με τού Μπουρινόδα το "Εγγυλέζοι. Τούδαξα ν' ακούση ένα «τζι- δα έρι» για να θυμής το καφενέ τ' Αύστρα. Μ' αυτό, και μ' αυτό έφασινάουνταν. Τόν πηγαίνα να δι' αλογόμυτες, ένα κορ- κουγιού άγερσ, ντάμια, καβαλίνες, για να θυμής το Φασουλά. Κι' έτσι ντάντιζε και ξεγυλούσε τα ντουμάνια και τα μεράκια του. Τού πήρα νταργιλέ, τακάνια λιμπινάρι, καιόι παστέλι, κιτρί- κιτρί κι' ούλα τ' άν- τησια τση Σιμύρη μας, κι' έτσι έρθκα το γιατρικό του. Τσάι παλές συνήθειες.

— Μα τώρα αυτά γιατί μου τά λες. Έφταλία μου?

— Στά λέω γιατί κι' έσένα ο άντρας σου έδω ποδρθε ξεμονταρίστηκε. "Ηχασε τσάι παλές του συνήθειες. "Αφού μου λες πως έπί πενήντα χρόνια ήλγες με τέτοια ρένου- λα πρόπει να γωρίση πάλι στα χούγια του. "Εδώ τώρα πούχομε μέρα, εκεί έχουμε νύ- χτα! Κατάλαξέ το λοιπόν πως δὲν μπορεί ν' αλλάξη τόν έαυτό του, έπειδή άλλαξε ο ήλιος!

— "Ησθι καλά λες. Αυτό είνε! "Έχεις δι- κιο, Έφταλία μου, φώναξε ή Άμερικάνος. Κι' από τότε τόν άφησε τόν άντρα τση άτάτι. Κι' έτσι ο Άμερικάνος κατορσικα- τώρα τσάι νύχτες με γκόμενες και πάει στην τού τσάι τρεις, και ζηνά τη γυ- ναίκα του για να κάνουν... προσευχή, και να τού βάλη να φάη. Κι' έπειτα τσάι πέντε το πρωί πέφτει να κοιμηθῇ, ο κατε- γάρης, και τού φωνάζουν στο μαχαλά:

— Άντε να πας να κάνης μιά άγνια Έ- φταλία, διαβόλο κορινθάρη, που σκαφί- σθηκε, την ώρα τος Άμερικής και τσάι παλές σου συνήθειες.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τά ντέρτια του Κιρκόρ ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Έκείνο το βράδυ μόλις ήπῃκε στον καφενέ ο Κιρκόρ με ξεοκισμένο σακκάκι, γιατί είχε τσά- κωθῇ πάλι για κάποια ερωτοδουλειά ο Στόκλς τού μίλησε μ' άναγκάτσι έξω άπ' τα δόντια:

— Μας ρεζίλεψες μωρέ, κρέμα στα μουστάκια σου!

— Μπρέ γιαντρουμ, νέ άπατζαίμ; Τι τές να κάνω μπρέ;

— Αν δὲν σε θέλει, μωρέ, ή Τούλα υπάρχουνε κι' άλλες γυναίκες στο μαχαλά. "Εμεις, μπρέ, βλε- πεις πολύ καλά δὲν γενήκαμε ζευτῆδες σαν έσένα. Ντροπή σου!

— "Οχι μπρέ. Τούλα άγαπάει έμένα.

— Τότε γιατί μωρέ, άπ' άντρας πούσουνε γι- νηκες τζουτζές;

— Τα λόγια αυτά τού Στόκλς έρεθίσανε τόν Κιρ- κόρ, κι' όπως ήτανε τσουρουφιόμενα τα τζινέ- ρια του άπ' το μεγάλο σεδντά, μουρμούρισε:

— Άμάν, Ιστόκλς έφέντη έσύ ουστάς, έξυ- πνος, ήπνορρος είσαι. Άντε έμένα γιαντινι να κάνης, γιαντρουμ. Μεσάζοντας να γίνης.

Κι' ο Στόκλς άποφάσισε να τού κάνη πάλι το ψυχικό.

— Άσε έμένα και θα σου τελέψω την ύπόθεσι, τού είπε.

Και ζουλώντας το μυαλό του, κατέβασε μιά όμορφη ιδέα καμωγέλασε πονηρά και φώναξε μ' άποφασί:

— Θα πάμε με το έτσι θέλω ούριο βράδυ να τήν πάρουμε, κι' όποιου τού βραστά άς έρθη να μας έμποδιση.

Πήδηξε άπ' τη χαρά του ο Κιρκόρ, τ' άνάψανε τα άματα, φούντωσε ή παλληκαρία του και ξε- φώνισε:

— Αφερμ, μπρέ. Ιστόκλς έφέντη, γισαά μπῆν γισαά!

Κι' έτσι άρχισαν πάλι τα καινούργια ντέρτια τού Κιρκόρ.

Άμέσως ο Στόκλς με τρεις άλλους, μάγκες ζακουμένους κι' αυτούς μέο' το μαχαλά, τρέ- ζανε, φάσανε και τέλος βοήκαμε έναν άσουλού- πτω μαντροχαλά, το ίδιο καλούπι με τη γκό- μενα τού Κιρκόρ, τού είπαμε το σχέδιο τους, κι' διό κατοστοσοόκι σε κατοσταράκι, άφου τα κοπανήσανε γερά, τόν καταφέρναν να παρ- σιστη την Τούλα μιά και είχε μάλιστα ζυρισμέ- να τα μουστάκια του.

Κι' έτσι το άλλο βράδυ ο μαντροχαλάς τάλε- κουάλε στο πάχος, στο μπύ και στο σουλούπι με τη γκόμενα τού Κιρκόρ βήκαε μόλις το σκο- τιάδι άπλώθηκε ντυμένος με φουστανία και πε- ριμένο στο ντουρέκι.

Την ίδια στιγμή ο Στόκλς με τόν Κιρκόρ ξε- κινούσανε για την έρωτική περιπέτεια.

— Καρντία μου πάφ, πούφ κάνει, γιαντρουμ! λέει ο φουκαράς ο Κιρκόρ και σφίγγει το υπά- ρτος τού Στόκλς, τού σωτήρα του.

Όλοι στο μαχαλά πούχανε παρεί χαμπάρι την καινούργια νία που θα πάθαινε ο Κιρκόρ και κουκουτούσαν οκαμένοι στο γέλιο την ψευτιά Τούλα.

Σε λίγο όπως τάχαν σκηνοθετήσε σαν οι- φουνας άριθάρανε οί δυο φίλοι πρσιν τη γκό- μενα με τ' άδρονιστή, τους κι' άμέσως ο Στόκ- κλς φώναξε ένα τσάι, κι' έδωλε μέσα ευτυχι- σμένον τόν Κιρκόρ με την κοπέλα του. Το ζευγάρι τράβηξε για ένα ξεοκισκό κέντρο, το μόνο κατάλληλο για τα περατέρω.

Την ίδια στιγμή ο Στόκλς — μεγάλη αλεπού- έβινε λούπς, γιατί ήξερε τί τόν περιμένει.

Πραγματικώς σε λίγο τα μπρός πιας κατέ- φθασε το ζεύγος στο μαχαλά σε κακό χάλι. "Ο Κιρκόρ με προίμενα μάτια και σπασμένα μού- τρα κι' ο μαντροχαλάς ζευγαρισμένος, ξενοαρμέ- νος και κατατράγκουρνιαμένος.

Και κούηκε το Ντουρσάτι όλο στον καφενέ, και γελούσανε πότες και παροσθρία, κι' έβινε το Άνάστα ο Θεός!

Κι' ο Κιρκόρ άρσούι... μπαρούτι φώναξε στην παρέα του:

— Ούλεν που είνε αυτό οείτάν Ιστόκλς; Ότού! "Αλλάχ υπελοινδερνι!... Λαρούγκι τού τα φάμ!... Βάλας υπίλας! "Ισοκόμενο θα τόν ή- κάνω, φαγμένως θα ένετοι από μένα!

ΣΚΩΤΕΣΙΩΝ ΦΥΛΑΚΥΡΩΣ

Ένας Σκωτσέζος πήγε κάποτε σ' ένα σημείο άπ' όπου περνούσαν με μικρή ταχύτητα διάφορα τρέινα κι' άρχισε να καιη πειρακτικώς μορ- φασμούς στους υπηναοδνούς και στους θερμα- στάς.

Έγερτο από λίγη ώρα γύριζε στο σπίτι του μ' ένα τσουβάλι γεμάτο καρβουνά! Οί υπηνα- οδνοι και οί θερμαστές άπαντούσαν στους μερφα- σμούς του πετροβολώντας τον με καρβουνα, γιατί αυτό ήταν το μόνο πράγμα που είχαν πρό- χειρο μπροστά τους. Κι' έτσι... οίκονομικήκε μιά χαρά.

Οί Ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Ενοχλήσεις

Τι θα γίνη με σένα, έπί τέλους; Το κα- τάλαξες πως μάς έχεις πρήξει, ή όχι; Μα- λιστα έσένα το λέω, που μάς θασανίζεις διαρκώς με την δὲθεν εοθροσύνη ύγεια σου και τις φανταστικές μικροαρρώστειες σου. Κάθε μέρα όλο και με κάτι θα μάς θασανίσης. Πότε πως έχεις πονοκέφαλο, πότε πως έχεις βήχα, πότε πως έχεις ένα βάρος στο στομάχι, πότε πως έχεις μιά ένόχληση στην καρδιά, πότε πως έχει πιστή το άρι- στέρο σου πόδι, πότε το δεξί και πότε και τα δύο, πότε πως έχεις μιά τρε- μουλά στο χέρι, πότε πως έχεις ένα πρό- ξιμο στην πλάτη, πότε σε πονάν τα πτερά, πότε πως έχεις ένα γαργάλη- μα στο λαιμό, πότε πως είνε θραειά ή άναπνοή σου, πότε πως έχεις πυρετό, πότε πως έχεις όπο- θερμία, πότε πως είσαι άγρός, πότε πως είσαι πράσινος, πότε πως είσαι κόκκινος, πότε πως είσαι μελανισμένος και δὲ ξέρω τί άλλο. Πας; Τα έχεις; Μα τα έχης και να τα χαιρέσαι, άνθρώπε μου. Άλλά έμάς τι μάς νοιά- ζει; Και που παντός έμένα; "Ηρθα ποτέ έγώ να σου πω ότι με πονάει το κεφάλι μου, ή μ' ένόχλει το στομάχι μου; Κεφάλι είνε θα πονέση. Θα πάρω μιά άσπιρίνη και θα μου περάση. Κι' αν δὲν μου περάση, δικός μου λογαριασμός. Στοιμάχί είνε, θα μ' ένόχληση. Θα πω ένα τίλιο και θα μου περάση κι' αυτό. Κι' αν δὲν μου περάση πάλι δικός μου λογαριασμός. "Α- λλά έσύ παιδί μου, έννοεις άόνει και καλά να μάς τυρανήσης με όλες τις μικροβλά- δες της πολυτίμου ύγείας σου. Τί διασκε- δασί έρίσκεις σ' αυτό; Και, προ πάντος — πό έπαυλαίσιόνα — τί μάς νοιάζει έμάς και — το δαιμονισανισμένο — προ πάντος έμέ- να; "Έχεις μήπως την έντύπωσι ότι άνη- σχύω για το πόδι σου που πιστήσες — πού να πιστήης όλος να ήσυχάζας; Έσύ, άν- θρώπε μου, είσαι ο κατά φαντασίαν άσθε- νής. Αισθάνομαι ήδονη να υποφέρης ή να νομίζης πως υποφέρεις. Δικαίωμα σου. "Ε- λευθερος άστυματικός πολλήσι είσαι και ύποθερσας άφου σ' άρέσει. Γούστο σου θα γινώ; Άλλά δὲν είνε δικαίωμά σου να μ' ένόχλης διαρκώς με τις δικές σου ένόχλη- σεις. Το αν έχης πονοκέφαλο ή όχι, μ' έν- διαφέρει τού ίδιο όσο μ' ένδιαφέρει και το αν έχη πονοκέφαλο το μουλάρι τού δειού μου τού Γκαουμ, στο γαριό. Αυτό κατά- λαξέ το μιά για πάντα. Και σε είδοπαίω για πρώτη και τελευταία φορά να σταμα- τήσης την άνακοίνωσι τού καθημερινού δελ- τίου της ύγείας σου. Γιατί μ' έχεις άρρω- στήσει έμένα. Και αν έσπανάκη την άνη- στή σου, μιά μού της πως έχεις πονοκέφαλο θα σηκώσω τη μηχανή σου και θα σε μάθω ένώ τί πάει να τη να σε πονήν το κεφάλι αληθινά. Πού να πάρη ο διάολος. Χάθηκε να σε πιάση μιά γούερα να πας στο διά- ολο να γλυτώσουμε από σένα.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

— Ρωτε άνάρωσες τελείως από κείνη τη τρομερή άρρώστειά σου; — Ναι, φίλε μου...

— Και πως συνέβη αυτό; — Άρρωστος εν τώ μεταξύ... ο για- τρός μου!...

— Αί, και πως τα περνάτε στο και- νουργιό οπί; — Να σας πω: "Αν δὲν πλευριτώσου- με τόν χειμώνα θα περάσουμε ένα λαμπρό καλοκαίρι!...

— Δεν δανείζω κατ' άσχήν, φίλε μου βιόλια.

— Μα σ' έμένα τώρα!...

Γιατί τάχα; "Επειδή είσαι φίλος μου; Τόσο το χειρότερο. Το ξέρω εκ- περας αυτός. Όλη ή βιβλιοθήκη μου είνε καμωμένη από βιόλια που δανεί- στήκα από φίλους μου κι' ενώ.

Τὰ μικροσκοπικώτερα ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

Και η χρησιμοποίησής των

Ένας νέος κλάδος της ραδιοφωνίας, που γεννήθηκε στην Αμερική, αποτελεί αληθινά μια τεχνική επανάσταση. Πρόκειται για το «μικροραδιοφώνον», που έχει λάμπες σαν σπειρώα ριζιού, μπροστινές «σχεδιασμένες» και σύρματα χαλαρά μέσα στο γυαλί!

Στον πόλεμο, είχαν κατασκευασθεί αντιαεροπορικές οδίδες εφωδιασμένες μ' ένα μικροσκοπικό ράνταρ, που έσκαζαν όταν βοσκούντουσαν κοντά στο στόνο. Στην περίπτωση αυτή, οι ειδικοί τεχνικοί είχαν ν' αντιμετωπίσουν δυσκολίατα προδλφιατα, προκειμένου να εγκαταστήσουν μέσα σε οδίδες λεπτὰ δογανα, όπως είναι οι γυαλινές λυχνίες του ράνταρ και οι ηλεκτροκοί συσσωρευταί. Χρησιμοποίησαν λοιπόν λυχνίες πολύ μικρές και από σκληρό γυαλί, τοποθετημένες στο κέντρον της οδίδος ώστε να μη κινδυνεύουν απ' τη φυγόκεντρο δύναμη. Οι συσσωρευταί ήταν στενοί, απλές μεταλλινές πλάκες, ως δτου τις κατάδρενε το όδύ που περιείχε μια άμυδουλα, η όποια έσπαζε με το ξεκίνημα της οδίδος.

Το ράνταρ άοιζε τότε να λειτουργή και εξέπεμπε συνεχώς ηλεκτρικά κύματα. Όταν τα κύματα αυτά συναντούσαν ένα εμπόδιο, αντανακλάντο. Ξαναγυρίζαν προς την οδίδα και επιδρούσαν στο ράνταρ κατά τέτοιο τρόπο, ώστε προκαλούσαν την έκρηξη μολίς το δλγμα περνούσε σε μικρή απόσταση απ' το στόνο.

Υπολογίζεται ότι κατασκευάσθηκαν κατά τον πόλεμο περισσότερες από 30 εκατομμύρια τέτοιες οδίδες. Έδωσαν δε αποτέλεσμα έκπληκτικά. Η ακρίβεια της δολής του αντιαεροπορικού πυροβολικού ταίπλασιάθηκε. Ένα δάσος, που δουδαρόδίζθηκε δοκιμαστικά με οδίδες—ράνταρ—μετεδλήθη σε «τηλεγραφικούς στύλους», όλους κοιμένους σε ύψος 4 μέτρων.

Αφού λοιπόν οι κατασκευασταί έμαθαν να φτιάχνουν μικροσκοπικά ράνταρ, χρησιμοποίησαν την ίδια τεχνική σε διάφορες άλλες έφαρμογές, ιδίως δε στα στρατιωτικά ασύρματα τηλέφωνα, που επιτρέπουν σ' έναν στρατιώτη να συνενωηται από μακρού με τους συντρόφους του.

Το πρώτο απ' αυτά λεγόταν «Γουόκι—Τόκι». Είχε σχήμα χαμηλού κουτιού, και κρεμιόταν στην πλάτη, σαν σακκίδιο. Ήταν εφωδιασμένο με μια μικρή κωραία, με χωριστά ακουστικά και με μικρόφωον.

Το «Χέντυ—Τόκι» είναι ακόμη μικρότερο. Έχει έφαρμοσμένα πάνω του τα ακουστικά και το μικρόφωον. Όταν δεν το χρησιμοποιεί κανείς, το κρεμάει απ' τον ώμο μ' ένα λουρί, σαν φωτογραφική μηχανή. Έχει ακτίνα δράσεως μερικόν χιλιομέτρων, λειτουργεί δε με βραχεία κύματα. Όταν όμως υπάγουν δέντρα, σπίνια ή άλλα εμπόδια μεταξύ των δυο συνομιλτών, δυσκολεύεται πολύ η επικοινωνία τους.

Το «Πάρα—Τόκι» προορίζεται ειδικά για τους αλεξιπτωτιστάς. Έχει τρείς λυχνίες και μια στήλη, μέσα σ' ένα κουτί, που μ' έρριχνε σε σένα δεν μ' έρριχνε σε θάλασσα σε κύμα! άφρισμένα.

Σαράντα βρούες με νερό κι' έζήντα δυο πηγάδια δεν μου τη σβύνουν τη φωτιά, πούχμα και φυλλοκάρδια.

Εοείς οι νέοι τόχετε, το δέντρο ν' αναπατέ κι' αφόντας φάτε τον καρπό, το δέντρο λημονάτε.

Πολλά βλέπουν τα μάτια μου, ο νους μου τα σκεπάζει, μά ή θλιμμένη μου καρδιά κλαίει κι' αναστενάζει.

Έχεις ωραίο πρόσωπο και ζαχαρένιο στόμα, έχεις και μάτια γαλανά σαν τ' ούρανο το χρώμα.

Η χήρα μέσα κάθεται κι' έξω την κουβεντιάζουν και όταν βγί απ' το σπίτι της στα μάτια την κυττάζουν.

Αν περπατήρη τοπεινά, της λέν παντρολογιέται κι' αν περπατήρη θαρρετά της λέν πως κουνιέται.

Καλοπερίζω μια κυρά και μια βασιλοπούλα, θέ μου! και να την εύρισκα μια νύχτα μοναχούλα!

Κάλλιο έχω να πεθάνω να κείτωμαι νεκρός παρά χωρίς έσένα μίαν ώρα ζωντανός.

Και πόσοι φίλοι στον νουινά λέν πως είναι φίλοι, μ' έχουν φαρμάκι στην καρδιά και ζάχαρη στα χείλη.

Πάρ' ένα ρόδο, αγάπη μου, και φύλαξέ το στηρή, να σου θυμά τον έρωτα, που ή καρδιά σου άρνήθη.

Λυπησού πλέον άπονη, και μη με βασανίζης, δικός σου σκλάβος έγινα και πές μου τί όρίζεις.

Λυπητέρ! λυπητέρ! θα πάω να σκάψω μνήμη, να βάλω το κορμάκι μου κι' έχε το συ το κρήμε.

σα σ' ένα κουτί, όχι μεγαλύτερο από κουσέρδα και στερεωμένο κάτω απ' τη μασάλη. Τα ακουστικά και το μικρόφωον εφωδιαζόταν στην κάσκα του αλεξιπτωτιστού. Ένα μεταλλινό δικτυωτό, στερεωμένο στη υπόπια του, αντικαθιστά την κεραία.

Τέλος, ένας τύπος προσωρισμένος για την αστυνομία και για τις στρατιωτικές περιπόλους, αποτελείται μόνον από ένα μικρόφωον, μέσα στο οποίο βρίσκονται οι ηλεκτρικές στήλες και μια λυχνία υπερωκοσκοπική. Με μήκος 35 χιλιοστών και πλάτος 8. Όλοκληρη αυτή η συσκευή έχει μήκος 25 πόντων και διάμετρο 6.

Ανάλογα με τα ασύρματα αυτά τηλέφωνα είναι και τα μικροσκοπικά ραδιοφωνα. Οι λυχνίες τους είναι απίστατα μικρές. Τα κυκλώματά τους δεν αποτελούνται από μεταλλικά σύρματα, κολλημένα ή διδωμένα, όπως στα συνηθισμένα ραδιοφωνα. Είναι σχεδιασμένα πάνω σ' ένα πλακίδιο από γυαλί ή άλλη μονωτική ουσία, μ' ένα μίγμα σκόνης άργύρου και συγκολλητικής ουσίας. Όταν στενωώση το μίγμα αυτό, αφήνει ένα λεπτό μεταλλικό στρώμα, άκετο για να περάση ο ηλεκτρισμός.

Οι υπομνηστές (έπαγωγικά πηνία) είναι σχεδιασμένες με ανάλογο τρόπο και με σχήμα σπειροειδές. Οι συμπυκνωταί αποτελούνται από «παστίλιες» μεταλλών και μονωτικές ουσίας με διάμετρο 3—4 χιλιοστών, των καί πάχος μερικόν δεκάτων του χιλιοστούμέτρου.

Ένας ραδιοφωνικός πουπός τέτοιο είδους είναι μικρός σαν σωληνάριο ρούζ των γελιών. Περιέχει μια μόνο λυχνία, προσσαυδεται πάνω σ' ένα συσσωρευτή, όχι μεγαλύτερο από κουτί σπύριαν και συνδεται μ' ένα μικροσκοπικό, κουστάλλινο μικρόφωον κρυμμένο μέσα στη γραβάτα. Ο δέκτης του έχει διατάξεις ενός πακέτου των τοιγάρων. Για νάχη καλλίτερη απόδοσι, μπορεί να εφωδιασθί με μια κεραία μήκους 40 ή 50 πόντων.

Τα μηχανήματα αυτά λειτουργούν σε μήκος κύματος 2,08 έως 2,27 κι' έχουν ακτίνα δράσεως 15 χιλιομέτρων (πολύ μικρότερη όμως, όταν μεσολαβούν εμπόδια).

Όταν κατασκευασθούν σε μεγάλο αριθμό, θα υποοή π.χ. κάθε οικογενειάρχης να πγαίνη στη δουλειά του, χωρίς να πάψη να φέσκεται σε επικοινωνία με το σπίτι του. Σε μια σγκέντρωσι, μέσα στο πλήθος, δυο άτομα θα μπορούν να συνενωούνται από μακρυνά, δίχως να τους αντιλαμβάνονται οι διπλανοί τους, ψηθιρίζοντας μέσα στο μικρόφωον της γραβάτας τους και ακούγοντας μ' ένα ακουστικό κρυμμένο στα μάλλιά τους!

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

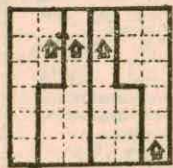
Σταυρώλεξο τζιναράκι

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΚΙ. 2) ΨΣ. 3) ΧΟΠ. 4) ΕΚ — ΕΞ. 5) ΠΑΣ — ΡΙΣ. 6) ΟΤΙ 7) ΣΟΛ — ΑΛΕΑ. 8) ΙΟΝ — ΡΟΥΣ. 9) ΗΣΑΥ. 10) ΠΙΟΣ — ΡΩΜΑ. 11) ΑΠΟΧΗ. 12) ΤΣΕΣΤΕΡ. 13) ΟΛΑ. 14) ΙΣΟΝ — ΣΙ. 15) ΠΛΑΚΩΤΟ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΕΠΟΣ. 2) ΚΑΤΟΙΚΙΑ. 3) ΣΙΛΟ — ΟΠΗ. 4) ΝΗΣΟΣ — ΙΛ. 5) ΚΩΧ — ΧΕΡΣΑ. 6) ΙΣΟ — ΑΡΑΠΗΣ — ΟΚ. 7) ΠΕΡΙΛΟΥΦ — ΤΟΝΩ. 8) ΣΙ — ΕΥ — ΜΠΕΛ. 9) ΣΠΑΣΜΑ — ΡΑΣΟ.

Η κληρονομιά

Μόνον έτοι, όπως βλέπετε, τα 4 μεριά είναι ίσα, έχουν το ίδιο σχήμα και περιέχουν το καθένα ένα σπίτι.

Το μηχανικό νράμμα

Το σύμφωνο με το οποίο ποέπει ν' αντικατασταθούν τα διάφορα γράμματα είναι το «Λ». Έχομε έτοι: Σκέλος — Άλγος — Μέλος — Μέλας — Κλήμα — Λέρος — Όπλον.

Πρόβλημα σκέψης

Την ώρα της διασταυρώσεως τους τα δυο τραίνα βρίσκονται στην ίδια απόσταση από οποιοδήποτε σημείο, οποίο κι' αν είναι ή ταχύτητά τους γιατί αυτή δεν παίζει κανένα ρόλο στο πρόβλημα.

Κρυμμένη πληροφορία

1) Αρ.Αγ. 2) Γου. 3) Αρ.Ε. 4) Παρ.Ν. 5) Ημ.Ε. 6) Δρα.Χ. 7) Ικ.Ε. 8) Χ.Α. 9) Ρ.Α. 10) Σ.Ο. 11) Π.Α. 12) Ε.Ε. 13) Ι.Α. 14) Σ.Μ. 15) Μ.Α. 16) Α.Α. 17) Τ.Α.

Αυτές είναι οι λέξεις που πρέπει να βρεθούν για να σχηματισθί η παροιμία:

«Αγάπη δίχως πείσματα δεν έχει νοστιμάδα».

Δύσκολο μέτρημα

Μπορείτε να μετρήσετε: 28 πεντάγωνα 25 τετράγωνα, 18 τρίγωνα 12 παραλληλόγραμμα και 8 έσκαμνα. Έν όλω δηλαδή 91 γεωμετρικά σχήματα.

Τα ταινάκια του αλήτη

Οι 49 νόδες δίνουν 7 ταινάκια. Απ' αυτά όμως 8' άπορμεινουν 7 άποτίναρα, που δίνουν ακόμη ένα ταινάριο. Συνεπώς, ο αλήτης θα κληνίση 8 ταινάκια, επί 6 ώρες.

Τί ώρα ήταν;

Τα 2)3 των 12 ώρων είναι 8 ώρες το 1/4 των 8 ώρων είναι 2 ώρες και το μισό των 2 ώρων είναι 1 ώρα. Ήταν λοιπόν 1 ώρα και 1/2.

Αθροισμα και γινόμενον

Είνε οι αριθμοί 1 2 και 3.

Στοιχειώδης

Δήλος — Μήλος.

Δημιώδες χίνινμα

Η μέλισσα.

Το «Αμπερντων της Ίαπωνίας

Μια δική που έγινε τελευταία άπεκάλυψε ότι οι Ιάπωνες δεν ύστερούν καθόλου σε ώριμμένα ζήτηματα άπέναντι των Ευρωπαίων και των Αμερικανών.

Ός γνωστόν, μίς από τις καλύτερες μάρκες ουσίας είναι του «Αμπερντων». Μερικοί Ιάπωνες επιχειρηματίαι σκέφθηκαν λοιπόν, να μετενομάσουν ένα μικρό χωριό σε «Αμπερντων» και έγκατέστησαν εκεί ένα έργοστάσιο κατασκευής ουσίας. Κατόπιν άρχισαν να τροφοδοτούν την άγορά με ουσία «Αμπερντων», που ήταν όμως Ιαπωνικής κατασκευής.

Αλλά το τέχνημα των άνακαλύφθηκε και οι λαμπροί αυτοί επιχειρηματίαι καταδικάσθηκαν σ' ένα σοβαρώτατο πρόστιμο. Όσο για το νεοβάπτιστο έσπωνικό χωριό «Αμπερντων», ζαναπήρε το παλιό του όνομα.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ «ΖΕΣΤΩΝ ΣΚΥΛΩΝ»

Από γυρολόγους... πολυεκατομυριούχους

«Χότ-ντόγκες» σημαίνει στην κυριολεξία: «ζεστός σκύλος». Αλλά με το όνομα αυτό είναι γνωστά στην Αμερική τα ζεστά σάντουιτς, που καταναλίσκουν συνήθως οι Αμερικανοί κατά την διάρκεια των αθλητικών συναντήσεων.

Υπάρχει σήμερα στην Αμερική ένας «βασιλεύς των Χότ-ντόγκες», που είναι το ίδιο πλούσιος και παντοδύναμος, όσον και ο βασιλεύς του γάλλου. Ο άνθρωπος αυτός λέγεται Χάρου Στήβενς. Η ιδέα των ζεστών σάντουιτς για τις αθλητικές συναντήσεις ήταν αναμφισβήτητη το ίδιο απλή, όσον και έκείνη του αού του Κολόμβου. Αλλά έπρεπε να κλην κάποιος πόν κόπο να την σκεφθί.

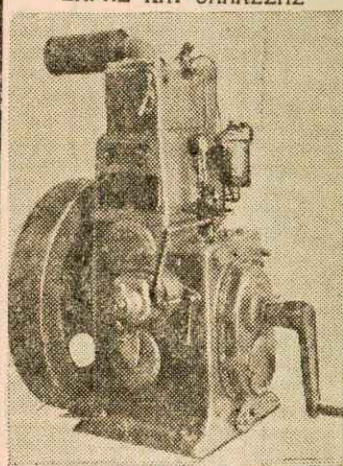
Ο Χάρου Στήβενς γεννήθηκε στο Λονδίνο κι' ήταν γυιός ένδς δικαστικού. Αλλά δεν αισθανόταν καμμία κλίσι ούτε για τη νομική έπιστήμη, ούτε για καμμία άλλη έπιστήμη. Το μόνο που ποθούσε ήταν ν' άποκτήσει πολλά χρήματα, για να ζήση μια ζωή άνετη και ξένοιαστη.

Αλλά δεν θάδρισκε ίσως τη δύναμη ν' άποτινάξη την πατρική έουσία, αν ό έρως δεν έμπαινε μέσα στην ψυχή του. Ο Χάρου Στήβενς άγάπησε μια νεαρή δακτυλογράφο και την παντρεύτηκε χωρίς τη συγκατάθεση του πατέρα του. Έπειτα από αυτό το γάμο, δεν του έμμενε τίποτε άλλο, παρὰ να σώνη από το πατρικό σπίτι. Και σκέφθηκε να πάν στην Αμερική, όπου η γυναίκα του είχε μερικούς μακρινούς συγγενείς.

Αλλά δεν βόηκε καμμία σχεδόν ύποστίρη απ' αυτούς κι' ο Χάρου Στήβενς άλλαξε διαδοχικά ένα σωρό επαγγέλματα, για να μπορέση να ζήση. Έγινε ένογάτης σ' ένα έργοστάσιο, ύπαθριος πωλητής βιβλίων,

«R. N.»

ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΔΗΣΕΛ
ΞΗΡΑΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ΑΠΛΑΙ — ΚΑΘΕΤΟΙ — ΤΕΤΡΑΧΡΟΝΟΙ

Με έκκίνησιν έν ψυχρῷ ΕΙΔΙΚΑΙ ΔΙ' ΑΡΑΕΥΣΕΙΣ ΑΓΡΟΚΤΗΜΑΤΩΝ κίνησιν Έλαιοτριβείων. Άλευρομύλων «κ.λ.π.

ΕΚΘΕΣΙΣ — ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ 8 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 55-821

γυρολόγους, πλασιέ διαφημίσεων, δοκαθροιστής...

Όλα αυτά τα επαγγέλματα όμως δεν του επέτρεπαν να κλην τίποτε άλλο από το να φυτοζωή. Μία μέρα, κουρασμένος όπως ήταν, από τα πολλά τρεξίματα, άποφάσισε να μπη σ' ένα αθλητικό γήπεδο, όπου δινόταν κάποιο μάτς. Στην είσοδο, του έδωκαν, εκτός από το εισιτήριό του κι' ένα μικρό καστονάκι, για να σημειώνη τα «σκόρ», όπως γίνεται πάντοτε στην Αμερική.

Κι' άλλες φορές, ο Χάρου Στήβενς είχε πάει σε αθλητικά γήπεδα, κι' άλλες φορές του είχαν δώσει το μικρό αυτό γαστρονάκι για να σημειώνη τα «σκόρ». Αλλά ήταν η πρώτη φορά που πρόσθεσε πως αυτό το καστονάκι ήταν λευκό κι' από τα δύο μέρη κι' έκαμε τη σκέψη πως όλος αυτός ο γώρος πήγαινε χαμένος.

Όταν τελείωσε το μάτς, πήνε, λοιπόν, να βοή το διευθυντή του γηπέδου.

Νομίζω, του είπε, ότι πολλοί θα ήθελαν να διαφημισθούν πάνω σ' αυτό το καστονάκι.

— Όλ ράιτ! άπάντησε ο άλλος. Αύριο το άπόγευμα θα έχωμε ένα καινούργιο μάτς. Τι υπορείτε να κάμετε ως τότε;

— Θα έπισκεφθώ μερικά καταστήματα, έπινε ο Στήβενς. Όπως δέποτε, όμως, θα ήθελα ν' αγοράσω το δικαίωμα διαφημίσεως πάνω σ' αυτά τα καστονάκια.

— Όλ ράιτ, άπάντησε και πάλι ο άλλος. Η τιμή είναι πεντακόσια δολάρια για κάθε μάτς.

Ο Στήβενς γύρισε την άλλη μέρα με έντολες διαφημίσεις για το ποσόν των 700 δολαρίων. Ο διευθυντής του γηπέδου του πλήρωσε άμέσως 200 δολάρια.

Κάθε άλλος στη θέση του Στήβενς θα εύρισκε ίκανοποιητικό αυτό το κέρδος. Αλλά ο τετραπέρατος Έγγλέζος δεν περιορίσθηκε σ' αυτό. Μέσα σε λίγες βδομάδες, είχε υιοτοπώήσει το δικαίωμα διαφημίσεως σ' όλα τα γήπεδα του Τολέντο, της Βοστώνης, του Πίτσμπουργκ, του Σικάγου, της Φιλαδέλφειας, της Νέας Υόρκης. Κι' άπλωνε διαρκώς τα δίκτυα του από πόλι σε πόλι...

Λίγον καιρό άργότερα, αγοράσε τρία τυπογραφεία, που δεν έκαναν τίποτε άλλο από το να τυπώνουν καστονάκια και εισιτήρια για τα αθλητικά γήπεδα.

Και, εαφνικά, του ήρθε μια δεύτερη ιδέα. Τα μάτς διαρκούσαν ώρες ολόκληρες. Οι θεαταί περιόσαν. Και θα έτοιωναν με μεγάλη ευχαρίστησι κάτι το γάστιο και το ζεστό.

Τα σάντουιτς δεν αποτελούσαν, βέβαια, καμμία καινούργια έφεύρεσι. Αλλά εκείνα που πουλούσαν στα αθλητικά γήπεδα, ήταν κρύα και θάπρεπε να είνε καίσις πολύ πεινασμένοι, για να πάση από αυτά.

Ο Στήβενς σκέφθηκε τότε να προσφέρει στους θεατάς ζεστά σάντουιτς. Και άμέσως κατασκεύασε μικρούς φούρνους κλειδώνους και έξαστέλυνε μια ολόκληρη στρατιά από πωλητάς μέσα στα αθλητικά γήπεδα.

Η έπιτυχία που είχαν αυτά τα σάντουιτς ήταν καταπληκτική.

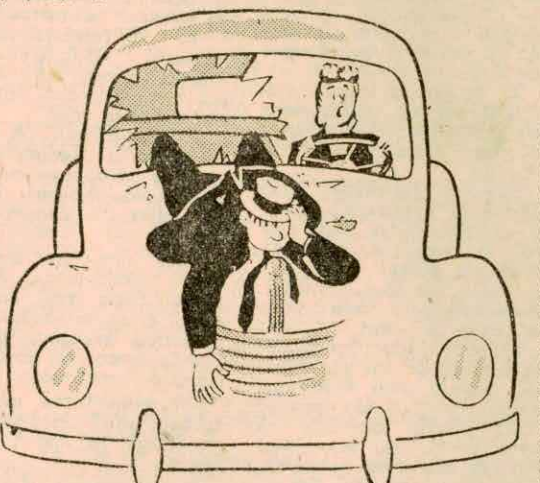
Και όπως είνε καμμία και για τα καστονάκια, ο Στήβενς έμμοσώλησε σ' ολόκληρη σχεδόν την Αμερική το δικαίωμα πωλήσεως σάντουιτς μέσα στα αθλητικά γήπεδα.

Η περιουσία του πολλαπλασιάσζόταν ήμερα με την ήμερα. Και σε λίγο είχε γίνει ένας από τους πλουσιώτερους ανθρώπους της Αμερικής.

Αυτή είνε η περίεργη και καταπληκτική ιστορία του «βασιλέως των ζεστών σκύλων», όπως άποκαλείται σήμερα ο Χάρου Στήβενς.

—Τυχερός είσαι! Σήμερα έχουμε ήμερα άκρεωφαγίας!...

— Δεν σου είπα, βρε γυναίκα να μη πατάς απότομα το φρένο;...

ΣΠΟΥΔΑΙΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

— Τέση ώρα είμαστε πίσω απ' αυτό το βράχο κι ακόμη δεν είδαμε κανένα ίπποπόταμο!...

— Άσε με σου λέω!... Ανήκω στην «Εταιρία Προστασίας των Ζώων»!...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΙΝ - ΧΑΜ

Κάτω απ' τον μαγιάτικο ούρανο οι έλαφοι κινέζικες προγόνες κυλούν μαζί με τα όρμητικά νερά του Μεκόνγκ, κι' οι ψαοσίδες τραγουδούν γλυκά τραγούδια για την αγάπη.

Οι νέοι γυρίζουν κι' αυτοί εύθυμοι από ένα χορό που είχε γίνει στο σπίτι μιας απ' τις ομορφότερες κοπέλες της πολιτείας. Και παντού ακούγονται χαρούνα γέλια και πλέκονται ερωτικές ιστορίες.

Στην άρχη του δάσους μια καλυβά από μπαμπού φαίνεται έρημη. Η μικρούλα Κιν - Χάμ που μένει εκεί ζυγνίζει αυτή τη στιγμή και φαντασιώνονται σαν να γυροειν κάποιον διπλά της. Το βλέμμα της όμως γίνεται θλιβερό, καθώς αντικρίζει τη μοναξιά της κάμαρας της. Και θυμάται... Θυμάται το μεγάλο της καύλο, τον μεγάλο της πόνο που δεν την έβγαζε απ' την ήμερα που ο λατρεύτης της Ζάκ έφυγε για να γυρίσει στη Γαλλία. Πώς θάθελε η Κιν - Χάμ να γνωρίσει τη νοσητική αυτή χώρα, για την οποία τόσο συχνά της είχε μιλήσει ο αγαπημένος της...

Ένα έλαφο δάσκα μισογυροειν γυναικά στον αέρα. Ένα θυματίνη καίει στα πόδια ενός χουσου Βούδα, που στέκεται ακίνητος κι' ανεκίνητος, σαν μια προσωποποιή της αιώνας ζωής σε μια γωνία της κάμαρας.

Η Κιν - Χάμ γέρνει το κεφάλι της και προσεύχεται. Ξέρει να συγκρατεί τον πόνο της. Και όμως πώς βαρύνουν την καρδιά της οι αναμνήσεις του ερωτά της!

Όταν ο Ζάκ την είχε αγαπορεί κατά τη συνήθεια του τόπου της, τίποτε δεν την έκανε να προβλέψει πως έμελλε να τον αγαπήσει. Κι' όμως τον εύρισκε ωραίο με τα βαθυγάλανα μάτια του, μάτια που μόνο οι λευκοί θεοί μπορούσαν να γίνουν. Κι' ακόμα τη μάγευε το δάσκα του, που διατηρούσε μια γλυκειά γλωσσά με όλο που ήταν ήλιοκαμένο.

Γρήγορα είδε ότι ο Ζάκ ήταν αληθινά αειγάτηρος και γι' άλλους λόγους. Στα ερωτικά παιχνίδια τους ήταν ευγενικός και υπέροχος.

Η Κιν - Χάμ με το έλαστικό της κορμί, όμως με ασιατικό είδωλο, ζυγνυόσε στην καρδιά του λευκού κυρίου της ζωρούς πόθος. Και δεν του άνοιγαν τον έαυτο της την αγάπη της, τα τρυφερά χάδια της, γιατί αγαπούσε τον έρωτα όπως τον αγαπούν οι απλές ψυχές. Και καθώς ήταν μικροκαμωμένη χαλάνε σχεδόν μέσα στην αγκαλιά του αγαπημένου της, που την

έπαινε μακριά στις χώρες των ονείρων...

Η Κιν - Χάμ παραδουμένη δόξαληπον στις αναμνήσεις της ενασπλέπει τώρα μιαν υπέροχη σκηνή από την παλιά της εστία...

Ένα βράδυ ο Ζάκ γυροειν σε κουρασμένος, ξάπλωσε στο ντιβάνι του κι' άποκοιμήθηκε. Η κάμαρα ήταν πλημμυρισμένη από γλυκές αναθυμιάσεις.

Η Κιν - Χάμ τον κτύπησε ώρα πολλή. Γονάτισε επείτα δίπλα του και κόλλησε τα χείλη της επάνω στο λευκό χέρι του φίλου της. Τη στιγμή εκείνη κατάλαβε πως αγαπούσε τον έρω για πάντα! Μια ανσυχία όμως άσχησε να την κυριεύει. Όταν θα τελείωναν τα έρωτα όποια ο Ζάκ ήταν μηχανική, τί θα έκανε τότε; Θάφευγε πάλι για την πατρίδα του, όπου θα ενασπλέσει τις προκλητικές Ευρωπαϊκές γυναίκες;

Η Κιν - Χάμ προσπάθησε να μάθει και αώησε για το ζήτημα αυτό το Ζάκ. Έκείνος όμως δεν της έδωσε καμιά δοστική απάντηση και τότε ο καυμός υπήκε μέσα στην καρδιά της Κιν - Χάμ.

Η Κιν - Χάμ σαν έρωτευμένη γυναικά έγινε ληλιάρα. Μά έκρυβε τη λήλια της κάτω απ' τα μπαμπούκα βασιλιάς της βλεφάρας με τις έλαφο κάμπυκαμένες βλεφάριδες, για να μη δυσανεστήσει το Ζάκ.

Ένα βράδυ βαριά συννεφια καταιγίδας κυλούσαν στον ούρανο. Η Κιν - Χάμ ένοιωσε τη συμφορά να πλησιάζει. Ένα κομμάτο ενστικτικό την προειδοποίησε πως η καρδιά της θα πέθανε σαν ένα λουλούδι καμμένο απ' τον αλογερο ήλιο. Η αγονία βασάνιζε τη μικρή κόρη του Μεκόνγκ.

Τέλος ο Ζάκ που τα μάτια του είχαν μια πασένη γλυκύα, της είπε τη φοικτή αλήθεια... Θάφευγε σε δυο μέρες!

Η Κιν - Χάμ, σαν θεοισμένο στήν έπεςε κάτω, χωρίς να βγάλη ούτε ένα παράπονο, γιατί οι κόρες της Άσίας ξέρουν να μένουν βουδές στον πόνο τους. Η τελευταία νύχτα τους πέρασε γεμάτη από ήδονη κι' από τρώμο. Η Κιν - Χάμ θάθελε να σβύσει μέσα στην αγκαλιά του αγαπημένου της για να μη δει την τομερή αύριανή μέρα που θα τον ο πρόλογος μιας ατελείωτης μοναξιάς... Έκείνος, μεθυμένος απ' το διοροφ, κεικοιμπαρόνιο σώμα της δεν έπαυε να το σκεπάζει με φοικροκαμωμένη χαλάνε σχεδόν μέσα στην αγκαλιά του αγαπημένου της, που την

Έφτασε τέλος η αυγή. Κατέβηκαν στον ποταμό όπου μια ζόνια (πρόγκα) περιέμενε τον ταξιδιώτη. Ο Ζάκ ήταν άχαρος. Αγκάλιασε πασέφρα για τελευταία φορά την ομορφή εξωτική κοπέλα... Η Κιν - Χάμ ένοιωσε τη ζωή να φεύγει από μέσα της... Κι' ενώ η πρόγκα κυλούσε πάνω στα νερά του Μεκόνγκ η Κιν - Χάμ έμεινε εκεί, ακίνητη, άπολυμένη απ' τον πόνο της... Μόνο όταν νύχτωσε, έζυγνισε απ' τον εοιδάτη της και γυροειν στην καλαμμένα της καλύβα.

Κι' εκεί, μέρες τώρα, ζούσε με μόνη συντροφιά την ανάμνησή της. Το λογικό της λίγο - λίγο άνοιξε να κλονίζεται. Θέλε να ενασπλέει με κάθε τρόπο τον λατρεύτη της και γι' αυτό ποθεί να πεθάνει. Έπειδή πιστεύει πως οι θεοί θα μεταφέρουν την ψυχή της κοντά στο Ζάκ.

Και να... Η Κιν - Χάμ βάσει το πιά διοροφ φέρεμα της, φορεί στο ταουεντά μπράτσα της και στούς άστογάλους λαμπερά βραχιόλια κι' έτσι στολισμένη τρωθεί κατά το δάσος. Εκεί μαζεύει μιαν άγκαλιά από κόκκινα κόνια, που το έρωμά τους την έλίζει. Κι' ενασπλέει το δάσκα της.

Τέλος σταματάει. Τα φοικρόδεντρα καθρεφτίζονται μέσα στα ήμερα νερά μιας λίμνης... Οι λωτοί δόλυνται, ανοίγουν τα πέταλά τους.

Η Κιν - Χάμ προσεύχεται στους θεούς της και άσπλά, χωρίς να βιάζεται κατεβαίνει προς τα νερά που άνοίγουν, για να δεχτούν τη μούστρα αυτή ενός πολύ μεγάλου έρωτα.

Το μεταξωτό της φόρεμα κυματίζει μια στιγμή στην επιφάνεια των νερών. Οι κόκκινοι κόνιο σκορπίζονται δόλγους. Το σώμα της Κιν Χάμ ενασπλέει μέσα στη λίμνη, ενώ οι λευκοί λωτοί ενασπλέουν άσπλά την άδισπέρσστη κουρτίνα τους από πάνω της...

ΝΥΤΙΑ ΖΑΔ

Τα σύγχρονα παιδιά

Στο Μόνλιτ, της πολιτείας της Γεωργίας, ένα παιδάκι ηλικίας επτά ετών, έσπασε με μια γερή γροθιά, δυο από τα μπροστινά δόντια του πατέρα του, γιατί δεν του άγόρασε, ως πρωτοχρονιάτικο δώρο ένα σιδηρόδρομο, που του είχαν υποσχεθεί από τον περασμένο χρόνο.

Έξ άλλου, στο Μπίρμιγχαμ, ένα παιδάκι ηλικίας 11 ετών, θέλησε να γιορτάσει, όπως και οι μεγάλοι την πρωτοχρονιά, και άρχισε να γυροειν στα μπαρά και να πινη ούισκα και άλλα ποτά. Στο τέλος, κυλίσθηκε κάτω άσπασητο και οι γιατροί κοπίασαν πολύ, για να το κάμουν να συνέλθει.

Κι' άλλοι μικροί συνελήθησαν τελευταία στην Άμερική για άσπασητο πράξεις. Μ' άλλα λόγια η νεότης έχει πάσει τον καθήκοο μεταπολεμικό.

Ένα αποδοτικό χιούμορ

Ιο ταγάρι του Χότζα

Μια γρονιά ο Ναστραδίν Χότζας ταξίδευε για τη Βαγδάτη, μ' ένα ταγάρι στον ώμο. Όταν, ξαφνικά σε κάποια πόλη, όπου υπήκε για να περάσει τη νύχτα, άρμυσε απάνω του ένας Κούρδος και του άσπασε με το στανιό το ταγάρι, λέγοντάς του:

— Αυτό είναι το ταγάρι μου κι' ό,τι έχει μέσα είναι δικό μου.

Ο Χότζας έμπεσε τις σωνές: — Βοήθεια, Μουσουλμάνοι! Τρέξτε και γλυτώστε με απ' αυτόν τον άσπαστήνα!

Μά το πλήθος τους είπε: — Πηγαίνετε στον Καδή να σας κρινή.

Παρουσιάστηκαν λοιπόν στον καδή.

— Ποιά είναι η διαφορά σας; τους ρώτησε αυτός.

— Καδή μου, είπε ο Κούρδος, το ταγάρι αυτό είναι μαζί με ό,τι έχει μέσα, δικό μου. Τάχατα γέσε και σπύεσα το είδα να το κρατά ο άσπασητος αυτός.

— Άν είναι δικό σου το ταγάρι, πές μου τί έχει μέσα; είπε ο καδή.

— Είναι μέσα δυο άσπασητα κουτάλια, δυο γρουσά ποτήρια και δυο γρουσά κροστίγια, απάντησε ο Κούρδος. Ακόμα είναι πέντε άσπασητα πιάτα, έξι μαχαίρια, μια χουσί καπνοθήκη, ένα άσπασητο δισκό, ένα καπνιά, δυο γουνοειν, ένα ζευγάρι χουσά σανδάλια και γίλια φλωριά. Όλα αυτά μου τάκλεψε αυτός ο Βαναπάντης.

Γύρισε κατόπιν ο Καδής στο Χότζα.

— Καί σύ τί έχεις να πής; τον ρώτησε.

— Καδή μου, απάντησε ο Χότζας, ο Άλλαν να σε πολυροηνά! Το ταγάρι αυτό είναι δικό μου και για να σου το άποδείξω, σου λέω τί είναι μέσα: Είναι ένα γκρεμισμένο σπύτι κι' ένα άλλο δίχως πόρτες, κι' ένα σπιτάκι για το σκυλί, και ταυτήρια και τις πόλεις της Βασσάρας και της Βαγδάτης και το παλάτι του Σουλτάνου μ' άσπασητες κοπέλες και μια γιλιόδα χορεύτριας και τον ούρανο με τ' άσπασα...

— Ψέμματα λές, τσαναμπέτη! φώναξε ο Κούρδος. Πώς γυροειν τόσα πράγματα σε μια άσπασητα μουσέου του.

— Ψέμματα λέει αυτός, καδή μου, απάντησε ο Χότζας. Χωρούν και πασάχωρούν μάλιστα, αφού το ταγάρι γώρεσε όλες τις ψευτιές που είπε. Και θα σου άποδείξω πως το ταγάρι είναι δικό μου, τώρα αέσως.

Και χωρίς να γάση καιρό ο Ναστραδίν πήρε το ταγάρι, το άνοιξε και τ' άδειασε. Δεν είχε μέσα παρὰ μισό ψωμί, έξι κομμάτι τυοί και λίγες έλνες.

Ο καδής κατάλαβε πως ο Χότζας έλεγε την αλήθεια και τιώρησε τον άπληστο Κούρδο με σαράντα ραβδισμοειν στην πλάτη!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως με άρθρο 6 § 1 του Α. Ν. 1092/1938.
Ιδιοκτήτης Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βηροσολίωνος αρ. 3.
Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σ. Π. Μπέλλας. Κατοικία: Ζεφύρου 4, Ν. Ηράκλειον.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Έτησία... 95.000
Έξαμηνος... 48.000
Τριμηνος... 24.000
Εμβάσματα εσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής και εξωτερικού διά τραπεζικής τιαυτήτης προς τον κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ της αγάπης

Παράξενο διήγημα

Όταν η Ζουσάν άνοιξε το παράθυρο εκείνο το πρωί ένας άγγελος βριακόταν στον κήπο. Έστρεψε τα μάτια της — είχαν το γολανό κομμα του ασύγνεφου ούρανο — για να δει καλύτερα κι' άόμεινε με το στόμα άνοιχτό. Ο Ρομπέρ, ο γειτόνας της, την κτύπησε με έκατοσι. Μά η Ζουσάν δεν τον πούσεξε, ενώ αυτός κάθε πρωί περιέμενε να ζυγνιστεί για να της πη καλημέρα. Η καρδιά του, όπως κάθε μέρα, χτυπούσε και σπύρε δυνατά, μά η Ζουσάν ήταν άποσπολημένη με τον άγγελο.

Φόρεσε πάνω απ' το έλαφο νυχτικό της μια μικρούα ροδοχρωμή ρόμπα και προχώρησε, δίχως ν' άρογορησει στους διαδρόμους και στη σκάλα του σπιτιού. Ήταν σπυνημένη στο περιβάλλον. Παντού υπήρχαν ζωά: άετοί, γεράκια, άγριογούρουνα, έλάφια και πουλιά, χιλιά δυο πουλιά ο όλες τις σπασεί — όλ' αυτά βαλοσπασμένα. Ο πατέρας της Ζουσάν ήταν μανιώδης φυσιόφιλος. Άλλοτε η Ζουσάν έβρισκε ένα βλέμμα ο όλα αυτά τα ζωά και τα πουλιά, μά σπύρερα δεν έβλεπε παρὰ τον άγγελο που περσί στον κήπο, κάτω από μια μηλιά.

Ναι, ήταν άγγελος, με τ' άσπασα του φτερά, με τον λευκό χιτώνα του κεντημένο με χρυσά σπείρητια και με τον φωτισμένο γύρω στο κεφάλι του. Ένας άγγελος σαν αυτούς που η Ζουσάν έβλεπε ζωγραφισμένους στα πολυρομια τζαμια της έκκλησίας. Παρατήρησε μονάχα πως στο στήθος του είχε ένα μπλε λείκη.

— Πληνθήκηες; του είπε. Τί χρώμα θα μπορούσε ναχή το είμα ενός άγγελου εκτός από γολανό; Άνοιξε τα μάτια του και κτύπησε την κοπέλα.

— Πετούσα... της είπε χαμηλά και κάποιος με πυροβόλησε. Έπεςα απότομα κάτω και χτύπησα.

Η Ζουσάν είχε καταλάβει. Δίχως άλλο αυτός ο βλάκας έφτανε: ο μπάρμπα - Ουρντέ. Κάς πρωί τον κάθισαν σε μια πολυρομια — ήταν παρὰλυτος — κι' από καί μ' ένα πολυρόλο που κρατούσε, έβρισκε τις σφύρες του στο περισπύρι, τα κοράκια, τα σπορνύρια σε κάθε πουλιά πετούμενο. Είχε δλ τον άγγελο και του τράβηξε.

Η νέα ένοιωσε τώρα μεγάλη ανσυχία. Ο άγγελος είχε γλυτώσει απ' τη φωτιά του μπάρμπα - Ουρντέ μά κινδύνευε αν ο πατέρας της Ζουσάν τον άνακάλυπτε. Θα τον βαλοσπασε και θα τον έβαζε σε μια απ' τις βιτρίνες του μουσέου του.

— Έλτε! του είπε. Τον βόηθησε να σπκωθεί και προχώρησαν μαζί στο σπιτί.

— Πού με πής; ρώτησε ο άγγελος καθώς η Ζουσάν άνοιξε μια πόρτα.

— Έδώ, θα είσαι σίγουρος... Δεν θα σε βρλ κανείς.

Ήταν το μικρό μουσειο του κ. Μαρτεμπέλ, του πατέρα της. Ο άγγελος μπρεσε στα βαλοσπασμένα ζωά τάχους ληνάκι.

— Μη φοβάστε, του είπε η Ζουσάν. — Είσαι σίγουρος πως δε θα μ' άνακαλύψουν;

— Σίγουρος.

Την άκούσε. Η Ζουσάν πήρε μια σκάλα ανέβηκε ψηλά κι' έρριξε κάτω έναν βαλοσπασμένο κύκνο. Κι' ο άγγελος ζέλοντας και μη ανέβηκε και πήρε τη θέσι του. Άστερα η Ζουσάν φίλησε το φτερό του κι' έφυγε.

Η μέρα κυλούσε. Όταν βράδυσε, ο άγγελος καθήκε απ' τη θέσι του γιατί ήταν μωδιασμένος. Στο σπιτί όλοι κοιμόντοσαν. Η μικρούλα γονάτισε, σπύρωσε τα χείλια της και προσεύχθηκε στον άγγελο. Μά ο άγγελος ήταν νευρισμένος.

Θά μ' άσπασε πολλές ώρες άκόμα έδώ μέσα; τη ρώτησε. — Ός ότου να γίνετε καλά.

— Πολύ νωρίς το άμυήθηκες, μικρούλα μου. Θα μπορούσα να πεθάνω απ' το τραύμα μου.
— Όι όχι, είπε η Ζουσάν με πείποιηση, δέχας να συγκινηθείς οι άγγελοι δεν πεθάνουν, είναι άσπασητο! Να σε έφερα καί να φάτε.
— Πάλι καλά, είπε ο άγγελος χαμωγελώντας.

Πέρα το πιάτο που τούδινε η νέα. — Τί είναι αυτό; ρώτησε.

— Ζωμόν ψωμί και φρούτα. Έχετε όρεξη;

— Μεγάλη όρεξη.

Και πραγματικά ο άγγελος τάφωγε με πολλή διάθεση.

— Δεν μου λές μικρή Ζουσάν, της είπε κατόπιν δεν κάνουμε έναν περσίκατο;

Βγήκαν στον κήπο. Η μωροδιά των ρόδων εύχρισπες τον άγγελο. Κτύπησε τη Ζουσάν και χαμωγέλασε.

— Μικρούλα μου Ζουσάν, τί έλέεις; τη ρώτησε.

— Περιμένω είπε εκείνη.

— Τι περιμένεις; Ξαναρώτησε με άπορία.

— Θέλω τη ζωή... την αγάπη...

— Άγαπάς;

— Ναι.

— Κι' εκείνος;

— Η μικρή δεν απάντησε. Ο άγγελος κτύπησε τον ούρανο.

— Θάθελα να ζεκουροστώ, της είπε καθευόντας το χέρι της. Θα μείνω έδώ. Πήγαμε μικρούλα μου, πλύναινε να κοιμηθώ...

— Άμα θα φύγω, θα πετάξω ξανά στον ούρανο...

— Όχι, καλή μου Ζουσάν, θα είμαι πάντα κοντά σου.

— Πάντα;

— Ναι πάντα.

Τούπησε το χέρι, το φίλησε κι' έφυγε. Ο άγγελος έμεινε μόνος. Σκεπτόταν το κορίτσι αυτό το όνειροπόλο, που διψούσε την αγάπη... Της είχε υποσχεθεί να μη την εγκαταλείψει, να είναι πάντα κοντά της, να της χαρίον τον έρωτα.

★

Η Ζουσάν ζυγνυόσε το πρωί με το τραγουδί στο στόμα. Ήταν εύτυχισμένη, εύτυχισμένη! Έστρεψε στο παράθυρο, άναμνευσε τον καθαρό αέρα τ' άρωμα του κήπου. Στο γειτονικό κήπο, ο Ρομπέρ σπύκεσε το κεφάλι του.

— Καλημέρα, Ζουσάν.

— Καλημέρα, Ρομπέρ.

Η Ζουσάν χαρούμενη κατέβηκε στον κήπο. Μά πούθενά δεν βρήκε τον άγγελο. Είχε φύγει! Έβλεπε στο σπιτί, στο μουσειο, στις κάμαρες. Πούθενά. Ξαναγύρισε στον πάγκο όπου είχαν καθήκε, τη νύχτα... Έκει στα πόδια της της φάνηκε πως είδε ένα όλόλευκο, με ταξωτό, σπυμπαμένο σπύρο.

Η Ζουσάν κάθισε, δεν ένοιωσε καμιά ληπ. Άπ' εναντίας, η νύλη έλκυσε την ψυχή της. Ο Ρομπέρ έκείνη τη στιγμή πλύνσε το φράχτι και βρήκε κοντά της.

— Έλα κάθισε κοντά μου, του είπε η Ζουσάν.

Ο Ρομπέρ πήγε κοντά της και την κτύπησε στα μάτια πολλαν ώρα. Σπύρικά η Ζουσάν ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά. Ο άγγελος δεν είχε φύγει από κοντά της. Ήταν εκεί, θα ήταν πάντα εκεί, μια κι' ο έρωτας πουνιωσε τώρα στην καρδιά της. Ο έρωτας που όλα τα όμορφαίει, που όλα τα μερμωφώνει. Ο έρωτας, το θείο όμωρ... Ο Ρομπέρ δειλά άγκάλιασε τη Ζουσάν. Έκείνη άσπλέκε στην άγκαλιά του. Άνταλάσαν το πρώτο τους ερωτικό φίλι.

Και τότε η Ζουσάν νομισε πως είδε από πάνω της έναν άγγελο που εύλογούσε χαμωγελώντας την αγάπη τους.

ΡΟΖΕ ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΙΝΤΕΛΟ

★

Ο Μαδουάλας των Λουλουδιών

Ένας καλλιεργητής στο Πόρτ - Χονρόν (Μίτνγκαν) έχει στον κήπο του ένα γεράνι ηλικίας 18 ετών!

Το φυτό αυτό έχει ύψος 3 μ. 50 και δίνει κάθε χρόνο 2255 περίπου άνθη.

Έρυσίπελας

Το έρυσίπελας, κοινώς άνεμοσπύρωμα ή πυρό, είναι μια πολύ συχνή δερματοπάθεια, η οποία παρμελοσμένη θεραπευτικά και μάλιστα προκειμένου περί βρεφών ή γερώντων πολλές φορές είναι θανατηφόρος. Οφείλεται δε σε μικρόβιο: τον στρεπτοκόκκο.

Ός πύλη εισόδου του στρεπτοκόκκου χρησιμεύει μια άλλη έκδορα της επιδερμίδος, το τριμήν μιας κορφίτσας, ένα σπυρί ακμής, μια συσπλη έρπητος, μια έλαφο άμυχή από το ζύσιμο της μήτης ή από το τρώσημα μιας τρίχας των ρυθώνων, ή μολυναι ενός καλού, το τρώμα μιας έγκειρησως, ή μη τήρησι των κανόνων της αντισηπίας, κατὰ τον τοκετόν κ.λ.π. Το έρυσίπελας μπορεί να εκδηλωθί ο όλα τα μέρη του σώματος, κυρίως όμως έντοπίζεται στο πρόσωπο.

Η ένορσις της νόσου γίνεται με γενικά συμπτώματα: έλαφια ή ίσχυρα κρούσος με γενική κομάρ, δυνατό πονόέφαλο, άνορεξία, πολλές φορές δε και με έμετους. Αέσως έπασκομει άπληρος πυρετός 39ο έως 40ο. Ταυτοχρόνως δ' έμφανίζεται στο πρόσωπο μια έρυδρα κηλίδας (ίδως στην μέση γωνία των μετώπων και στα πλάγια της μήτης). Γρήγορα ή μικρή αυτή δερματική αλλοίωσι επεκτείνεται και μέσα σε 12 το πολύ 24 ώρες γίνεται μια μεγάλη κατάρκκινη και προσηναι πλάκα. Ο άσπασης αίσθάνεται ένα τρωμερό κάψιμο και δυνατό πονο στο πάσχωον μέρος.

Το έρυσίπελας ζαπλώνεται γρήγορα — σαν τη φωτιά — και παρμεοφώνει από το πρήξιμο τα βλέφαρα τη μύτη, τα μάγουλα, τα αυτιά, τα χείλη, τον τράχηλο. Κατὰ την περίοδο αυτή τα γενικά συμπτώματα επτείνονται και η κατάσταση του άσπασους επτείνουται, προκειμένου μάλιστα περί βρεφών, έγκυων γερώντων ή περί άτόμων που σκονουν από διαβήτη, από ούριο, από νεφροτίδα, ή σπασία ή καρδιακά νοσήματα. Τα άνωτέρω γενικά συμπτώματα όμα ληφθούν έγκαιρα τα κατάλληλα θεραπευτικά μέσα, με τις σπείρινες μάλιστα πρόσδους της Έπισηπής που διαθέτει πλέον άκασπίαχτα κατὰ των στρεπτοκόκκων λομώζων όπλα: τις σουλφονιδες και την πενικιλίνη, ύποχωρούν τάχως λόγω έξασπασησως της μικροβιακής μολυσματικότητας. Γι' αυτό μάλιστα αντιληφίτε, όστω κι' αν έχετε άπλή ύπονοια ότι πάσχετε από έρυσίπελας να πέψετε αέσως στο κρεβάτι, να βάξετε στο πάσχωον μέρος άφθονα στεγνά σερμύ άπώματα και να καλήτε τον γιστρο σας, όστις ανάλυνς της περιπτώσεως θα σας καθορίσει την ταιμία και γενική θεραπεία.

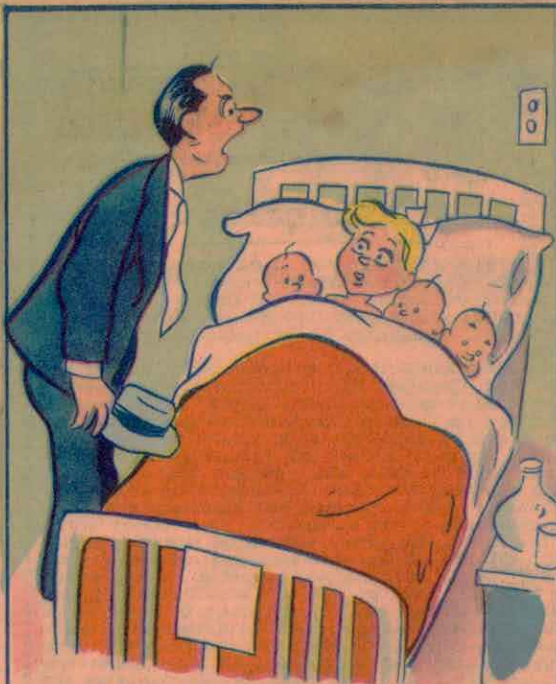
Το έρυσίπελας με την έγκαιρη θεραπεία έντοπίζεται και δεν επτείνου, ο πυρετός δεν ύψωνεται πολύ και σε 3 - 5 ημέρες ή νόσος ύποχωρεί. Άν όμως το έρυσίπελας παρμελοσθη θεραπευτικά και κατάρκκιν η ένορσις του στον εύρησιμώ και στο έσπικρι, τότε μπορεί να παρμεοσθον σφοδρές έπιπλοκές, τις όποιες πολλές φορές κασπίαται και ή έπισπτη άσπασος ν' άνασπίαση και ο άσπασης ύποκύνει.

Οι σφοδρότερες έπιπλοκές είναι: ή γάγραινι έκ διαπυήσεως της έρυσίπελασώδους ηλκός ή έρυσίπελασώδης σπασπής, ή ένδοκροσπής, ή περικαρδίτης, ή μυοκαρδίτης ή όξεία νεφροτίς ή ήπιακές έπιπλοκές. Πολλές φορές και μάλιστα σε άτομα που πάσχωον από χρόνια δερματική πάσση (έκζεμα, σπυρήνιον, άσπια, έλαφισπύδα) γίνονται επανειλημμένες ύποτροπές του έρυσίπελασος στο ίδιο μέρος, ή άποτέλεσμα την παρμεονη ενός χρόνιου πρήξιματος του προσβαλλόμενου μέρους, (χρόνιον έρυσίπελας).

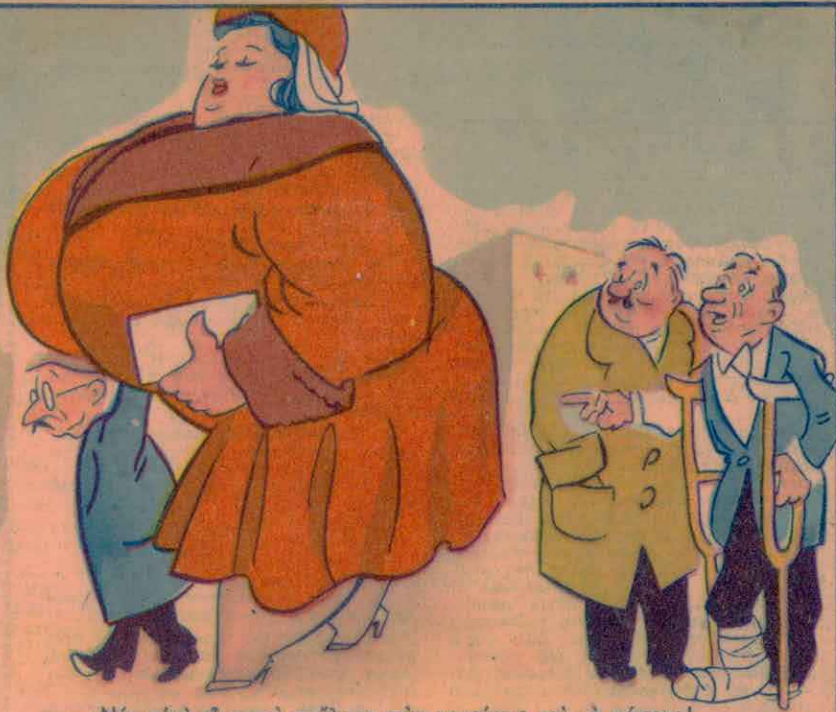
Το έρυσίπελας είναι νόσος λοιμώδης και μεταδοτική. Γι' αυτό πρέπει οι περιποισμένοι ένα πάσχωον απ' αυτό να τηρούν όπλοστο καθαριότητα και αντισηπία. Ο άσπασης δεν πρέπει να έπικινυνή με μικρά παιδιά γερώντες έγκυες γυναίκες ή με πρόσωπα που έχουν πληγές.

Επ' τη εύκαρία ταύτη, κρίνω σκόπιμο γενικά να τονίσω, ότι δεν πρέπει να γίνεται κοτακρήσι στην έρυσίπελη πενικιλίνης και να μιν έσπασπεται είλη κι' ως έσπκε αυτή για την περμωρότερη αίτη, δίνοντας σπύτη στις άσπαση άσπασων κι' άνασπίζων (πρόσπων και άσπια) συσπλη και άλλων όπλων που κουράνται νιστρού, τόσων όσον άσπαση όπλων, που έσπαση και για τις σπείρες του φόρμακου, διότι οι γιστροί πρόσπασμα καθ' ήμμερον, δυστυχώς μάρτυρες διαφόρων άσπασων έπιπών και ύπερβολικών δόσεων πενικιλίνης μ' έπικινυνή και βλεβέρη, πολλές φορές, για τους άσπαση άπασπαση. Η πενικιλίνη, όπως και τα άλλα φάρμακα έχει τάς ένορσεις της. Η πενικιλίνη, υπ' όλη και τα έσπασπαση παράγωγα εν γενεί, πρέπει να χορηγώνται μόνο στα νοσήματα στα όποια προκείται να ύφασκον και τότε πάλιν σε δόσεις έπάρκεις, διότι ο άσπασης ύδασι όχι μόνο είναι άσπαση, αλλά κι' έπικινυνή.

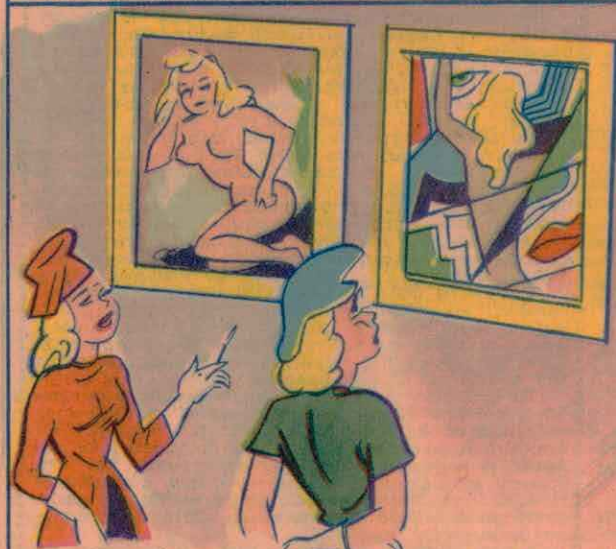
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ Ιατρός Δερματολόγος

— Τί φωνάζεις, άντρουλή μου! Πάντα προτιμούσες τήν ποσότητα από τήν ποιότητα...

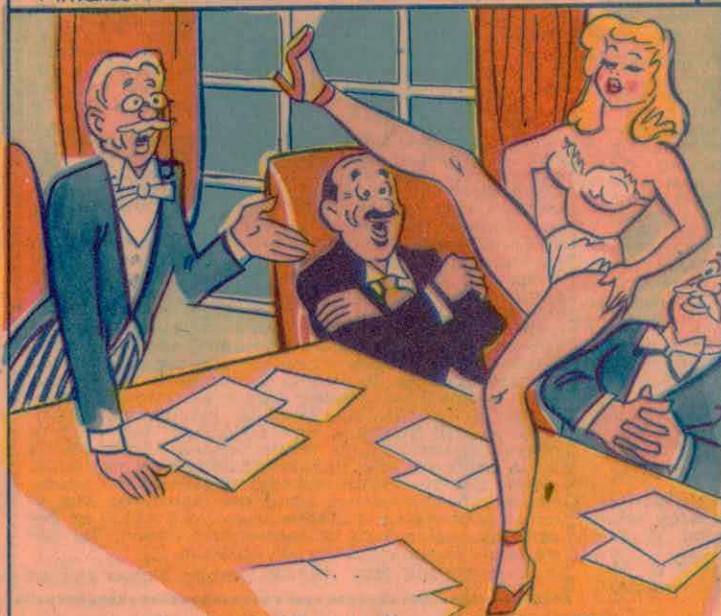
— Νά, αυτή είνε που σύλεγα πώς χορεύαμε καί με πάτησε!

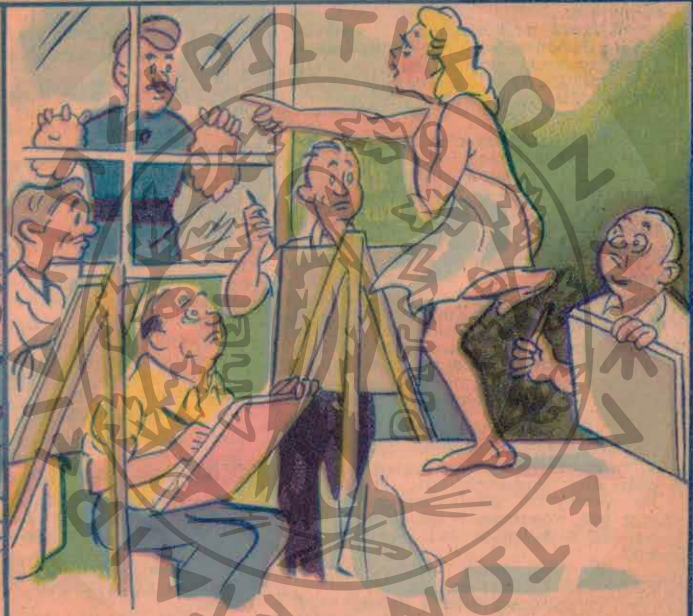
— Έγώ, Λιλίκα μου, ποζάρισσα καί για τούς δύο πίνακες!...

— Ίκυριε πόλισμαν, αυτός ό κλεπτομανής πήρε τήν υπάλληλό μας!...

— Λοιπόν, τί λένε οί κύριοι σύμβουλοι; Είνε κα-
τάλληλη ή δεσποινίς για τήν εταιρία μας;...

— Άχ!... ένας άντρας με κυτάζει!...